

ДЖ. Р. УОРД

БРАТСТВОТО НА ЧЕРНИЯ КИНЖАЛ

КНИГА ПЕТА

ОСВОБОДЕНА
ЛЮБОВ

ДЖ. Р. УОРД ОСВОБОДЕНА ЛЮБОВ

Част 5 от „Братството на черния кинжал“

Превод от английски: Надя Баева, 2011

chitanka.info

*Посветена на **теб**.*

*Разтълкувах те погрешно в началото
и ти поднасям извинения.*

*Толкова типично е за теб, че все пак се намеси
и спаси не само него, но и мен в това начинание.*

БЛАГОДАРНОСТИ

С огромна благодарност към читателите на „Братството на черния кинжал“ и гръмки поздравии към Съкилийничките! За дивана дори няма да отварям дума. Не мога да им сметна бройката вече.

Благодаря много на: Карън Солъм, Кара Сезар, Клер Зайън, Кара Уелш.

Благодаря ви, Дорин и Анджи, задето така добре се грижите за мен. Благодаря също на Ес-Байт и Венчър за всичко, което вършите, продиктувано от доброто ви сърце!

Както винаги, с благодарност към моя изпълнителен комитет: Сю Графтън, д-р Джесика Андерсън, Бетси Вон и моя Партньор. И с огромно уважение към несравнимата Сюзън Брокман.

На ДЛБ: Познай какво. Мама още те обича.

На НТМ: Както винаги с обич и благодарност. Ти си го знаеш.

Трябва да кажа, че нищо от това не би било възможно без моя любящ съпруг, който винаги е до мен, прекрасната ми майка, която е с мен от... ами, от самото начало, семейството ми (както на кръвните роднини, така и на тези, станали такива по избор) и моите прескъпи приятели.

РЕЧНИК НА ТЕРМИНИТЕ

атендантки — избраници, служещи като лични помощнички на Скрайб Върджин.

Братството на черния кинжал — отлично тренирани вампири-воини, които защитават вида си от Обществото на лесърите. В резултат на селекция в рамките на расата братята притежават огромна физическа и психическа устойчивост, както и способността за бързо оздравяване. Повечето от тях не са кръвни братя, приемат се официално в братството по предложение на членовете му. Агресивни, самоуверени и потайни по природа, те съществуват отделно от цивилните вампири и рядко контактуват с представители на другите класи, освен когато трябва да се хранят. За тях се разказват легенди и са на особена почит в света на вампирите. Могат да бъдат убити само при много тежко нараняване, например ако получат огнестрелна рана или бъдат проводени в сърцето.

вампир — вид, различен от хомо сапиенс. Вампирите трябва да пият кръвта на противоположния пол, за да живеят. Човешката кръв им помага да оцелеят, но силата им скоро се изчерпва. След преобразяването си, което настъпва към двадесет и петата им година, те не могат да излизат на слънчева светлина и трябва редовно да пият кръв. Вампирите не могат да „превръщат“ човешки същества във вампири чрез ухапване или преливане на кръв, но могат да създадат поколение при връзка с човек, което се случва рядко. Вампирите притежават способността да се дематериализират по желание, но трябва да са спокойни и концентрирани и не трябва да носят нищо тежко със себе си. Могат да изтриват спомените на хората, докато са в краткотрайната им памет. Някои вампири са в състояние да четат мисли. Продължителността на живота им е повече от хиляда години, понякога живеят дори по-дълго.

глимера — основното ядро на аристокрацията, което може да се сравни, грубо и само донякъде, с английското кралско семейство.

Гробницата — Свещената гробница на Братството на черния кинжал. Използва се като място за ритуали и хранилище за керамичните урни на лесърите. Ритуалите включват въвеждане в братството, погребения и дисциплинарни наказания на братята. Никой не може да влиза в нея, освен членовете на братството, Скрайб Върджин и кандидатите за членство на братството.

двуборство — конфликт между двама мъжки вампири, които се съревновават за правото да бъдат избрани за съпруг.

доген — член на класата на прислужниците в света на вампирите. Догените имат стари, консервативни традиции в обслужването на по-високопоставените от тях и спазват строг етикет по отношение на облеклото и поведението си. Могат да излизат през деня, но остаряват сравнително бързо. Продължителността на живота им е около петстотин години.

ерос — Избраници, обучени в изкуството на любовта.

Избраници — жени-вампири, обучени да служат на Скрайб Върджин. Представителки на аристокрацията, въпреки че са се отдали по-скоро на духовен, отколкото на светски живот. Почти не общуват с мъжете вампири, но могат да се отдават на воините по нареждане на Скрайб Върджин, за да се размножава кастата им. Имат способността да предсказват бъдещето. В миналото са задоволявали нуждите от кръв на членовете на братството, но братята са изоставили тази практика.

изолация — статут, налаган от краля на жена-вампир, в резултат на молба до него,

отправена от семейството на въпросната жена-вампир. Поставя я под попечителство и тя трябва да се подчинява безпрекословно на своя *попечител*, който обикновено е най-възрастният мъж в семейството. В този случай, нейният *попечител* има законното право да определя всички аспекти на живота ѝ и да ограничи контактите ѝ със света — всички или само някои от тях.

кръвен роб — вампир от мъжки или женски пол, принуден да задоволява нуждите от кръв на друг вампир. Практиката да се държат кръвни роби почти е изчезнала, макар и да не е обявена за незаконна.

леаж — уважително обръщение на сексуално подчинена личност към нейния или неговия доминант.

лесър — човек без душа, който преследва и унищожава вампирите, член на Обществото на лесърите. За да бъде убит, *лесърът* трябва да бъде прободен в гърдите, иначе е безсмъртен. *Лесърите* не се хранят, не пият нищо и са импотентни. След време косата, кожата и ирисите им губят пигментацията си, докато станат руси, без капка цвят на лицето и с бледи очи. Излъчват миризма на бебешка пудра. След като бъдат въведени в обществото от Омега, всеки от тях получава керамична урна, в която е поставено сърцето му, след като е било извадено.

лийлан — гальовна, ласкава дума, която може да се преведе като любим, любима.

люлен — подарък, дар.

мамен — майка. Използва се едновременно като съществително нарицателно и като обръщение, показващо обич и привързаност.

мис — прикриване на местности или предмети; създаване на илюзорно поле.

нала (ж.р.) или **налум** (м.р.) — дума, която показва силни чувства. Означава „любима“ или „любим“.

Небитието — царство, където времето не съществува. Там мъртвите отново се събират с близките си и преминават във вечността.

Обществото на лесърите — орден на убийци, създаден от Омега за унищожаване на расата на вампирите.

Омега — зло мистично същество, чиято цел е унищожението на вампирите поради ненавистта му към Скрайб Върджин. Живее в свят извън времето и притежава огромна власт, но не и съзидателна сила.

период на нужда — период, през който жената вампир е фертилна и който обикновено продължава два дни. През този период жената изпитва силно сексуално желание. Той настъпва около пет години след преобразяването на жената и след това се повтаря през десет години. Всички мъжки вампири реагират, ако са край жена-вампир в период на нужда. Този период може да бъде опасен, конкуриращите се мъже влизат в конфликт и се бият помежду си, особено ако жената няма партньор.

пирокант — понятие за обозначаване на слабото място на вампира, неговата ахилесова пета. Тази слабост може да бъде вътрешна, например пристрастяване, или външна, например обичан човек.

попечител — настойник на непълнолетен индивид. Има различни степени попечители, като най-мощните са назначените за такива на жени-вампири в изолация.

преобразяване — критичен момент в живота на вампирите, когато влизат в зрелост. От този момент нататък те трябва да пият кръв от противоположния пол, за да живеят, и не

могат да понасят слънчевата светлина. Обикновено настъпва към средата на двадесетте години на индивида. Някои вампири не оцеляват след преобразяването, особено мъжките. Преди преобразяването си вампирите са физически слаби, в сексуално отношение са неактивни и неотзивчиви и не могат да се дематериализират.

претранс — вампир от времето преди неговото преобразяване.

принцепс — най-високото стъпало на вампирската аристокрация, по-висши по ранг са само членовете на Първото семейство и Избраниците на Скрайб Върджин. Титлата се получава по рождение, тя не се дава.

Първото семейство — кралят и кралицата на вампирите, както и техните деца, ако имат такива.

райт — ритуал, чрез който се удовлетворява нечия накърнена чест. Ако извършването му бъде прието от двете страни, оскърбеният избира оръжието и нанася удар на оскърбителя, който го приема, без да се защитава.

разплата — акт на смъртно отмъщение, извършвано обикновено от мъжки вампир, заради своята възлюбена.

ралман — спасител.

симпат — един от подвидовете във вампирската раса, който се характеризира със способността и желанието да манипулира чувствата на другите (с цел обмен на енергия). През различни исторически периоди те са били подлагани на неправди и гонения, а в определени такива дори са били подложени на изстребление от страна на вампирите. Вече са почти на изчезване.

Скрайб Върджин — мистична сила, тя е съветник на краля, пази архивите на вампирите и раздава привилегии. Съществува в свят извън времето и притежава огромна власт. Била е способна на един-единствен съзидателен акт, който е използвала, за да създаде вампирите.

тали — дума, която показва добри и нежни чувства и може свободно да се преведе като „мила“ или „скъпа“.

трейнър — дума, която се използва между двама мъже. Може да се преведе свободно като „многообичан приятел“.

уокър — индивид, върнал се в царството на живите от Небитието. Към тях се отнасят с огромно уважение, почитани са заради мъките, които са преживели.

урд — еквивалент на кръстник или кръстница на определен индивид.

хелрен — вампир от мъжки пол, бракосъчетан с жена-вампир. Мъжете вампири могат да имат брак с повече от една жена.

шелан — вампир от женски пол, бракосъчетана с мъжки. Женските вампири обикновено имат само по един партньор, защото мъжките вампири строго охраняват своята територия.

ВОИНИТЕ ОТ БРАТСТВОТО НА ЧЕРНИЯ КИНЖАЛ:

Рот (Wrath) — *гняв*

Тормент, Топ (Tohrment) — *страдание*

Рейдж (Rhage) — *ярост*

Зейдист, Зи (Zhadist) — *садист*

Вишъс, Ви (Vishous) — *порочен*

Фюри (Phury) — *моц*

Дистройър, Бъч (Dhestroyer) — унищожител

ПРОЛОГ

*Училище Гринич Кънтри
Гринич, Кънектикът
Двадесет години по-рано.*

— Вземи Джейн.

Джейн Уиткъм грабна раницата.

— Все пак ще дойдеш, нали?

— Вече ти казах сутринта. Да.

— Добре.

Джейн се загледа след приятелката си, която пое по тротоара.

Прозвуча клаксон и тя приглади сакото си, изпъна рамене и се запъти към мерцедеса.

Майка ѝ я гледаше през стъклото на шофьорското място със свъсени вежди.

Джейн се забърза през улицата. Тревожеше се, че непозволеният предмет в раницата ѝ вдига прекалено много шум. Скочи на задната седалка и го притисна с краката си. Колата потегли, преди да е успяла да затвори вратата.

— Баща ти се прибира тази вечер.

— Какво? — Джейн побутна очилата на носа си. — Кога?

— Довечера, затова се боя, че...

— Не! Ти обеща!

Майка ѝ я погледна през рамо.

— Моля, млада госпожице?

— Обеща ми за тринайсетия ми рожден ден. Кейти и Луси щяха да...

— Вече се обадох на майките им.

Джейн се отпусна назад. Майка ѝ вдигна поглед към огледалото за обратно виждане.

— Махни това изражение от лицето си, ако обичаш. Смяташ се за по-важна от баща си ли? Така ли е?

— Разбира се, че не. Той е Господ.

Мерцедесът се отклони рязко от пътя си и спирачките изсвириха.

Майка ѝ се обърна и замахна с трепереща ръка. Джейн се сви ужасена.

След миг на потисната жестокост майка ѝ отново се завъртя напред и приглади идеално гладката си коса.

— Днес няма да вечеряш с нас. Тортата ти ще бъде изхвърлена.

Колата потегли отново.

Джейн избърса сълзите от лицето си и погледна надолу към раницата си. Досега у тях никога не бяха оставали приятелки за преспиване. Беше се молила с месеци.

Съсипано. Всичко беше съсипано.

Пътуваха в мълчание по целия път до дома. Майка ѝ паркира мерцедеса в гаража и тръгна към къщата, без дори да погледне назад.

— Знаеш къде да отидеш — беше единственото, което ѝ каза.

Джейн поседя в колата в опит да се стегне. После взе раницата и учебниците си и се затътри към кухнята. Ричард, готвачът им, се беше навел над кофата за боклук и изхвърляше тортата с бяла глазура и украса от червени и жълти цветя.

Тя не обели нито дума, защото гърлото ѝ се беше стегнало. Ричард също не каза нищо, защото не я харесваше. Той не харесваше никого, освен Хана.

Джейн влезе в трапезарията през вратата за прислугата. Надяваше се да не се натъкне на по-малката си сестра. Молеше се Хана да е вече в леглото, тъй като не се беше чувствала добре сутринта. Вероятно защото имаше да предава кратък преразказ на книга.

Джейн се запъти към стълбите и видя, че майка ѝ е в дневната.

Възглавничките на канапето. Отново.

Майка ѝ все още беше облечена в светлосиньото си вълнено палто и държеше копринения си шал в ръка. Щеше да остане облечена, докато не я задоволеше видът на възглавничките. Което можеше да отнеме известно време. Стандартът, според който отмерваше, беше същият като за косата ѝ — перфектна гладкост.

Джейн продължи към стаята си. Само се надяваше баща ѝ да пристигне след вечеря. Така нямаше да се налага да се примирява с празния ѝ стол. И той като майка ѝ не търпеше нередности. А липсата на Джейн на масата беше голяма нередност.

Продължителността на лекцията би била още по-голяма, тъй като щеше да я мъмри и заради отсъствието ѝ от семейната вечеря, освен за това, че е била груба с майка си.

На горния етаж, в боядисаната в жълто спалня на Джейн, беше така подредено, както навсякъде в къщата. Всичко си беше на мястото. Като на снимка в списание за интериор.

Единственото, което не трябваше да е тук, беше Хана.

Раницата с непозволеното ѝ съдържание беше прибрана в гардероба върху мокасините и сандалите. Джейн смени училищната си униформа с памучна нощница. Нямаше причина да се облича. Никъде нямаше да ходи.

Взе купа с учебници от бялото си бюро. Имаше домашни по английски, алгебра и френски.

Хвърли поглед към нощното си шкафче. Книгата „Хиляда и една нощ“ я очакваше там.

Не можеше да измисли по-добър начин да изтърпи наказанието си, но първо домашните. Налагаше се. Иначе би се чувствала прекалено виновна.

Два часа по-късно седеше на леглото с книгата в скута си, когато вратата се отвори и Хана провря глава вътре. Червените ѝ къдрици също бяха отклонение от нормата. Всички други в семейството бяха руси.

— Донесох ти храна.

Джейн се изправи, разтревожена за малката си сестра.

— Ще загазиш.

— Не, няма. — Хана ѝ подаде малка кошница, покрита с ленена кърпа. Вътре имаше сандвич, ябълка и бисквити. — Ричард ми ги даде, за да имам нещо за похапване вечерта.

— Ами за теб?

— Не съм гладна. Вземи.

— Благодаря, Хана. — Джейн взе кошницата, а Хана приседна на таблата на леглото.

— Е, казвай, какво направи?

Джейн поклати глава и отхапа от сандвича с ростбиф.

— Ядосах се на мама.

— Защото отмени партито ти ли?

— Аха.

— Имам нещо, с което да те разведря. — Хана сложи парче сгънат картон на юргана.
— Честит рожден ден!

Джейн погледна към картичката и примигна бързо няколко пъти.

— Благодаря, Хана.

— Не бъди тъжна. Аз съм тук. Отвори си картичката. Направих я за теб.

Отпред с несръчна ръка сестра ѝ беше нарисувала две фигури. Едната беше с права руса коса и отдолу беше написано „Джейн“. Другата имаше къдрава рижа коса и в краката ѝ се мъдреше името „Хана“. Държаха се за ръце и на кръглите им лица грееха големи усмивки.

Точно когато Джейн се канеше да отвори картичката, фарове от приближаваща се кола осветиха къщата.

— Татко си дойде — прошепна Джейн. — По-добре изчезвай.

Хана не изглеждаше така разтревожена, както обичайно би била.

Вероятно защото не се чувстваше добре. Или нещо я разсейваше. Нещо нейно си. През повечето време Хана живееше в мечтите си, което сигурно беше и причината за постоянното ѝ щастие.

— Хана, говоря сериозно. Върви.

— Добре, но наистина съжалявам, че партито ти се провали. — Тя потътри крака към вратата.

— Хана... Харесвам картичката си.

— Още не си я погледнала отвътре.

— Не е нужно. Харесвам я, защото ти си я направила за мен.

Лицето на Хана разцъфна в една от типичните ѝ лъчезарни усмивки, които напомняха на Джейн за слънчев ден.

— Това сме ние двете.

Докато вратата се затваряше, Джейн дочу гласовете на родителите си от преддверието. Тя набързо изяде храната, скри кошницата в гънките на покривката върху леглото си и отиде до купчината с учебници. Взе в леглото със себе си „Записките на клуба Пикуик“ на Чарлз Дикенс. Реши, че ако работи над домашните си, когато баща ѝ влезе, това би ѝ спечелило точки.

Родителите ѝ се качиха на горния етаж един час по-късно и тя се напрегна в очакване на почукването на баща си. Но той не почука.

Това беше странно. Баща ѝ с неговата властност беше точен като часовник и в предвидимостта му имаше нещо изненадващо успокоително. Въпреки това тя не обичаше да има вземане-даване с него.

Сложи книгата настрана, изгаси лампата и мушна краката си под обшития с дантела юрган. Дълго лежа под балдахина на леглото, без да може да заспи, и накрая чу големият степен часовник срещу стълбите да отброява дванайсет пъти.

Полунощ.

Измъкна се от леглото, отиде до дрешника, извади раницата и отвори ципа. Дъската Уиджа^[1] изпадна и се разтвори на пода с лице нагоре. Джейн я грабна, уплашена да не се е счупила, и намести стрелката.

С приятелките ѝ очакваха с нетърпение да играят, защото всички искаха да научат за кого ще се омъжат. Джейн харесваше момче на име Виктор Браун, който беше в класа ѝ по математика. Напоследък често разговаряха и тя много се надяваше да станат двойка. За беда не беше сигурна в неговите чувства към нея. Може би я харесваше само защото му даваше отговорите на задачите.

Джейн положи дъската на леглото си, отпусна ръце върху стрелката и дълбоко пое дъх.

— Как се казва момчето, за което ще се омъжа?

Не очакваше стрелката да помръдне. Така и стана.

Опита още няколко пъти и се облегна назад ядосана. След минута почука на стената над леглото си. Сестра ѝ почука обратно в отговор и не след дълго се промъкна през вратата. Развълнува се, като видя дъската, скочи на леглото и заподхвърля стрелката във въздуха.

— Как се играе?

— Шшг! — Боже, ако ги хванеха, щяха да ги накажат да не излизат. Завинаги.

— Извинявай. — Хана седна с подвити под себе си крака. — Как...?

— Задаваш въпроси и играта ти дава отговори.

— Какво можем да питаме?

— За кого ще се омъжим. — Джейн вече беше притеснена. Ами ако отговорът не беше Виктор? — Започни ти. Сложи ръка върху стрелката, но без да я буташ. Ето така. Добре... За кого ще се омъжи Хана?

Стрелката не помръдна. Дори след като Джейн повтори въпроса.

— Повредена е. — Хана се дръпна.

— Чакай да пробвам с друг въпрос. Сложи си ръцете пак там. — Джейн пое дълбоко въздух. — За кого ще се омъжа аз?

Чу се тихо проскърцване и стрелката започна да се движи. Когато се спря на „В“, Джейн потръпна. Със сърце в гърлото тя наблюдаваше как продължи към „И“.

— Виктор е! — заяви Хана. — Ще се омъжиш за Виктор!

Джейн дори не си направи труда да шътне на сестра си. Беше прекалено хубаво, за да е...

Стрелката се придвижи към „Ш“. „Ш“ ли?

— Това е грешка — промълви Джейн. — Трябва да е грешка.

— Не спирай. Нека да видим кой е.

Но ако не беше Виктор, тогава кой. Не познаваше момче, чието име да започва с „Виш...“. Джейн се опита да пренасочи стрелката, но тя настояваше да стигне до буквата „Ъ“. И накрая „С“.

ВИШЪС.

Страх изпълни гърдите на Джейн.

— Казах ти, че е повредена — измърмори Хана. — Що за име е Вишъс?

Джейн отмести поглед от дъската и потъна обратно във възглавниците. Това беше най-ужасният ѝ рожден ден досега.

— Може би трябва да опитаме отново — предложи Хана. Когато Джейн се поколеба, тя се намръщи. — Хайде, и аз искам отговор. Така ще е честно.

Сложиха пръсти обратно върху стрелката.

— Какво ще получа за Коледа? — попита Хана.

Стрелката не помръдна.

— Опитай с „да“ или „не“, за да я накараш да се задвижи — каза Джейн, още притеснена от отговора, който беше получила. Може би дъската имаше проблеми с правописа.

— Ще получа ли нещо за Коледа? — смени въпроса Хана.

Стрелката изскърца.

— Дано да е пони — избъбри Хана, докато стрелката се движеше. — Трябваше това да попитам.

Стрелката спря на отговор „не“.

И двете се втренчиха невярващо в нея.

Хана обгърна тялото си с ръце.

— Но аз искам подаръци.

— Това е само игра — отсече Джейн и затвори дъската. — И наистина е повредена.

Преди малко я изпуснах.

— Искам подаръци.

Джейн се протегна и прегърна сестра си.

— Не се тревожи заради тази тъпа дъска. Аз задължително ще ти подаря нещо за

Коледа.

След като малко по-късно Хана си тръгна, Джейн се мушна отново под завивките.

Противна дъска. Противен рожден ден. Всичко беше обратно.

Докато затваряше очи, осъзна, че така и не беше отворила картичката от Хана. Светна отново лампата и се протегна към нощното си шкафче. Вътре пишеше:

„Винаги ще се държим за ръце. Обичам те.“

Хана

Отговорът, който бяха получили за коледните подаръци, беше абсолютно погрешен. Всички обичаха Хана и винаги ѝ подаряваха по нещо. Дори понякога успяваше да размекне баща им, а това никой друг не го умееше. Така че, разбира се, щеше да получи подаръци.

Глунава дъска.

След известно време Джейн заспа. Явно беше заспала, защото Хана я събуди.

— Добре ли си? — попита Джейн и седна в леглото. Сестра ѝ стоеше до нея в памучната си нощница със странно изражение на лицето.

— Трябва да вървя. — Гласът на Хана беше тъжен.

— В банята ли? Лошо ли ти е? — Джейн отметна завивката настрана. — Ще дойда с теб.

— Не можеш — въздъхна Хана. — Трябва да тръгвам.

— Като свършиш, каквото имаш да вършиш там, ела да спиш при мен, ако искаш.

Хана погледна към вратата.

— Страх ме е.

— Не е приятно да ти е лошо. Но аз винаги ще съм насреща за теб.

— Трябва да тръгвам. — Хана изведнъж изглеждаше толкова пораснала. Никак не приличаше на десетгодишна. — Ще се опитам да се върна. Ще направя всичко възможно.

— Добре. — Може би сестра ѝ имаше температура. — Да повикам ли майка?

Хана поклати глава.

— Исках да видя само теб. Заспивай.

Хана излезе от стаята и Джейн положи глава обратно на възглавницата си. Искаше да отиде да провери дали сестра ѝ е добре, но сънят я пребори, преди да успее да предприеме нещо.

На следващата сутрин я събудиха нечии тежки стъпки, тичащи по коридора. Първо реши, че някой е изпуснал нещо, оставящо леке на килим, стол или покривка, но после чу сирена на линейка да приближава по алеята.

Джейн стана от леглото, погледна през прозореца и после подаде глава в коридора.

Баща ѝ говореше с някого на долния етаж, а вратата на стаята на Хана беше отворена.

Джейн мина на пръсти по персийския килим. Сестра ѝ никога не ставаше толкова рано в събота. Явно наистина не беше добре.

Спря на прага. Хана лежеше в леглото с очи, вперени в тавана. Кожата ѝ беше с цвета на снежнобелите чаршафи около нея. Не мигаше.

В отсрещния ъгъл на стаята, възможно най-далече от Хана, майка им беше седнала пред прозореца. Коприненият ѝ халат с цвят на слонова кост се стелеше на пода около нея.

— Връщай се в леглото. Веднага.

Джейн се втурна обратно към стаята си. Докато затваряше вратата, видя баща си да се качва по стълбите с двама мъже в тъмносини униформи. Говореше авторитетно и тя различи думите *вроден порок на сърцето*.

Джейн скочи в леглото си и се зави през глава. Докато трепереше в мрака, се почувства много малка и уплашена.

Дъската не беше сгрещила. Хана нямаше да получи коледни подаръци и нямаше да се омъжи.

Но малката сестричка на Джейн удържа обещанието си. Тя наистина се върна.

[1] Уиджа — спиритическа дъска за викане на духове. — Б.р. ↑

— Изобщо не се чувствам добре в това.

Вишъс вдигна поглед от отрупаното си с компютри бюро. Бъч О'Нийл стоеше изправен наред дневната, облечен в прилепнали кожени панталони и с изражение: „Това шега ли е“ на лицето.

— Не са ти по мярка ли?

— Не в това е въпросът. Никога не искам да обидя, но приличам на някой от „Вилидж Пийпъл“. — Бъч разпери мускулестите си ръце. Светлината се отразяваше в голите му гърди.

— Хайде, моля ти се!

— Предвидени са за бой, не за модно ревю.

— Също и шотландските поли, но да си ме виждал да развявам карета?

— Слава богу, не. Твърде кривокрак си за тях.

Бъч придоби отегчено изражение.

— Що не ме целунеш отзад?

Ще ми се, помисли си Ви.

Намръщи се и извади кесията си с турски тютюн. Пригответи хартийката, сипа тютюн върху нея и докато си свиваше цигара, отново си напомни нещо за кой ли път напоследък. Бъч беше щастливо обвързан с любовта на живота си, а и дори да не беше, тази игра не я играеше.

Ви запали цигарата и вдиша, като се стараеше да не поглежда към ченгето, но безуспешно. Проклетото му периферно зрение все го подвеждаше.

Да му се не види, той беше един сбъркан перверзник. Особено що се отнася до тия впити панталони.

През последните девет месеца се беше сблизил с Бъч повече, отколкото с всеки друг, когото беше срещал през тристата си години съществуване. Бяха делили общо жилище, бяха се напивали и тренирали заедно. Рамо до рамо бяха преминали през смъртни опасности и фатални пророчества. Беше помогнал на природните закони да се променят, за да го превърне от човек във вампир. После го бе лекувал, когато се беше захванал с враговете на расата им. Също така го беше предложил за член на Братството... и го беше подкрепил, когато се обвърза със своята *шелан*.

Докато Бъч крачеше наоколо в опит да посвикне с кожените панталони, Ви се взря в седемте букви, изписани със староанглийски шрифт на гърба му: МАРИСА.

Двете А-та бяха негово дело и се бяха получили доста добре, въпреки че ръката му беше треперила през цялото време.

— Не съм сигурен, че се чувствам добре с тях — заяви Бъч.

След церемонията по бракосъчетанието Ви беше освободил Дупката за остатък от деня, за да осигури на щастливата двойка нужната уединеност. Прекоси двора на имението, затвори се в една стая за гости в голямата къща с три бутилки уиски и здраво се напи. Обаче така и не успя да достигне мечтаната цел да изпадне в безсъзнание. Безмилостната истина го беше държала буден: Ви беше привързан към съквартиранта си по начин, който много усложняваше нещата, но въпреки това не променяше нищо.

Бъч знаеше какво става. Та те бяха толкова близки, че можеше да чете Ви като отворена книга повече от всеки друг. Мариса също беше наясно, тъй като не беше глупава. И братята знаеха, защото с манталитета им на стари моми тези глупаци не оставяха никой да

има тайни.

Всички го приемаха.

Не и той. Неспособен бе да понесе чувствата. Както и себе си.

— Ще изпробваш ли останалата част от облеклото — изпусна дим той, — или ще роптаеш срещу панталоните още малко?

— Не ме карай да дойда и да те фрасна.

— Защо да те лишавам от любимото ти занимание?

— Защото вече ме заболяха пръстите. — Бъч отиде до едно от канапетата и взе бронята за гърдите си. Плъзна я по широките си рамене и кожата обви идеално мускулестия му торс. — Дявол да го вземе, как успя да докараш толкова точен размер?

— Взех ти мерки, не помниш ли?

Бъч закопча бронята, наведе се и прокара пръсти по черната лакирана кутия. Загледа се в герба на Братството на черния кинжал, после проследи с поглед изписаното на Древния език, което гласеше:

„Дистройър, потомък на Рот, син на Рот.“

Новото име на Бъч. Старата му благородническа династия.

— За бога, отвори я. — Ви угаси цигарата, сви си нова и я запали. Добре, че вампирите не боледуваха от рак. Напоследък палеше цигара от цигара като бесен. — Хайде!

— Още не мога да повярвам.

— Просто отвори проклетата кутия.

— Наистина не мога...

— Отвори я! — Ви вече бе толкова изнервен, че беше готов да се изстреля от проклетия стол.

Ченгето отключи закопчалката от масивно злато и вдигна капака. Върху червения сатен лежеше комплект от четири кинжала с черни остриета, всеки от тях смъртоносно остър и идеално балансиран за ръката на Бъч.

— Света Богородице, Божия майко... Прекрасни са.

— Благодаря — изпусна дима Ви. — Мога да пека и вкусен хляб.

Полицаят го стрелна с лешниковите си очи.

— Направил си ги за мен?

— Да, но не е кой знае какво. Правя ги за всички нас. — Ви вдигна облечената си в ръкавица дясна ръка. — Бива ме с горещи неща, както знаеш.

— Ви... благодаря ти.

— Няма нищо. Както вече казах, аз съм ковачът на хладните оръжия. Това ми е редовно занимание.

Да, но може би невинаги влагаше такова старание. Беше прекарал последните четири дни в работа по тях, за да ги направи достатъчно добри за Бъч. Шестнайсетчасовите маратони, през които с прокълнатата си нажежена ръка бе обработвал стоманата, му докараха болки в гърба и бяха уморили очите му, но той беше твърдо решен да създаде нещо достойно за мъжа, на когото щяха да служат оръжията.

Въпреки това не бяха достатъчно добри.

Ченгето взе един от кинжалите, положи го на дланта си и очите му заблестяха.

— Боже, какво усещане само... — Той заразмахва острието пред гърдите си. — Никога не съм държал нещо толкова добре балансирано. Пасва идеално в ръката ми. Истинско съвършенство.

Похвалата поласка Ви повече от всичко. Също така го и вбеси.

— Такива и трябва да бъдат, нали? — Той смачка ръчно свитата цигара в пепелника и загаси огънчето ѝ. — Няма смисъл да излезеш на бой, въоръжен с кухненски ножове.

— Благодаря.

— Добре де.

— Ви, сериозно...

— Майната ти.

Не последва очакваната реакция и той вдигна поглед.

По дяволите! Бъч стоеше пред него с очи, потъмнели от осъзнаването на нещо, което на Ви му се искаше да не бе осъзнавал. Ви сведе поглед към запалката си.

— Няма значение, ченге, това са просто оръжия.

Черният връх на кинжала се плъзна под брадичката на Ви и повдигна главата му. След като му се наложи да срещне погледа на Бъч, тялото на Ви се изпълни с напрежение и той се разтреесе.

Докато стояха така, съединени от оръжието, Бъч промълви:

— Прекрасни са.

Ви затвори очи, изпълнен с презрение към самия себе си. После целенасочено се притисна към острието и то се връза в гърлото му. Преглътна болката, която го изпълни, и си напомни, че беше откачалка, а откачалките заслужаваха да бъдат наранявани.

— Вишъс, погледни ме.

— Остави ме на мира.

— Накарай ме.

За момент на Ви му се прииска да се хвърли върху него и да го пребие до смърт, но тогава Бъч каза:

— Само ти благодарих за добрата работа. Нищо не е станало.

Нищо не е станало ли? Ви бързо отвори очи и усети паренето в погледа си.

— Това са глупости. И ти си *напълно* наясно защо е така.

Бъч дръпна острието и в този момент Ви усети гъделичкането на струйка кръв, стичаща се надолу по шията му. Беше топла и мека като целувка.

— Само не се извинявай — промърмори Ви в настъпилата тишина. — На път съм да проявя насилие.

— Но аз наистина съжалявам.

— Няма за какво.

Вече не можеше да търпи съжителството с Бъч. И по-точно с Бъч и Мариса. Постоянното напомняне какво не може да има и не бива да желае го убиваше. И се отразяваше на формата му. Кога за последно беше спал през деня? Оттогава бяха минали много седмици.

Бъч пхна оръжието в канията му, прикрепена към сандъчето, с дръжката надолу.

— Не искам да страдаш...

— Повече няма да говорим по въпроса. — Ви притисна с пръст гърлото си, за да спре кръвта, течаща от раната, отворена от изработеното от него оръжие. Облиза я от ръката си, а

в това време се отвори тайната врата откъм подземния тунел и Дупката се изпълни с мирис на океан.

Мариса се появи в обичайния си изряден вид, напомнящ Грейс Кели. С дългата си руса коса и перфектното като на модел лице тя беше всеизвестна красавица на расата и дори Ви, който не си падаше по нейния тип, неволно изпита топли чувства.

— Здравейте, момчета... — Мариса се спря и се загледа в Бъч. — Мили боже, какви панталони!

Бъч се намръщи.

— Да, знам, малко са...

— Ще дойдеш ли за момент? — Тя запристъпва заднешком по коридора, водещ към спалнята им. — Имам нужда от теб за около минута или по-точно десет минути.

Мирисът на възбудата на Бъч се усили невероятно и Ви знаеше отлично, че тялото му е готово за секс.

— Мила, можеш да ме имаш толкова дълго, колкото желаеш.

Докато излизаше от дневната, ченгето хвърли поглед през рамо.

— Много ми допадат тези кожени панталони. Кажи на Фриц, че искам петдесет чифта от тях. Спешно.

Останал сам, Вишъс се наведе над музикалната уредба и пусна „Музиката е моят Спасител“ на МИМ. Докато рапът бумтеше около него, си помисли как беше използвал този боклук да заглушава мислите на хората. Сега, когато виденията му бяха изчезнали и с всичкото онова четене на мисли беше приключено, използваше звуците, за да не чува как съквартирантите му се любят.

Ви потърка лице. Наистина трябваше да се махне. За кратко се беше опитал да ги убеди те да се изнесат, но Мариса настояваше, че Дупката е много „уютна“ и че ѝ харесва да живее тук. Което вероятно беше лъжа. Половината от дневната беше запълнена с маса за футбол, спортният канал беше включен денонощно и от уредбата непрекъснато гърмеше рап. Хладилникът беше пълен с гниещи остатъци от заведения за бързо хранене. „Грей Гус“ и „Лагавулин“ бяха единствените налични напитки в къщата. Четивата се ограничаваха до спортни списания.

Така че със сигурност не беше уютно и приятно. Отчасти беше като стая в студентско общежитие и отчасти мъжка съблекалня, декорирана от Дерек Джетър^[1].

Колкото до Бъч, когато Ви му предложи да направят малко разместване, ченгето го изгледа от другия край на дивана, поклати глава и отиде в кухнята за още „Лагавулин“.

Ви отказваше да приеме, че настояват да останат, защото се тревожат за него или някаква подобна глупост. Само мисълта за това го влудяваше.

Той се изправи на крака. Ако щяха да се разделят, инициативата трябваше да е негова. За беда идеята Бъч да не е тук непрекъснато беше... немислима. Настоящата мъчителна ситуация бе по-добра от подобно изгнание.

Погледна часовника си и реши, че би могъл да се отпрати през тунела към голямата къща. Въпреки че всички останали членове на Братството живееха в каменното чудовище в съседство, там пак имаше куп свободни стаи. Може би трябваше да опита една от тях за няколко дни.

Тази мисъл накара стомаха му да се свие.

На път за вратата долови миризмата, разнасяща се от спалнята на Бъч и Мариса. Мисълта за случващото се там накара кръвта му да кипне и кожата му да настръхне.

Изруга наум, отиде до коженото си яке и извади клетъчния телефон. Докато набираше, топлината в гърдите му бе като във фризер, но поне почувства, че прави нещо по въпроса със своята обсебеност.

Отговори женски глас и той прекъсна поздравя, изречен с леко дрезгав глас.

— Тази вечер, по залез-слънце. Знаеш какво да облечеш и искам косата да открива врата ти. Какво ще кажеш?

В отговор тя измърка покорно:

— Да, мой *леаж*.

Ви затвори и метна телефона на бюрото, като наблюдаваше как той се спря в една от четирите клавиатури. Жената, която беше избрал за тази вечер, обичаше грубите игрички. И щеше да ги получи от него.

По дяволите, наистина беше извратен. До мозъка на костите си. Завършен и неразкайващ се перверзник, който по някаква причина беше станал прочут сред себеподобните си с особеностите си.

Беше абсурдно, но пък от друга страна вкусовете на жените винаги му се бяха стрували странни. За него репутацията му беше също толкова маловажна като използваните жени. Единственото, което имаше значение, беше, че винаги се намираще доброволка да го задоволи сексуално. Това, което се говореше за него, това, което жените искаха да вярват за него, беше като мастурбация за усти, които не можеха да си намерят по-добра тема.

Почувства се изключително вбесен, докато вървеше към имението през тунела. Заради глупавата ротационна система, която беше въвело Братството, тази вечер не можеше да излезе на лов и това не му харесваше. Предпочиташе да унищожава убийците на расата, отколкото да си седи на задника.

Но имаше и други начини да се угаложи непоносимата нервност.

Фюри влезе в кухнята с индустриални размери и замръзна на мястото си, сякаш озовал се пред ужасна катастрофа с кървави последствия. Краката му се заковаха за пода, дъхът му спря, сърцето му пропусна удар и после заблъска лудо.

Беше забелязан, преди да успее да се измъкне през страничната врата.

Бела, *шеланът* на неговия близък, го погледна и го поздрави с усмивка:

— Привет.

— Здравей.

Тръгни си. Веднага.

Боже, колко хубаво миришеше тя.

Бела размахна ножа, с който режеше от пуйката.

— Искаш ли да направя сандвич и за теб?

— Какво? — попита той като пълен идиот.

— Сандвич — посочи тя с ножа към хляба, почти празния буркан с майонеза, доматиите и марулята. — Сигурно си гладен. Не яде много при последното хранене.

— Ами, не, не съм... — Стомахът му сложи край на лъжите, като изкъркори зверски.

Мръсник.

Бела поклати глава и се зае отново с пуйката.

— Вземи си чиния и седни.

Това беше последното, от което имаше нужда. По-добре да го погребат жив, отколкото

да остане сам с нея в кухнята, докато тя му приготвя храна с красивите си ръце.

— Фюри — рече тя, без да го погледне, — чиния и сядай. Веднага.

Той се подчини, защото макар да произлизаше от семейство на бойци и да беше член на Братството, и тежейки с поне петдесет килограма повече от Бела, спрямо нея беше слаб и безсилен. *Шеланът* на близнака му. Бременната *шелан* на близнака му не беше жена, на която Фюри можеше да откаже нещо.

Сложи чинията си до нейната и седна от другата страна на гранитния кухненски плот, като си каза, че не трябва да поглежда към ръцете ѝ. Всичко щеше да бъде наред, ако не отправяше поглед към дългите ѝ елегантни пръсти с къси полирани нокти и начина, по който...

По дяволите!

— Честна дума — заговори тя, докато режеше още от пуйката, — Зейдист ме иска голяма колкото къща. Ако продължава с настояванията си да се храня така още тринайсет месеца, скоро няма да се побирам в басейна. Вече едва си закопчавам панталоните.

— Изглеждаш добре. — Дявол да го вземе, тя изглеждаше изумително с дългата си черна коса, очи с цвят на сапфири и високото си стегнато тяло. Бебето в утробата ѝ не личеше под широката риза, но бременността беше очевидна, заради блестящата ѝ кожа и това, че ръката ѝ непрекъснато се плъзваше надолу по корема.

Състоянието ѝ не оставаше скрито също и заради загрижеността в погледа на Зи всеки път, когато беше около нея. Тъй като бременността при вампирите носеше голям риск както за майката, така и за плода, тя се смяташе за благословия, но в същото време и за проклятие за *хелрена* и неговата спътница.

— Добре ли се чувстваш? — попита Фюри. В крайна сметка Зи не беше единственият, който се тревожеше за нея.

— Доста добре. Уморявам се, но не е нещо страшно. — Тя облиза върховете на пръстите си и взе буркана с майонеза. Забира останалото в него и ножът започна да издава звук, сякаш тя подрусваше вътре монета. — Зи ме вбесява. Отказва да се храни.

Фюри си спомни вкуса на кръвта ѝ и отклони поглед, защото почувства как кучешките му зъби се удължават. Нямахше нищо възвишено в това, което изпитваше към нея, абсолютно нищо, и като мъж, който винаги се беше гордял с честната си природа, не намираще, че чувствата му съответстват на принципите му. А и изпитването от него не срещаше взаимност. Беше го нахранила един-единствен път, защото той се нуждаеше отчаяно от това, а тя беше жена с чиста кръв. Причината не беше, че тя изпитваше потребност да се погрижи за него, нито пък копнеж.

Всичко това беше запазено за близнака му. Той беше грабнал сърцето ѝ още първата вечер, в която се бяха срещнали, и съдбата бе отредила именно тя да го избави от ада, в който се намираще. Фюри може да беше спасил тялото на Зи от цял век кръвно робство, но Бела беше тази, която възкреси духа му.

Кое то, разбира се, му даваше още една причина да я обича. Искаше му се да имаше у себе си червен дим. Беше оставил запасите си горе.

— Ти как си? — попита тя, докато подреждаше тънки резени пуешко и листа от маруля. — Новата протеза още ли ти създава ядове?

— Малко по-добре е, благодаря. — Съвременните технологии бяха на светлинни години от възможностите преди век, но като се имаше предвид, че постоянно участваше в битки, липсващата част от крака му от коляното надолу беше източник на постоянни

проблеми.

Беше изгубил крака си... Точно така. Беше се простил с него, за да отърве Зи от онази откачена кучка Господарката му. Жертвата си струваше. Точно както си струваше да жертва щастieto си, за да може Зи да бъде с жената, която и двамата обичаха.

Бела завърши сандвича с втора филия хляб и плъзна чинията му по плота.

— Ето.

— Точно от това имах нужда. — Наслади се на момента, докато забиваше предните си зъби в мекия, подобен на плът хляб. Докато преглъщаше, изпита радост, примесена с нотки на тъга, че тя беше приготвила тази храна за неговия стомах. И го беше направила с известна доза обич.

— Радвам се. — Тя се зае със собствения си сандвич. — От ден или два се каня да те питам нещо.

— Така ли? Какво?

— Както знаеш, работя заедно с Мариса в Убежището. Наистина е чудесна организация, пълна с прекрасни личности. — Последва дълга пауза, която го накара да се напрегне. — Както и да е. Имаме нова социална служителка за консултации на жените и децата им. — Тя прочисти гърлото си и обърса уста със салфетка. — Наистина е прекрасна. Сърдечна и забавна. Чудех се дали...

О, боже.

— Благодаря, но не.

— Наистина е симпатична.

— Не, благодаря. — Усети как кожата му настръхва и започна да се храни, сякаш го гонеха.

— Фюри, знам, че не е моя работа, но защо избягваш контакти с жени?

По дяволите.

Забърза се със сандвича още повече.

— Моля те, да сменим темата.

— Заради Зи е, нали? Никога не си бил с жена заради неговото минало.

— Бела, моля те.

— На повече от двеста години си и е време да започнеш да мислиш за себе си. Зи никога няма да бъде напълно нормален и никой не го осъзнава по-добре от мен и теб. Но вече е по-стабилен и ще се подобри с течение на времето.

Това беше истина, стига Бела да оцелееше след бременността си. Докато тя не приключеше с раждането в добро здраве, брат му не беше в безопасност. Същото се отнасяше и за Фюри.

— Моля те, позволи ми да ви запозная.

— Не. — Фюри скочи на крака и задъвка като крава. Маниерите при хранене бяха от значение, но този разговор трябваше да приключи, преди главата му да експлодира.

— Фюри...

— Не искам жена в живота си.

— Ще станеш прекрасен *хелрен*, Фюри.

Той обърса устата си с кърпата за чинии и изрече на Древния език:

— *Благодаря за храната, приготвена от твоите ръце. Благословена вечер, Бела, любима на моя брат-близък Зейдист.*

Почувства се засрамен, задето не ѝ помогна да почисти, но реши, че е за предпочитане

пред това да получи аневризъм, и се измъкна през вратата към трапезарията. Беше стигнал до средата на дългата десет метра маса, когато почувства, че не му достига въздух. Дръпна един стол и се строполи на него.

Сърцето му препускаше лудо.

Когато вдигна поглед, забеляза, че Вишъс стои от другата страна на масата и се взира в него.

Боже!

— Малко си напрегнат, братко. — Двуметров на ръст и потомък на Блъдлетър, най-великия боец, Ви беше огромен мъж. С леденосините си очи, черната коса и ъгловатото си лице той можеше да мине за красавец, но козята брадичка и страховитите татуировки на слепоочието му придаваха зъл вид.

— Ни най-малко. — Фюри просна ръцете си на масата, като мислеше за червения дим, който щеше да вдиша, веднъж да се добереше до стаята си. — Всъщност се канех да те потърся.

— Така ли?

— Рот не хареса настроението, което цареше на събранието тази сутрин. — Което беше меко казано, тъй като Ви и кралят бяха свършили на нож при няколко разисквания и това не беше единственият спор в дневния ред. — Извадил ни е от схемата за тази вечер. Казва, че имаме нужда от почивка.

Ви изви вежди с вид на по-умен от двама Айнщайновци. Излъчването му на гений не беше без покритие. Той говореше шестнайсет езика, беше създал редица компютърни игри, за да имат с какво да се развличат, и можеше да рецитира двайсетте тома на Хрониките наизуст. Правеше Стивън Хокинг да изглежда като кандидат за ученик в техникум.

— Всички ли? — попита Ви.

— Да, канех се да отскоча до „Зироу Сам“. Искаш ли да дойдеш?

— Вече имам нещо организирано.

О, да. Неконвенционалният сексуален живот на Ви. Двамата с него се намираха на двата противоположни края на сексуалния спектър. Той не знаеше нищо, Вишъс от друга страна беше опознал всичко възможно, и то в екстремните му изяви, бе стъпвал и на неотъпкани пътеки, и на аутобана. Това не беше единствената разлика между тях. Като се замислеше, едва ли имаха нещо общо.

— Фюри?

Насочи вниманието си обратно към разговора.

— Извинявай, какво?

— Казах, че веднъж те сънувах. Преди много години.

О, боже!

Защо не тръгна направо за стаята си? Вече щеше да е запалил.

— Как така?

Ви почеса брадата си.

— Стоеше на един кръстопът сред поле от нещо бяло. Имаше буря. Силна буря. Но когато ти взе облак от небето и покри кладенеца с него, дъждът спря.

— Звучи поетично. — Беше облекчение за него, тъй като повечето сънища на Ви бяха ужасно плашещи. — Но няма смисъл.

— Нищо от това, което виждам, не е без смисъл и ти го знаеш.

— Тогава алегорично. Как можеш да покриеш кладенец с облак? — намръщи се Фюри.

— И защo ми го казваш сега?

Ви свъси черни вежди над подобните си на огледало очи.

— Аз... Боже, нямам представа. Просто трябваше да го кажа.

Той изруга грозно и се запъти към кухнята.

— Бела още ли е там?

— Откъде знаеш, че е била там?

— Винаги изглеждаш съсипан, след като я срещнеш.

[1] Прочут баскетболист от „Ню Йорк Янкис“. — Б.пр. ↑

Половин час и един сандвич с пуешко по-късно Ви се намираше на терасата на личния си пентхаус в центъра на града. Нощта беше неприятна. Съчетаваше студа на март и влагата, характерна за април. Режещият вятър беснееше като налитащ на бой пиян. Докато стоеше пред панорамата на мостовите близнаци на Колдуел, подобната на пощенска картичка гледка на блещукащия град го отегчи.

Също и перспективата за тазвечерните му забавления. Донякъде намираше сходство между себе си и някой дългосрочно пристрастен към кокаина. Насладата, която някога беше изпитвал, беше огромна, но сега задоволяваше единствено потребностите си, и то без особен ентузиазъм. Бе обладан от нужда, а не намираше облекчение.

Положи длани на ръба на парапета и се наведе напред. Леденият въздух обгърна лицето му и духна косата му назад като на някой фотомодел. Или може би... по-скоро като на супергерой от комикс. Да, това сравнение беше по-добро. Само дето той би бил злодеят.

Осъзна, че лежащите му на каменния парапет ръце го потъркват, сякаш го милват. Парапетът беше висок сто и двайсет сантиметра и опасваше цялата сграда като ръб на поднос за сервиране. Горната му част беше плоска, с широчина около един метър и сякаш умоляваше някой да се хвърли надолу от нея. Десетте метра въздушно пространство отвъд парапета бяха идеалната прелюдия към смъртта.

Това вече беше гледка, която го заинтригува.

Знаеше от личен опит колко сладко е усещането при свободното падане. Как вятърът притиска гръдния ти кош и прави дишането почти невъзможно. Как очите ти се изпълват със сълзи, които обаче се стичат по слепоочията ти, а не надолу по бузите. Как земята няма търпение да те поздрави като домакин, очакващ да те посрещне на партито си.

Още не беше сигурен, че е взел правилното решение да се спаси онзи път, когато беше скочил. В последния миг се беше дематериализирал обратно на терасата. Право в ръцете на Бъч.

Проклетият Бъч. Все се връщаше при този кучи син.

Ви се отдръпна, за да се отърве от потребността да предприеме нов полет, и отключи една от плъзгащите се врати със силата на мисълта си. Три от направените от стъкло стени на пентхауса бяха бронирани срещу куршуми, но нямаха филтър за слънчевата светлина. Не че би останал тук през деня, дори и да имаха такъв.

Това не беше дом.

Когато пристъпи вътре, мястото и предназначението му го притиснаха, сякаш силата на гравитацията тук беше различна. Стените, таванът и мраморният под на голямото еднопространствено жилище бяха черни. Такива бяха и стотиците свещи, които беше способен да запали със силата на волята си. Единственото, което можеше да се определи като мебел, беше огромното легло, което той никога не беше използвал. Всичко останало беше оборудване. Масата с каишите за връзване. Веригите, прикрепени към стените. Маските, топките за запушване на устата, бичовете, пръчките и веригите. Цял шкаф, пълен с щипки и тежести за зърна и други пособия от неръждаема стомана. Всичко за неговите жени.

Свали коженото яке и го захвърли на леглото, после се освободи и от ризата си. Винаги оставаше с кожените панталони по време на сеансите. Покорните му никога не го бяха виждали напълно гол. Никой не го беше виждал гол, с изключение на братята по време

на церемониите в гробницата, и то само защото ритуалите го изискваха.

Как изглеждаше там долу, си беше само негова работа.

Свещите пламнаха по негова команда. Светлината се отрази в лъскавия под, преди да бъде погълната от черния таван. В атмосферата не витаеше никаква романтика. Мястото беше пещера, в която се предлагаха низки удоволствия на желаещите. Светлината беше нужна, за да е сигурно, че кожените и метални инструменти попадат на правилните места, както и ръцете и зъбите.

А и свещите можеха да бъдат използвани за други цели, освен за осветление.

Отиде до бара, сипа си малко „Грей Гус“ и се облегна на късата страна на плота. Имаше такива сред посетителките, които смятаха сношението с него за вид ритуал, други можеха да бъдат задоволени единствено от него. Но повечето искаха да разберат как се съчетават болката и сексът.

Типът изследователки го интересуваше най-малко. Обикновено не издържаха и се налагаше да използват спасителната дума или жест, които им подаваше в средата на сеансите. Винаги ги пускаше да си тръгнат с охота. Сълзите им не бяха негова грижа. В девет от десет случая пожелаваха да се върнат, за да опитат отново. Щом се пречупваха така лесно първия път, вероятно щяха да го направят отново, а той нямаше намерение да ги учи как да живеят.

Тези, които можеха да го понесат, се обръщаха към него с *леаж* и го ценяха. Не че даваше и пет пари за уважението им. Той трябваше да задоволи нуждите си и техните тела бяха оръдието за това. Точка по въпроса.

Отиде до стената, взе една от дългите стоманени вериги и я прекара през пръстите си брънка по брънка. Въпреки че беше садист по природа, никога не нараняваше покорните си. Задоволяваше садистичните си потребности, като убиваше *лесъри*.

Целта му бе да контролира съзнанието и тялото им. Това, което им причиняваше, сексуално или по друг начин, казаното от него, дрехите, които ги караше да обличат... Всичко беше внимателно обмислено, за да се получи желаният ефект. Разбира се, че имаше и болка, и да, случваше се да плачат от страх и безпомощност. Но го молеха за още.

И той им го даваше, ако имаше желание.

Загледа се в маските. Винаги им слагаше маски и не им позволяваше да го докосват, освен ако той не им кажеше къде и как точно. Ако се случеше да изживее оргазъм по време на сеансите, което беше изключение, покорните му бяха истински горди. Ако се хранеше, то беше само защото се налагаше.

Никога не ги унижаваше, нито ги караше да правят гадостите, по които знаеше, че си падат някои доминанти. Но никога не ги и утешаваше и сеансите протичаха единствено по неговите правила. Казваше им кога и къде и ако някоя от тях предявеше глупави претенции, си тръгваше. Завинаги.

Погледна часовника си. Вдигна скрилия апартамента *мис*. Жената, която очакваше тази вечер, можеше да го намери, защото беше пил от нея преди два месеца. Когато приключе, щеше да се погрижи да ѝ отнеме спомените за това, къде е била.

Но тя щеше да си спомня случилото се. Следите от секса им щяха да са по цялото ѝ тяло.

Когато жената се материализира на терасата, той се обърна. През плъзгащите се врати се виждаше анонимна сянка, облечена в кожено бюстие и широка черна пола. Косата ѝ беше прибрана в кок на върха на главата точно според неговото желание.

Тя умееше да чака. Знаеше, че не бива да чука.

Ви отвори вратата с мисълта си, но тя също така знаеше, че не може да влезе, преди да е поканена.

Долови аромата ѝ. Беше много възбудена.

Зъбите му се оголиха, но не защото проявяваше интерес към влагата между краката ѝ. Имаше нужда да се нахрани, а тя притежаваше вени, от които той можеше да пие. Чиста биология, никаква магия.

Ви протегна ръка и я повика с пръст. Тя се приближи. Цялата трепереше, точно както и трябваше. Той беше в свадливо настроение.

— Свали полата — нареди. — Дразни ме.

Тя незабавно разкопча ципа на дрехата и я остави да се свлече на пода в купчина от сатен. Отдолу носеше черни чорапи с дантела в горния край и черни жартиери. Нямаше гащички.

Хмм... Да. Щеше да свали чорапите от бедрата ѝ с кинжала. Но чак после.

Ви се приближи към стената и взе една маска. Избра такава с един отвор. Ако искаше въздух, щеше да се наложи да диша през устата.

Хвърли я към нея и каза:

— Сложи я. Веднага.

Тя покри лицето си, без да продума.

— Качи се на масата.

Не понечи да ѝ помогне. Само я наблюдаваше. Знаеше, че тя щеше да се справи някак. Винаги успяваха. Жени като нея неизбежно намираха пътя до неговата маса за изтезания.

За да убие времето, извади от джоба си ръчно свита цигара, сложи я между устните си и взе една от черните свещи. Докато палеше цигарата, се загледа в горещия восък около фитила.

Провери докъде беше стигнала жената. Отлично. Беше легнала по гръб с разтворени ръце и крака.

Завърза я и знаеше точно откъде щеше да започне тази вечер. Държеше свещта в ръка, когато се приближи към нея.

Под светлините на спортната зала на Братството Джон Матю зае позиция и се съсредоточи върху противника си за тренировки. Двамата често бяха наричани клечки, тъй като бяха слаби и почти безплътни. Беше лесно да бъдат наранени. Както и всички други, които не бяха минали през преобразяването.

Зейдист, братът, който водеше тренировката тази вечер, изсвири през зъби и Джон и съученикът му се поклониха един на друг. Противникът му изрече на Древния език съответния поздрав, а Джон отвърна на езика на жестовете. После схватката започна. Размахваха малките си юмруци и кокалестите си ръце без особена полза. Ритниците им валяха като хартиени самолетчета. В защитата им липсваше всякакъв финес. Позите и движенията им бяха бегло подобие на това, което трябваше да представляват. Като ехото на гръмотевица, а не самият ѝ басов грохот.

Грохотът дойде от друг край на залата.

По средата на рунда се чу страховит тътен. Нечие тяло се сгромоляса като торба с пясък върху сините постелки. Джон и опонентът му изоставиха неуспешните си опити и

насочиха погледи натам.

Зейдист работеше с Блейлок, един от двамата най-близки приятели на Джон. Червенокосият ученик беше единственият сред тях, който вече беше преминал през преобразяването и по тази причина беше с два пъти по-големи размери. Зи току-що го беше тръшнал на земята. Блейлок скочи на крака като войник, но само за да си го получи отново. Зи имаше гигантски размери и беше член на Братството на черния кинжал, така че пред Блей стоеше противник с неизчерпаем опит в боевете.

Куин трябваше да види това. Къде ли беше?

Всички единайсет трениращи извикаха възторжено, когато Зи отне равновесието на Блей без никакво усилие, хвърли го на пода с лице надолу и го притисна в хватка, с която можеше да счупи всичките му кости. В мига, в който Блей подаде знак, че се предава, Зи го пусна.

Докато стоеше надвесен над хлапето, Зейдист заговори с необичайно топъл глас:
— Само пет дни от преобразяването ти и вече се справяш добре.

Блей се усмихна, въпреки че бузата му беше притисната към земята, сякаш беше залепена.

— Благодаря... Благодаря ви, учителю.

Зи се протегна и вдигна Блей от пода точно когато шумът от отварящата се врата отекна в залата.

Очите на Джон изскочиха от орбитите си при вида на влязлото същество. *По дяволите...* Това обясняваше къде е бил Куин през целия следобед.

Мъжът, който закрачи бавно през залата, с ръста си от сто деветдесет и пет сантиметра и сто и петнайсетте си килограма, беше бледо подобие на момчето, което довчера беше тежало колкото торба с кучешка храна. Куин беше преминал през преобразяването. Нищо чудно, че не отговаряше на съобщенията през целия ден. Бил е зает с новото си тяло.

Джон вдигна ръка за поздрав и Куин кимна в отговор, но така, сякаш вратът му се беше схванал или нещо не беше наред с главата му. Изглеждаше уморен и се движеше, като че изпитваше болка във всяка кост от тялото си. Подръпваше яката на новия си пуловер с размер XXXL, сякаш го дразнеше, и повдигаше джинсите си с гримаса. Изненадващо едното му око бе посинено, но вероятно се беше блъснал в нещо по време на трансформацията. Говореше се, че падало голямо мятане, докато се преобразяваш.

— Хубаво е, че се появи — каза Зейдист.

Когато отговори, гласът на Куин беше дълбок. Много различен от преди.

— Искях да дойда, въпреки че не мога да тренирам.

— Добре си направил. Седни да почиваш ето там.

Куин се запъти към страничната линия на залата, погледът му срещна този на Блей и те си размениха протяжни усмивки. После погледнаха към Джон.

Куин използва ръцете си, за да му каже на езика на глухонемите:

— *След тренировката ще отидем у Блей. Имам да ви казвам нещо.*

Джон кимна, а в това време гласът на Зи проехтя през залата.

— Почивката свърши, дами. Не ме карайте да ви сритвам задниците, защото ще го направя.

Джон се обърна с лице към дребния си партньор и зае начална позиция.

Въпреки че един от учениците беше умрял по време на преобразяването, Джон нямаше търпение да дойде неговият ред. Разбира се, беше ужасен, но предпочиташе смъртта пред

това да живее като купчина плът без пол, надяващ се на милостта на останалите.

Беше повече от готов да се превърне в мъж.

Имаше лични дела за уреждане с *лесърите*.

Два часа по-късно Ви беше доволен, както винаги ставаше. Не беше изненадващо, че жената не е в състояние да се дематериализира до дома си, така че я уви в халат, хипнотизира я до състояние на ступор и я свали долу с товарния асансьор на сградата. Фриц чакаше в колата пред входа. Даде адреса на възрастния *доген*, който не попита нищо повече. Този прислужник беше истинско съкровище. Останал сам в апартамента, Ви си сипа „Грей Гус“ и седна на леглото. Масата беше покрита с втвърден восък, кръв, нейните сокове, както и с последствията от неговата кулминация. Сеансът беше доста мърляв. Но приемливо добрите винаги бяха такива.

Отпи голяма глътка от чашата си. В наситената тишина, последвала перверзните му занимания, в съзнанието му се заредиха безброй чувствени образи. Това, на което беше станал свидетел преди седмици и сега си припомняше, беше видял случайно, но си беше присвоил сцената като някой джебчия и запази спомена, въпреки че не му принадлежеше.

Преди седмици беше видял Бъч и Мариса... да лежат заедно. Беше се случило по време на карантината на ченгето в клиниката на Хавърс. В ъгъла на болничната стая имаше монтирана камера и Ви ги беше наблюдавал на монитора. Тя носеше рокля в ярък прасковен цвят, а той — болнична нощница. Целуваха се дълго и страстно, а телата им бяха готови за секс.

Ви бе гледал със сърце в гърлото как Бъч се претърколи, за да се озове върху Мариса. Нощницата му се бе отворила и разкрила раменете, гърба и бедрата му. Докато ритмично си проправяше път, гръбнакът му се бе извил, тя бе сграбчила задника му и бе впила нокти.

Двамата заедно бяха красива гледка. Нищо подобно на крайностите, типични за целия сексуален живот на Ви. Между тях имаше любов, интимност и... нежност.

Вишъс се отпусна и легна на матрака. Питието в чашата му се разплиска и едва не се разсипа. Чудеше се какво ли би било да прави секс по този начин. Дали изобщо би му харесало? Може би усещането щеше да е клаустрофобично. Не беше сигурен дали му се нравеше някой да го докосва по цялото тяло и да е напълно съблечен.

После се сети за Бъч и реши, че вероятно зависи с кого си. Ви покри лице със здравата си ръка и си пожела да се отърве от ада, в който се беше озовал заради чувствата си. Мразеше се заради тези мисли, заради привличането, което изпитваше, заради напразните надежди, заради познатото усещане за срам, което водеше след себе си смазваща умора. Цялото му тяло се изпълни с непоносимо изтощение. Опита се да се бори, защото знаеше, че това е опасно.

Този път не победи. Очите му се затвориха, въпреки че по гръбнака му полази страх и накара кожата му да настръхне.

По дяволите. Беше заспал.

Изпадна в паника и се опита да отвори очи, но беше прекалено късно. Клепачите му се бяха превърнали в каменни стени. Водовъртежът го засмука, без значение колко усилено се бореше да се спаси.

Изпусна чашата, която държеше в ръка. Чу как тупна глухо на пода и се разби на парчета. Последната му мисъл беше, че и той е като счупената чаша с водка, неспособен да

запази съдържанието си вътре в себе си.

Няколко пресечки на запад Фюри взе чашата си с мартини и се облегна на кожения диван в „Зироу Сам“. Дватама с Бъч бяха останали мълчаливи през трийсетте минути, откакто бяха пристигнали, и наблюдаваха хората наоколо от масата, запазена за Братството.

А Бог беше свидетел, че имаше много за гледане. На дансинга от другата страна на водната стена под звуците на техно музиката човеците се носеха на вълните на екстази и кокаин и вършеха мръсотии, облечени в дизайнерските си дрехи. Членовете на Братството никога не ходеха там. Тяхното място беше във ВИП зоната. Масата им се намираше в дъното, близо до аварийния изход. Клубът беше добър за отмора и развлечение. Хората не ги закачаха, алкохолът беше със супер качество и местоположението на заведението беше в самия център на града, където Братството често ловуваше.

А и принадлежеше на роднина, сега, когато Бела и Зи бяха двойка. Ривендж, който управляваше клуба, ѝ беше брат.

По стечение на обстоятелствата също така снабдяваше Фюри с наркотици.

Отпи голяма глътка от приготвеното в шейкър, а не разбъркано питие. Тази вечер щеше да купи още. Запасите му започваха да намаляват.

Една блондинка мина покрай масата им. Гърдите ѝ подскачаха като ябълки под сребърните пайети. Двете полукълба на задника ѝ и прашките ѝ бяха на показ в прилепналата като пощенска марка пола. Тоалетът ѝ придаваше вид на нещо повече от полугола.

Вулгарна може би беше думата, която търсеше той.

Така беше тук. Повечето от жените във ВИП залата бяха много близо до арест за ексхибиционизъм, но пък от друга страна те бяха или професионалният, или цивилният вариант на уличници. Проститутката стигна до съседното сепаре. За част от секундата той се зачуди какво би било с някоя като нея.

Беше се въздържал толкова дълго, че беше немислимо такова нещо дори да му минава през ума, а още по-малко да предприеме каквото и да било. Но може би щеше да му помогне да изтръгне Бела от съзнанието си.

— Нещо хвана ли ти окото? — попита Бъч провлечено.

— Не знам за какво говориш.

— Така ли? Не забеляза блондинката, която мина преди малко? Или пък как те гледаше?

— Не е моят тип.

— Ами дългокосата брюнетка?

— Да бе... — Фюри допи мартинито си и му се прииска да запрати чашата в стената.

Не можеше да повярва, че дори беше обмислял да плаща за секс.

Нещастник. Загубеняк.

Боже, имаше нужда от упойката си.

— Хайде, Фюри, не може да не знаещ, че всички мацета те изяждат с очи, щом влезеш.

Пробвай поне с една.

Прекалено много се опитваха да му се бъркат тази вечер.

— Не, благодаря.

— Само казвам, че...

— Майната ти. Млъквай.

Бъч изруга под носа си и повече не коментира. Което накара Фюри да се почувства като простак. Както и трябваше.

— Извинявай.

— Всичко е наред.

Фюри махна на сервитьорката и тя дойде на мига. Отнесе празната му чаша, а той измърмори:

— Тя се опита да ми уреди среща за тази вечер.

— Моля?

— Бела. — Фюри взе една подгизнала салфетка и започна да я прегъва. — Спомена за някаква социална служителка в Убежището.

— Рим ли? Наистина е страхотна.

— Но аз...

— Не проявяваш интерес? — Бъч поклати глава. — Фюри, приятелю, сигурно пак ще ми се ядосаш, но е време да започнеш да проявяваш интерес. Каква е тази работа с теб и жените? Трябва да сложиш край на това.

Фюри не можа да се въздържи да не се засмее.

— Можеш ли да бъдеш по-директен от това?

— Трябва да започнеш да живееш.

Фюри кимна към блондинката.

— И мислиш, че като плащам за секс, ще започна да живея?

— Съдейки по начина, по който те гледа, едва ли ще се наложи да плащаш — отвърна сухо Бъч.

Фюри се насили да разиграе сценария в съзнанието си. Представи си как се изправя и се доближава до нея. Хваща я за ръката и я повежда към някоя от частните бани. Може би щеше да му духа. Можеше да я опре в мивката, да разтвори краката ѝ, да проникне в нея и да достигне кулминацията. Общо изразходвано време? Най-много петнайсет минути. Може да беше девствен, но механизмите на секса бяха прости. Всичко, от което тялото му се нуждаеше, беше малко триене и щеше да е готов.

На теория. В момента в панталоните му нямаше никой. Дори и да искаше, нищо не можеше да се случи. Поне не с нея.

— Така ми е добре — заяви, когато пристигна новата чаша с мартини. Завъртя маслинката с пръст из чашата и я лапна. — Наистина съм добре.

Двамата отново замълчаха и помежду им остана само глухият тътен на музиката, долитащ от другата страна на водната стена. Фюри тъкмо се канеше да заговори за спорт, защото не понасяше тишината, когато Бъч се стегна.

Една жена се взираше в тяхната посока от другия край на ВИП зоната. Беше шеф на охраната, носеше мъжки дрехи и имаше мъжка прическа. Фюри я беше виждал да оковава в белезници пияни мъже, сякаш шляпаше непослушно куче с вестник.

Но тя не гледаше към Фюри. Вниманието ѝ беше насочено към Бъч.

— Бил си с нея, нали?

Бъч се намръщи и отпи от чашата си.

— Само веднъж. Но преди Мариса.

Фюри отново се загледа в жената и не можа да не се зачуди какъв би бил сексът с нея. Изглеждаше, сякаш можеше да те накара да виждаш звезди, и то не задължително в приятния смисъл.

— Сексът с непознати добър ли е? — попита и се почувства, сякаш беше на дванайсет. Бъч се усмихна бавно и загадъчно.

— Преди мислех, че да. Но като не познаваш друго, смяташ, че и студената пица си я бива.

Фюри отпи от мартинито си. Студена пица, значи? Това ли го очакваше? Много вдъхновяващо.

— Дявол да го вземе, не искам да ти убивам ентусиазма. Просто е по-хубаво, когато си с когото трябва. — Бъч допи последната глътка. Сервитьорката се запъти да му предложи ново питие, но той я спря.

— Не, две са достатъчно. Благодаря.

— Почакай! — извика Фюри, преди тя да е отминала. — За мен още едно. Благодаря.

Вишъс знаеше, че сънят го е преборил, защото беше щастлив. В началото на кошмарите си винаги изпадаше в състояние на блаженство. Чувстваше се доволен и завършен. Всичко беше точно и на мястото си като наредено кубче на Рубик.

И тогава пистолетът гръмна. На ризата му се появи петно от яркочервена кръв. Вик проряза непробиваемо гъстия въздух.

Изпълни го болка, сякаш в него се беше врязал шрапнел, все едно че го бяха залели с бензин и подпалили. Сякаш кожата му беше одрана ивица по ивица.

О, боже, умираше. Никой не би могъл да оцелее след такава агония.

Падна на колене и...

Ви скочи от леглото, сякаш някой го беше изритал с ботуш в главата.

В клетката от черни стени и тъмно стъкло, която представляваше пентхаусът, сърцето му блъскаше лудо, толкова бързо, че му се наложи да го притисне с ръце, за да е сигурен, че ще си остане на мястото.

Имаше нужда да пийне... *Веднага.*

Примъкна се с нестабилни крачки до бара, взе чиста чаша и сипа около четири пръста водка. Почти беше допрял ръба на чашата до устните си, когато осъзна, че не е сам.

Измъкна един черен кинжал от колана си и го размаха.

— Аз съм, боецо.

Мили боже. Скрайб Върджин стоеше пред него, обвита в черната си роба от глава до пети. Лицето ѝ също беше покрито. Дребната ѝ фигура доминираше в апартамента. От нея се излъчваше сияние, по-ярко от обедно слънце, което се отразяваше в мраморния под.

В момента имаше нужда точно от такава публика. *Да.*

Поклони се и остана наведен, като се чудеше как да отпие от чашата си в тази позиция.

— За мен е чест.

— Каква лъжа — отбеляза тя сухо. — Изправи се, боецо. Искам да видя лицето ти.

Ви даде всичко от себе си да си придаде приветливо изражение, с което да замести начумерената физиономия, вече настанила се там. *Дявол да го вземе.* Рот беше заплашил да го наклевети на Скрайб Върджин, ако не се вземе в ръце. Явно това вече се беше случило.

Докато се изправяше, реши, че би се изтълкувало като обида, ако засмуче от водката си.

— Да, така е — потвърди тя. — Но прави каквото е нужно.

Той отпи яко, сякаш беше вода, и остави чашата на плота. Искаше му се още, но се

надяваше тя да не се застои.

— Целта на посещението ми няма нищо общо с твоя крал.

Скрайб Върджин се понесе към него и спря само на сантиметри разстояние. Ви почувства необходимост да отстъпи, особено след като тя повдигна искрящата си ръка и го потърка по бузата. Силата ѝ беше като изпепеляваща мълния — смъртоносна и целеустремена. Никой не би искал да бъде нейна мишена.

— Време е.

Време за какво? Но си наложи да мълчи. На Скрайб Върджин не се задаваха въпроси. Не и ако не искаш с теб да полират пода.

— Наближава рожденият ти ден.

Беше вярно. Скоро щеше да навърши триста и три години, но не можеше да разбере защо това би предизвикало личното ѝ посещение. Ако искаше да го поздрави, нещо в пощенската кутия би било достатъчно. Или пък да му прати анимирана картичка в имейл.

— Имам подарък за теб.

— Поласкан съм. *И объркан.*

— Твоята жена те очаква.

Вишъс подскочи, сякаш някой го беше ощипал по задника.

— Съжалявам, какво...

Без въпроси, глупако.

— При цялото ми уважение, аз нямам жена.

— Имаш. — Тя свали ръка. — Посочих я сред всички Избраници за твоя първа партньорка. Притежава чиста кръв и изящна красота.

Ви понечи да отвори уста, но Скрайб Върджин продължи:

— Ще се слеете и ще създадете поколение. Ти ще имаш потомство и с другите.

Дъщерите ти ще попълнят редиците на Избраниците. Синовете ти ще станат членове на Братството. Това е твоята съдба. Да бъдеш Примейл на Избраниците.

Думата *Примейл* падна като бомба.

— Простете ми, Скрайб Върджин. — Той прочисти гърло и си напомни, че бяха нужни щипки за барбекю, за да се съберат тлеещите останки на тези, позволили си да я ядосат. — Не искам да прозвучи като обида, но нямам нужда от собствена жена.

— Имаш. Ще изпълните ритуала и тя ще носи твоите деца. Както и останалите жени.

Перспективата да бъде блокиран от Другата страна, заобиколен от жени, без възможност да се бие и да вижда братята си... или... Бъч, го накара да забрави, че трябва да си мери приказките.

— Моята съдба е да бъда боец. Мястото ми е до братята ми.

А и след всичко, което му бяха сторили, би ли могъл някога да възроди младостта си?

Очакваше тя да побеснее от проявеното непокорство, но вместо това тя каза:

— Колко си безстрашен да противоречиш. Същият си като баща си.

Грешка. Той и Блъдлетър нямаха *нищо* общо помежду си.

— Ваша святост...

— Ще го направиш. И то по своя собствена воля.

Той изстреля отговора хладно и твърдо.

— Ще ми е нужна доста добра причина.

— Ти си мой син.

Гърдите на Ви се сковаха и той спря да диша. Вероятно имаше предвид в широк

СМИСЪЛ.

— Преди триста и три години ти беше роден от моето тяло. — Качулката се вдигна от лицето на Скрайб Върджин от само себе си и разкри призрачната ѝ красота. — Повдигни така наречената си прокълната ръка и разкрий истината.

Със сърце в гърлото Ви протегна облечената си в ръкавица ръка и с няколко неуверени движения разкъса кожата. С ужас се взря в това, което се криеше под татуировките му. Неговият блясък беше същият като нейния.

Мили боже... Защо не беше направил връзката по-рано?

— Слепотата ти — поясни тя — ти позволяваше да го отричаш. Не искаше да го видиш. Ви се отдръпна от нея, препъвайки се. Стигна до леглото и седна, като си каза, че не беше моментът да си губи ума. Я почакай... Вече го беше изгубил...

— Как... е възможно това?

Това беше въпрос, но кого го беше грижа в този момент?

— Да, мисля да ти простя този единствен път. — Скрайб Върджин се понесе из стаята, без да движи краката си, а робата ѝ се стелеше около нея, неповлияна от движението. В настъпилата тишина той се замисли за правилата в шаха. Кралицата, единствена и неповторима, можеше да прави каквито ходове пожелае по дъската.

Накрая тя заговори с дълбок и властен тон.

— Исках да позная зачеването и раждането във физическия им смисъл, така че приех телесна форма, която ми позволяваше да извърша сексуален акт. Заминах за Древната страна в подходящото състояние. — Тя спря пред стъклените врати, водещи към терасата. — Избрах мъж според качествата, които тогава смятах за най-важни за оцеляването на вида: силен, умен, агресивен.

Ви си представи баща си и се почуди какво ли брутално изживяване е било да прави секс със Скрайб Върджин.

— Такова беше, наистина — каза тя. — Получих това, за което бях отишла, в пълен размер. Веднъж започнал, той нямаше спиране. Такава беше природата му. Малко преди края обаче той се отдръпна от мен. Някак беше разбрал какво целях и коя бях.

Да, баща му умееше отлично да разгадава и използва мотивите на другите.

— Сигурно беше глупаво от моя страна да си въобразявам, че можех да мина за каквото не съм с мъж като него. Беше наистина умен. — Тя погледна към Ви. — Каза ми, че ще ми даде семето си само ако то ще създаде мъжко чедо. Никога не беше успявал да създаде син, който да оцелее след раждането, и егото му на воин търсеше удовлетворение. Аз от друга страна исках моя син за Избраниците. Баща ти може да беше умел тактик, но не беше единственият. Знаех каква е слабостта му и я използвах, защото можех да определя пола на детето. Споразумяхме се той да те получи три години след раждането и да те тренира да се биеш на негова страна в продължение на триста години. Оттам нататък трябваше да служиш на моите цели.

Нейните цели? Целите на баща му? Той нямаше ли право на мнение?

Гласът на Скрайб Върджин стана глух.

— След като постигнахме съгласие, той ме принуди да остана под него с часове и ме доведе до състояние, от което едва не умрях. Беше обсебен от потребността да създаде син и аз го понесох, защото същото важеше и за мен.

Понесох беше точната дума. Ви, както и всички други мъже във военния лагер, бяха принуждавани да наблюдават баща му по време на секс. Блъдлетър не правеше разлика

между битката и сексуалния акт и не го беше грижа за размера или крехкостта на жените.

Скрайб Върджин отново се понесе из стаята.

— Заведох те в лагера в деня на третия ти рожден ден.

В главата на Ви започна да се надига далечно бучене като от влак, който набираше скорост. Благодарение на малката сделка на родителите му животът му беше преминал в кошмар. Беше принуден да понася последствията от жестокостта на баща си, както и тежките уроци на бойния лагер.

Говорът му прерасна в ръмжене.

— Знаеш ли какво ми причини той? Знаеш ли какво изживях?

— Да.

Изоставяйки всякакъв етикет, той избухна:

— Тогава защо, по дяволите, допусна да остана там?

— Бях дала дума.

Ви се изправи на крака и ръката му се плъзна към интимните му части.

— Радвам се да науча, че достойнството ти е останало непокътнато, дори това да не важи за мен. Замяната си е струвала.

— Мога да разбера гнева ти.

— Можеш ли, *мамо!* Това ме кара да се чувствам толкова по-добре. Прекарах двайсет години от живота си в борба за оцеляване. И какво получих? Объркано съзнание и съсипано тяло. И сега искаш да създам поколение за теб? — Той се усмихна студено. — Ами ако не съм способен? Ако знаеше какво съм преживял, дори не би си помислила за такова нещо.

— Способен си.

— Откъде знаеш?

— Мислиш ли, че има част от сина ми, която да не мога да видя?

— Ти... *кучко* — прошепна той.

От тялото ѝ се излъчи топлина. Достатъчна, че да опърли веждите му. Гласът ѝ разцепи въздуха.

— Не забравяй коя съм, боецо. Не проявих мъдрост при избора на баща ти и двамата платихме заради тази грешка. Мислиш ли, че не съм страдала заради посоката, в която поех животът ти? Смяташ, че съм стояла и съм наблюдавала, без да ме е грижа? *Сърцето ми се късаше за теб всеки ден.*

— Не си ли същинска Майка Тереза?! — изкрещя той със съзнанието, че температурата на собственото му тяло беше започнала да се покачва. — Нали притежаваш безгранична сила? Ако те беше грижа, щеше да предприемеш нещо.

— Съдбата не се избира, тя е предопределена.

— От кого? От теб ли? Значи ти си тази, която трябва да мразя за всички гадости в живота си? — Вече целият гореше. Дори нямаше нужда да поглежда, за да знае, че това, което беше по ръката му, се беше разпространило навсякъде. Точно... Като... Нея. — *Проклета да си.*

— Сине.

Той оголи зъби.

— Не ме наричай така. *Никога.* Майка и син. Ние не сме такива. Майка ми би предприела нещо. Щеше да бъде до мен, когато бях безпомощен.

— Исках да бъда.

— Когато бях разкъсан и ужасен, и кървях, майка ми би била до мен. Така че не ми

разигравай сценки от типа „милото ми момче“.

Настъпи дълго мълчание. После гласът ѝ прозвуча силно и ясно.

— Ще се явиш след усамотяването ми, което започва тази нощ. Ще бъдеш представен официално на партньорката си. Когато тя е подготвена да бъде използвана от теб, ще се върнеш и ще изпълниш това, за което си създаден. И ще го направиш по своя собствена воля.

— Няма да стане. *Майната ти.*

— Вишъс, син на Блъдлетър, ще го направиш, защото, ако ли не, расата няма да оцелее. Ако имаме някаква надежда да се противопоставим на Обществото на лесърите, ще са ни нужни повече братя. Братството се състои едва от шепа такива като теб. В минали епохи са наброявали двайсет или трийсет. Откъде ще се появят повече, ако не от целенасоченото им създаване?

— Позволи на Бъч да се присъедини към Братството, а той не беше...

— Дадох специално разрешение заради сбъднато пророчество. Не е същото и ти го знаеш. Тялото му никога няма да бъде силно колкото твоето. Ако не беше вродената му мощ, никога не би могъл да бъде един от вас.

Ви отмести поглед от нея.

Оцеляването на вида. Оцеляването на Братството.

Мамка му.

Заразхожда се наоколо и се озова пред масата за мъчения и стената с играчките си.

— Не съм подходящ за такова нещо. Не съм герой по природа. Не държа да спася света.

— Логиката се крие в биологията и не може да бъде оспорвана.

Вишъс повдигна искрящата си ръка и се замисли за безбройните случаи, при които я беше използвал да изпепелява къщи, коли.

— Ами това? Искаш едно цяло поколение да носи моето проклятие? Какво ще стане, ако го предам на потомството си?

— Отлично оръжие е.

— Също и кинжалът, но поне не подпалва приятелите ти.

— Благословен си, а не прокълнат.

— Така ли? Опитай да живееш така.

— Силата изисква жертви.

Той се засмя.

— Отказвам се, без да се замисля, в замяна на това да съм нормален.

— Имаш задължение към своя вид.

— Също както и ти към сина, когото си родила. По-добре се моли да съм по-съвестен спрямо отговорностите си.

Загледа се към града и се замисли за безбройните побоища и убийства, които беше видял да извършват *лесърите* на Омега. Тези мръсници бяха погубвали невинни с векове, а животът беше достатъчно труден и без да си преследван. Знаеше го отлично.

Вбесяваше го, защото тя беше права за логиката. Братството се състоеше от петима, дори като се включи и Бъч. По закон Рот нямаше право да се бие, тъй като беше крал. Тормент изчезна. Дариъс беше умрял предишното лято. Бяха петима срещу постоянно възобновяващ редиците си враг. Нещата се влошаваха от това, че *лесърите* можеха да разчитат на попълнения от хората, докато братята трябваше да бъдат родени и отгледани, а след това да оцелеят при преобразяването. Разбира се, учениците, които тренираха, щяха да се превърнат във воители някой ден, но тези момчета никога нямаше да притежават силата,

издръжливостта и способността да се самоизлекуват, каквито имаха мъжете от Братството.

Колкото до създаването на нови братя... Изборът не беше голям. По закон Рот като крал можеше да легне с всяка жена от техния вид, но той беше напълно отдаден на Бет. Същото важеше за Зи и Рейдж и техните жени. Дори да приемеше, че Тор е жив и някога се върне, едва ли щеше да е в състояние на духа, в което да оплоди някоя от Избраниците. Фюри беше единствената друга възможност, но той се беше отдал на въздържание, а и страдаше от разбито сърце. Едва ли би бил подходящ избор.

— По дяволите.

Скрайб Върджин запази мълчание, докато той премисляше нещата, тъй като знаеше, че изрече ли една дума, той щеше да зареже всичко и да прати расата по дяволите.

Той се обърна към нея.

— Ще го направя при едно условие.

— Какво е то?

— Ще остана да живея при братята. Ще се бия наравно с тях. Ще отида от Другата страна и... — *мили боже* — ще легна, с която трябва. Но домът ми е тук.

— Примейлът живее...

— С мен няма да е така. Приеми го или си върви. — Той се втренчи в нея. — И знай едно. Достатъчно себичен съм, че да ти обърна гръб, ако не се съгласиш. И какво ще правиш тогава? Не можеш да ме принудиш да правя секс, освен ако не искаш сама да управляваш члена ми. — Той се усмихна студено. — Какво ще кажеш за тази биология?

Беше неин ред да се понесе из стаята. Докато чакаше и я наблюдаваше, му стана неприятно, защото очевидно мислеха по един и същи начин — докато се движат.

Тя се спря до масата и протегна искряща ръка, като я задържа за кратко над масивния плот. Следите от секса, който беше правил по-рано, изчезнаха. Всичко беше почистено. Тя сякаш не одобряваше случилото се.

— Реших, че може да искаш по-спокоен живот. Такъв, в който да си защитен и да не се налага да се биеш.

— И това, което съм научил от юмука на баща си, да отиде на вятъра? Би било *такава* загуба. Колкото до закрилата ти, имах нужда от такава преди триста години. Не сега.

— Мислех, че ще се радваш да имаш своя партньорка. Тази, която съм ти избрала, е от възможно най-добро потекло. Съчетание от чиста кръв, изящество и красота.

— Избрала си и баща ми, затова прости, че не съм особено въодушевен.

Тя сведе поглед към оборудването му.

— Обичаш грубостите.

— Син съм на баща си. Сама го каза.

— Не можеш да практикуваш подобни неща с Избраницата. За нея би било унижително и плашещо. Както и с никоя друга. Ще бъде проява на неуважение.

Ви се опита да си представи какво би било да се откаже от наклонностите си.

— Трябва да се освобождавам от чудовищата си. Особено сега.

— Сега ли?

— Хайде, *мамо*. Знаеш всичко за мен, нали така? Наясно си, че вече нямам видения и че съм на границата на лудостта заради липсата на сън. Не може да не знаещ, че скочих от тази тераса миналата седмица. Колкото повече продължава, толкова по-зле ще ставам. Особено ако не мога... да си получавам своето.

Тя махна с ръка, за да го спре.

— Не виждаш нищо, защото си на кръстопът. Свободната воля не може да бъде упражнявана, ако си напълно наясно с крайния резултат. Ето защо прозорливостта се самопотиска. Ще се върне.

По някаква налудничава причина това го успокои, въпреки че се беше противопоставял на намесата в човешките съдби, откакто виденията започнаха да се явяват преди векове.

Изведнъж го осени една мисъл.

— Не знаеш какво ще ми се случи, нали? Нямах представа как ще постъпя.

— Искам думата ти, че ще изпълниш задължението си от Другата страна. Че ще се погрижиш за това, което трябва да бъде сторено там. И я искам сега.

— Признай. Кажй, че не знаеш какво ще се случи. Ако искаш думата ми, направи го.

— Защо?

— Искам да знам, че поне над едно нещо нямаш власт — процеди той. — Така ще знаеш как се чувствам аз.

Топлината, излъчвана от нея, се увеличи и пентхаусът се превърна в сауна. Тогава тя промълви:

— Твоята съдба е и моя, не знам по кой път ще поемеш.

Ви скръсти ръце пред гърдите си. Имаше чувството, сякаш около врата му е нахлузена примка и е стъпил на нестабилен стол. Майната му.

— Имаш думата ми.

— Вземи това и приеми избирането ти за Примейл. — Подаде му тежък златен медальон на черен копринен шнур. Той го взе и тя кимна, с което договорот помежду им беше сключен. — Ще информирам Избраницата. Усамотението ми свършва след няколко дни. Тогава ще дойдеш при мен и ще бъдеш провъзгласен за Примейл.

Черната ѝ качулка се повдигна, без тя да използва ръцете си. Точно преди отново да се спусне над искрящото ѝ лице, тя каза:

— До следващата ни среща. Пази се.

Изчезна без звук или движение. Светлината угасна.

Ви успя да отиде до леглото, преди коленете му да омекнат съвсем. Седна на матрака и се загледа в медальона. Беше античен, с изписани на Древния език думи.

Не искаше деца. Никога не беше искал. Въпреки че при създалия се сценарий той щеше да бъде единствено донор на сперма. Нямахше да бъде баща на никое от тях, което беше облекчение, защото нямаше да го бива в това.

Тикна медальона в задния джоб на черните си кожени панталони и подпря глава на ръцете си. В съзнанието му се занизаха сцени от детството му във военния лагер. Спомените бяха кристално ясни и пронизващи като остър ръб на стъкло. Изруга грозно на Древния език и се протегна за якето си. Извади телефона и натисна бутона за бързо набиране. Когато гласът на Рот прозвуча отсреща, около него се чуваше бръмчене.

— Имаш ли минутка? — попита Ви.

— Да, за какво се отнася? — Ви не отговори и Рот снижи глас. — Вишъс? Добре ли си?

— Не.

Чу се шумолене и гласът на Рот прозвуча отдалече.

— Фриц, може ли да се върнеш и да почистиш малко по-късно? Благодаря ти. — Бръмченето спря и се чу затваряне на врата. — Казвай какво има.

— Помниш ли... Помниш ли последния път, когато беше пиян? Наистина пиян.

— По дяволите. — Ви можеше да си представи как черните вежди на краля се смръщват зад очилата му. — Мисля, че беше заедно с теб. Не беше ли в началото на двайсети век? Поделихме си седем бутилки уиски.

— Всъщност бяха девет.

Рот се засмя.

— Започнахме в четири следобед и ни отне около четиринайсет часа, нали така? После бях пиян през целия ден. Сто години оттогава, а имам чувството, че още съм махмурлия.

Ви затвори очи.

— Помниш ли, че приближаваше изгревът, когато ти казах, че никога не съм познавал майка си? Нямах представа коя е и какво ѝ се е случило.

— Доста ми е мъгляво, но да, спомням си.

Боже, онази нощ и двамата бяха толкова зле. Пияни до козирката.

Това беше единствената причина Ви да се раздрънка какво изгаряше душата му ден и нощ.

— Ви? Какво става? Това има ли нещо общо с твоята *мамен!*

Ви седна обратно на леглото. Медальонът в джоба му се впи в задните му части.

— Да, току-що я срещнах.

От другата страна, в светилището на избраниците, Кормия седеше на леглото в бялата си стая, а до нея светеше малка бяла свещ. Беше облечена в традиционната бяла роба на Избраниците, стъпила боса на белия мрамор и с ръце, скръстени в скута. Чакаше.

Беше свикнала да чака. Това беше заложено в живота на Избраниците. Чакаш дадена дата за участие в ритуал. Чакаш да се появи Скрайб Върджин. Чакаш Директрис да ти възложи задачи. Чакаш с охота, търпение и разбиране или опозоряваш традицията, на която служиш. Тук никоя от сестрите не беше по-значима от друга. Като избрана, ти си част от цялото, една от многото молекули, които формират действащо духовно тяло... едновременно от огромно значение и свършено незначително.

Така че горко на жената, която не се справи със задълженията си и провали и останалите.

Днешното чакане бе неизбежно тежко. Кормия беше съгрешила и очакваше наказанието си.

От дълго време бе искала преобразяването ѝ да настъпи, тайно бе нетърпелива, но не заради благото на Избраниците. Искаше да е напълно завършена. Искаше да чувства значимост в духа и сърцето си, да получи подобаващото ѝ се място във вселената, не да е просто една от сплиците в колелото. Вярваше, че преобразяването е като ключ към свободата.

Промяната ѝ бе дадена съвсем наскоро, когато беше поканена да пие от чашата в храма. Първоначално беше въодушевена, като мислеше, че тайният ѝ копнеж е останал незабелязан и все пак е постигнат. Но тогава дойде наказанието.

Огледа тялото си; винеше гърдите и бедрата си за това, което ѝ се случи. Упрекваше се, че поиска да е различна. Трябваше да остане каквато си беше...

Тънката копринена завеса на вратата се отмести и влезе Избраницата Амалия, една от личните *атендантки* на Скрайб Върджин.

— Значи е решено — промълви Кормия, като стискаше пръстите си до болка.

— Да — усмихна се меко Амалия.

— Колко още?

— Ще дойде, след като приключи усамотението на Нейна Святост.

Отчаянието накара Кормия да попита немислимото.

— Не може ли да е друга от нас? Има такива, които искат това.

— Ти си избраната. — И тъй като очите на Кормия се напълниха със сълзи, Амалия я приближи безшумно с босите си крака. — Той ще бъде нежен с тялото ти. Ще бъде...

— Нищо подобно. Той е син на война Блъдлетър.

— Какво? — отскочи Амалия.

— Скрайб Върджин не ти ли каза?

— Нейна Святост каза само, че е уговорено с някого от Братството, достоен воин.

Кормия поклати глава.

— Каза ми го по-рано, когато дойде при мен. Мислех, че всички знаят.

Амалия смръщи вежди загрижено. Без да каже нищо, седна на леглото и притегли Кормия към себе си.

— Не искам това — прошепна Кормия. — Прости ми, сестро, но не го искам.

Гласът на Амалия не звучеше убедително, когато пророни:

— Всичко ще е наред... честно.

— Какво става тук? — Острият глас ги накара да се разделят, сякаш някой ги дръпна една от друга.

Директрис бе застанала на прага и се взираше в тях с подозрение. С книга в едната ръка и черна перлена броеница в другата, тя бе същинско възмущение на призванието и целите на Избраниците.

Амалия стана бързо, но нямаше как да скрие, че бяха заловени в прегрешение. Една Избраница трябва винаги да показва възторг от положението си; всякаква друга емоция се смяташе за отклонение, което се плащаше с разкаяние. А тях ги хванаха.

— Сега ще говоря с Избраницата Кормия — съобщи Директрис. — Насаме.

— Разбира се. — Амалия отиде до вратата с наведена глава. — Извинете ме, сестри.

— Трябва да отидеш в Храма на Изкуплението, нали така?

— Да, Директрис.

— Остани там до края на цикъла. Ако те видя наоколо, ще бъда крайно недоволна.

— Да, Директрис.

Кормия стискаше затворените си очи и се молеше за приятелката си, докато тя се отдалечаваше. През целия цикъл в онзи храм? Там можеше да се полудее от липсата на сетивни усещания.

Директрис продължи, като изговаряше думите отсечено.

— И теб бих изпратила там, ако не беше нужно да участваш в други неща.

Кормия избърса сълзите си с бърз жест.

— Да, Директрис.

— Трябва да започнеш да се подготвяш, като прочетеш това. — Подвързаната в кожа книга бе оставена на леглото. — Описва в подробности правата на Примейла и твоите задължения. Когато приключиш, ще пристъпиш към сексуалното обучение.

О, Скрайб Върджин, само не Директрис... моля те, не Директрис...

— Лейла ще е наставницата ти. — Когато раменете на Кормия се отпуснаха,

Директрис процеди: — Трябва ли да се обиждам от облекчението ти, че няма аз да те инструктирам?

— Съвсем не, сестро.

— Неискреността ти също е обидна. Погледни ме. *Погледни ме.*

Кормия вдигна очи, но нямаше как да не се отдръпне от страх при острия взор на Директрис.

— Трябва да изпълниш дълга си, и то добре, или ще те изгоня. Разбираш ли? Ще бъдеш изгонена.

Кормия беше толкова слисана, че не можеше да отговори. Изгонена? Изгонена... в Далечната страна?

— Отговори! Разбра ли?

— Д-да, Директрис.

— Бъди наясно. Оцеляването на Избраниците и редът, който съм установила тук, са единствените неща от значение. Всеки, който се опитва да пречи на едно от двете, ще бъде елиминиран. Припомни си го, когато изпиташ потребност да се самосъжаляваш. Това е чест и тя ще бъде отнета със съпътстващите последствия лично от мен. Ясно ли е? *Ясно ли е?*

Кормия беше останала безмълвна, затова кимна. Директрис разтърси глава и странно пламъче проблесна в очите ѝ.

— Като изключим произхода ти, ти си напълно неподходяща. Истината е, че всичко

това е напълно неуместно.

Директрис си тръгна, съпътствана от шумоленето на дългия бял копринен шлейф, който се влачеше зад нея.

Кормия скри глава в дланите си и прехапа долната си устна, като обмисляше положението: тялото ѝ бе обещано на воин, когото не познаваше... който произхождаше от безмилостен и жесток баща... а на плещите ѝ тежеше възвишената традиция на Избраниците.

Чест? Нищо подобно, това беше наказание — за дързостта ѝ да поиска нещо за себе си.

Когато следващото мартини дойде, Фюри опита да си спомни дали беше петото. Или шестото? Не беше сигурен.

— Човече, добре, че няма да се бием тази вечер — подхвърли Бъч. — Пиеш тази гадост като вода.

— Жаден съм.

— Очевидно. — Бъч се протегна в сепарето. — Колко още смяташ да седиш тук и да се наливаш, Лорънс Арабски?

— Не е нужно да ми светиш...

— Помести се, ченге.

Бъч и Фюри вдигнаха очи. Ви се бе появил пред масата им изневиделица и явно нещо се беше случило. Очите му бяха разширени, лицето бледо, изглеждаше, сякаш е претърпял катастрофа, само дето по него нямаше кръв.

— Здравсти, мой човек. — Бъч мръдна вдясно, за да му направи място. — Мислех, че няма да те видим тази вечер.

Ви седна. Черното му рокерско яке се издуваше и раменете му изглеждаха наистина огромни. Нетипично за него, той започна да барабани с пръсти по масата.

Бъч погледна намръщено съквартиранта си.

— Изглеждаш като прегазен на пътя. Какво става?

Вишъс скръсти ръце.

— Не му е тук мястото.

— Да си идем къщи тогава.

— Няма начин. Ще бъда затворен там цял ден.

Ви вдигна ръка. Когато сервитьорката дойде, той сложи стотачка на подноса ѝ.

— „Грей Гус“. Щом я изпия, носиш следващата. И това е само бакшишът.

Тя се усмихна.

— Ще е удоволствие за мен.

Когато момичето се понесе към бара, сякаш беше с ролери, под свъсените му вежди очите на Ви огледаха подробно ВИП зоната. Той не проучваше тълпата. Готвеше се за битка. И възможно ли бе от брата... да се излъчваше слабо сияние?

Фюри погледна наляво и потупа ухото си два пъти като сигнал към един от пазачите пред частния вход. Охранителят кимна и заговори в часовника си.

В следващия момент се появи огромен мъж с бръсната отстрани глава и перчем като на мохикан на темето. Ривендж беше облечен в идеално скроен черен костюм и държеше черен бастун в дясната си ръка. Докато вървеше бавно към масата на Братството, клиентите на заведението се отдръпваха и му правеха път отчасти от респект към едрия му ръст,

отчасти от страх заради репутацията му. Всички знаеха кой е и на какво е способен: Рив беше от тези наркобарони, които проявяваха личен интерес към средството си за прехрана. Изпречиш ли му се на пътя, можеше да свършиш накълцан като от мелачка за боклук.

Зетят на Зейдист със смесена кръв неочаквано се оказа съюзник на Братството, въпреки че истинската природа на Рив усложняваше всичко. Не беше много разумно да легнеш със *симпат*. В прекия и преносния смисъл. Така че не беше лесен като приятел и роднина.

Кривата му усмивка едва разкриваше кучешките зъби.

— Добър вечер, господа.

— Ще възразиш ли да използваме офиса ти за нещо лично? — попита Фюри.

— Няма да говоря — каза равно Ви, когато питието му пристигна. С бързо движение на китката го обърна, сякаш огън гореше в стомаха му, а течността беше вода. — Няма.

Фюри и Бъч срещнаха погледи в пълно съгласие. Вишъс щеше да отстъпи и още как.

— Офисът ти? — повтори Фюри на Ривендж.

Рив изискано повдигна вежда, а аметистовосините му очи светеха проникателно.

— Не съм сигурен, че ще искате да го ползвате. Подслушва се и всяка сричка се записва. Освен... разбира се... когато аз съм там.

Не беше идеално, но всичко, което би наранило Братството, би наранило и сестрата на Рив като съпруга на Зи. Въпреки че беше наполовина *симпат*, той имаше мотивация да не допуска нещо да се обърка.

Фюри се измъкна от сепарето и се втренчи във Ви.

— Вземи си питието.

— Не.

Бъч стана.

— Тогава го остави. Защото, след като няма да се прибереш вкъщи, ще говорим тук.

Очите на Ви заискриха. И не само те.

— По дяволите...

Бъч се подпря на масата.

— В момента разпръскваш аура, като че ли задникът ти е включен в контакта. Така че сериозно ти препоръчвам да зарежеш глупостите от рода „сам съм на света“ и да дотътриш мизерната си персона в офиса на Рив, преди да ни е припарило. Ясно?

Дълго време не се случи нищо, освен че Бъч и Ви се гледаха един друг. Тогава Ви се изправи и тръгна към офиса на Рив. По пътя гневът му разпръсна отровна миризма на химикали, такава, от която ти пари на носа.

Ченгето беше единственият, който можеше да се справи с Ви в това му състояние.

Слава богу, че го имаше ирландеца.

Тръгнаха вкупом към вратата, пазена от двамата маври, и се отзоваха в кабинета на Ривендж, подобен на пещера. Щом влязоха, Рив отиде зад бюрото, протегна ръка под него и се чу кратко изпукване.

— Чисто е — съобщи той и потъна в черния кожен стол.

Всички се втренчиха във Ви... който изведнъж се превърна в звяр от зоологическата градина, обикалящ с вид, сякаш иска да изяде някого. Накрая братът спря в ъгъла на стаята, най-отдалечен от Бъч. Приглушената светлина над него беше по-слаба от тази, която излъчваше кожата му.

— Кажи нещо — меко рече Бъч.

Без да отрони и дума, Ви извади нещо от задния си джоб. Вдигна ръката си и тежък златен медальон се залюля на края на копринен шнур.

— Изглежда, имам нова длъжност.

— О... по дяволите! — прошепна Фюри.

Обстановката в стаята на Блей бе стандартната за Джон и приятелите му. Джон беше в долния край на леглото. Блей седеше на пода с кръстосани крака. Куин се беше изтегнал в тапициран шезлонг, който побираше едва половината от новото му тяло. Имаше отворени бутилки „Корона“ и пръснати наоколо пакетчета с чипс.

— Хайде, издай тайната — подкани Блей. — Как беше преобразяването?

— Зарежи го преобразяването, правих секс. — Блей и Джон се ококориха и Куин се засмя. — Да, вярно. Направих дебюта, така да се каже.

— Не се занасяй — задъхано промълви Блей.

— Истина е. — Куин отметна глава назад и изгълта половината от бирата си. — Ще кажа само, че това преобразяване... човече... — Той погледна Джон и различните му очи се присвиха. — Готви се, братле. Трудно е. Ще ти се иска да си умрял. Ще се молиш за това. Тогава вече става непоносимо.

Блей кимна.

— Ужасно е.

Куин довърши бирата си и изхвърли бутилката в кошчето за боклук.

— Мен ме гледаха. Теб също, нали?

Блей кимна, а Куин се размърда, за да извади нова „Корона“ от минибара.

— Да... беше притеснително. Баща ми беше в стаята. Нейният баща — също. И всичко това, докато тялото ми се разцепва. Щях да се засрамя, но бях твърде зает да страдам.

— Кого използва? — попита Блей.

— Марна.

— Супер.

Клепачите на Куин се притвориха.

— Да, беше много добра.

Челюстта на Блей увисна.

— Тя? Тя беше тази, която ти...

— Да.

Куин се засмя, когато Блей падна назад, сякаш бе прострелян в гърдите.

— Марна. Знам. И на мен ми е трудно да повярвам.

Блей повдигна глава.

— Как се случи? И Господ ми е свидетел, че ще те фрасна, ако пропуснеш нещо.

— Да бе, сякаш ти беше много откровен за себе си.

— Не избягвай отговора. Започвай да лаещ, защото ти си едно псе.

Куин се премести напред, а Джон последва примера му и седна на самия ръб на леглото.

— Добре, значи всичко беше приключило. Имам предвид... бях приключил с пиенето, преобразяването беше свършило, лежах на леглото като... прегазен от влак. Тя остана, в случай че имам нужда да пия още от кръвта ѝ, седнала на стол в ъгъла. Баща ми и нейният си говореха и май изгубих съзнание. В следващия момент се озовавам сам в стаята. Вратата се

отваря и влиза Марна. Казва, че си е забравила пуловера или нещо от сорта. Само я поглеждам и... Блей, ти знаеш как изглежда тя, нали? От вида ѝ мигом получавам ерекция. Можеш ли да ме виниш?

— Ни най-малко.

Джон примигна и се приведе още по-напред.

— И така, бях завит с чаршаф, но тя някак разбра. Човече, оглеждаше ме и се усмихваше, а аз само си казах наум: „О, боже мой“. Тогава баща ѝ я извика от антрето долу. Двамата трябваше да останат да преспят у нас, защото, докато мине преобразяването, вече се беше съмнало, но очевидно той не искаше тя да легне с мен. И на тръгване тя ми казва, че по-късно ще се промъкне при мен. Не ѝ повярвах, но все пак хранех някаква надежда. Часовете минаваха. Лежах в очакване. Взех да се изнервям. Така изтече още един час. Тогава реших, че явно няма да дойде. Обадих се на баща ми по вътрешния телефон и му казах, че се съвземам. Станах, завлякох се под душа, и като излязох... ето ти я нея в стаята. *Гола. На леглото.* Боже, не можех да направя нищо, освен да я зяпам. Но бързо се съвзех. — Куин вperi поглед в пода и поклати глава. — Беше моя три пъти. Един след друг.

— По дяволите — прошепна Блей. — Хареса ли ти?

— Ти как мислиш? Разбира се.

Докато Блей кимаше и повдигаше „Короната“ към устата си, Куин каза:

— Когато свърших, я заведох под душа, почистих я и я задоволявах с език половин час.

Блей се задави с бирата и се поля целия.

— О, Боже...

— Имаше вкус на узряла слива. Сладка и сочна.

Очите на Джон съвсем се ококориха, а Куин се усмихна.

— Тя беше по цялото ми лице. Беше страхотно.

Той отпи голяма глътка и дори не се опита да прикрие реакцията на тялото си при спомените, които без съмнение нахлуха в главата му. Когато джинсите му се издуха под ципа, Блей метна одеяло върху бедрата му.

Тъй като Джон нямаше какво да прикрива, се загледа в бутилката си.

— Ще се обвържеш ли с нея? — попита Блей.

— Не, за бога! — Куин вдигна ръка и леко разтърка насиненото си око. — Беше... просто се случи. *Не.* Тя и аз? Никога.

— Но тя не беше ли...

— Не, не беше девствена. Разбира се, че не беше. Така че няма обвързване. Тя и без това не би искала нещо такова с мен.

Блей погледна към Джон.

— Жените от аристокрацията трябва да са девствени, преди да се бракосъчетаят.

— Времената се промениха — намръщи се Куин. — Но не казвайте на никого, нали?

Позабавлявахме се, нищо особено. Тя е свястно момиче.

— Нито дума. — Блей пое дълбоко въздух, после прочисти гърлото си. — А... по-добре ли е, когато си с някого?

— Сексът? На светлинни години, приятелю. Да се облекчаваш сам сменя напрежението, но няма нищо общо с истината. Боже, тя беше толкова мека... особено между краката. Много ми хареса да съм върху нея, да съм дълбоко в нея, да слушам стоновите ѝ. Щеше ми се, приятели, да можехте да сте там. Щеше адски да ви хареса.

Блей направи гримаса.

— Да те гледам как правиш секс? Да бе, направо не е за изпускане.

Куин се усмихна бавно и дяволито.

— Харесва ти да ме гледаш как се бия, нали?

— Естествено, добър си.

— Защо сексът да е по-различен? Просто правиш нещо с тялото си.

Блей изглеждаше слисан.

— А... къде остава уединението?

— Уединението е въпрос на разбиране. — Куин извади трета бира. — И още нещо,

Блей.

— Какво?

— В секса също съм добър. — Той отвори капачката и отпи глътка. — Така че, ето какво трябва да направим. Ще събирам сили няколко дни и после ще пообиколим нощните клубове в центъра. Искам да го направя отново, но не мога да бъда с нея. — Куин погледна Джон. — Братле, ти също ще дойдеш с нас в „Зироу Сам“. Какво, като си *претранс*! Ще отидем заедно.

Блей кимна.

— Тримата сме добра компания. Освен това, Джон, скоро и ти ще бъдеш като нас.

Двамата започнаха да кроят планове, а Джон замълча. Всичко свързано със свалянето на мацки му беше непонятно, и не само защото още не беше преминал през преобразяването. Имаше лоши спомени от сексуално естество. Най-лошите.

За момент споменът за мръсното стълбище, където се случи, оживя. Почувства оръжието, опряно до слепоочието си. Усети как джинсите му бяха грубо смъкнати. Преживя отново безумието, което му беше сторено. Спомни си как дъхът дращеше гърлото му, а очите му бяха пълни със сълзи, как се напика и намокри евтините маратонки на онзи.

— Този уикенд — заяви Куин — ще се погрижим и за теб, Блей.

Джон остави бирата и разтърка лицето си, а Блей се изчерви.

— Виж, Куин... не знам...

— Довери ми се. Ще те уредя. Джон, ти си следващият.

Джон понечи да поклати глава отрицателно, но се спря, за да не изглежда като идиот. И без това се чувстваше непълноценен — толкова дребен и немъжествен. Ако откажеше предложението за секс, окончателно щеше да попадне в категорията на загубеняците.

— Значи се уговорихме — продължи да настоява Куин.

За момент, докато Блей въртеше в ръцете си долния край на тениската си, Джон си помисли, че той ще откаже. Това много го облекчи.

— Да. — Блей прочисти гърлото си. — Аз... да, страшно съм наточен. Май само за това мога да мисля сега. Пък и така боли.

— Знам, нали го изпитах. — Различните очи на Куин проблеснаха. — Ще се позабавляваме чудесно. По дяволите, Джон... ще накараш ли тялото ти да се задейства?

Джон сви рамене, искаше му се да избяга.

— Е, ще поиграем ли на „Убийци“? — попита Блей, като посочи с брадичка към екскбокса на земята. — Джон пак ще ни победи, но можем да се състезаваме за второто място.

Беше страхотно облекчение да се съсредоточат в нещо различно и тримата се впуснаха в играта, като крещяха към телевизора и се замеряха с обвивки от бонбони и бирени капачки. Боже, Джон обичаше това. На екрана се състезаваха като равни. Там не беше малък

и изоставащ. Беше по-добър от другите. В „Убийци“ можеше да е воинът, който мечтаеше да бъде.

Когато ги съдра от бой, погледна Блей и се досети, че той беше избрал точно тази игра, за да накара Джон да се почувства добре. Все пак Блей имаше умението да отгатва мисли и настроения, и да ти спести притеснението. Беше чудесен приятел.

След четири стекчета, три посещения до кухнята, две цели игри на „Убийци“ и филма „Годзила“ след това, Джон погледна часовника си и се надигна от леглото. Фриц щеше да дойде да го вземе скоро, тъй като имаше уговорка за четири часа всяка сутрин и трябваше да я спазва или щяха да го изритат от тренировъчната програма.

— *Ще се видим утре в часовете, нали?* — със знаци попита той.

— Става — отвърна Блей.

— По-късно може да си початим — усмихна се Куин.

— *Да.* — Джон се спря на вратата. — *Ей, щях да те питам нещо.* — Той потупа окото си и посочи към Куин. — *Как получи тази синина?*

Изречението на Куин остана съвсем спокойно, усмивката му — широка както винаги.

— О, нищо. Просто се подхлъзнах и паднах в банята. Тъпо, нали?

Джон се намръщи и хвърли поглед към Блей, но той седеше загледан в пода и не вдигна очи. Явно нещо се беше случило.

— Джон — каза Куин с твърд тон, — случват се такива неща.

Джон не повярва, още повече че Блей не променяше позата си, но тъй като пазеше свои собствени тайни, нямаше навик да любопитства.

— *Разбира се* — потвърди той със знаци, подсвирна бързо за довиждане и тръгна.

Когато затвори вратата, чу плътните им гласове и сложи ръка на дървото. Изпитваше страшно силно желание да стане като тях, но това със секса... Искаше да премине през преобразяването, за да стане мъж и да отмъсти за мъртвите, а не заради чуването на мацки. Всъщност може би трябваше да вземе пример от Фюри.

Въздържанието беше добър вариант. Фюри се въздържаше от край време и ето че беше уравновесен и готин тип. Не беше лош пример за подражание.

— Какво ще бъдеш? — изстреля Бъч.

Вишъс погледна към съквартиранта си и едва се насили да произнесе проклетата дума.

— Примейл на Избраниците.

— Какво е това, по дяволите?

— Казано накратко, донор на сперма.

— Я почакай... Ще участваш в ин витро оплождане?

Ви прокара ръка през косата си и си помисли колко хубаво би било да забие юмрук в стената.

— Малко по-плътско ще е.

Като спомена плътско, си помисли, че беше минало доста време от последния път, когато беше имал нормален секс с жена. Дали щеше изобщо да свърши по време на ритуалния акт с Избраницата?

— Защо ти?

— Трябва да е член на Братството. — Ви закрачи из сумрачната стая и реши, че ще запази самоличността на майка си в тайна още известно време. — Изборът не е голям. И става все по-малък.

— Там ли ще живееш? — попита Фюри.

— Къде там? — намеси се Бъч. — Да не искаш да кажеш, че няма да се биеш заедно с нас? И няма... да се виждаме?

— Не, всичко си остава, това го включих като условие в уговорката.

Бъч въздъхна облекчено, а Ви се опита да не се размеква от факта, че съквартирантът му също се вълнува дали ще могат да се виждат.

— Кога ще се случи?

— След няколко дни.

— Рот знае ли? — попита Фюри.

— Да.

Когато Ви се замисли на какво се беше съгласил, сърцето му заблъска лудо в гръдния му кош. Като птица, която маха с криле в опит да се освободи от затвора на ребрата му. Това, че двама от братята и Ривендж реагираха така скептично, усили паниката му.

— Ще ме извините ли за малко? Трябва да... Трябва да изляза.

— Ще дойда с теб — каза Бъч.

— Не. — Ви беше отчаян. Ако имаше нощ, в която би се изкушил да стори нещо изключително нередно, това беше именно тази. Макар и неизказани, чувствата към съквартиранта му усложняваха ситуацията. А предприемеше ли нещо, щеше да предизвика катастрофа, с която трудно биха се справили както той, така и Мариса и Бъч. — Трябва да остана сам.

Ви прибра проклетия медальон обратно в задния си джоб и напусна смазващо тихия офис. Излезе забързано през страничната врата и пое по уличката. Искаше да се натъкне на *лесър*. Трябваше да намери поне един. Понечи да се помоли на Скрайб Вър...

Ви замръзна на място. *По дяволите!* Със сигурност повече нямаше да се моли на майка си. Или да използва тази дума.

Облегна се на студената тухлена стена на „Зироу Сам“ и въпреки че беше толкова болезнено, не можа да спре нахлуващите спомени за живота си във военния лагер.

Лагерът се намираше в дълбока пещера в Централна Европа. Тя беше дом на около трийсет войници, но имаше и други обитатели. Дузина претранси бяха пратени там за обучение и още около десетина жени, които да хранят и обслужват мъжете.

Блъдлетър управляваше лагера от години и беше създал някои от най-добрите бойци на расата им. Четирима от членовете на Братството бяха започнали тук под опеката на баща му. Много други не бяха оцелели.

В спомените си Ви беше гладен и премръзнал и наблюдаваше с негодуващ стомах как останалите се хранят. Гладът беше ръководил него, както и останалите претранси, от ранна детска възраст. Едничката му мотивация беше да се нахрани, независимо на каква цена.

Вишъс чакаше в сенките на пещерата, като избягваше да попада в трепкащата светлина на лагерния огън. Седем пресни сърни бяха погълнати с лудешка скорост. Войниците режеха месото от костите и дъвчеха като животни. Всички претранси потрепераха от глад, докато наблюдаваха пира от страни.

Като всички останали Ви беше докаран до ръба от глад. Но не стоеше редом с другите младежи. Бе се усамотил в един далечен и тъмен ъгъл и не отделяше поглед от жертвата си.

Войникът, набелязан от него, беше дебел като прасе. Нагънатата плът преливаше от кожените му панталони, а чертите на лицето му бяха заличени от тлъстини. През повечето време Лакомникът не носеше туника и увисналите му гърди и стомах подскачаха, докато се перчеше наоколо, подритваше лагерните кучета или преследваше някоя жена. Въпреки цялата си леност той беше жесток убиец. Липсата му на бързина се компенсираше от брутална сила. Юмруците му бяха с размера на мъжка глава и се говореше, че късал крайниците на лесърите и ги ядял.

При всяко хранене той беше от първите, които се докопваха до месото и ядеше с невиджана скорост, въпреки че липсата му на сръчност го затрудняваше. Не обръщаше особено внимание какво попадаше в устата му. Парчета месо, кръв и кости от сърната покриваха гърдите и корема му като одежда, изплетена от мърлявата му ненаситност.

Тази вечер мъжът приключи рано и се отпусна назад с парче месо в ръка. Въпреки че се беше заситил, не се отделяше от останките на животното, върху което се беше трудил, и не допускаше останалите войници наблизо просто за забавление.

Когато дойде време за наказанията, войниците напуснаха местата си около огъня и отидоха до платформата на Блъдлетър. Под светлината на факлите войниците, загубили при тренировките, коленичиха в краката на Блъдлетър и бяха пребити от победилите ги противници, а останалите подвикваха подигравки и ръкопляскаха. През това време претрансите се заеха с останалото от сърната, а жените очакваха реда си с непроницаеми очи.

Набелязаният от Ви за жертва не беше особено заинтересуван от униженията. Дебелакът погледа за малко и бавно се отдалечи. От ръката му висеше бут от сърната. Мърлявата му постеля се намираше на разстояние от мястото за спане на останалите войници, защото вонята му беше непоносима дори за техните носове.

Излегна се и заприлича на хълмисто поле. Тялото му представляваше комбинация от възвишения и низини. Сърнешкият бут, опрян на корема му, беше наградата на върха на

планината.

Ви остана встрани, докато месестите клепачи не покриха малките очички на войника и гръдният му кош не започна да се повдига и спада ритмично. Скоро след това рибешката му уста се отвори и се разнесе хъркане. Именно тогава Ви запристъпва с босите си крака в прахта, без да издава и звук.

Гнусната воня на мъжа не го разколеба, нито пък го беше грижа за мръсотията, полепнала по месото. Приближаваше малката си ръка към кокала сантиметър по сантиметър.

Точно когато го докопа, черен кинжал се заби в пода на пещерата до ухото на войника и накара мъжа мигом да отвори очи.

Бащата на Ви се бе изправил като огромен парен чук, на път да се стовари, със здраво вкопани нозе и безизразни очи. Той беше най-едрият в лагера. Говореше се, че бил най-грамадният мъж, раждал се някога в расата им, и присъствието му всяваше страх по две причини: размерите му и неговата непредвидимост. Настроенията му се меняха непрестанно и прищевките му бяха жестоки, но Ви прозираше истината зад променливия му нрав. Нищо не се правеше без намерение да се постигне съответният ефект. Злобата и коварството му бяха толкова големи, колкото и мускулите му.

— Събуди се — проехтя гласът на Блъдлетър. — Докато лентяйстваш, тоя слабак ще те окраде.

Ви се сви надалече от баща си, но започна да яде, като забиваше зъбите си в месото и дъвчеше бързо, колкото можеше. Знаеше, че вероятно ще бъде пребит и от двамата, така че трябваше да погълне възможно най-много, преди наказанието да се стовареше върху него.

Дебелакът започна да се извинява, но Блъдлетър го изрита в стъпалата с подкованите си ботуши. Лицето на мъжа посивя, но той знаеше, че трябва да мълчи.

— Причините за случката са досадни за слушане. — Блъдлетър се взря във войника. — Интересува ме какво смяташ да предприемеш.

Без да се поколебае и за миг, войникът сви юмрук, замахна и го заби над хълбока на Ви. Ви изпусна хапката си, тъй като ударът беше изкарал въздуха от дробовете му и месото от устата му. Той изпъшка, вдигна го от мръсната земя и отново го налага. От прахоляка в пещерата бе станало солено на вкус.

След като побоят започна, Ви продължаваше да яде между ударите, докато не почувства как прасецът му се огъна почти до счупване. Извика и изпусна бутата. Някой се втурна и го отнесе.

Блъдлетър през цялото време се смееше, без да се усмихва. Звуците излизаха от устата му подобни на лай и бяха режещи като ножове. После сложи край на всичко. Без никакво усилие сграбчи дебелака за тила и го запрата към скалата.

Подкованите ботуши на Блъдлетър се спряха пред лицето на Ви.

— Подай ми кинжала.

Ви примигна със сухи очи и се опита да помръдне.

Кожените бричове прошумолиха и лицето на Блъдлетър се озова пред това на Ви.

— Подай ми кинжала или ще те пратя да заместиш жените тази вечер.

Войниците, струпали се около баща му, се изхилиха и някой метна камък, който улучи Ви точно по ранения крак.

— Кинжалът ми, момче.

Вишъс заби малките си пръсти в мръсотията и запълзя към оръжието. Въпреки че беше на по-малко от метър разстояние, му се стори, че е на километри. Когато най-накрая положи длан отгоре му, се наложи да използва и двете си ръце, за да го измъкне от пепелта, тъй като беше много слаб. Стомахът му се обръщаше от болката и когато изтегли острието, повърна месото, което беше откраднал.

Изчака да спре да му се повдига и подаде оръжието на баща си, който се беше изправил в пълния си ръст.

— Стани! — нареди Блъдетър. — Или мислиш, че аз трябва да се поклоня на нищожество като теб?

Ви едва беше успял да седне и се зачуди как да повдигне цялото си тялото, като не можеше да помести дори раменете си. Прехвърли кинжала в лявата ръка, опря дясната на земята и се оттласна. Болката беше толкова силна, че му причерня... И после се случи чудо. Отвътре го завладя искряща светлина, сякаш слънчеви лъчи изпълниха вените му и прогониха болката, докато не го освободиха от нея напълно. Възвърна нормалното си зрение и видя, че ръката му искри.

Сега не беше моментът за чудеса. Повдигна се от земята, като се стараяше да не отпусна тежестта върху ранения си крак. С трепереща ръка подаде кинжала на баща си.

Блъдетър остана загледан в него за миг, сякаш изненадан, че Ви се беше изправил на крака. После грабна оръжието и се обърна.

— Някой да го повали обратно долу. Наглостта му ме обижда.

Ви отново се превърна в купчина, когато заповедта бе изпълнена. Светлината го напусна и отстъпи място на агонията. Подготви се за още удари, но когато чу рева на тълпата, разбра, че наказанията на загубилите щяха да бъдат забавлението за деня, а не той.

Докаато лежеше потънал в нещастие си и се опитваше да диша, въпреки смазаното си тяло, си представи жена, облечена в бяла роба. Тя го пое в ръцете си, зашепна му нежни думи, погали косата му и го утеши.

Зарадва се на видението. Тя беше въображаемата му майка. Тази, която го обичаше и искаше той да е на сигурно и топло място и нахранен. Нейният образ го беше запазвал жив безброй пъти и му даваше единствената утеха, която някога беше познал.

Дебелакът се наведе над него. Зловонният му, влажен дъх обгърна носа на Вишъс.

— Ако отново откраднеш от мен, ще ти причиня неща, от които няма да се излекуваш.

Войникът се изплю в лицето на Ви, после го сграбчи и го захвърли като безполезен боклук надалече от постелята си.

Последното нещо, което зърна, преди да загуби съзнание, бяха останалите претранси, довършващи бути с наслада.

Ви изруга и се отърси от спомена. Погледът му се застрелка из уличката, на която стоеше, като стар вестник, понесен от вятъра. Наистина беше скапан. Чувстваше се, сякаш тялото му вече е неспособно да съхранява съдържанието си, и всичко щеше да се излее навън като река. Каша. Истинска каша.

Добре, че тогава не е бил наясно каква пълна глупост е била цялата тази илюзия с милата му и любяща майка.

Това би го наранило повече от всяко насилие спрямо него.

Извади медальона от задния си джоб и се взря в него. Няколко минути по-късно още го гледаше, когато той падна на земята и се изтърколи като монета. Намръщи се, но скоро осъзна, че „нормалната“ му ръка беше прогорила каишката.

Майка му беше същински его маниак. Ръководеше съществуването на расата им, но това не ѝ стигаше. О, не! Тя трябваше да се намеси лично.

Майната му. Нямаше да ѝ достави удоволствието от стотици внуци. Беше се провалила като родител. Защо да ѝ дава ново поколение, което да съсипва?

А имаше и друга причина, поради която не биваше да става Примейл. Той беше син на баща си и жестокостта беше част от неговата ДНК. Можеше ли да си има доверие, че няма да си го изкара на Избраницата. Жените нямаха вина и не заслужаваха това, което би се озовало между краката им, ако станеха едно цяло с него. Нямаше да участва в това.

Ви запали ръчно свита цигара, вдигна медальона и напусна уличката, като зави надясно по „Трейд стрийт“. Изпитваше болезнена нужда да се бие, преди да е настъпила зората.

Обзалагаше се, че ще открие няколко *лесъри* из бетонния лабиринт на градския център.

Вероятно щеше да спечели облога. Войната между Обществото на лесърите и вампирите имаше едно-единствено правило. Не се биеха в близост до хората. Последното, от което имаха нужда, бяха човешки жертви или свидетели, така че битките им бяха скрити, а градоустройството на Колдуел предоставяше идеална възможност за това. Благодарение на масовото изтегляне към предградията през седемдесетте години, тук тъмните улички и изоставените сгради изобилстваха. А и малкото хора по улиците се интересуваха единствено от разнообразните си пороци. Което значеше, че бяха заети с друго: да създават на полицията купища грижи.

Докато се придвижваше, се стараеше да остава извън обсега на светлините, хвърляни от уличните лампи и отразявани от колите. Благодарение на лошото време наоколо нямаше много пешеходци, така че беше съвсем сам, когато отмина бара „Макграйдър“, „Скриймърс“ и един новооткрит стриптийз клуб, последвани от заведение за мексиканска бърза закуска и китайски ресторант, притиснат от двете страни от ателиета за татуировки. Няколко пресечки по-нататък отмина и жилищната сграда на „Ред авеню“, в която беше живяла Бет, преди да се запознае с Рот.

Ви вече се канеше да тръгне обратно към центъра на града и изведнъж се закова на място. Навири нос. Вдиша. Повеят на вятъра донесе миризма на бебешка пудра и тъй като едва ли имаше някое бебе навън толкова късно, той разбра, че врагът е наблизно.

Но във въздуха се носеше и още нещо. Нещо, което накара кръвта му да замръзне.

Ви откопча якето си, за да има достъп до кинжалите, и се затича по Двадесета улица, следвайки миризмата. Двадесета беше еднопосочна пряка на „Трейд стрийт“, на която се

помещаваха офис сгради, пусти в този час на нощта. Докато се движеше по неравния кален тротоар, усети миризмата да се засилва.

Имаше чувството, че е закъснял.

Пет пресечки по-нататък видя, че е бил прав.

Другата миризма беше от пролятата кръв на цивилен вампир. Облаците се отдръпнаха и луната освети ужасяваща гледка: преминал преобразяването мъжки вампир, облечен в разпокъсани дрехи, бе проснат на земята. Тялото му беше извито, а лицето — смазано до неузнаваемост. *Лесърът*, извършил убийството, пребъркваше джобовете му, за да открие домашния адрес, където да продължи касапницата.

Убиецът усети Ви и се озърна през рамо. Беше блед като стена. Безцветните му коса, кожа и очи бяха като тебешир. Огромен, с телосложение на ръгбист, той очевидно беше преминал отдавна ритуала по приемането и Ви го отгатна не само заради избледняващата естествена пигментация, а и защото *лесърът* скочи уверено на крака, вдигна ръце пред гърдите си и устреми напред цялото си тяло.

Двамата се спуснаха един към друг и срещата им беше като удар между два автомобила. Броня в броня. Тежестта на единия срещу тежестта на другия. Мощ срещу мощ. Вместо поздрав Ви получи удар в челюстта, който раздруса мозъка му. Успя да го замае за кратко, но това не му попречи да отвърне достатъчно силно, че да завърти *лесъра* като пумпал. Застана зад гърба му и сграбчи мръсника за черното кожено яке, като отдели бойните му ботуши от земята.

Ви обичаше борбата. Беше добър в схватките на земя.

Но онзи беше доста бърз. Скочи от заледения тротоар и му запрати такъв ритник, че органите на Ви се разбъркаха като тесте карти. Той залитна назад и стъпи върху бутилка от кока-кола. Изкълчи крака си и политна към асфалта, но продължи да следи с поглед бързите движения на убиеца. Мръсникът се насочи към глезена на Ви, сграбчи го за стъпалото и го изви с цялата сила на раменете и ръцете си.

От устата на Ви се откъсна вик, докато падаше на земята по лице, но той изключи болката от съзнанието си. Използва пострадалия крак и ръцете си за опора, присви свободния крак към гърдите си и го стовари като чук върху коляното на противника си и надrobi ставата му. Това наруши равновесието на *лесъра* и той се сгромоляса върху гърба на Ви.

Двамата се вкопчиха един в друг с цялата сила на бицепсите си и се завъргаляха наоколо, докато не се озоваха до мъртвия вампир. Когато убиецът ухапа ухото на Ви, това вече му дойде в повече. Откъсна се от зъбите на *лесъра* и го удари с юмрук в челото, с което го зашемети за достатъчно дълго, за да се освободи.

Почти.

Точно когато измъкваше краката си изпод убиеца, острие на нож се заби над хълбока му. Острата, пронизваща болка беше като ужилване на пчела. Знаеше, че острието е разкъсало кожата и е проникнало в мускула точно под ребрата, от лявата му страна.

Да му се не види, имаше пробито черво, ситуацията щеше да се влоши, и то бързо. Беше време да сложи край на битката.

Изпълнен с енергия от нараняването, Ви сграбчи *лесъра* за брадичката и тила и усука главата му. Звукът на отделянето на черепа от гръбначния стълб беше като от счупен клон на дърво. Тялото мигом се отпусна. Ръцете паднаха тежко на земята, а краката престанаха да се движат.

Ви притисна раната си с ръка. Силите му започваха да се изчерпват. Беше покрит със студена пот и ръцете му трепереха, но трябваше да си довърши работата. Бързо взе да пребърква *лесъра* за документ за самоличност, преди да се погрижи негодникът да изчезне.

Погледът му срещна този на убиеца, чиито устни се раздвижиха леко.

— Името ми... някога беше Майкъл. Преди... осемдесет и три години. Майкъл Клосник.

Ви отвори портфейла му и откри шофьорска книжка.

— Майкъл, приятно пътуване към ада.

— Радвам се, че всичко... свърши.

— Не е. Не го ли знаеш? — По дяволите, болката ставаше непоносима. — Новата ти градска къща е тялото на Омега, приятелче. Ще си живееш там без наем завинаги.

Безцветните очи се отвориха широко.

— Лъжеш.

— Защо да си правя този труд? — поклати глава Ви. — Шефът ти не го ли е споменавал? Очевидно не.

Ви извади един от кинжалите, с усилие замахна с ръка и прободете с острието широките му гърди. Светлината, заструила оттам, беше достатъчна да освети цялата улица. Заради силните пориви на вятъра една искра попадна и върху мъртвия вампир. Двете тела бяха унищожени и в студената вечер не остана нищо, освен острата миризма на бебешка пудра.

По дяволите! Сега как щеше да съобщи на семейството на цивилния?

Вишъс претърси района и след като не откри друг портфейл, се опря на една кофа за боклук. Дишаше плитко. При всяко поемане на въздух имаше чувството, че е наръгван отново, но липсата на кислород не беше добър избор, така че трябваше да изтърпи.

Преди да извади телефона си, за да повика помощ, погледна към кинжала. Черното му острие беше покрито с мастилената кръв на *лесъра*. Прехвърли отново битката в главата си и си представи някой друг вампир на свое място. Някой не така силен. Някой, който нямаше суровата му закалка.

Повдигна облечената си в ръкавица ръка. Ако проклятието му го беше определяло като личност, то Братството и неговата висша цел бяха предназначтали живота му. Ами ако беше загинал тази вечер? Ако ножът се беше забил в сърцето му? Броят на бойците щеше да е сведен до четирима.

По дяволите!

На шахматната дъска, представляваща проклетия му живот, фигурите бяха подредени и играта предопределена. Толкова често в живота не можеш да избереш сам пътя си, а трябва да поемеш в посока, предназначена от друг.

Свободната воля беше такава глупост.

Можеше да забрави за майка си и нейната драма, но трябваше да стане Примейл заради Братството. Дължеше го на расата, на която служеше.

Изтри острието в дрехите си, прибра обратно кинжала с дръжката надолу, после се изправи с мъка и потупа джобовите на якето си. По дяволите... телефонът. Къде беше телефонът му? Сигурно в пентхауса. Трябва да беше паднал, когато метна якето си на леглото...

Проехтя изстрел.

Един куршум го уцели право в гърдите.

От ударната вълна изгуби равновесие и полетя надолу. Когато се озова на земята,

просто остана да лежи там. Смазваща тежест накара сърцето му да прескочи един удар и замъгли съзнанието му. Можа само да изпъшка. През гърлото му преминаваха малки глътки въздух.

С последните си останали капчици сила той повдигна глава и огледа тялото си. Изстрел. Кръв по ризата му. Ужасяваща болка в гърдите. Кошмарът се беше сбъднал. Преди да успее да изпадне в паника, го обгърна мрак и го погълна целия...

— По дяволите, какви ги вършиш, Уиткъм?

Доктор Джейн Уиткъм вдигна поглед от картоната на пациента, който подписваше, и се намръщи. Мануел Манело, шеф на хирургията в медицинския център „Св. Франсис“, летеше по коридора към нея като разярен бик и тя знаеше защо.

Щеше да последва грозна сцена.

Джейн надраска набързо инициалите си под предписаните лекарства, подаде картоната обратно на сестрата, която се отдалечи забързано, сякаш бягаше за живота си. Добра защитна тактика и доста популярна наоколо. Когато шефът беше в такова настроение, всички се покриваха... Кое то беше логична постъпка, ако си наясно, че ще избухне бомба, и имаш капка здрав разум в главата.

Джейн се обърна с лице към него.

— Значи си чул?

— Вътре. *Веднага*. — Той отвори широко вратата на офиса на хирурзите.

Когато влязоха вътре, Прийст и Дюбоа, двама от най-добрите със скалпела в „Св. Франсис“, хвърлиха по един поглед на шефа си, събраха купената от автомата храна и бързо напуснаха помещението. Вратата се затвори след тях безшумно. Сякаш и тя не искаше да привлича вниманието на Манело.

— Кога се канеше да ме уведомиш, Уиткъм? Или си мислеше, че „Кълъмбия“ се намира на друга планета и аз няма да науча?

Джейн скръсти ръце пред гърдите си. Тя беше висока жена, но Манело я надвишаваше с няколко сантиметра и имаше наистина атлетично телосложение. Широки рамене, едър гръден кош, големи ръце. На четирийсет и пет години, той беше в идеална физическа форма и се славеше като един от най-добрите ортопедични хирурзи в страната.

Беше плашещ, когато се ядосаше.

Добре, че тя запазваше хладнокръвие в такива ситуации.

— Знам, че имаш контакти там, но се надявах да са достатъчно дискретни, докато всъщност реша дали искам мястото...

— Разбира се, че го искаш. Иначе защо би си губила времето да се разкарваш до там? Заради парите ли е?

— Добре. Първо, не ме прекъсвай, и второ, понижи тона. — Манело прокара ръка през гъстата си коса и пое дълбоко въздух, а тя почувства угризение. — Трябваше да ти кажа. Сигурно ти е неприятно, че те оставих в неведение.

Той поклати глава.

— Не умрях от удоволствие, когато ми се обадиха от Манхатън, че един от най-добрите ми хирурзи има интервю за работа в друга болница, от бившия ми наставник.

— Фолчек ли ти каза?

— Не, един от подчинените му.

— Съжالياвам, Мани. Не знаех как ще потръгне и не исках да вдигам много шум.

— Защо искаш да напуснеш?

— Искам нещо повече от това, което мога да постигна тук. Ще останеш начело, докато навършиш шейсет и пет, освен ако не решиш да се пенсионираш по-рано. В „Кълъмбия“ Фолчек е на петдесет и осем. Там имам по-добри шансове да стана шеф на хирургията.

— Направих те завеждащ на травматологията.

— Защото го заслужавам.

Устните му се извиха в усмивка.

— Я бъди малко по-скромна.

— Защо да си правя труда? И двамата знаем истината. А колкото до „Кълъмбия“, ти би ли искал да си подчинен на някого през следващите двайсет години от живота си?

Той притвори клепачи над тъмнокафявите си очи. За миг й се стори, че зърна плам в погледа му, но той сложи ръце на кръста, изправи рамене и бялата му престилка се опъна.

— Не искам да те загубя, Уиткъм. Ти си най-добрият ми травматологичен хирург.

— И трябва да мисля за бъдещето си. — Тя се приближи към шкафчето си. — Искам сама да съм си шеф, Манело. Такъв тип съм.

— Кога е проклетото интервю?

— Утре следобед. През уикенда съм почивка и не съм дежурна на повикване, така че ще остана в града.

— Мамка му.

На вратата се почука.

— Влез — извикаха едновременно.

Една сестра подаде глава.

— Спешен случай. Очаква се да пристигнат до две минути. Мъж на около трийсет.

Прострелян, с вероятна перфорация на аортата. Сърцето е спирало два пъти в линейката. Ще поемете ли пациента, доктор Уиткъм, или да се обадя на доктор Голдбърг?

— Ще го поема. Подготви четвърта и кажи на Елън и Джим, че слизам веднага.

— Добре, доктор Уиткъм.

— Благодаря, Нан.

Вратата се затвори и тя погледна към Манело.

— Обратно на темата „Кълъмбия“. Би постъпил по същия начин, ако беше на мое място. Затова не ми казвай, че си изненадан.

Останаха мълчаливи за кратко, после той се приведе леко към нея.

— Няма да те оставя да си тръгнеш без борба. И ти не би трябвало да си изненадана.

Той напусна помещението и сякаш отнесе по-голяма част от кислорода със себе си.

Джейн се облегна на шкафчето си и се загледа към кухненския ъгъл, където на стената висеше огледало. Виждаше ясно отражението си. Бяла лекарска престилка, зелени панталони, късо подстригана руса коса.

— Добре го прие — каза на себе си. — Като се има предвид какъв е.

Вратата се откряна и Дюбоа подаде глава.

— Чисто ли е?

— Да. Слизам в Спешното.

Дюбоа отвори широко вратата и влезе. Стъпките му не издаваха нито звук по покрития с линолеум под.

— Не знам как го правиш. Ти си единствената, която не се нуждае от амоняк за

свестяване след срещите си с него.

— Не е толкова лош.

Дюбоа изсумтя.

— Не ме разбирай погрешно. Много го уважавам. Наистина е така. Но не го понасям, когато е ядосан.

Тя сложи ръка на рамото на колегата си.

— Напрежението изхабява хората. Ти също си изпусна нервите миналата седмица, помниш ли?

— Да, права си — усмихна се Дюбоа. — Поне вече не хвърля предмети.

Спешното отделение „Т. Уибъл Джоунс“ на болница „Св. Франсис“ беше от най-висока класа благодарение на щедрия дарител, чието име носеше. Открит едва преди година и половина, комплексът, разположен на четири хиляди и шестстотин квадратни метра, се състоеше от две части, всяка с шестнайсет манипулационни зали. Пациентите в спешното се приемаха в корпус А или Б и оставаха под грижите на екипа, който ги е приел, докато не бъдат изписани, приети за лечение в болницата или изпратени в моргата.

В центъра на комплекса се намираше секторът, който персоналът наричаше Улея. Улеят беше само за спешни случаи, а те бяха два вида: „на колела“ — които биваха докарани с линейка, и „от покрива“ — които пристигаха на хеликоптерната площадка единайсет етажа по-нагоре. Тези, които идваха с хеликоптер, бяха в по-тежко състояние и ги транспортираха от разстояние в радиус двеста и четирийсет километра от Колдуел. За тези пациенти имаше специален асансьор — достатъчно голям да побере едновременно две болнични легла и десет души медицински персонал — който ги сваляше директно в Улея.

В травматологията имаше шест манипулационни зали, като всяка разполагаше с рентгенов апарат и ултразвук, кислороден апарат, медицински пособия и достатъчно много свободно пространство за движение. Операционният център, или контролната кула, беше разположен точно в средата, сред компютри и персонал, който, уви, вечно подтичваше. Във всеки един момент там имаше поне един приемащ лекар, четирима стажанти и шест сестри, и обикновено двама или трима пациенти, приети за лечение.

Колдуел, макар и далеч не така голям като Манхатън, изобилстваше от гангстери, престрелки между наркопласъорите и автомобилни катастрофи. Освен това там живееха три милиона души и можеха да се видят безкрайни варианти на човешка глупост: пистолет за пирони, улучил нечий корем, защото човекът се опитвал да си поправи ципа на джинсите; стрела, пробола череп, защото някой е искал да докаже без успех точния си мерник; съпруг, решил, че е страхотна идея да поправи печката, но го удрят двеста и двайсет волта, защото е забравил да я изключи от контакта.

Джейн живееше в Улея и беше негов господар. Като шеф на отделението по травматология тя носеше административна отговорност за всичко, което се случваше в шестте манипулационни, а също така беше изкарала обучение за работа в спешното отделение като травматологичен хирург. Всеки ден определяше кой трябва да отиде в хирургичното отделение на горния етаж и много пъти отменяше персонала с иглата и конците.

Докато чакаше да докарат простреляния, тя прегледа картоните на двамата пациенти, за които в момента се грижеха стажантите и сестрите. Всеки член на екипа по травматология беше лично подбран от Джейн и при избора си не се спираше задължително на възпитаници на университети от Бръшляновата лига, независимо че самата тя беше завършила Харвард. Това, което търсеше, бяха качества на истински войник, или както тя го наричаше „комплектът на Шерлок Холмс“: интелигентност, издръжливост и хладнокръвие. Особено хладнокръвие. Трябва да можеш да се владееш в критични моменти, ако искаш ситуацията да е под контрол.

Но това не означаваше, че състраданието не беше най-важно във всичко, което правеха.

Повечето от пациентите в спешното нямаха нужда да им се държи ръката или да бъдат успокоявани. Те или бяха упоени, или бяха в шок, защото кървяха като от решето, или някоя

част от тялото им беше в плик с лед, или седемдесет и пет процента от кожата им беше изгорена. Пациентите имаха нужда от навременните грижи на добре обучени и хладнокръвни специалисти.

Техните семейства и любими хора, от друга страна, се нуждаеха винаги от любезно отношение и съчувствие, и от насърчение, когато бе възможно. Всеки ден животът на хората свършваше или започваше отново в Улея, и не само на пациентите, които спираха или започваха да дишат в болничното легло. Чакалните бяха пълни със засегнати: съпрузи, съпруги, родители, деца.

Джейн знаеше какво е да загубиш някого, който е бил част от теб, и докато вършеше лекарските си задължения, оставаше много чувствителна към човешката страна на медицината и технологиите. Грижеше се персоналът ѝ да следва нейния девиз: „За да работиш в Улея, трябва да владееш двата аспекта на работата — манталитета на полеви хирург и съчувствието на перфектен болногледач“.

Както обичаше да казва на екипа си — винаги има време да подържиш ръката на някого и да чуеш тревогите му, да му предложиш рамо, на което да поплаче, защото за един миг би могъл да се озовеш на неговото място. Трагедията не подбираше и никой не беше застрахован от прищевките на съдбата. Без оглед на цвета на кожата или колко пари имаше човекът, дали беше гей или хетеросексуален, атеист или набожен, от нейната позиция всички бяха равни. И обичани от някого, някъде. Една сестра се приближи до нея.

— Доктор Голдбърг се обади, че е болен.

— Грип ли?

— Да, но се е уговорил с доктор Харис да го замести.

Благословен да е Голдбърг.

— Нашият човек има ли нужда от нещо?

Сестрата се усмихна.

— Каза, че жена му била очарована да го види, когато се събудила. Сара се е разшетала и му готви пилешка супа.

— Добре. Има нужда от малко почивка. Жалко, че няма да може да ѝ се наслади напълно.

— Да. Той спомена, че тя ще го накара да изгледат на DVD всички пропуснати премиерни филми от последните шест месеца.

Джейн се разсмя.

— Това още повече ще го разболее. Слушай, искам пак да прегледам случая Робинсън. Нямахме какво повече да направим за него, но все пак е нужно да анализираме причините за смъртта.

— Подозирах, че ще искаш това. Подготвих го за първия ден, след като се върнеш от пътуването си.

Джейн стисна леко ръката на сестрата.

— Ти си върхът.

— Не, просто си познавам шефа. — Сестрата се усмихна. — Винаги проверяваш по няколко пъти дали нещо не е можело да се свърши по различен начин.

Това беше абсолютно вярно. Джейн си спомняше всеки един пациент, умрял в Улея, независимо дали му е била лекуващ лекар, или не, и починалите бяха подредени като в каталог в съзнанието ѝ. Когато не можеше да спи, имената и лицата им се прескачаха в главата ѝ като в стар микрофилм, докато не я докарваха до лудост.

Това беше основната ѝ движеща сила — нейният списък с мъртъвци, и проклетата да е, ако простреляният, когото очакваше, влезеше в него.

Джейн отиде до компютъра и потърси информация за пациента. Това щеше да е истинска битка. Ставаше дума за прободна рана и куршум в гръдния кош и предвид мястото, където бе намерен, без съмнение беше или наркодилър, продавал на чужда територия, или голям купувач, който е бил измамен. И в двата случая беше малко вероятно да има здравна осигуровка, не че това беше от значение. В „Св. Франсис“ приемаха всички пациенти, без значение от възможностите им да платят.

Три минути по-късно двойните врати се отвориха и кризата настъпи с бясна скорост: господин Майкъл Клосник беше закопчан с каиши за болнично легло — огромен бял мъж с много татуировки, кожени панталони и козя брадичка. Парамедикът до главата му го обдишваше, докато другият придържаше оборудването.

— Четвърта зала — нареди Джейн на спешния екип. — Как е?

Този, който обдишваше, докладва:

— Поставихме му две интравенозни системи. Кръвно шейсет на четирийсет и пада. Пулс — около сто и четирийсет. Дишане — четирийсет. Орално интубиран. Направи вентрикуларна фибрилация по пътя за насам. Пуснахме му двеста джаула. Синусна тахикардия — около сто и четирийсет.

В четвърта зала медиците спряха болничното легло и го застопориха, докато екипът на Улея се събираше. Една от сестрите седна на малка маса да записва всичко. Други две бяха в готовност да доставят нужното на Джейн, а четвърта се приготвяше да среже кожените панталони на пациента. Двама стажанти се навъртаха да гледат или да помогнат, ако е необходимо.

— У мен е портфейлът — каза парамедикът, подавайки го на сестрата с ножиците.

— Майкъл Клосник, възраст трийсет и седем — прочете тя. — Снимката на документа е размазана, но... може и да е той, ако си е боядисал косата черна и си е пуснал козя брадичка, след като са го щракнали.

Тя подаде портфейла на колежката си, която записваше, и се зае да сваля панталона.

— Ще видя дали е в системата — каза другата жена, докато въвеждаше данните в компютъра. — Намерих го... чакайте, това... Трябва да е грешка. Не, адресът е правилен, годината е сбъркана.

Джейн изруга тихичко.

— Може да има проблем с новата база данни, така че не искам да разчитам на информацията в нея. Да направим веднага рентген на гърдите и да установим кръвната група.

Докато взимаха кръв, Джейн направи бърз предварителен преглед. Огнестрелната рана беше чиста малка дупка, точно до някакъв белег на гръдния мускул. Струйка кръв беше единственият външен признак, който подсказваше съвсем малко какви могат да са вътрешните поражения. Подобна беше и прободната рана. Наглед нищо сериозно. Тя се надяваше червата да не са перфорирани.

Огледа останалата част от тялото му и видя редица татуировки. Леле. Тази рана на слабините беше адски стара.

— Покажете ми рентгеновата снимка и искам ултразвук на сърцето...

Вик разцепи операционната.

Джейн рязко извърна глава наляво. Сестрата, която събличаше пациента, лежеше на

пода с пристъп и мяташе ръце и крака. В ръката си държеше черната ръкавица на пациента.

За момент всички замръзнаха.

— Тя само докосна ръката му и се свлече — каза някой.

— Обратно на работа! — нареди кратко Джейн. — Естевес, погрижи се за нея.

Незабавно искам да знам как е. Останалите се стегнете. Веднага!

Командите ѝ върнаха екипа към действие. Всички се съсредоточиха върху задълженията си веднага щом откараха сестрата в съседното помещение и Естевес, един от стажантите, пое грижата за нея.

Рентгеновата снимка на гръдния кош се оказа относително добра, но по някаква причина ултразвукът на сърцето беше с лошо качество. Все пак и двете показваха точно това, което Джейн очакваше: перикардиална тампонада от огнестрелна рана в дясната сърдечна камера. Кръвта се беше стичала в перикардиалната торбичка и бе притискала сърцето, като бе нарушила функцията му и бе влошила сърдечния ритъм.

— Трябва ни ултразвук на коремната област, докато спечеля малко време за сърцето му. — След като по-опасното нараняване бе установено, Джейн искаше повече информация за прободната рана. — Веднага след това искам и двата апарата да се проверят. На някои от снимките се явява сянка.

Когато стажантите започнаха да правят ултразвуковото изследване на корема на пациента, Джейн взе двадесет и първи номер игла за пункция и я постави на петдесеткубикова спринцовка. След като сестрата обработи с дезинфекционен разтвор гърдите на мъжа, Джейн прободде кожата му и като се водеше по костите, проби перикардиалната торбичка и изтегли четирийсет кубика кръв, за да облекчи тампонадата. Междувременно нареди да бъде приготвена втора операционна на горния етаж и екипът за поставяне на сърдечен байпас да е на разположение.

Тя подаде спринцовката на сестрата, за да я изхвърли.

— Нека да видя резултатите от ехографията на корема.

Апаратът определено не беше в ред, тъй като изображенията не бяха ясни, както тя би искала. Все пак резултатите бяха добри, което се потвърди и след като тя опипа с пръсти корема. Като че нямаше засегнати важни вътрешни органи.

— Добре, в корема всичко изглежда наред. Да го преместим горе, веднага.

На излизане от Улея тя надникна в съседната стая, където Естевес се грижеше за сестрата.

— Как е тя?

— Съзема се. — Естевес поклати глава. — Сърцето ѝ се стабилизира, след като я дефибрилирахме.

— Дефибрилирали сте я? Боже!

— Точно като телефонния техник вчера. Сякаш я беше ударил силен ток.

— Повика ли Майк?

— Да, съпругът ѝ идва.

— Добре, погрижи се за нашето момиче.

Естевес кимна и сведе поглед към колежката си.

— Разбира се.

Джейн настигна пациента, докато екипът го караше надолу през Улея до асансьора, водещ към операционния блок. На горния етаж тя се изми, докато сестрите го преместваха на операционната маса. По нейно нареждане кардио-торакалният набор от инструменти и

апаратът сърце — бял дроб бяха приготвени, а ултразвуковите и рентгеновите снимки светеха на компютърния екран.

Като държеше ръцете си с латексови ръкавици настрани, тя прегледа снимките на гърдите още веднъж. Честно казано, и двете бяха некачествени, много зърнести и с някаква сянка, но ѝ бяха достатъчни да се ориентира. Куршумът беше заседнал в мускулите на гърба и тя щеше да го остави там. Рисковете при изваждането бяха много по-големи, отколкото ако го оставеха на мястото му, а и повечето жертви на огнестрелни рани напускаха Улея с оловен трофей в себе си.

Тя се намръщи и се наведе по-близо към монитора. Интересен куршум. Кръгъл, не с типичната издължена форма, която беше свикнала да вижда в телата на пациентите си. И все пак изглеждаше направен от обичайното олово.

Джейн се приближи до масата, където пациентът бе закачен към анестезиологичната апаратура. Гърдите му бяха подготвени за операция, а всичко останало беше покрито с хирургически чаршаф. Оранжевият цвят на дезинфекционния разтвор изглеждаше като некачествен изкуствен тен.

— Без байпас. Не искам да губя време. Имаме готовност за кръвопреливане, нали?

Една от сестрите се обади отляво.

— Имаме, въпреки че не установихме кръвната му група.

— Така ли?

— Резултатът беше невъзможен за разчитане. Но имаме осем литра нулева.

Джейн се намръщи.

— Добре, да действаме.

Тя използва лазерен скалпел за разреза, после преряза с трион гърдната кост и постави реброразширител, който разкри... Дъхът на Джейн секна.

— Дяволите...

— ... да го вземат — довърши някой.

— Аспирация! — Когато никои не направи нищо, тя погледна операционната сестра.

— Аспирация, Жак, не ме интересува как изглежда, мога да го оправя, стига да имам добър достъп.

Чу се съскащ звук, докато отстраняваха кръвта, и тогава тя можа да види ясно аномалия, на каквата не се бе натъквала никога преди: шесткамерно сърце в човешки гръден кош. „Сянката“, която видя на ултразвука, беше всъщност допълнителна двойка камери.

— Снимки! — викна тя. — Но действайте бързо, моля.

Когато снимките бяха направени, тя си помисли: Боже, в кардиологията направо ще откачат. Никога не беше виждала нещо подобно, въпреки че дупката в дясното предсърдие изглеждаше позната. Беше се нагледала на такива.

— Конци! — каза тя.

Жак постави в дланта ѝ щипка от неръждаема стомана, в чийто край бе хваната крива игла с черен конец. Джейн пхна лявата си ръка зад сърцето, запуши дупката с пръст и я заши отпред. След това повдигна сърцето от перикардиалната торбичка и направи същото отдолу.

Бяха минали не повече от шест минути. Тя освободи реброразширителя и намести гръдния кош, като свърза двете му половини с тел от неръждаема стомана. Точно преди да сложи скоби от диафрагмата до ключицата, анестезиологът заговори, а апаратурата започна да пищи.

— Кръвното е шейсет на четирийсет и пада.

Джейн изрече нужните команди за случая и се наведе към пациента.

— Не си го и помисляй — изрече рязко тя. — Ако ми умреш, наистина ще се ядосам.

Внезапно и без никакво медицинско обяснение очите на мъжа се отвориха и се втренчиха в нея.

Джейн отскочи назад. Мили боже... ирисите му имаха безцветния блясък на диаманти, искряха толкова силно, че ѝ напомниха луна в ясна зимна нощ. И за първи път в живота си тя беше толкова слисана, че не можеше да помръдне. Погледите им ги свързваха така, сякаш телата им бяха долепени едно до друго, преплетени и неделими.

— Пак прави вентрикуларна фибриляция — викна анестезиологът.

Джейн се съсредоточи отново.

— Остани жив — заповяда тя на пациента. — Чуваш ли ме? *Остани жив!*

Можеше да се закълне, че той ѝ кимна, преди клепачите му да се затворят. И отново се залови да спасява живота му.

— Крайно време е да спреш да се цупиш заради онова пневматично оръдие за изстрелване на картофи — заяви Бъч.

Фюри направи гримаса и се облегна назад.

— Счупихте ми стъклото.

— Естествено. С Ви се целехме в него.

— Два пъти.

— Доказателство, че и двамата сме отлични стрелци.

— Следващия път бихте ли избрали нечий друг... — Фюри се намръщи и остави картинито. Без особена причина инстинктите му се събудиха и започнаха да му дават светлинни и звукови сигнали като ротативка. Той отново огледа ВИП отделението, като търсеше някакъв намек за проблем.

— Ей, ченге, усещаш ли...

— Нещо не е в ред — измърмори Бъч, като разтърка гърдите си, а после извади масивния златен кръст изпод ризата. — Какво става, по дяволите?

— Не знам. — Погледът на Фюри отново обходи ВИП отделението. Усещането беше, сякаш в помещението се е промъкнала гадна миризма, която носят ти не познава и не понася. И все пак нямаше нищо нередно.

Фюри извади телефона си и набра номера на близка си. Когато Зейдист вдигна, първите му думи бяха въпрос към Фюри дали е добре.

— Добре съм, Зи, но и ти го чувстваш, нали?

От другата страна на масата Бъч допря мобилния до ухото си.

— Скъпа? Добре ли си? Да? Да, не знам... Рот иска да говори с мен? Да, разбира се, дай ми го... Здравсти, здравеняко. Да, с Фюри сме. Да. Не. Рейдж с теб ли е? Добре. Да, сега ще се обадя на Вишъс.

След като ченгето затвори телефона, натисна няколко бутона и отново го сложи на ухото си. Веждите му се извиха въпросително.

— Ви? Обади ми се веднага щом получиш съобщението.

Той млъкна точно когато Фюри приключи със Зи. Дватамата се облегнаха. Фюри поклащаше чашата си. Бъч си играеше с кръста.

— Може да е отишъл в пентхауса с някоя жена — промълви Бъч.

— Той каза, че точно това ще прави тази вечер.

— Добре. Явно сега е в действие.

— Да. Ще ни се обади.

Въпреки че всички от Братството имаха джипиес чипове в телефоните си, този на Ви не работеше, ако телефонът беше у него, така че проследяването на моторолата му нямаше да помогне много. Ви обвиняваше ръката си за неработенето на тази функция и твърдеше, че онова, което я кара да свети, причинява електрически или магнитни смущения. Със сигурност влияеше и на качеството на разговора. При всяка комуникация с Ви се чуваше прашене, дори да говореше от стационарен телефон.

Фюри и Бъч поседяха около минута и половина, преди да се погледнат един друг и да заговорят едновременно.

— Ще възразиш ли само да се отбием...

— Хайде да идем...

Двамата станаха и се насочиха към страничния евакуационен изход на клуба.

Отвън Фюри погледна нощното небе.

— Искаш ли да се материализирам там бързо?

— Да, направи го.

— Трябва ми адресът. Не съм бил там преди.

— „Комодор“. Последния етаж, северозападния ъгъл. Ще те чакам тук.

На Фюри му беше нужен само миг, за да се озове на ветровитата тераса на лъскавия пентхаус на десет пресечки от реката. Той дори не си направи труда да приближи до стъклената стена. Можеше да усети, че братът не е вътре, и бързо се върна при Бъч.

— Не.

— Значи ловува... — Ченгето замръзна, странно изражение се появи на лицето му.

Главата му се извъртя надясно. — *Лесъри.*

— Колко? — попита Фюри, като разкопча якето си. Откакто Бъч бе имал прекеждие с Омега, бе развил способността да усеща близостта на мръсниците, засичаше ги като детектор.

— Двама. Да приключим с тях набързо.

— Да, по дяволите.

Лесърите се появиха зад ъгъла, хвърлиха поглед на Фюри и Бъч и застанаха в готовност. Улицата пред „Зироу Сам“ не беше най-доброто място за битка, но за щастие, заради студа тази нощ нямаше хора наоколо.

— Започвам да разчиствам — обяви Бъч.

— Разбрано.

И двамата се хвърлиха устремно към враговете си.

Два часа по-късно Джейн отвори със замах вратата на интензивното отделение на хирургията. Беше се приготвила да си върви въщи, кожената чанта беше на рамото ѝ, ключовете за колата — в ръката, якето — облечено. Но първо щеше да провери как е простреляният ѝ пациент.

Докато минаваше покрай дежурната сестра, тя я погледна от другата страна на гишето.

— Здравейте, д-р Уиткъм. Идвате да проверите пациента ли?

— Да, Шалонда. Нали ме знаещ, не мога да ги оставя на мира. В коя стая го настанихте?

— Номер шест. Фей е при него, отиде да провери дали е добре.

— Виждате ли защо ви обичам? Най-добрият екип на интензивно хирургическо отделение в града сте. Между другото, посети ли го някой? Открихме ли някого от близките му?

— Обадох се на телефонния номер от медицинския му картон. Този, който вдигна телефона, каза, че живее в апартамента от десет години и не е чувал за Майкъл Клосник. Така че и адресът е фалшив.

Шалонда направи гримаса и двете изрекоха едновременно:

— Наркодилър.

Джейн поклати глава.

— Не съм изненадана.

— Нито пък аз. С тези татуировки по лицето не прилича на застрахователен агент.

— Не и ако не застрахова професионални борци.

Шалонда се засмя, а Джейн ѝ помахна и тръгна към стаята.

Номер шест беше в дъното на коридора вдясно. Пътьом посети други двама пациенти, които беше оперирала: жена с перфорирани черва от неуспешна липосукция и мъж, нанизал се на ограда при катастрофа с мотор.

Стаите в интензивното хирургическо отделение бяха с площ девет на девет метра. Предната стена на всяка от тях беше стъклена, със завеса, която можеше да се дръпне за повече уединеност, и нямаха прозорец и репродукция на Моне или телевизор, на който да гледаш Реджис и Кели. Ако си толкова добре, че да те вълнува какво ще гледаш, значи не си за тук.

Единствените екрани и картини бяха тези на апаратурата, заобикаляща леглото.

Когато Джейн стигна до шеста стая, Фей Монтгомъри, истински ветеран, проверяваше системата на пациента.

— Добър вечер, д-р Уиткъм.

— Фей, как си? — Джейн остави чантата си и взе медицинския картон, който седеше в стойка до вратата.

— Добре съм, и преди да попиташ, той е стабилен, което е невероятно.

Джейн прелисти картоната до най-новите данни.

— Самата истина.

Тя тъкмо щеше да затвори картоната, когато се намръщи при вида на числото в левия ъгъл. Десетцифреният идентификационен номер на пациента беше много по-различен от тези, които се даваха на новоприетите пациенти и тя провери годината на създаване на картоната: 1974. Разлисти и откри още две приемания в спешното отделение: едното за

нараняване с нож, а другото за свръхдоза наркотици. Годините бяха 71-ва и 73-та.

По дяволите, беше виждала подобни случаи. Нулите и седмиците биха могли да си приличат, ако ги пишеш бързо. Болницата мина към завеждане на картоните в компютър чак в края на 2003 година и преди това всичко беше писано на ръка. Този архив беше цифровизиран с помощта на компютърна програма, която е разчела грешно написаното и вместо '01 и '03 е пренесла човека в седемдесетте.

Освен това... датата на раждане не можеше да е истинска. Според записаното пациентът трябваше да е бил на трийсет и седем години преди три десетилетия.

Тя затвори папката, положи длан върху нея и каза:

— Трябва да изискваме по-голяма прецизност от фирмата за дигитализация.

— Знам. И аз забелязах. Слушай, искаш ли да останеш с него насаме?

— Да, би било чудесно.

Фей се спря на вратата.

— Чух, че си се справила страхотно в операционната тази вечер.

Джейн се усмихна леко.

— Екипът беше страхотен. Аз просто свърших моята част. О, забравих да кажа на Шалонда, че поемам английския щанд на пролетния базар. Би ли й предала...

— Да. И преди да си попитала, тя пак ще е Херцогът тази година.

— Добре, можем да се тормозим взаимно още шест седмици.

— Тя точно затова го избра. В служба на обществото, така че ние останалите да можем да ви гледаме. И двете сте толкова всеотдайни.

След като Фей си тръгна, Джейн дръпна завесата и отиде до леглото. Пациентът беше интубиран и поставен на командно дишане от апарат, нивата на кислород бяха приемливи. Кръвното налягане беше стабилно, но ниско. Сърдечният ритъм беше слаб и изглеждаше странно на монитора, но все пак той имаше шесткамерно сърце.

Боже, това негово сърце.

Тя се наведе над него и започна да изучава чертите му. Бял, по произход вероятно от Централна Европа. С хубава външност, не че това беше от значение, въпреки че красотата му беше поразвалена от тези татуировки на слепоочието. Тя се приближи още малко, за да види по-добре мастилото по кожата му. Трябваше да признае, че заплетените китайски знаци и йероглифите бяха изкусно изработени. Реши, че символите трябва да са свързани с някаква банда, въпреки че той не изглеждаше като момче, което си играе на битки. Беше по-свиреп, като войник.

Може би татуировките бяха военни.

Когато погледна тръбата, която влизаше в устата му, забеляза нещо странно. С палеца си повдигна горната му устна. Кучешките му зъби бяха силно изявени. Ужасяващо остри.

Без съмнение, козметична намеса. Хората подлагаха външния си вид на какви ли не приумици в наши дни. А той вече го беше направил с лицето си.

Тя повдигна тънкото одеяло, с което беше завит. Превръзката на гърдите му беше добре, така че продължи надолу по тялото му, избутвайки завивката да не ѝ пречи. Прегледа превръзката на прободната рана и опипа коремната област. След като натисна леко, за да усети вътрешните му органи, тя огледа татуировките над пубиса, после видя белезите около слабините му.

Той беше частично кастриран.

Предвид хаотичните белези, не беше следствие от хирургическа намеса, по-скоро

резултат от някакъв инцидент. Или поне тя се надяваше да е било инцидент, защото единственото друго обяснение бе изтезание.

Покри го и се загледа в лицето му. Инстинктивно стисна ръката му.

— Имал си труден живот, нали?

— Да, но това ми беше от полза.

Джейн се извърна рязко.

— Боже, Манело, уплаши ме.

— Извинявай. Исках да проверя дали всичко е наред. — Шефът ѝ заобиколи от другата страна на леглото, а очите му изучаваха пациента. — Знаеш ли, не мисля, че щеше да оживее под ножа на друг хирург.

— Видя ли снимките?

— На сърцето му ли? Да. Искам да ги изпратя на момчетата в „Кълъмбия“ да ги разгледат. Можеш да ги питаш какво мислят, докато си там.

Тя пропусна забележката му.

— Кръвната му група е невъзможна за установяване.

— Нима?

— Ако получим съгласието му, мисля, че трябва да му направим цялостно изследване — чак до ниво хромозоми.

— Да, втората ти любов. Гените.

Странно, че го беше запомнил. Беше споменала само веднъж как за малко да се насочи към генетиката.

Като в наркоманско видение Джейн си представи вътрешностите на пациента, видя сърцето му в ръцете си, почувства допира до него, докато спасяваше живота му.

— Той представлява невероятна възможност за клинични изследвания. Боже, бих се радвала да го изучавам. Или поне да участвам в изучаването му.

Меките звуци на контролните монитори сякаш се усилиха в тишината помежду им, а миг по-късно усети нещо като гъделичкане по тила. Тя вдигна поглед. Манело я гледаше с мрачно лице, масивната му челюст беше стисната, веждите свъсени.

— Манело? — намръщи се тя. — Добре ли си?

— Не отивай.

За да избегне очите му, тя погледна надолу към чаршафа, който беше прегънат и подпъхнат под ръката на пациента. Бавно приглади бялата повърхност, докато това не ѝ припомни един типичен жест на майка ѝ.

Тя спря движението на ръката си.

— Можеш да си намериш друг хирург...

— По дяволите отделението. Не искам да си отидеш, защото... — Манело прекара ръка през гъстата си тъмна коса. — Господи, Джейн. Не искам да си тръгнеш, защото ужасно ще ми липсваш и защото аз... по дяволите, имам нужда от теб, разбра ли? Нуждая се от теб тук. С мен.

Джейн започна да мига като глупачка. През последните четири години не беше имало и намек, че този мъж изпитва влечение към нея. Естествено, бяха близки. И тя беше единствената, която можеше да го успокои, когато изпуснеше нервите си. Добре, обсъждаха болничните проблеми през цялото време, дори след работа. И вечеряха заедно, винаги когато бяха дежурни и... той ѝ разказа за семейството си и тя му разказа за своето...

Глупости.

Да, но той беше най-желаният мъж в болницата. А тя беше не по-женствена от... ами, от хирургическа маса. Във всеки случай извивките ѝ не бяха повече.

— Хайде, Джейн, не бъди така непроницаема. Само мъничък знак и ще се озова под престилката ти за нула време.

— Ти да не полудя? — задъхано промълви тя.

— Не. — Клепачите му някак натезаха. — Аз съм съвсем откровен.

Пред това негово изпълнено с нежа изражение мозъкът на Джейн изключи. Направо се изпари от главата ѝ.

— Не би се приело добре — изгърси тя.

— Ще бъдем дискретни.

— Ние се караме.

Какви ги дрънкаше, по дяволите?

— Знаем. — Той се усмихна и плътните му устни се извиха. — Това ми харесва. Никои, освен теб, не ми се опълчва.

Тя го погледна през леглото на пациента и все още втрещена, не знаеше какво да каже. Боже, беше минало толкова много време, откакто бе имало мъж в живота ѝ. В леглото ѝ. В главата ѝ. Толкова дяволски много време. От години се прибираше в апартамента си сама, взимаше душ сама, хвърляше се в леглото сама, събуждаше се сама и отиваше на работа сама. След като и двамата ѝ родители бяха починали, тя нямаше семейство, а и с времето, което прекарваше в болницата, нямаше приятели извън нея. Единственият човек, с когото разговаряше истински, беше... ами, Манело.

Като го погледна сега, ѝ се стори, че той беше истинската причина тя да си тръгне не само защото стоеше на пътя ѝ към издигането в болницата. Подсъзнателно беше разбрала, че това привличане назрява, и е искала да избяга, преди нещо да се случи.

— Мълчание — промърмори Манело. — Не е на добре. Освен ако не се чудиш как да кажеш: „Мани, обичам те от години, нека отидем у вас и да прекараме следващите четири дни в леглото“.

— Ти си дежурен утре — отбеляза тя автоматично.

— Ще се обадя, че съм болен. Ще кажа, че имам грип. А след като си ми подчинена, ще ти наредя да направиш същото. — Той се наведе напред над пациента. — Не отивай в „Кълъмбия“ утре. Не си тръгвай. Нека видим докъде ще ни отведе това.

Джейн погледна надолу и осъзна, че се е втренчила в ръцете на Мани... неговите силни големи ръце, които бяха оправили толкова крака, рамене и колене, спасявайки кариерите и щастието на толкова спортисти — професионалисти и любители. Но той не оперираше само младите и силните. Запазваше подвижността на възрастни и ранени, а също и на покосени от рак, помогнал бе на толкова хора да продължат да използват краката и ръцете си.

Опита се да си представи тези ръце върху кожата си.

— Мани... — пошепна тя. — Това е лудост.

В другия край на града, на уличката пред „Зироу Сам“, Фюри се надигна от неподвижното тяло на бял като призрак *лесър*. С черния си кинжал, той направи голям разрез през врата му и лъскава черна кръв потече върху покрития с киша асфалт. Инстинктът му подсказваше да го прободне в сърцето и да го прати обратно при Омега, но това беше

старият начин. Новият беше по-добър.

Макар че Бъч беше платил за него. Прескъпо.

— Този е готов за теб — съобщи Фюри и отстъпи назад.

Бъч се приближи, ботушите му скърцаха през заледените локви. Лицето му беше мрачно, кучешките му зъби — удължени, в мириса му се долавяше сладникавият аромат на бебешка пудра, излъчван от враговете им. Той беше приключил с убиеца, с когото се беше бил, свършил си бе работата и сега щеше да го направи отново.

У ченгето личеше и мотивация, и болка. Той се отпусна на колене, сграбчи бледото лице на *лесъра* и се наведе надолу. Отвори уста над устните на убиеца и започна да вдишва бавно и продължително.

Очите на *лесъра* пламнаха, черна мъгла се издигна от тялото му и беше всмукана в дробовете на Бъч. Вдишването беше без прекъсване, никаква пауза във всмукването, само силна струя зло, преминаваща от едно тяло в друго. Накрая от врага остана само сива пепел, тялото му се разпадна и се превърна в ситен прах, отнесен от студения вятър.

Бъч се отпусна и се килна настрани върху кишата на уличното платно. Фюри отиде до него и протегна ръка...

— Не ме докосвай — изхриптя Бъч. — Ще те разболея.

— Нека да...

— Не! — Бъч се подпря на земята и взе да се надига. — Просто ми дай една минута.

Фюри застана над ченгето, като го пазеше и хвърляше око към уличката, в случай че дойдеха още.

— Искаш ли да си отидеш вкъщи? Аз ще потърся Ви.

— По дяволите, не. — Ченгето вдигна лешниковите си очи. — Той е мой. Аз ще го намеря.

— Сигурен ли си?

Бъч се изправи на крака и макар да се вееше като знаме, беше повече от готов.

— Да вървим.

Фюри изравни крачка с приятеля си и двамата тръгнаха по „Трейд стрийт“, но не му харесваше физиономията на Бъч. Беше налудничавото изражение на някой, чиято пружина е пренавита докрай, но няма да се откаже, докато не падне.

Двамата претърсиха всяка дупка в Колдуел, но от Ви нямаше и следа, което накара Бъч да се почувства още по-зле.

Намираха се в най-отдалечения край на центъра, чак до „Ред авеню“, когато Фюри спря.

— Да се връщаме. Съмнявам се да е дошъл толкова далече.

Бъч също спря. Огледа наоколо. С глух глас каза:

— Хей, виж. Това е сградата, в която беше старият апартамент на Бет.

— Още една причина да се връщаме.

Ченгето поклати глава и разтърка гърдите си.

— Трябва да продължим.

— Не казвам, че ще спрем да търсим. Но защо би отишъл толкова надалеч? Намираме се в жилищната част на квартала. Твърде много очи биха видели евентуална битка, така че той не би дошъл тук.

— Фюри, ами ако са го отвлекли? Не видяхме други *лесъри* навън цяла нощ. Ами ако са организирали мащабна акция и са го хванали?

— Ако е бил в съзнание, много малко вероятно е, като се има предвид ръката му.

Допълнително оръжие е, дори и да са му взели кинжалите.

— А ако е бил в безсъзнание?

Преди Фюри да успее да отговори, микробус на Канал Шест — водещите в новините — профуча с бясна скорост. Две пресечки по-надолу стоповете му светнаха, преди да завие наляво.

Фюри успя само да си помисли: По дяволите! Новинарските микробуси не се появяваха, движейки се с такава скорост, когато котката на някоя възрастна дама се е качила на дърво. Все пак, можеше да е някоя човешка бъркотия, например гангстерски дъжд от олово.

За беда Фюри имаше ужасно, смазващо предчувствие, че случаят не е такъв, така че когато Бъч тръгна в тази посока, той го последва. Никой не проговори, което означаваше, че ченгето си мисли същото като него: *Моля те, Боже, нека е нечия чужда трагедия, не наша.*

Когато стигнаха до мястото, където беше паркиран микробусът на телевизията, видяха типичното местопрестъпление с две патрулни коли на полицейския участък на Колдуел, спрели в началото на задънената улица към Двадесето авеню. Осветена от прожектор репортерка говореше към камера, униформени обикаляха в периметър, ограден с жълта лента, а отстрани висяха зяпачи, дошли да нахранят любопитството си с драма.

Поривът на вятъра откъм тясната уличка донесе мириса на кръвта на Ви и сладникавата воня на бебешка пудра, оставяна от *лесърите*.

— О, боже...

Болката на Бъч се разнесе в студения нощен въздух и добави остър дъх на смолен лак към смесицата.

Ченгето се устреми напред към лентата, но Фюри го сграбчи за ръката, за да го спре, при което усети мощно опарване. Злото у Бъч беше толкова осезаемо, че прониза ръката на Фюри и отиде чак в стомаха му, като го сви на топка.

Ала той не пускаше приятеля си.

— Стой настрана. Сигурно там има твои бивши колеги. — Когато ченгето отвори уста, Фюри го изпревари. — Вдигни си яката, нахлупи си шапката ниско и се стегни.

Бъч дръпна надолу шапката си на „Ред Сокс“ и прехапа устни.

— Ами ако е мъртъв...

— Млъкни и се погрижи да се задържиш на крака. — Което нямаше да е лесно, защото Бъч беше развалина. Исусе... ако Ви беше мъртъв, това щеше да съсипе всички в Братството, но Бъч щеше да има и по-специфичен проблем. След като беше придобил умението да изсмуква убийците, единствено Ви можеше да извади злото от него.

— Върви, Бъч. Твърде много привличаш внимание. Хайде, тръгвай.

Ченгето измина няколко метра и се подпря на паркирана в сенките кола. Като стана ясно, че ще остане там, Фюри се присъедини към зяпачите край жълтата лента. Проучи обстановката и първото, което видя, бяха остатъците от унищожен *лесър*. За щастие, полицията не им обръщаше внимание. Те явно мислеха, че лъскавата локва е масло, потекло от кола, а изгореното е останало от бездомник, който си е палил огън. Не, значките се събираха около мястото, където явно бе лежал Вишъс в локва от червена кръв.

О, господи...

Фюри погледна към случаен човек до себе си.

— Какво е станало?

Мъжът сви рамене.

— Стрелба. Някакъв бой.

Младеж, облечен като рейвър, заговори превъзбудено, сякаш ставаше дума за някаква чудно хубава новина.

— Простреляха го в гърдите. Видях как се случи и се обадих на деветстотин и единайсет. — Той размаха мобилния си телефон, като че беше награда. — От полицията искат да се навъртам наоколо, за да ме разпитат.

Фюри премести поглед към него.

— Какво се случи?

— Боже, няма да повярваш. Беше като от „Най-разтърсващите моменти в света, записани на видео“. Нали го знаеш това предаване?

— Да. — Фюри огледа сградите от двете страни на улицата. Нямаха прозорци. Това вероятно беше единственият свидетел. — Та какво стана?

— Ами вървах надолу по „Трейд стрийт“. Приятелите ми ме зарязаха в „Скриймърс“ и останах без превоз. Та вървя си аз и виждам някаква ярка светлина да блясва насреща. Беше като гигантски лъч, идващ от тази улица. Позабързах се, защото исках да видя какво става, и точно тогава чух изстрела. Все едно тапа изхвърча. Всъщност не знаех, че е изстрел, докато не стигнах. Човек би си помислил, че звукът ще е по-силен...

— Кога се обади на деветстотин и единайсет?

— Ами, почаках малко, защото реших, че може някой да се появи от улицата, а не исках да ме застрелят. Но когато никой не дойде, си помислих, че са се измъкнали някъде отзад. Тогава дойдох тук и видях, че няма друг изход. Така че сигурно сам се е застрелял, нали разбираш?

— Как изглеждаше мъжът?

— Жер ли? — Хлапакът се наклони към него. — „Жер“ значи жертва, така му викат ченгетата. Чух ги.

— Благодаря, че ме осветли — измърмори Фюри. — Е, как изглеждаше той?

— Тъмнокос, с козя брадичка и кожени дрехи. Стоях над него, докато се обаждах на деветстотин и единайсет. От него течеше кръв, но беше жив.

— Не видя ли някой друг?

— Не. Само този. Така че явно ще ме разпитват от полицията. Наистина. Казах ли ти това?

— Да, поздравления. Сигурно много се вълнуваш. — Фюри едва се сдържаше да не разбие устата на момчето.

— Без майтап, това е супер събитие.

— Не и за простреляния обаче. — Фюри отново огледа мястото. Поне Ви не беше в ръцете на *лесърите* и не е бил мъртъв, когато са го намерили. Вероятно мръсникът бе прострелял Ви, но братът все още е имал достатъчно сила да го унищожи, преди да изгуби съзнание.

Отляво Фюри чу добре школуван глас:

— Аз съм Бетани Чой от Канал Шест, водещите в новините, на живо от мястото на поредната престрелка. По данни на полицията жертвата, Майкъл Клосник...

Майкъл Клосник? Изглежда, Ви беше взел документите за самоличност на *лесъра* и ги бяха намерили у него.

— ... е бил откаран в болница „Св. Франсис“ в критично състояние с огнестрелна рана

в гърдите...

Добре, това щеше да бъде дълга нощ: Вишъс бе ранен и бе в ръцете на хора. А имаха само четири часа до съмване. Беше време за бърза евакуация.

Фюри набра телефона в имението и тръгна към Бъч. Докато телефонът звънеше, той съобщи на ченгето:

— Жив е, в „Св. Франсис“ с огнестрелна рана.

Бъч се отпусна и избърбори нещо като: *Хвала на Бог.*

— Значи ще го измъкнем от там?

— Точно така. — Защо Рот не вдигаше телефона? *Хайде, Рот... обади се.* — По дяволите... проклетите хирурзи трябва напълно да са се стъписали, когато са го отворили... Рот? Имаме проблем.

Макар тялото му да беше в кома, съзнанието на Вишъс бе напълно будно. То беше пленник в килия от плът и кости, които не му се подчиняваха. Не можеше да помръдне нито ръцете, нито краката си, клепачите му бяха затворени така плътно, сякаш часове наред бе ронил сълзи от каучук. Слухът му май беше единственото сетиво, което все още работеше. Над главата му се водеше разговор. Чуваше два гласа, мъжки и женски. Нито един от тях не му беше познат.

Не, чакай малко. Познаваше единия. Беше се разпореждал с него. Женския. Но защо?

И защо, по дяволите, той й беше позволил?

Заслуша се в гласа, без да вниква в думите. Интонацията й беше като на мъж.

Директна. Властна. Авторитетна.

Коя ли беше тя? Коя...

Изведнъж си спомни коя е и това му подежда като шамар, който му възвърна част от здравия разум. Хирургът. Човешкият хирург, който го бе оперирал. Боже, намираше се в човешка болница! Беше попаднал в ръцете на хора, след като... по дяволите, какво се бе случило с него тази вечер?

Паниката му вдъхна сили... но и това не доведе доникъде. Тялото му си оставаше безчувствено парче месо, а ако се съдеше по тръбата, навряна в гърлото му, някаква машина се трудеше върху дробовете му. Очевидно добре го бяха упоили.

О, господи, колко ли време оставаше до зазоряване? Трябваше да се махне оттук. Но как щеше...

Плановите му за бягство бяха рязко прекъснати. Всъщност най-неочаквано всичките му мисловни процеси спряха, напълно заглушени от гласа на инстинкта.

Това обаче не беше бойният му инстинкт, а онзи собственически мъжки импулс, който никога не се бе проявявал у него; същият, за който бе чувал, чел и виждал с очите си и от който смяташе, че е успял да се изолира. Онова, което го пробуди, беше миризмата, изпълнила изведнъж ноздрите му. Миризмата на мъж, който иска да прави секс... с жената, с неговия хирург.

„Моя!“

Думата изникна сякаш от нищото, а заедно с нея се събуди и неустойимо желание да убива. Толкова беше вбесен, че успя да отвори очи.

Завъртя глава на една страна и видя висока жена с късо подстригана руса коса и очила без рамки. Не носеше грим, нито обици. Върху бялата й престилка с наклонени черни букви

пишеше: „Д-Р ДЖЕЙН УИТКЪМ, ЗАВЕЖДАЩ ОТДЕЛЕНИЕ ПО ТРАВМАТОЛОГИЯ“.

— Мани... — тъкмо казваше тя. — Това е лудост.

Ви премести поглед към тъмнокос мъж, също с бяла престилка, върху която пишеше отрядно на ревера: „Д-Р МАНУЕЛ МАНЕЛО, РЪКОВОДИТЕЛ НА СЕКТОР ХИРУРГИЯ“.

— Никаква лудост не е. — Гласът му беше плътен и настоятелен, очите му — приковани в лекарката на Ви. — Знам какво искам. Искам теб.

Моя, помисли си Ви. Не твоя, МОЯ.

— Не мога да не отида в „Кълъмбия“ утре — каза тя. — Дори и да имаше нещо между нас, пак трябва да отида, ако искам да ръководя сектор.

— Нещо между нас? — Кучият син се усмихна. — Значи ли, че ще си помислиш за това?

— За това?

— За нас.

Горната устна на Ви оголи кучешките му зъби. В гърдите му се надигна ръмжене и една-единствена дума се търкаляше в мозъка му като граната със свален предпазител: *Моя.*

— Не знам — отвърна лекарката на Ви.

— Това не означава „не“, нали, Джейн? Не означава „не“.

— Не... не означава.

— Добре. — Мъжът погледна надолу към Ви и изглеждаше изненадан. — Някой май се е събудил.

„Буден съм и още как! — помисли си Ви. — И ако я докоснеш дори с пръст, ще ти отхапя шибаната ръка до рамото!“

Фей Монтгомъри беше практична жена и именно това я правеше чудесна сестра. Здравият разум ѝ бе присъщ по природа точно както тъмната коса и очи. Беше незаменима в кризисни ситуации. С мъж военен, две деца и дванайсетгодишен стаж в спешното отделение, тя не се стъписваше никак лесно.

Седнала зад гишето в сестринската стая на хирургичното отделение, в момента тя беше стъписана.

Трима здравеняци стояха от другата страна на преградата. Единият имаше дълга разноцветна коса и жълти очи, прекалено ярки, за да са естествени. Вторият беше така умопомрачително красив и с толкова силен сексапил, та ѝ се наложи да си напомни, че е щастливо омъжена за човек, към когото още изпитва тръпка. Третият стоеше по-назад. Беше с тъмни очила, шапка на „Ред Сокс“ и излъчваше злост, която не съответстваше на привлекателното му лице.

Някой от тях не беше ли попитал нещо? Така ѝ се струваше. Тъй като никоя от другите сестри не беше способна да проговори, Фей измънка:

— Извинете, какво казахте?

Онзи с разкошната коса — *Боже, истинска ли беше тази красота?* — се усмихна леко.

— Търсим Майкъл Клосник. В приемната ни казаха, че е докаран тук след операцията.

Господи, тези ириси бяха с цвят на поле от лютичета, огряно от слънцето. Истинско искрящо злато.

— Роднини ли сте?

— Братя сме му.

— Добре. Съжалявам, но току-що излезе от операционната и не е позволено... — Без основателна причина съзнанието на Фей пое в различна посока като детско влакче, взето от едни релси и поставено на други. Чу се да казва: — В дъното на коридора, шеста стая. Но само един от вас може да влезе, и то за кратко. А и трябва да изчакате, докато лекарите...

В този момент до гишето се появи доктор Манело. Огледа мъжете и попита:

— Всичко наред ли е?

Фей кимна, а устата ѝ произнесе:

— Напълно.

Доктор Манело се намръщи, когато погледът му срещна техните. Примижа и потърка слепоочията си, сякаш имаше главоболие.

— Ще бъда в кабинета си, ако имаш нужда от мен, Фей.

— Добре, доктор Манело. — Тя погледна отново към мъжете. За какво говореше? *А, да.* — Ще трябва да изчакате лекарят му да си тръгне, става ли?

— Той при него ли е в момента?

— *Тя* е там, да.

— Добре, благодаря.

Жълтите очи се заковаха в нейните и изведнъж тя дори не можеше да си спомни дали в шеста стая изобщо имаше пациент. Имаше ли?

— Кажете ми — заговори мъжът, — какво е потребителското ви име и паролата?

— Моля?

— За компютъра.

Защо той би... Разбира се, нужна му беше информация. Повече от ясно. И тя трябваше да му я предостави.

— ФМОНТ2 с главни букви. Паролата е 11Еди11. С главно Е.

— Благодаря.

Тя точно са канеше да отвърне: „За нищо“, когато изведнъж ѝ хрумна, че беше време за събрание на персонала. Но защо да се събират, след като вече бяха провели събранието в началото на...

Не, определено беше време за събрание на персонала. Спешно трябваше да се съберат. На мига.

Фей примигна и осъзна, че се взира в празното пространство зад гишето. Можеше да се закълне, че само преди секунда беше разговаряла с някого.

Събрание на персонала. Веднага.

Фей разтърка слепоочията си. Имаше чувството, че главата ѝ е притисната в менгеме. Обикновено не страдаше от главоболие, но денят беше кошмарен, бе погълнала огромно количество кофеин и почти никаква храна.

Погледна през рамо към другите три сестри. Всички до една имаха леко объркано изражение.

— Да вървим в залата за заседания. Трябва да прегледаме картоните на пациентите.

Една от колежките на Фей се намръщи.

— Това не го ли направихме вече?

— Трябва да го направим отново.

Всички се изправиха и се запътиха към конферентната зала. Фей остави двойните врати отворени и седна на челното място, за да може да наблюдава на монитора индикацията за състоянието на пациентите, намиращи се на етажа.

Фей се напрегна в стола си. Мъж с разноцветна коса се беше навел над клавиатурата.

Понечи да се изправи, готова да повика охраната, но той погледна през рамо. Когато жълтите му очи срещнаха нейните, тя мигновено забрави защо това, че седеше пред компютъра, е нередно и почувства необходимост незабавно да обсъди с останалите пациента в пета стая.

— Да прегледаме състоянието на господин Хаусър — изрече тя с глас, който привлече вниманието на всички.

Когато Манело си тръгна, Джейн остана загледана невярващо в пациента. Въпреки седативите, вкарани венозно, очите му бяха отворени и се взираха от суровото му татуирано лице с напълно съзнателен израз.

Боже... тези очи. Бяха различни от всичко, което беше виждала преди. Ирисите бяха неестествено бели, оградени от тъмносин пръстен.

Нещо не беше наред, помисли тя. Начинът, по който я гледаше, не беше нормален. Биещото в гърдите му сърце, съставено от шест камери, не беше нормално. Издължените му предни зъби не бяха нормални.

Той не беше човек.

Само дето това беше нелепо. Какво бе първото правило в медицината? Като чуеш звук

от копита, не мисли за зебри. Какви бяха шансовете навън да се разхождат непознати хуманоидни видове? Различни от хомо сапиенс като лабрадор от голдън ретривър?

Замисли се за зъбите на пациента. По-скоро като доберман пинчер от голдън ретривър.

Той се втренчи в нея. Някак изглеждаше застрашителен, въпреки че лежеше по гръб, беше интубиран и от тежката операция бяха изминали само два часа.

Как, *за бога*, беше възможно да е в съзнание?

— Чуваш ли ме? — попита го. — Кимни, ако ме чуваш.

Ръката му, онази с татуировките, се вкопчи в тръбата, влизаща в устата.

— Не, това трябва да остане — каза тя и се наведе да хване дланта му, но той отдалечи ръката си докдето му бе възможно. — Моля те, не ме карай да те връзвам.

Очите му се разшириха ужасено, а огромното му тяло се затресе на леглото. Задвижи устни въпреки тръбата в гърлото, сякаш се опитваше да извика. Страхът му я трогна. В отчаянието му имаше нещо чисто животинско. Също както хванат в капан вълк би ти казал с погледа си: *Помогни ми и може да не те изям, като ме освободиш.*

Тя положи ръка на рамото му.

— Всичко е наред. Няма да стигаме до такива крайности, но тази тръба е нужна.

Вратата се отвори и Джейн замръзна на място.

Двамата мъже, които влязоха, бяха облечени в черни кожени дрехи и изглеждаха, сякаш носеха скрито оръжие. Единият от тях може би беше най-огромният и най-великолепен блондин, когото някога бе виждала. Другият я стресна. Носеше ниско прихлупена шапка на „Ред Сокс“ и излъчваше ужасна злост. Не можеше да види добре лицето му, но по сивкавата бледност съдеше, че е болен.

Първата й мисъл беше, че са тук за пациента й, и то не за да му донесат цветя.

Втората й мисъл беше, че трябва да повика охраната.

— Излезте — нареди им. — Веднага!

Онзи с шапката на „Ред Сокс“ напълно я игнорира и се доближи до леглото. Погледът му срещна този на лежащия и те докоснаха ръце. Ред Сокс заговори с дрезгав глас:

— Мислех, че съм те изгубил, кучи сине.

Пациентът напрегна поглед, сякаш се опитваше да комуникира. После замята глава на възглавницата.

— Ще те отведем вкъщи. Става ли?

Пациентът закима и Джейн реши, че няма време за празни приказки. Протегна се към бутона, сигнализиращ в сестринската стая. Този, който включваше аларма и щеше да доведе персонала от половината етаж в стаята на пациента.

Не успя.

Приятелчето на Ред Сокс, великолепният блондин, се придвижи толкова бързо, че дори не можа да го проследи с поглед. В един момент беше до вратата, а в следващия я сграбчи отзад и краката й увиснаха във въздуха. Понечи да извика, но той притисна с ръка устата й и прекрати съпротивата й, сякаш тя беше разгневено дете.

Междувременно Ред Сокс методично освобождаваше пациента от свързаните към него уреди — интубиращата тръба, интравенозните системи, катетъра, жиците към монитора за сърдечната дейност, кислородния апарат.

Джейн побесня. Алармата на апаратурата се включи, а тя протегна крак назад и изрита похитителя си в прасеца. Русият гигант изпъшка и стисна гърдния й кош така силно, че й се наложи да се съсредоточи върху дишането си и да спре да рита.

Поне алармата щеше да...

Пронизителните звуци замлъкнаха, въпреки че никой не беше докосвал апаратурата. Обзе я ужасното чувство, че никой нямаше да дойде.

Джейн се засъпротивлява още по-ожесточено, докато очите ѝ се просълзиха от напрежението.

— Кротко — прошепна русокосият в ухото ѝ. — Махаме се от тук до минута. Само се успокой.

Как ли пък не? Канеха се да убият пациента ѝ.

Пациентът самостоятелно пое дълбоко дъх. И още веднъж. После очите му с цвят на диаманти се плъзнаха към нея и тя застина, сякаш се подчини на волята му.

За миг се възцари тишина, а после с дрезгав глас пациентът ѝ изрече четири думи, които промениха всичко... промениха живота ѝ. Промениха съдбата ѝ.

— Тя... идва... с... мен.

Застанал пред компютъра на сестрите, Фюри бързо проникна в системата на болницата. Не беше толкова умел с клавиатурата, колкото Ви, но все пак го биваше достатъчно. Откри файла на Майкъл Клосник и замени бележките, свързани с лечението на Ви със случайни текстове. Всички резултати от тестове, скенер и рентген, както и постоперативните сведения станаха нечетими. После вмъкна кратка забележка, че Клосник не разполага със средства и е напуснал клиниката на собствена отговорност.

Обичаше компютризираните болнични картони. Това така улесняваше работата му.

Също така изтри спомените на по-голямата част, ако не и на целия персонал в реанимацията. По път мина и през хирургията. За негов късмет смяната още беше същата, така че всички, имали достъп до Ви, бяха на линия. Никоя от сестрите нямаше да има отчетлив спомен за видяното по време на операцията на брата. Но работата му по разчистването не беше свършена. Не беше успял да се добере до всички хора, а и сигурно съществуваха печатни копия на картоната. Но това не беше негов проблем. Каквито и несъответствия да забележеха след изчезването на Ви, те щяха да бъдат изместени на заден план заради забързаното ежедневие на изключително претоварената градска болница. Може би щеше да има вътрешно разследване, но нямаше да могат да открият Ви, а това беше единственото, което имаше значение.

Когато приключи с компютъра, Фюри се забърза по коридора на реанимацията. В движение повреди охранителните камери, монтирани на равни разстояния по тавана, така че да показват единствено снежинки.

Когато стигна до шеста стая, вратата се отвори. Вишъс лежеше в прегръдките на Бъч блед и треперещ, с глава, завряна във врата на ченгето. Поне дишаше и очите му бяха отворени.

— Нека аз да го поема — предложи Фюри, тъй като Бъч изглеждаше не по-малко зле.

— Ще се справя. Ти се заеми с организационния проблем и камерите.

— Какъв организационен проблем?

— Почакай и ще видиш — измърмори Бъч и се запъти към противопожарния изход в края на коридора.

Само миг по-късно на Фюри му стана ясно. В коридора се появи Рейдж, стиснал в здрава хватка една жена. Тя се бореше да се освободи със зъби и нокти. Ругатните, които се

сипеха от устата ѝ, бяха достойни за речника на хамалин.

— Трябва да се справиш с нея, братко — изсумтя Рейдж. — Не ми се ще да я нараня, но Ви каза, че я иска с нас.

— Не бяхме предвидили отвличане.

— Късно е да го обсъждаме. Ще я накараш ли да загуби съзнание? — изсумтя Рейдж отново и прехвърли хватка от устата ѝ към ръката, с която се опитваше да го удари.

Гласът ѝ прозвуча силно и ясно.

— Бог ми е свидетел, че...

Фюри я хвана за брадичката и повдигна главата ѝ.

— Отпусни се — нареди той. — Спокойно.

Закова поглед в нейния и се опита да я доведе до състояние на покой... покой... покой...

— Майната ти! — изруга тя. — Няма да ви оставя да убиете пациента ми!

Очевидно това не помагаше. Зад очилата ѝ без рамки и зелените ѝ очи се криеше завиден ум. Фюри изруга и извади тежката артилерия.

Със силата на мисълта си я доведе до пълно безсъзнание. Тя се отпусна безжизнено.

Свали ѝ очилата, сгъна ги и ги прибра в горния джоб на якето си.

— Да се махаме отгук, преди да се е свестила.

Рейдж я повдигна и я метна като шал на масивното си рамо.

— Вземи чантата ѝ от стаята.

Фюри се втурна вътре, взе кожената чанта и картоната с името на Клосник и бързо излезе обратно в коридора, където завари Бъч да спори с една сестра, излязла от стаята на пациент.

— Какво правите? — попита сестрата.

Фюри се надвеси над нея и я загледа хипнотизиращо, внушавайки в съзнанието ѝ спешната нужда да се включи в събранието на персонала. Когато отново се заеха с евакуацията си, жената в ръцете на Рейдж вече правеше опит да се освободи от контрола върху волята ѝ и клатеше глава напред-назад, като че в такт със сърдечния ритъм на Холивуд.

Когато стигнаха до противопожарната врата на стълбището, Фюри изръмжа:

— Почакай, Рейдж.

Рейдж веднага спря и Фюри притисна в здрава хватка врата на жената, с което я докара до безсъзнание.

— Готова е. Всичко е наред.

Заслизаха по задното стълбище с бясна скорост. Хрипящото дишане на Вишъс беше доказателство, че цялата тази акция го съсипва, но корав както винаги, той се държеше, въпреки че лицето му имаше цвят на грахова супа.

Всеки път, щом стигаха до площадката, Фюри си поиграваше с охранителните камери, като предизвикваше токов удар и ги изваждаше от строя. Силно се надяваше да се доберат до кадилака „Ескалейд“, без да си имат работа с охраната. Хората не представляваха интерес за Братството. Въпреки това, ако налице беше риск за вампирската им раса, нищо не можеше да се направи. Тъй като хипнозата на голяма група разгневени и агресивни хора не беше особено успешна, единствена възможност бе сблъсък и съответно смъртта им.

Осем етажа по-надолу стълбището свърши и Бъч се озова пред метална врата. Олюляваше се и по лицето му се стичаше пот, но изражението му беше твърдо като на

войник. Щеше да измъкне приятеля си от тук и нищо не можеше да застане на пътя му. Било то и собствената му физическа слабост.

— Аз ще се справя с вратата — каза Фюри и се втурна пред групата. Погрижи се за алармата и задържа вратата отворена за останалите. От другата страна ги посрещнаха няколко сервизни коридора, разклоняващи се в различни посоки.

— По дяволите — измърмори Фюри. — Къде сме?

— В сутерена. — Ченгето закрачи напред. — Познавам го добре. На това ниво е моргата. Прекарвах много време тук, докато бях на старата си служба.

Няколко метра по-нататък Бъч ги поведе по страничен коридор, който очевидно се използваше за складиране на апаратура. И ето че спасението се появи под формата на аварийен изход.

— Колата е точно отпред — обърна се ченгето към Ви.

— Слава... богу. — Устата на Ви образува права линия, сякаш се мъчеше да не повърне.

Фюри отново избърза напред и изруга. Алармената инсталация беше различна от останалите. Системата ѝ беше по-сложна. Трябваше да го очакват. Външните врати бяха опасани с много повече кабели от междинните. Бедата беше, че металните му трикове нямаше да подействат тук, а не можеше да губи време да я дезактивира. Ви изглеждаше зле, все едно бе прегазен от автомобил.

— Подгответе се, ще стане малко шумно — предупреди Фюри и удари бравата.

Алармата се включи с неистов вой.

Всички се забързаха в нощта, а Фюри се обърна и заглежда болницата. Забеляза охранителната камера над вратата, поперечи на нормалното ѝ функциониране и не откъсна поглед от мигащото ѝ червено око, докато Ви и човешката жена не бяха натоварени на задната седалка на „Ескалейда“ и Рейдж не се настани зад волана.

Бъч се настани до мястото на шофьора, а Фюри скочи отзад при товара. Погледна часовника си. Времето, изминало от пристигането им до мига, в който Холивуд натисна педала на газта до дупка, беше двайсет и девет минути. Операцията беше протекла относително чисто. Оставаше само всички да се приберат невредими и да се отърват от номерата на колата.

Имаше само едно усложнение.

Фюри насочи поглед към човешката жена.

Едно огромно, гигантско усложнение.

Джон беше неспокоен, докато чакаше във фоайето с неговите ярки цветове. Със Зейдист винаги излизаха на разходка за един час преди изгрева и доколкото знаеше, плановете не се бяха променили. Но братът вече закъсняваше с близо половин час.

Направи нова обиколка по мозаечния под, за да убие още малко време. Както винаги чувстваше, че мястото му не е в тази внушителна обстановка, но я харесваше и оценяваше. Преддверието беше толкова прекрасно, че се чувстваше като в кутия за бижута. Колони от червен мрамор и някакъв вид камък в черно и зелено носеха украсените със златна вълнообразна декорация и кристални аплици стени. Величественото стълбище се издигаше нагоре, покрито с червен килим, и сякаш очакваше някоя филмова звезда да поспре драматично на най-горното стъпало, преди да се спусне надолу към официален прием. Безбройните блестящи елементи от оцветено стъкло се отразяваха в пода и му придаваха сияйния вид на разцъфнало ябълково дърво.

Любимата му част беше таванът. Намираще се на три етажа над него и беше изрисуван с бойни сцени. Воини на коне и с черни кинжали се бяха впуснали в битка. Бяха толкова реалистични, сякаш можеше да се протегне и да ги докосне.

Толкова реалистични, че той можеше да е един от тях.

Припомни си първия път, когато беше видял всичко това. Тор го беше довел да се срещне с Рот.

Джон преглътна. Тормент беше останал в живота му за толкова кратко. Едва няколко месеца. След като винаги се беше чувствал, сякаш не принадлежи никъде, след две десетилетия на лутане без посока и без семейство, което да му даде стабилност, беше получил шанса да зърне за миг това, което винаги беше желал. И после един изстрел беше отнел живота на двамата му осиновители.

Щеше му се да бе достатъчно силен да каже, че е благодарен за времето, през което беше познавал Тор и Уелси, но това би било лъжа. Загубата им беше толкова по-трудно поносима от неясната болка, която изпитваше, докато беше сам.

Явно не беше особено качествен мъж.

Зейдист влетя от подземния тунел през тайната врата без предупреждение и Джон се напрегна. Не можеше да остане спокоен. Без значение колко пъти се беше срещал с брата, появата на Зейдист винаги го изнервяше. Не беше само заради белега на лицето и обръснатата му глава. Беше заради смъртоносната аура, която излъчваше и която не беше изчезнала, въпреки че вече имаше партньорка и щеше да става баща.

А и тази нощ изражението му беше толкова твърдо, сякаш беше изковано от желязо, а тялото — дори още по-стегнато от обикновено.

— Тръгваме ли?

Джон присви очи и попита на езика на жестовете:

— *Какво става?*

— Нищо, за което да се тревожиш. Готов ли си?

Не беше въпрос, а заповед.

Джон кимна, закопча якето си и двамата поеа навън, минавайки през фоайето.

Нощта беше сивкава. Звездите отчасти бяха скрити зад облаците, които пълната луна осветяваше. Според календара пролетта приближаваше, но беше така само на теория, ако се съдеше по гледката наоколо. Фонтанът пред имението не се използваше през зимата и

стоеше празен в очакване да бъде напълнен отново. Дърветата приличаха на черни скелети, извисяващи се към небето, сякаш вдигнали ръце в молитва към слънцето да грее по-силно. Снегът се беше застоял по тревните площи и упорито отказваше да напусне здраво замръзналата земя.

Студеният вятър сякаш ги зашлеви през лицата, когато двамата със Зейдист поеха надясно. Камъчетата, застилащи двора, се раздвижиха под ботушите им. Защитната стена беше на известно разстояние от тях. Високата седем метра и дебела един метър крепостна стена опасваше цялата собственост на Братството. Беше снабдена с охранителни камери и детектори за движение като изряден войник, зареден с муниции. Но това не беше нищо. В действителност натрапниците бяха държани настрана от сто и двацет волта електричество, течащо в телената мрежа на върха на оградата.

Сигурността беше най-важна. Винаги.

Джон последва Зейдист по осеяната със снежни петна тревна площ; отминаха покритите цветни лехи и празния плувен басейн зад сградата. След леко спускане достигнаха гората. На това място чудовищната стена правеше остър завой вляво и се спускаше по планинския склон. Те не я последваха, а минаха между дърветата.

Под дебелия борове и гъстите кленове се стелеше килим от стари иглички и листа. Въздухът беше студен и миришеше на пръст. Ноздрите му потръпнаха от тази комбинация.

Както обикновено, Зейдист водеше. Пътеката, по която поемаха, всяка нощ беше различна и избрана случайно, но винаги стигаха до едно и също място: малък водопад. Потокът, спускащ се от планината, правеше лек скок от една малка скала и оформяше плитко езеро с диаметър от около три метра.

Джон се приближи и сложи ръка в бълбукащата струя. При допира на ръката му с водата пръстите му изтръпнаха от студа.

Зейдист премина тихо през потока, като стъпваше от камък на камък. Грациозността на брата беше подобна на тази на водната струя. Плавна и могъща. По уверенията му стъпки личеше колко добре познава тялото си и всяка негова реакция.

Той застана срещу Джон от другата страна на водопада.

Погледите им се срещнаха. *Явно Зи имаше да казва нещо тази вечер.*

Разходките им започнаха, когато Джон нападна и преби друг ученик в помещението с душовете. Рот постави условие, при което Джон можеше да остане в тренировъчната програма. В началото Джон се притесняваше, че Зи все ще му бърбори на главата. Но досега бяха запазвали мълчание. Тази вечер щеше да е различно.

Джон дръпна ръка, слезе малко по-надолу по потока и премина от другата страна, но без самоувереността и сръчността на Зейдист.

Когато се добра до брата, той му съобщи:

— Леш се връща.

Джон скръсти ръце пред гърдите си. Страхотно, нещастникът, когото Джон беше тръшнал на носилка. Леш си го беше изпросил. Заяждаше се с Джон и го предизвикваше, и беше нападнал Блей.

— Претърпял е промяната.

Страхотно. Дори ставаше по-добре. Сега мръсникът щеше да го заплашва с мускулите си.

— *Кога се връща?* — въздъхна Джон.

— Утре. Дадох да се разбере, че създава ли неприятности, напуска винаги. Ако имаш

проблеми с него, ела при мен. Ясно ли е?

По дяволите! Джон искаше сам да се грижи за себе си. Не искаше да тичат по него като подир дете.

— Джон? Ще дойдеш при мен. Кимни с проклетата си глава.

Джон кимна бавно.

— Не нападай тъпото лайно. Не ме интересува какво говори или прави. Не е нужно да отвръщаш само защото ти се репчи.

Джон кимна, защото чувстваше, че ако не го направи, Зи ще повтори казаното.

— Хвана ли те да се правиш на Мръсния Хари, няма да ти допадне това, което ще се случи.

Джон се загледа в стичащата се вода. Боже... Блей, Куин, а сега и Леш. Всички се бяха променили.

Обзе го параноя и той погледна към Зи.

— *Ами ако преобразяването не настъпи при мен?*

— Ще настъпи.

— *Откъде можем да сме сигурни?*

— Биология. — Зи кимна към огромния дъб. — Това дърво ще се разлисти, когато се появи слънцето. Няма друг начин. Същото е и с теб. Хормоните ти ще се разбушуват и после ще се случи. Вече можеш да ги усетиш, нали?

Джон сви рамене.

— Да, можеш. Начинът ти на хранене и спане са различни. Също и поведението ти. Мислиш ли, че преди година би хвърлил Леш на плочките и би го накарал да плюе кръв?

— *Със сигурност не.*

— Гладен си, но не ти харесва да се храниш, нали? Изтощен си и избухлив.

Боже, откъде братът знаеше всичко това?

— Преминал съм през същото. Не помниш ли?

— *Колко остава още?* — попита Джон.

— Кога ще се случи ли? Обикновено при момчетата е както при техните бащи. При Дариъс стана доста бързо. Но наистина не се знае. Някои остават с години на етапа, на който си ти.

Години? По дяволите.

— *Ти как се чувстваше, когато се преобрази?*

В последвалата тишина у брата настъпи зловеща промяна. Сякаш над него се прокрадна мъгла и той изчезна в нея, въпреки че Джон продължаваше да вижда все така ясно всеки детайл от белязаното му лице и огромното му тяло.

— Говори за това с Блей и Куин.

— *Съжалявам.* — Джон се изчерви. — *Не исках да любопитствам.*

— Няма значение. Виж, не искам да се тревожиш. Лейла ще е на разположение, за да има от кого да се храниш, а и ще бъдеш на сигурно място. Няма да позволя да ти се случи нищо лошо.

Джон погледна нагоре към обезобразеното лице на воина и се замисли за съученика, когото бяха загубили.

— *Хърт умря.*

— Да, стават такива неща, но кръвта на Лейла е много чиста. Една от Избраниците е. Това ще ти помогне.

— *Как ще знам какво трябва да правя?*

Зи протегна шия и погледна към небето.

— Не се тревожи за това. Тялото ти само ще се погрижи. Ще е наясно какво иска и от какво се нуждае. — Зи отново наклони надолу обръснатата си глава. Загледа се в Джон и жълтите му очи пронизаха мрака като слънчев лъч, прокраднал се сред облаците. — Тялото ти ще поеме контрола за известно време.

Въпреки че го беше срам, Джон изписа с пръсти:

— *Мисля, че ме е страх.*

— Това значи, че си разумен. Задачата е трудна. Но както вече казах... Няма да допусна да ти се случи нищо лошо.

Зи се обърна, сякаш се чувстваше неловко, и Джон заразглежда профила на мъжа на фона на дърветата.

У Джон се надигна чувство на благодарност, но Зи го срязва, когато се опита да направи жест за „благодаря“.

— По-добре да се прибираме.

Преминаха отново през потока и поеха обратно към комплекса. Джон се замисли за биологическия си баща, когото никога не беше познавал. Избягваше да пита за Дариъс, защото той беше най-близкият приятел на Тор и на членовете на Братството им беше трудно да говорят за всичко, свързано с Тормент.

Искаше му се да знае към кого да се обърне с този въпрос.

Когато Джейн се събуди, нервните ѝ окончания бяха като евтини коледни лампички — примигваха и после спираха да действат. Регистрираше звуци, които после изчезваха и се появяваха отново. Тялото ѝ беше ту отпуснато, ту напрегнато и сега не можеше да си намери място. Устата ѝ беше пресъхнала, беше ѝ прекалено топло, но въпреки това трепереше.

Пое дълбоко въздух и осъзна, че беше полуседнала. И имаше зверско главоболие.

Но нещо миришеше хубаво. Боже, около нея наистина се носеше невероятен аромат... Отчасти напомняше тютюн, подобен на този, който баща ѝ беше пушил, и отчасти билки. Сякаш беше в индийски магазин за благовонни масла.

Повдигна клепачи. Зрението ѝ не функционираше добре, но вероятно защото не носеше очилата си. Виждаше достатъчно, за да разбере, че е в тъмна стая, в която имаше... Боже, навсякъде бяха натрупани книги. Също така откри, че столът, на който седеше, беше точно до радиатора, което обясняваше горещите вълни. А и главата ѝ беше наклонена под странен ъгъл, което вероятно беше причината за главоболието.

Първата ѝ мисъл беше да се опита да се изправи, но не беше сама и остана на мястото си. В другия край на стаята онзи с шарената коса се беше надвесил над огромното легло, където лежеше някакво тяло. Беше зает с нещо... С поставянето на ръкавица на ръката на... нейния пациент. Пациентът ѝ лежеше на леглото. До кръста беше покрит с чаршаф, а на голите му гърди се виждаше следоперативната превръзка, направена от нея. Боже, какво се беше случило? Помнеше операцията му... откриването на невероятна сърдечна аномалия. После размениха няколко изречения с Манело в реанимацията и после... По дяволите. Беше отвлечена от мъжа на леглото, секс бога и някакъв с шапка на „Ред Сокс“.

Обзе я паника заедно с известно количество гняв, но емоциите ѝ сякаш нямаха връзка с тялото ѝ. Обзелата я летаргия погълна вълната от чувства. Опита се да се концентрира, без да привлича внимание...

Ококори широко очи.

Онзи с шапката на „Рекс Сокс“ се появи с изумително красива руса жена до себе си. Стоеше близо до нея и въпреки че не се докосваха, беше ясно, че са двойка. Просто бяха едно цяло.

Пациентът пророни задавено:

— Не.

— Трябва — отговори Ред Сокс.

— Каза... че ще ме убиеш, ако някога...

— Извънредни обстоятелства.

— Лейла...

— Тя нахрани Рейдж днес следобед, а не можем да поискаме друга Избраница без разпавии с Директрис. Това ще отнеме време, каквото нямаш.

Русата жена се приближи до пациента и седна бавно на леглото. Облечена в черен костюм с панталон, тя изглеждаше като адвокат или бизнес дама, но в същото време беше изключително женствена с тази дълга и прекрасна коса.

— Използвай ме. — Тя протегна китка над устата на пациента, поставяйки я над самите му устни. — Имаме нужда да си силен, за да се погрижиш за него.

Няма спор за кого става дума. Ред Сокс изглеждаше още по-болен, отколкото когато Джейн го видя за първи път, и медикът у нея се чудеше какво точно включва тази „грижа“.

В това време Ред Сокс заотстъпва назад и се блъсна в отсрещната стена. Обви гърдия си кош с ръце и се вкопчи в тялото си.

Блондинката заговори с мек глас:

— Двамата с него го обсъдихме. Направил си толкова много за нас.

— Не и... за теб.

— Той е жив благодарение на теб. Това значи всичко за мен. — Тя посегна с ръка, сякаш да го погали по косата, но той се намръщи и това я спря. — Нека ти помогна. Само този път.

Пациентът отпрати поглед през стаята към Ред Сокс. Когато Ред Сокс кимна, той изруга и затвори очи. После отвори уста.

Мили боже. Изявените му кучешки зъби се бяха издължили. Заострени и преди, сега бяха наистина страховити.

Добре, повече от ясно бе, че сънуваше. Да. Такива неща не се случваха с козметично удължените зъби. Никога.

Пациентът оголи кучешките си зъби, а мъжът с многоцветната коса пристъпи към Ред Сокс, опря ръце на стената и гърдите им почти се докоснаха.

Но после пациентът поклати глава и се дръпна от китката.

— Не мога.

— Нужен си ми — прошепна Ред Сокс. — Болен съм заради това, което върша. Нужен си ми.

Пациентът закова поглед в Ред Сокс. В подобните му на диаманти очи заблестя силен копнеж.

— Само заради теб... Не заради мен.

— И заради двама ни.

— За всички нас — намеси се русата жена.

Пациентът пое дълбоко въздух и после — Боже! — захапа китката на блондинката. Движението беше бързо и решително като на кобра. Когато впи зъби, жената подскочи, после въздъхна, сякаш облекчена. В другия край на стаята Ред Сокс се разтресе целият. Изглеждаше напълно отчаян. Онзи с разноцветната коса блокираше пътя му, без да влиза в контакт с него.

Главата на пациента започна да се движи ритмично като на бебе, което суче от гърдите на майка си. Но едва ли поглъщаше нещо.

Не, не беше възможно.

Сън. Всичко това бе само сън. Откачен сън. Нали така? О, боже, така се надяваше да е сън. В противен случай се беше озовала в някакъв готически ужас.

Когато всичко свърши, пациентът ѝ се отпусна обратно на възглавницата, а жената облиза мястото, където се беше впила устата му.

— Сега почивай — промълви тя и после се обърна към Ред Сокс. — Добре ли си? Той поклати глава.

— Искам да те докосна, но не мога. Искам да съм с теб... но не мога.

Пациентът се намеси:

— Легни до мен. Веднага.

— Няма да издържиш — отговори Ред Сокс с пресипнал глас.

— Нуждаеш се. Готов съм.

— Не си. Трябва да си починеш. Ще се върна по-късно.

Вратата се отвори със замах и стаята се освети от нещо, което приличаше на коридор. Огромен мъж с черна, дълга до кръста коса и черни очила влетя вътре. Това предвещаваше неприятности. Жестокото му лице подсказваше, че му харесва да измъчва хора, а изражението му я накара да се почуди дали не му се иска да го стори точно сега. С надеждата да не привлече вниманието му тя затвори очи и се опита да не диша. Гласът му беше суров като всичко останало у него.

— Ако вече не беше на легло, аз лично щях да се погрижа да се озовеш там. Какво си мислеше, че правиш, като я доведе тук?

— Извинете ни — каза Ред Сокс, последваха бързи стъпки и вратата се затвори.

— Зададох ти въпрос.

— Налагаше се — отговори пациентът.

— Налагаше се? *Налагаше се?* Умът си ли изгуби?

— Да... Но не що се отнася до нея.

Джейн отвори леко очи и погледна през мигли. Гигантът се обърна към онзи с невероятната коса.

— Искам всички при мен след половин час. Трябва да решим какво ще правим с нея.

— Не и без мен — повиши тон пациентът.

— Ти нямаш право на глас.

Пациентът подпря длани в матрака и се надигна до седнало положение, въпреки че ръцете му трепереха.

— Щом става дума за нея, всички гласове са мои.

Извисилият се над пациента мъж насочи пръст към него.

— Майната ти.

Изневиделица адреналинът на Джейн се разбушува. Сън или не, мнението ѝ трябваше да е от значение в този интересен разговор. Изправи се на стола и се прокашля. Всички погледи се насочиха към нея.

— Искам да се махна оттук — заяви тя с глас, който ѝ се щеше да бъде по-скоро твърд, отколкото треперещ. — *Веднага!*

Гигантът постави пръсти в основата на носа си, повдигна очилата и разтърка очи.

— Благодарение на него това е невъзможно. Фюри, ще се погрижиш ли отново за нея?

— Ще ме убие ли? — попита тя забързано.

— Не — отсече пациентът. — Нищо няма да ти се случи. Имаш думата ми.

За част от секундата тя му повярва. Кое то беше глупаво. Не знаеше къде се намира, а и тези очевидно бяха убийци. Онзи с интересната коса пристъпи към нея.

— Ще си починеш още малко.

Жълтите му очи срещнаха нейните и изведнъж тя се превърна в изключен телевизор. Сякаш някой беше дръпнал щепсела от стената и екранът беше замрял.

Вишъс се загледа в лекарката, която за пореден път се свлече в креслото.

— Тя добре ли е? — попита той Фюри. — Нали не си изпържил мозъка ѝ?

— Не, но има силно съзнание. Трябва да я махнем оттук възможно най-скоро.

Гласът на Рот разцепи въздуха.

— Изобщо не биваше да я водите тук.

Вишъс се отпусна внимателно на леглото. Имаше чувството, че някой го е ударил в

гърдите с тухла. Не го беше грижа за гнева на Рот. Хирургът му трябваше да е тук и точка по въпроса. Но поне можеше да предложи някакво обяснение.

— Ще ми помогне да се възстановя. В клиниката на Хавърс ще е по-сложно заради ситуацията с Бъч.

Погледът на Рот зад очилата беше остър.

— Мислиш, че тя ще ти помогне, след като си я отвлякъл? Хипократовата клетва не се простира толкова далече.

— Аз съм неин пациент. — Ви се намръщи. — Ще се погрижи за мен, защото тя ме оперира.

— Хващаш се за сламка, за да оправдаеш...

— Така ли? Претърпях операция на сърцето, защото бях прострелян. На мен не ми изглежда като сламка. Искаш ли да поемем риска да настъпят усложнения?

Рот погледна към хирурга, после отново потърка очи.

— По дяволите. За колко дълго?

— Докато се оправя.

Очилата на краля застанаха отново на носа му.

— Лекувай се бързо, братко. Искам я във отгук.

Рот напусна стаята и блъсна вратата.

— Мина добре — обърна се Ви към Фюри.

Фюри, в характерния си миротворчески стил, промърмори нещо от сорта как всички са подложени на голям стрес. После, за да смени темата, отиде до бюрото. Върна се обратно до леглото с няколко ръчно свити цигари, една от запалките на Ви и пепелник.

— Знам, че ще ги поискаш. От какво ще има нужда тя, за да те лекува?

Ви състави кратък списък. След като беше погълнал от кръвта на Мариса, щеше бързо да се изправи на крака, тъй като тя имаше доста чисто потекло. Беше заредил с качествено гориво.

Работата беше там, че не му се искаше да оздравява толкова бързо.

— Ще има нужда от дрехи и храна — каза.

— Ще се погрижа. — Фюри тръгна към вратата. — Ти искаш ли нещо за ядене?

— Не. — Братът тъкмо беше пристъпил в коридора, когато Ви промълви: — Ще провериш ли как е Бъч?

— Разбира се.

След като Фюри си тръгна, Ви се загледа в жената. Реши, че е не толкова красива, колкото притегателна. Лицето ѝ беше ъгловато, а чертите — почти мъжки. Без пухкави устни и гъсти мигли. Веждите ѝ не бяха извити в женствена дъга. Под лекарската престилка не личаха големи гърди, нито съблазнителни извивки, доколкото можеше да види.

Желаеше я, сякаш тя беше гола кралица на красотата, умоляваща да бъде задоволена.

Моя. Хълбоците му се напрегнаха и топлина обля тялото му, въпреки че в никакъв случай нямаше сили за секс.

Боже, истината бе, че не изпитваше угризения, задето я беше отвлякъл. Всъщност беше предопределено. Точно когато Бъч и Рейдж се появиха в болничната стая, той получи първото си видение от седмици насам. Видя лекарката, застанала на прага, обрамчена от прекрасна бяла светлина. Повика го при себе си, а на лицето ѝ беше изписана такава любов. Поведо го по коридора. Нежността, която му беше дала, беше тъй топла и мека, утешаваща като спокойна вода, изпълваща с живот като слънчевите лъчи, които вече не познаваше.

Въпреки че не се разкайваше за стореното, се чувстваше виновен за страха и гнева, изписали се по лицето ѝ, когато тя дойде в съзнание. Благодарение на майка си беше разбрал какво е да те насилват, а той причини същото на някого, спасил живота му.

По дяволите. Почуди се какво ли би направил, ако нямаше видение, ако над него не тегнеше проклятието да вижда бъдещето. Щеше ли да я остави? Да. Разбира се, че да. Въпреки че думата *моя* се стрелкаше из главата му, щеше да я остави в собствения ѝ свят. Но неговото проклето видение беше определило съдбата ѝ. Замисли се за миналото. За първото видение.

Грамотността не беше на почит във военните лагери, понеже с нея не можеше да се убива.

Вишъс се научи да чете на Древния език само защото един от воините притежаваше образование и имаше за задължение да поддържа елементарен дневник на лагера. Отнасяше се немарливо и работата го отегчаваше, така че Ви предложи да поеме задачата, ако мъжът го научи да чете и пише. Беше идеална сделка. Ви винаги се беше вълнувал от умението да предадеш цялото събитие на хартия и да го направиш непреходно. Вечно.

Научи се бързо и претършува лагера за книги. Откри няколко в затънтени, забравени места, скрити под стари оръжия и в изоставени палатки. Събираше овехтелите, подвързани с кожа съкровища, и ги складираше в отдалечен ъгъл на лагера, където държаха животинските кожи. Никой от войниците не ходеше там, тъй като беше женска територия, а ако жените го направеха, то беше, за да вземат материал за дрехи или завивки. Освен това мястото беше не само безопасно за книгите, но също така идеално за четене. Тук таванът на пещерата се снижаваше, а подът беше каменен и приближеше ли се някой, той незабавно го чуваше, тъй като трябваше да допълзи до него.

Имаше една книга обаче, за която дори това скривалище не беше достатъчно безопасно.

Най-ценен сред оскъдната му колекция беше дневникът на един воин, пристигнал в лагера преди около трийсет години. Аристократ по рождение, той се беше озовал тук в резултат на семейна трагедия. Шрифтът беше красив, а използваните думи така сложни, че Вишъс само можеше да се досеща за значението им. Дневникът обхващаше три години от живота на мъжа. Контрастът между събитията, описани преди и след идването му тук, беше драстичен. В началото животът на мъжа беше белязан от събития, характерни за аристокрацията, изпълнен с балове, прекрасни жени и изтънчени маниери. После всичко свършваше. Отчаяние, същото каквото изпитваше и Вишъс, изпълваше страниците, след като животът на мъжа се беше променил завинаги непосредствено след преобразяването му.

Вишъс четеше и препрочиташе, чувствайки близост с тъгата на пишещия. След всяко четене затваряше дневника и прокарваше пръсти по името, щамповано в кожата. „ДАРИЪС, СИН НА МАРКЛЪН“.

Ви често се чудеше каква бе съдбата на мъжа. Записките свършваха в ден, през който не се беше случило нищо забележително. По тази причина не знаеше дали е загинал при нещастен случай, или е напуснал непредвидено. Ви се надяваше да открие нещо повече за участието на боеца. Разбира се, в случай че доживееше да излезе от лагера.

Загубата на дневника би го лишила от надеждите му и затова го криеше на място, където не се завърташе жива душа. Преди лагерът да се установи тук, пещерата е била населявана от прачовеци, които бяха оставили нескопосани рисунки по стените. Неясните изображения на бизони и коне, отпечатъците от длани и рисунките на единични очи се смятаха за проклятие от войниците и всички масово ги избягваха. Пред въпросните стени беше издигната преграда и въпреки че рисунките можеха да бъдат напълно заличени, Вишъс знаеше защо баща му не се беше отървал от тях. Блъдетър искаше в лагера да цари напрежение и дразнеше воините и жените, като ги заплашваше, че духовете на животните ще ги преследват и че отпечатъците от длани ще се съживят с ярост и настървение.

Ви не се плашеше от рисунките. Харесваше ги. В простотата на скиците имаше сила и изящество, а и му допаднаше да опира собствените си ръце в отпечатъците на чуждите длани. Успокояваше го мисълта, че те принадлежаха на живелите тук преди него, които вероятно бяха водили по-хубав живот от неговия.

Държеше дневника в достатъчно широк и дълбок за целта процеп, между две големи изображения на бизони. През деня, по време на почивката на останалите, той се промъкваше зад преградата и четеше с пламнал поглед, докато не почувстваше утеха в самотата си.

Около година след намирането им, книгите на Вишъс бяха унищожени. Единственото, което му доставяше радост, беше изгорено точно както винаги се беше страхувал, че ще стане. И не беше изненада от кого.

Чувстваше се зле от седмици. Преобразяването му наближаваше, въпреки че тогава не беше наясно с това. Неспособен да заспи, стана и се понесе като призрак към скривалището си. Седна да чете приказки и заспа с книгата в скута си.

Когато се събуди, над него се беше надвесил един претранс. Момчето беше от агресивните, със суров поглед и жилаво тяло.

— Защо лентяйстваш, докато останалите работят? — подсмихна се той. — И това в ръцете ти книга ли е? Може би трябва да те наклеветя, задето не си изпълняваш задълженията. Така сигурно ще получи повече храна.

Вишъс тикна купчината с книги по-дълбоко в процепа и се изправи на крака, без да каже нищо. Беше готов да се бие за книгите си точно както го правеше за остатъците храна, с които пълнеше стомаха си, и за дрипите на гърба си. Онзи срещу него щеше да се бори за привилегията да докладва за книгите. Винаги беше така.

Момчето атакува бързо и притисна Ви към стената на пещерата. Въпреки че Вишъс удари силно главата си и дъхът му спря, отвърна на удара и улучи противника с книгата по лицето. Другите претранси се втурнаха да гледат, а Ви продължаваше да удря отново и отново. Беше обучаван да използва всяко налично оръжие, но когато повали момчето на земята, му се доплака, задето беше използвал нещо така ценно, за да нарани някого. Въпреки това трябваше да продължи. Ако загубеше преднина, можеше да го пребият и да му отнемат книгите, преди да успее да ги пренесе в друго скривалище.

Най-накрая другото момче спря да се съпротивлява. Лицето му беше подуто до неузнаваемост и едва дишаше, защото Ви го беше хванал за гърлото. От книгата с приказките се стичаше кръв и кожата подвързия висеше на парчета.

Случи се след сбиването. Усети странно изтръпване чак до върха на пръстите, в ръката, с която беше притиснал противника си към пода на пещерата. После наоколо падна

зловеща сянка, причинена от светецата длан на Ви. Претрансът, притиснат от него, започна да се мята, като размахваше ръце и крака, сякаш цялото му тяло беше пронизвано от болка.

Ви го пусна и се взря ужасен в ръката си.

Когато погледна обратно към момчето, го порази видение, сякаш го удариха с юмрук, и това остави Ви смаян и без дъх. В неясен мираж видя лицето на момчето, духано от силен вятър, с коса, отметната назад, и поглед, взрян в далечна точка. Зад него се виждаше скалиста планина. Слънчева светлина огряваше и двамата им, него и безжизненото тяло на момчето.

Мъртво. Момчето беше мъртво. Претрансите внезапно зашепнаха:

— Окото ти... окото ти. Какво стана?

Думите се отрониха от устата на Ви, преди да успее да ги спре.

— Смъртта ще те открие в планината. Ще усетиш вятъра, който ще те отнесе.

Рязко поемане на въздух накара Ви да вдигне глава. Една от жените стоеше наблизо.

По лицето ѝ беше изписан ужас, сякаш думите му бяха предназначени за нея.

— Какво става тук? — чу се гърмящ глас.

Ви се отдръпна от претранса, за да има изход за спасение от баща си и в същото време да може да го вижда.

Блъдлетър беше с разкопчани панталони и очевидно беше в тази част на лагера заради някоя от жените, работещи в кухнята.

— Какво държиш в ръката си? — попита Блъдлетър и се приближи към Ви. — Дай ми го веднага.

Изправен пред гнева на баща си, Ви нямаше друг избор, освен да му подаде книгата.

Беше взета от ръката му с ругатня.

— Използвал си я разумно само когато си го удрял с нея. — Проницателните му тъмни

очи се присвиха при вида на вдлъбнатината в купчината кожи, образувана от гърба на Ви.

— Лентяйствал си сред тези кожи, нали така? Прекарвал си времето си тук.

Ви не отговори и баща му направи още една крачка към него.

— Какво правиш тук? Четеш книги ли? Мисля, че правиш точно това и мисля, че трябва да ми ги дадеш. Може и на мен да ми хареса да ги чета, вместо да изпълнявам задълженията си.

Ви се поколеба... и получи толкова силен шамар, че се озова върху кожата, служили му за скривалище. Плъзна се надолу и се изтъркаля зад купчината. Озова се на колене пред останалите си три книги. Течащата от носа му кръв покапа върху една от кориците.

— Да те ударя ли отново? Или ще ми дадеш това, което поисках? — Блъдлетър звучеше отегчено. Сякаш и двете решения бяха напълно приемливи. Това, че Ви щеше да е наранен и в двата случая, му носеше удовлетворение.

Ви протегна ръка и потърка меката кожена подвързия. В гърдите му се надигна болка от сбогуването, но чувството беше така безсмислено. Нещо, за което го беше грижа, щеше да бъде унищожено, и то незабавно, каквото и да стореше той. Все едно, че книгите вече ги нямаше.

Ви погледна през рамо към Блъдлетър и съзря истина, която промени живота му. Баща му би унищожил всичко и всеки, към когото Ви се обърне за утеха. Беше го правил безброй пъти по безброй начини и щеше да продължи. Случаят с тези книги беше само една крачка по безкрайния път, който щеше да е мъчителен.

Осъзнатото прогони болката от Ви. Просто така. За него вече нямаше полза от емоциите. Те носеха само агония, когато накрая всичко рухнеше. Ето защо повече нямаше да чувства.

Вишъс взе книгите, които беше притискал нежно в ръце часове наред, и се изправи пред баща си. Подаде томовете, някога най-ценното нещо в живота му, без да изпитва грижа или привързаност. Сякаш никога не беше виждал тези книги.

Блъдлетър не посегна да ги вземе.

— Даваш ли ми ги, сине?

— Да.

— Знаеш ли, май не ми се иска да ги чета. Може би трябва да избира да се бия, както всеки мъж би сторил. За расата си и за честта си. — Той протегна масивната си ръка към един от кухненските огънове. — Отнеси ги там. Изгори ги. Зима е и ни е нужна топлина.

Блъдлетър присви очи, когато Ви спокойно се приближи до огъня и хвърли книгите в пламъците. Обърна се отново към баща си, който го изучаваше внимателно.

— Какво каза онова момче за окото ти? — измърмори Блъдлетър. — Чух да се споменава нещо.

— Каза: „Окото ти, окото ти, какво стана?“ — повтори Ви, без да вложи никакви емоции.

В последвалата тишина от носа на Ви продължи да капе кръв, като се стичаше бавно по устните му. Ръцете го боляха от ударите, които беше нанесъл. Изпитваше болка и в главата. Но нищо от това не го притесняваше. Беше изпълнен със странна сила.

— Защо онова момче би казало такова нещо?

— Не знам.

С баща му останаха загледани един в друг, докато не се събра тълпа от зяпачи.

Блъдлетър заяви, без да се обръща конкретно към някого:

— Очевидно синът ми обича да чете. Искам да съм наясно с интересите му, така че ако някой го види да го прави, трябва да ме уведоми. Ще го смятам за лична услуга и ще се отблагодаря. — Бащата на Ви се завъртя, грабна жената през кръста и я поведе към главния огън. — Да поспортуваме, войници мои.

Мъжете нададоха одобрителни възгласи и групата се разпръсна.

Ви ги гледаше как си отиват, но не почувства никаква омраза. Обикновено в мига, когато баща му обърнеше гръб, Вишъс даваше воля на ненавистта си към него. Сега не изпитваше нищо. Също както когато подаде книгите. Не чувстваше... нищо.

Хвърли поглед надолу към момчето, което беше пребил.

— Ако отново се приближиш до мен, ще счупя ръцете и краката ти и ще направя така, че никога да не можеш да видиш нищо повече. Ясно ли е?

Онзи се усмихна, въпреки че устата му беше подута, сякаш нажилена от пчели.

— Само почакай, ако аз се преобразя пръв.

Ви опря ръце на коленете си и се наведе към него.

— Аз съм син на баща си. Затова съм способен на всичко. Независимо от размера ми.

Момчето отвори широко очи пред очевидната истина. В състоянието, в което се намираше Ви, нямаше нещо, което да не може да преглътне, нямаше нещо, което не би могъл да постигне. Не би се спрял пред каквото и да било по пътя си към целта.

Беше същият като баща си. Бездушна пресметливост, облечена в плът. Синът беше научил урока си.

Когато Джейн се съвзе, вече не се намираще в ужасния сън, този, в който нещо несъществуващо беше оживяло в нейно присъствие: отново видя острите кучешки зъби на пациента си и как той приближи устни до китката на жената, за да пие от кръвта ѝ.

Мъглявите, размазани образи не искаха да я напуснат и я докараха до паника, като покривало, което се движи, защото има нещо под него. Нещо, което би те наранило. Нещо, което би те ухапало. Вампир.

Тя не се плашеше лесно, но сега, докато бавно се надигаше, беше уплашена. Като огледа спартанската спалня, с ужас осъзна, че отвличането не е било сън. Ами останалото? Не беше сигурна кое е истина и кое не, защото имаше доста празнини в паметта ѝ. Спомняше си как оперира пациента. Спомняше си как го премести в интензивното отделение. Помнеше и мъжа, който я отвлече. А след това? Всичко беше някак смътно.

Пое дълбоко дъх, при което ѝ замириса на храна и видя, че точно до стола ѝ е оставен поднос. Повдигна сребърен похлупак... Боже, чинията беше наистина хубава. Порцелан „Имари“, какъвто имаше и майка ѝ. Намръщено отбеляза, че храната беше изискана: агнешко с малки пресни картопки и тиква. Имаше и парче шоколадова торта, а кана и чаша бяха поставени отстрани.

Дали не бяха отвлекли и Уолфганг Пак^[1] ей така, да стане весело?

Тя погледна към пациента си.

Под светлината на нощната лампа той лежеше неподвижно върху черни чаршафи, със затворени очи — черната му коса беше разпиляна по възглавницата, едрите му рамене се показваха от завивката. Дишането му беше бавно и равномерно, лицето му имаше цвят, не беше потен от треска. Въпреки че чертите му бяха изопнати, а устата му приличаше на цепка, той изглеждаше... съживен.

Което беше невъзможно, освен ако не беше останала в безсъзнание поне седмица.

Джейн се изправи със сковано движение, протегна ръце над главата си и се изви назад, за да раздвижи гърба си. С безшумна стъпка тя отиде до мъжа, надвеси се над него и провери пулса му. Равномерен. Силен.

По дяволите. Нямаше никаква логика. Никаква. Пациенти, които бяха простреляни и намушкани с нож, чието сърце бе спирало два пъти и след това бяха претърпели сърдечна операция, не се възстановяваха така. Никога.

Вампир.

О, я стига с това.

Тя погледна електронния часовник на нощното шкафче и видя датата. Петък. *Петък?* Боже, беше петък, десет часът сутринта. Беше го оперирала едва преди осем часа, а той изглеждаше, като че ли се е лекувал седмици.

Може би това беше сън. Може да е заспала във влака за Манхатън и щеше да се събуди, когато стигнат спирка „Пърм“. Щеше да се посмее, да си вземе чаша кафе и според плановете си да отиде на интервюто в „Кълъмбия“, като щеше да хвърли вината за състоянието си върху храната от кетъринга.

Тя чакаше. Надяваше се някоя неравност по релсите да я разтърси и събуди.

Вместо това електронният часовник продължаваше да отмерва минутите.

Ясно. Значи обратно към версията, че всичко това е истина. С чувството, че е съвсем сама и изплашена до смърт, Джейн се приближи до вратата, опита се да завърти топката на

бравата и откри, че е заключена. *Изненада*. Изкушаваше се да затропа, но каква полза? Никой нямаше да дойде да я освободи и освен това тя не искаше да знаят, че е будна. Не ѝ оставаше нищо друго, освен да огледа мястото. От външната страна на прозорците имаше някаква преграда, толкова плътна, че не пропускаше и лъч дневна светлина. Вратата очевидно не беше опция за изход. Стените бяха масивни. Нямаше телефон. Нямаше компютър.

В дрешника имаше само черни дрехи, големи ботуши и огнеупорна каса. С ключалка.

Банята също не предлагаше изход. Нямаше прозорец, нито достатъчно голям вентилационен отвор, през който да се промъкне.

Тя се върна обратно в стаята. Боже, не беше в спалня, а в килия с легло.

И това не беше сън.

Жлезите ѝ започнаха да произвеждат адреналин, сърцето ѝ заблъска лудо в гърдите. Каза си, че полицията сигурно я търси. Нямаше как иначе. При всичките охранителни камери и персонал в болницата, все някой трябва да бе видял как отвеждат нея и пациента ѝ. Освен това, ако пропуснеш интервюто си, щяха да се запитат къде е.

В опит да се стегне, Джейн се върна в банята и затвори вратата, която беше без ключалка. След като използва тоалетната, тя изми лицето си и сграбчи хавлията, която висеше на вратата. Щом носът ѝ потъна в гънките, тя улови невероятен аромат, от който сърцето ѝ спря. Миришеше на пациента ѝ. Сигурно я бе ползвал, преди да излезе и да получи куршума в гърдите.

Тя затвори очи и пое дълбоко дъх. В ума ѝ се настани една-едничка мисъл — секс. Боже, ако можеха да бутилират този мирис и да го продават законно, тези момчета можеха преспокойно да покриват разходите си за хазарт и наркотици.

Отвратена от себе си, тя пусна хавлията, сякаш беше мръсна вещ, и видя нещо да проблясва зад тоалетната. Наведе се надолу към мраморните плочки и откри бръснач, от старомодните, които ѝ напомняха за уестърните. Вдигна го и се загледа в лъскавото острие.

Е, това беше добро оръжие. Дяволски добро.

Тя го мушна в престилката си, когато чу, че вратата на спалнята се отваря.

Излезе от банята, като държеше ръцете си в джобовете, а очите ѝ бяха нащрек. Този с шапката на „Ред Сокс“ се беше върнал и носеше две войнишки мешки. Товарът не изглеждаше тежък, особено за човек, тъй едър като него, но той го мъкнеше с усилие.

— Това би трябвало да ти е достатъчно, за да започнеш — каза той с дрезгав, уморен глас, като изговаряше думите с типичен бостънски акцент.

— Да започна какво?

— Да го лекуваш.

— Моля?

Мъжът се наведе и отвори една от торбите. Вътре имаше кутии с бинтове и марли. Хирургически ръкавици. Сини пластмасови подлоги. Шишенца с лекарства.

— Той ни каза какво ще ти е нужно.

— Така ли? — *По дяволите*. Не ѝ се играеше ролята на лекар. Ролята ѝ като жертва на отвличане беше предостатъчна.

Той се изправи внимателно, сякаш беше замаян.

— Ще се погрижиш за него.

— Нима?

— Да. И преди да попиташ, да, ще се измъкнеш оттук жива.

— Стига да си свърша добре работата?

— Именно. Аз не се тревожа за това. Ти би го направила така или иначе, нали?

Джейн се загледа в него. Не се виждаше много от лицето му под бейзболната шапка, но извивката на челюстта му ѝ беше позната. А и бостънският акцент.

— Познавам ли те? — попита тя.

— Вече не.

Докато мълчаха, тя го огледа като лекар. Кожата му беше пепелявосива, бузите му хлътнали, ръцете треперещи. Изглеждаше като след двуседмичен запой, краката му трепереха и дишаше неравномерно. И каква беше тази миризма? Боже, напомняше ѝ за баба ѝ, от която се носеше мирис на парфюм и пудра. Или... може би беше нещо друго, нещо, което я върна в медицинския институт... Да, повече приличаше на това. Той вонеше на формалдехида от часовете по анатомия.

Определено беше блед като труп. Беше много болен и тя се чудеше дали ще може да се справи с него.

Като опипваше бръснача в джоба си, тя преценяваше разстоянието между двамата им и реши да играе на сигурно. Независимо че той беше слаб, вратата беше затворена и заключена. Ако го нападнеше, само рискуваше да бъде ранена или убита, но нямаше да се спаси. Най-добре беше да чака край прага, докато някой от тях дойде. Нужен ѝ бе елементът на изненада, защото иначе със сигурност щяха да я надвият.

Само че какво щеше да прави, щом се озовеше навън? В голяма къща ли се намираше? Или в малка? Имаше чувството, че солидната като във Форт Нокс преграда пред прозорците говореше за цялостна силна охрана.

— Искам да изляза — каза тя.

Ред Сокс въздъхна уморено.

— След няколко дни ще се върнеш към живота си, без да помниш нищо от това.

— Да бе. Отвлечането по принцип се помни от жертвата.

— Ще видиш. Или няма, зависи как ще се развият нещата. — Ред Сокс тръгна към леглото, като се придържаше за бюрото, а после и за стената, за да стои прав. — Той изглежда по-добре.

Искаше ѝ се да му изкрещи да се махне от пациента ѝ.

— Ви? — Ред Сокс седна внимателно на леглото. — Ви?

Очите на пациента се отвориха и тъгълчетата на устата му потрепнаха.

— Ченге.

Двамата протегнаха ръце един към друг в един и същи момент, и тя реши, че сигурно са братя — само дето толкова се различаваха по боята си. Може би бяха просто близки приятели? Или любовници?

Погледът на пациента се плъзна към нея и обходи цялото ѝ тяло, сякаш да се увери, че нищо не ѝ се е случило. После се спря на храната, която тя не беше докоснала, и се намръщи неодобрително.

— Тази сценка не я ли разиграхме съвсем наскоро? — промърмори Ред Сокс на пациента. — Само дето аз бях в леглото. Да приемем, че сме квит, и да сложим край на тези глупости.

Ледените ясни очи се отместиха от нея и се насочиха към приятеля му. Все още беше намръщен.

— Изглеждаш ужасно.

— А ти си като Мис Америка.

Пациентът извади и другата си ръка над завивките, сякаш тя тежеше поне колкото пиано.

— Помогни ми да си сваля ръкавицата.

— Забрави. Не си готов за това.

— Влошаваш се.

— Утре...

— Сега. Ще го направим сега. — Гласът на пациента се сниши до шепот. — Още един ден и няма да можеш да се изправиш. Знаеш какво се случва.

Ред Сокс отпусна главата си тежко. Изруга тихо и се протегна към ръката с ръкавицата на пациента.

Джейн отстъпи назад, докато не се блъсна в креслото, в което бе лежала, докато беше в безсъзнание. Тази ръка просна на пода медицинската сестра и ѝ причини апоплектичен удар, и все пак двамата продължаваха своето, все едно контактът с това чудо не беше нищо особено.

Ред Сокс внимателно свали кожената ръкавица и откри ръка, цялата в татуировки. Господи, кожата сякаш светеше.

— Ела тук — каза пациентът ѝ и широко разтвори ръце към другия. — Легни при мен. Дъхът на Джейн спря.

Кормия вървеше през залите на светилището. Босите ѝ крака стъпваха безшумно, бялата ѝ роба не издаваше и звук, а дъхът, излизащ от дробовете ѝ, не се долавяше и като най-слаба въздишка. Така трябваше да се движи една Избраница — без сянка за окото, без прошумоляване за слуха.

Само дето тя имаше лична причина, а това не беше редно. Като Избраница трябваше винаги да служи на Скрайб Върджин и всичките ѝ намерения да са насочени към нея.

Ала личната причина на Кормия не можеше да бъде пренебрегната.

Храмът на книгите беше в края на дълга колонада и двойните му врати бяха винаги отворени. Бе най-ценен от всички храмове, дори и от този, в който се пазеха съкровищата. Тук се съхраняваше архивът на Скрайб Върджин за расата, дневник, необятен по мащаб, обхващащ хиляди години. Диктуван от Нейна Святост на специално обучени Избраници, този труд, с многото обич, вложена в него, бе свидетелство и за историята, и за вярата.

Между стените с цвят на слонова кост, под светлината на бели свещи Кормия стъпваше по мраморния под, преминаваше край безбройни лавици с книги, като в тревогата си постоянно забързваше крачка. Томовете на дневника бяха подредени хронологически, по години и социална принадлежност, но това, което тя търсеше, нямаше да е тук, в общата секция.

Погледна през рамо, за да се увери, че няма никой наоколо, потъна в един коридор и се озова пред лъскава червена врата. В средата имаше изображение на два черни кинжала, кръстосани при остриетата, с дръжките надолу. Около двата ефеса на златно листо беше изписан свещеният девиз на Древния език:

„Братството на черния кинжал

Ръката ѝ се разтрепери, когато положи ръка върху златната дръжка. Това беше зона с ограничен достъп и ако я хванеха тук, щяха да я накажат, но не я беше грижа. Независимо че се страхуваше от търсенето, с което се бе заела, не можеше да понася повече неизвестността.

Помещението беше с внушителни размери и пропорции, високият таван беше украсен със златни листа, тук лавиците с книги не бяха бели, а лъскавочерни. Книгите, опасващи стените, бяха подвързани в черна кожа, тесните им гръбчета, надписани със златни букви, проблясваха на светлината на свещите. Килимът на пода беше кървавочервен и мек като кожа.

Въздухът тук имаше необичайна миризма, ароматът напомняше някакви подправки. Предполагаше, че е, защото братята бяха идвали понякога, заседавали се бяха сред своята история и бяха вземали книги може би за себе си, а може би за своите предци. Тя се опита да си ги представи тук, но не можа, защото никога не беше виждала никого от тях. Всъщност никога не беше срещала наяве мъж.

Кормия действаше бързо, за да открие реда, по който бяха подредени томове. Показа се, че е по години. Почакай. Имаше и биографичен раздел.

Тя коленичи. Всеки от тези томове беше означен с номер и името на някой от братята, както и произхода му. Първият от тях беше античен том с изписани върху него символи с архаична вариация, които ѝ напомниха за най-старите части от дневника на Скрайб Върджин. Имаше няколко книги с името и номера на този първи воин, а следващите двама братя носеха името му като бащино.

Доста по-нататък на реда тя взе случайна книга и я отвори. Заглавната страница беше пишно оформена — рисуван портрет на война, заобиколен от текст с информация за името му, датата на раждане, членството му в Братството, както и мъжеството му в битки и тактическите му умения. Следващата страница беше за потеклото му с няколко поколения назад, после бяха изброени жените, с които се бе съвкупявал, и децата, които беше създал. След това глава по глава подробно беше описан животът му, битките и всичко останало.

Този воин — Торчър — очевидно беше живял дълго и се бе проявил като велик боец. Имаше три книги за него и едни от последните записки свидетелстваха за гордостта му, че единственият му оцелял син — Рейдж — се е присъединил към Братството.

Кормия върна книгата на мястото ѝ и продължи нататък, като прекарваше показалец по подвързиите и докосваше имената. Тези мъже се бяха били за нейната сигурност. Именно те се бяха притекли на помощ при нападението над Избраниците преди десетилетия. Те бяха и тези, които пазеха цивилните от *лесърите*. Дано пък тази уговорка с Примейла се окажеше успешна. Със сигурност някой, чиято мисия бе да защитава невинните, не би я наранил.

Тъй като нямаше представа на каква възраст е отреденият за нея, нито кога е станал член на Братството, тя преглеждаше всяка книга. Бяха толкова много, цели купчини...

Пръстът ѝ се спря на дебел том, първия от четири.

БЛЪДЛЕТЪР 356

Името на бащата на Примейла я накара да изстине от ужас. Беше чела за него като част от историята на расата, о, Скрайб Върджин, дано да грешеше. Ако историите за този мъж бяха верни, значи дори и тези, които се биеха достойно, можеха да бъдат жестоки.

Странно, че не беше посочен произходът му по бащина линия. Тя продължи, като преглеждаше все повече корици и имена.

ВИШЪС

Син на Блъдлетър 428

Беше само един том, и то по-тънък от пръста ѝ. Когато го извади и приглади корицата с ръка, сърцето ѝ биеше лудо. Подвързията бе твърда, когато я отвори, сякаш книгата рядко бе докосвана. Точно така и беше. Нямаше портрет, нито грижливо описани хвалебствия за бойните му умения, само дата на раждане, която показваше, че скоро ще навърши триста и три години, както и бележка за включването му в Братството. Тя обърна страницата. Не се споменаваха за други от потеклото му с изключение на Блъдлетър и останалата част от книгата беше празна.

Върна я на мястото ѝ, отиде отново при томовете за бащата и извади третия. Тя четеше за родителя с надежда да научи за сина нещо повече, което да разсее страховете ѝ, но откри само ужасяваща жестокост, което я накара да се моли Примейлът да прилича на майка си, която и да беше тя. Блъдлетър беше подходящото име за воин като него, безмилостен и към вампирите, и към *лесърите*.

Прелиствайки към края, тя откри, че на последната страница е записана датата на смъртта му, въпреки че причината не се споменаваха. Взе първия том, за да види портрета му. Бащата имаше смолисточерна коса и брада, а очите му извикваха в нея желанието да затвори книгата и да не я отвори никога повече.

Когато прибра биографичния том, тя седна на пода. В края на срока, определен от Скрайб Върджин, синът на Блъдлетър щеше да дойде за нея и да разполага с тялото ѝ като със своя собственост. Кормия не можеше да си представи същността на акта, нито какво щеше да направи мъжът, и се ужасяваше от уроците по секс.

Поне като Примейл щеше да ляга и с други, каза си тя. Много жени, някои от които бяха обучени да доставят удоволствие в леглото. Без съмнение той би предпочел тях. Ако имаше късмет, щеше да бъде посещавана рядко.

[1] Уолфганг Пак — известен американски готвач, ресторантьор, бизнесмен и актьор от австрийски произход. — Б.пр. ↑

Бъч се изтегна в леглото на Вишъс. Ви се срамуваше да си го признае, но беше прекарал много дни във фантазии какво ли би било. Какво щеше да е усещането. Миризмата. Сега, когато беше реалност, той се радваше, че трябва да се концентрира върху задачата да излекува Бъч. Подозираше, че иначе чувството би било толкова мощно, че щеше да му се наложи да се отдръпне.

Когато гърдите му се отъркаха в тези на Бъч, той се опита да убеди себе си, че няма нужда от всичко това. Опита се да се престори, че няма необходимост от някого до себе си, че не му носи утеха да лежи до друго същество, че не го е грижа за топлината и тежестта, отпусната до тялото му.

Фактът, че лекуваше ченгето, не излекува него. Но това, разбира се, бяха глупости. Когато прегърна Бъч и се откри, за да приеме злото на Омега, точно от всички тези неща имаше нужда. След посещенията на майка си и прострелването копнееше за нечия близост, трябваша му ръце, които да отвърнат на прегръдката му. Да почувства туптенето на друго сърце срещу своето.

Прекара твърде дълго време, странейки от всички, за да не ги застрашава с ръката си. Свалянето на гарда пред единствения, на когото имаше пълно доверие, предизвика парене в очите му.

Добре че никога не плачеше, защото бузите му щяха да са мокри като речни камъни. Когато Бъч потръпна с облекчение, Вишъс почувства треперенето в раменете и хълбоците му. Знаеше, че не е редно, но не можа да се въздържи и зарови татуираната си ръка в гъстата коса на Бъч. Ченгето простена още веднъж и се приближи още повече, а Ви вдигна поглед към лекарката.

Тя стоеше до креслото и ги гледаше с широко отворени очи и зяпнала уста. Единствената причина, поради която Ви не умираше от неудобство, беше съзнанието, че у нея нямаше да остане спомен за този момент на интимност. Иначе не би го понесъл. Такива неща не се случваха често в живота му, главно защото той не ги допускаше. Проклет да бъде, ако позволеше на някаква непозната да си спомня личните му дела.

Само дете... някак си не я чувстваше непозната.

Лекарката посегна инстинктивно към шията си и се отпусна в креслото. Времето течеше бавно като мързеливо куче, протягащо се в летния сумрак, докато тя държеше очите си приковани в неговите, а и той не отклоняваше взор.

Думата отново се появи в съзнанието му: *Мое*. Не беше сигурен обаче за кого се отнасяше? За Бъч или за нея?

Осъзна, че беше за нея. Жената в другия край на стаята беше причината да се появи тази дума.

Бъч се размърда и краката му докоснаха тези на Ви през завивките. С чувство на угризение Ви си спомни за всичките пъти, когато си представяше себе си и Бъч, как лежат както сега, как... е, лекуването не беше и половината. Странно, че сега, когато се случваше, Ви нямаше сексуални фантазии за Бъч. Не... желанието за секс и обвързване бяха насочени към мълчаливата жена-човек в другия край на стаята, която беше в пълен шок.

Може би не можеше да приеме двама мъже да са заедно? Не че той и Бъч някога щяха да бъдат.

По някаква нелепа причина Ви й каза:

— Той е най-добрият ми приятел.

Изглеждаше изненадана, че ѝ дава обяснения. А и той беше изненадан.

Джейн не можеше да отлепи очи от леглото. Пациентът ѝ и Ред Сокс светеха в допира си, телата им излъчваха мека светлина и нещо се случваше между тях, някакъв обмен. Боже, сладникавата миризма отслабваше.

Най-добри приятели? Тя погледна ръката на пациента си, заровена в косата на Ред Сокс, и начина, по който силните му ръце го притискаха плътно. Несъмнено бяха приятели, но колко ли далече стигаше приятелството им?

След бог знае колко време, Ред Сокс издаде дълга въздишка и повдигна глава. Едва няколко сантиметра дяляха лицата на мъжете и Джейн се напрегна. Тя приемаше връзките между мъже, но по някаква безумна причина не искаше да вижда пациента си да целува приятеля си. Или когото и да било друг.

— Добре ли си? — попита Ред Сокс. Гласът на пациента беше тих и мек.

— Да. Уморен съм.

— Обзалагам се. — Ред Сокс стана от леглото с леко движение. Изглеждаше, като че ли бе прекарал един месец на почивка. Цветът на лицето му се беше нормализирал, а очите му светеха ясни и будни. И онова усещане за злост беше изчезнало.

Пациентът се отпусна по гръб. После се превъртя настрани, като трепна от болка. След това отново се обърна по гръб. Краката му през цялото време риташа под завивката, сякаш за да отмахнат обзелото го чувство, каквото и да бе то.

— Боли ли те? — попита Ред Сокс. Когато не последва отговор, той погледна през рамо към нея. — Можеш ли да му помогнеш, докторе?

Искаше ѝ се да каже не. Искаше ѝ се да ругае и отново да настоява да бъде освободена. И искаше да ритне този фен на „Ред Сокс“ в топките, задето разболя пациента ѝ още повече с това, което се случи, какъвто и да бе смисълът му.

Хипократовата клетва я накара да стане и да се приближи до войнишките мешки.

— Зависи какво си ми донесъл.

Тя се поразрови и откри, че има всякакви обезболяващи в количества като за склад. Всичко беше в оригинални опаковки на големите фармацевтични компании, така че очевидно имаха връзки в някоя болница. Лекарствата бяха опаковани добре, нямаше начин да са се задържали дълго на черния пазар. По дяволите, тези типове сигурно бяха самият черен пазар.

За да е сигурна, че не е пропуснала нещо, погледна и в другата торба... и откри любимия си екип за йога... и останалите вещи, които беше приготвила за пътуването до Манхатън за интервюто в „Кълъмбия“.

Бяха ходили в дома ѝ. Тези негодници бяха нахълтали в дома ѝ.

— Трябваше да закараме колата ти — обясни Ред Сокс. — Решихме, че ще имаш нужда от чисти дрехи. Тези бяха приготвени.

Карали бяха аудито ѝ, разхождали се бяха из стаите ѝ, ровили се бяха във вещите ѝ.

Джейн стана и ритна торбата в другия край на стаята. Дрехите ѝ се разпиляха по пода, тя сложи ръка в джоба си и стисна бръснача, готова да пререже гърлото на Ред Сокс.

В този миг прозвуча силният глас на пациента.

— Извини се!

Тя се извърна и погледна гневно към леглото.

— За какво! Вие ме взехте против во...

— Не ти. Той.

Тонът на Ред Сокс показваше разкаяние, когато изрече бързо:

— Съжалявам, че влязохме в къщата ти. Само се опитвахме да те улесним малко.

— Да ме улесните? Без да се засягаш, пикая на извинението ти. Хората ще се чудят къде съм. Полицията ще ме търси.

— Погрижихме се за всичко, дори за срещата в Манхатън. Намерихме билетите за влака и писмото за интервюто. Не те очакват вече.

За миг онемя от гняв.

— Как се *осмелявате!*

— Нямаха нищо против да отложат срещата, когато разбраха, че си болна.

Като че ли това оправяше нещата. Джейн отвори уста, готова да му се разкрещи, когато я осени мисълта, че е изцяло в техни ръце. Така че да се противопоставя на похитителите си, не беше най-умният ход.

Тя изруга и погледна пациента.

— Кога ще ме освободите?

— Веднага щом се изправя на крака.

Тя огледа лицето му от козята брадичка до очите му с диамантен блясък и татуировките на слепоочието. Водена от инстинкт, каза:

— Дай ми дума. Закълни се в живота, който ти върнах, че ще ме пуснете да си отида невредима.

Той не се поколеба. Дори не пое дъх.

— Заклевам се в честта си и в кръвта, която тече във вените ми, ще бъдеш свободна в мига, когато оздравея.

Проклинайки себе си и тях, тя извади ръка от джоба си, наведе се и взе шишенце с демерол от по-голямата торба.

— Няма спринцовки.

— Има. — Ред Сокс се приближи със стерилна опаковка в ръка. Когато тя посегна да я вземе, той стисна опаковката.

— Знам, че ще я използваш разумно.

— Разумно? — Тя дръпна спринцовката от ръцете му. — Не, ще пробода окото му с нея. Защото на това са ме учили в медицинския институт.

Наведе се отново и изрови от торбата чифт хирургически ръкавици, пакетче напоени със спирт кърпички, марля и бинтове, за да смени превръзката на гърдите.

Независимо че му беше вляла венозно антибиотици като предпазна мярка преди операцията, така че рискът от инфекция да се намали, тя попита:

— Ще можеш ли да намериш и антибиотици?

— Всичко, което кажеш.

Да, определено имаха връзки в някоя болница.

— Може да ми трябва ципрофлоксацин или амоксицилин. Зависи какво ще видя под превръзката.

Тя остави иглата и шишенцето на нощното шкафче, сложи си ръкавиците и отстрани превръзката.

— Един момент, докторе! — обади се Ред Сокс.

— Моля?

Ред Сокс втренчи очи в нея като чифт дула на оръжие.

— При цялото ми уважение, трябва да подчертая, че ако го нараниш умишлено, ще те убия с голи ръце. Независимо че си жена.

Гърбът ѝ се скова от ужас и в същото време силно ръмжене изпълни стаята, все едно мастиф се готвеше да нападне.

И двамата погледнаха стъписани към пациента.

Горната му устна се беше повдигнала и предните му зъби се бяха удължили двойно.

— Никой няма да я докосва. Не ме интересува какво ще направи и на кого.

Ред Сокс се намръщи, сякаш приятелят му беше превъртял.

— Нали помниш уговорката ни, съквартиранте? Аз се грижа да си добре, докато сам можеш да го правиш. Не ти харесва? Излекувай се и тогава ще се тревожиш за нея.

— *Никой.*

За миг се възцари мълчание. После Ред Сокс взе да мести поглед от Джейн към пациента и обратно, сякаш наново извеждаше някой от законите на физиката... и се затрудняваше с математическите изчисления.

Джейн скочи, почувствала, че трябва да успокои двамата поне до контролирано кипене.

— Хайде стига! Нека да приключим с мъжкарското перчене, става ли? — Двамата я зяпнаха смаяни и изглеждаха още по-озадачени, когато тя хвана лакътя на Ред Сокс и го дръпна настрани. — Ако ще стоиш тук, не бъди агресивен. Не му помагаш. — После стрелна строго пациента. — А ти просто почивай!

След миг мъртвешка тишина, Ред Сокс прочисти гърлото си, а пациентът сложи ръкавицата си и затвори очи.

— Благодаря — промърмори тя. — А сега, момчета, нали нямате нищо против да си свърша работата, така че да мога да си отида?

Тя направи на пациента инжекция с демерол и миг по-късно веждите му се отпуснаха, сякаш някой им беше разхлабил бурмите. След като напрежението напусна тялото му, тя махна бинтовете от гърдите му и повдигна марлята.

— Мили... боже — ахна тя.

Ред Сокс надникна над рамото ѝ.

— Какво не е наред? Добре е зараснало.

Тя внимателно натисна редицката от метални скоби и розовата плът под тях.

— Мога да ги махна още сега.

— Имаш ли нужда от помощ?

— Просто не е нормално.

Очите на пациента се отвориха и беше очевидно, че знае какво си мисли тя: *Вампир.*

Без да поглежда към Ред Сокс, Джейн каза:

— Би ли ми подал хирургическите ножици и клещите от онази чанта? О, и ми донеси антибиотичния спрей.

Като го чу да се отдалечава, прошепна:

— Какъв си ти?

— Жив — отвърна пациентът. — Благодарение на теб.

— Заповядай.

Джейн подскочи като кукла на конци. Ред Сокс държеше два инструмента от неръждаема стомана, но тя за нищо на света не можеше да си спомни защо ги е поискала.

— Скобите — промърмори тя.

— Какво? — попита Ред Сокс.

— Изваждам скобите. — Тя взе ножиците и клещите и напръска гърдите на пациента с антибиотик.

Въпреки че мозъкът ѝ танцуваше туист в главата ѝ, успя да среже и махне всичките двадесет и няколко метални щипки, като ги пускаше една след друга в кошчето за боклук до леглото. Щом приключи, попи струйките кръв, които бликнаха от всяка входна и изходна дупчица, после напръска гърдите му с още противовъзпалителен спрей.

Когато срещна искрящите му очи, вече знаеше със сигурност, че той не е човек. Беше виждала вътрешностите на твърде много тела и прекалено често бе ставала свидетел на борбата при оздравяване, за да мисли другояче. Само не беше наясно какво означаваше това за нея. Или за останалите от човешкия вид.

Как беше възможно? Да има други същества с толкова много човешки характеристики? Вероятно това беше прикритието им.

Джейн покри гърдите му с тънък слой марля, която залепи над белега от разреза. Когато приключваше, лицето на пациента се изкриви и ръката му, тази с ръкавицата, се премести върху стомаха му.

— Добре ли си? — попита Джейн, взряна в пребледнялото му лице.

— Гади ми се. — Над горната му устна изби пот.

Тя погледна към Ред Сокс.

— Мисля, че е по-добре да излезеш.

— Защо?

— Той ще повърне.

— Добре съм — промълви пациентът и затвори очи.

Джейн тръгна към торбата, за да вземе подлога, и каза на Ред Сокс:

— Тръгвай сега. Остави ме да се погрижа за него. А и нямаме нужда от публика.

Проклетият демерол. Беше страхотен срещу болката, но страничните ефекти понякога създаваха сериозен проблем на пациентите.

Ред Сокс се поколеба, а през това време пациентът започна да пъшка и да преглъща начесто.

— Е, добре. Слушай, преди да си тръгна, искаш ли да ти донеса прясна храна? Искаш ли нещо определено?

— Ти шегуваш ли се? Сякаш мога да забравя отвличането и смъртната заплаха и да си дам поръчката?

— Не е причина да не се храниш, докато си тук. — Той вдигна подноса.

Боже, гласът му... този остър, дрезгав глас с бостънски акцент.

— Познавам те, със сигурност те познавам отнякъде. Свали си шапката. Искам да видя лицето ти.

Той прекоси стаята със старата храна.

— Ще ти донеса нещо друго за ядене.

Когато вратата се затвори и заключи, я обзе детинското желание да изтича и да затропа по нея.

Но пациентът простена и тя погледна към него.

— Сега ще спреш ли да се съпротивляваш на порива за повръщане?

Подлогата не беше необходима, защото стомахът му беше празен, затова Джейн изтича до банята, донесе хавлиена кърпа и я сложи на устата му. Докато се давеше мъчително,

притискаше с ръце гърдите си, сякаш да предотврати отварянето на раната си.

— Спокойно — каза тя и сложи ръка на гладкия му гръб, — раната ти е заздравяла достатъчно, няма да се отвори.

— Имам... чувството... че... *По дяволите...*

Боже, той страдаше, лицето му беше напрегнато и червено, целият се обливаше в пот, дишаше тежко.

— Няма страшно, просто трябва да премине. Колкото по-малко се съпротивляваш, толкова по-лесно ще бъде. Да... ето... дишай. Хайде, сега...

Тя го милваше по гръба, държеше хавлиената кърпа и неволно му шепнеше успокоителни думи. Когато му размина, пациентът остана неподвижен, дишаше през устата, а ръката с ръкавицата стискаше в юмрук намачканите чаршафи.

— Изобщо не беше забавно — измърмори той пресипнало.

— Ще ти измисля друго обезболяващо — обеща полугласно тя, като махна косата от очите му. — Край с демерола. Виж, искам да погледна раните ти, може ли?

Той кимна и се отпусна по гръб, гръдният му кош изглеждаше широк колкото леглото. Тя отлепи внимателно лейкопласта и повдигна леко марлята. *Мили боже...* Кожата, която беше надупчена от скобите само преди петнайсет минути, беше напълно здрава. Имаше само тънка розова линия над гръдната му кост.

— Какъв си ти? — произнесе задъхано.

Пациентът се завъртя към нея.

— Уморен.

Без дори да се замисля, започна да го разтрива отново. От движението на ръката ѝ нагоре-надолу по кожата му се чуваше тих звук. Не след дълго забеляза колко добре са развити раменете му... и че тялото, което докосваше, беше топло и много мъжествено.

Тя отдръпна дланта си.

— Моля те. — Той хвана китката ѝ с нормалната си ръка, макар очите му да бяха затворени. — Докосвай ме... по дяволите, не ме пускай, аз... изгубих всякаква опора. Имам чувството, че ще отлетя нанякъде. Нищо не усещам. Нито леглото... нито тялото си.

Тя сведе поглед към ръката си, където я беше хванал, после огледа бицепсите и широките му гърди. Мина ѝ през ума, че би могъл да прекърши китката ѝ на две, но знаеше, че няма да го направи. Беше готов да прегризе гърлото на най-близкия си и скъп приятел преди половин час, за да я защити...

Престани. Не се чувствай в безопасност с него. Не се поддавай на Стокхолмския синдром^[1].

— Моля те — колебливо промълви той със задавен от неудобство глас.

Боже, никога не беше разбирала как жертвите на отвличане създаваха връзки с похитителите си. Противоречеше на всякаква логика, а също и на инстинкта за самосъхранение. Врагът ти не може да ти е приятел.

Но да му откаже топлота, беше немислимо.

— Ще ми трябва ръката ми.

— Имаш две. Използвай другата. — Той се допря още по плътно до дланта ѝ, а чаршафите се смъкнаха и разголиха тялото му.

— Нека ги разменя поне — продума тя, измъкна ръката си от хватката му, подаде му другата и постави освободената си длан на рамото му.

Кожата му беше със златистокафяв загар, гладка... толкова гладка и еластична.

Следвайки извивката на гръбнака му, тя стигна до тила му и преди да се усети, вече милваше лъскавата му коса. Къса отзад, дълга около лицето — тя се зачуди дали я носеше така, за да прикрие татуировките на слепоочието си. Само дето те явно бяха за показване — защо иначе би ги направил на толкова видно място?

Той издаде дълбок гърлен звук, който завибрира в гърдите и към гърба му, после се отдръпна, с което притегли ръката ѝ. Беше ясно, че иска тя да легне до него, но когато тя не се поддаде, той отпусна хватката си.

Взряна в ръката си в плен на неговата, си помисли за последния път, когато беше с мъж. Доста отдавна. И честно казано, не беше особено хубаво.

В съзнанието ѝ изникнаха тъмните очи на Манело...

— Не мисли за него.

Джейн отскочи.

— Откъде знаеш за кого мисля?

Пациентът я пусна и бавно се завъртя, като извърна лице от нея.

— Извинявай, не е моя работа.

— Как разбра?

— Ще се опитам да поспя, става ли?

— Добре.

Джейн стана и се върна на креслото си, замислена за шесткамерното му сърце. За неопределимата му кръвна група. За зъбите му, забити в китката на русата жена. Погледна към прозореца и се запита дали онова, което покриваше стъклата, не беше единствено с цел сигурност, а и за спиране на дневната светлина.

Къде се бе озовала? Заключена в някаква стая с... вампир?

Разумът ѝ отхвърляше тази мисъл, но вътре в себе си намираща логика. Поклати глава, припомнила си своя любим цитат от Шерлок Холмс, който перифразира: ако елиминираш всички възможни обяснения, значи невъзможното е отговорът. Логиката и биологията не лъжеха, нали? Това беше и една от основните причини да стане лекар.

Тя сведе поглед към пациента си, объркана от евентуалната реалност. Съзнанието ѝ прехвърляше еволюционните възможности, но също така и по-практичните въпроси. Замисли се за лекарствата в торбата, за това, че пациентът ѝ е бил в опасна част на града, когато е бил прострелян. А и я бяха отвлекли.

Как изобщо можеше да вярва на него или на думата му?

Джейн пхна ръка в джоба си и опипа бръснача. Отговорът на последния въпрос бе лесен. Нямахше как.

[1] Стокхолмският синдром е психологическо явление, при което пленен или отвлечен човек се привързва към похитителя си и започва да изпитва симпатия към него. — Б.р. ↑

Фюри беше в спалнята си на горния етаж на голямата къща. Седеше, опрял гръб в рамката на леглото, а върху краката му бе метната синята кадифена завивка. Протезата му беше свалена. В тежкия кристален пепелник до него димеше цигара. От скритите колони звучеше Моцарт.

Оръжейната енциклопедия в скута му служеше за подложка, а не като четиво. Върху нея лежеше дебел лист хартия, но от известно време не беше нанесъл нито линия с молива си. Портретът беше завършен. Приключи с него преди около час и сега събираше кураж да го смачка и изхвърли.

Въпреки че никога не беше доволен от рисунките си, тази почти я харесваше. С няколко щриха на графита върху ослепително белия лист бяха изобразени женско лице, шия и коса. Бела беше отправила поглед наляво с лека усмивка на устните. Кичур от тъмната ѝ коса бе паднал върху лицето. Беше уловил тази поза по време на последното хранене. Тя гледаше към Зейдист, което обясняваше загадъчно повдигнатите ъгълчета на устните.

Фюри винаги я рисуваше погледнала настрани. Струваше му се нередно тя да се взира в него от листа. Поначало да рисува нейни портрети беше нередно.

Притисна ръка към лицето ѝ, готов да смачка хартията.

В последния момент се отказа и вместо това посегна към цигарата, търсейки фалшива утеха за биещото си като лудо сърце. Напоследък пушеше много. Повече от всякога. Въпреки че да разчита на успокоението на молива, го караше да се чувства омърсен, никога не му бе минавало през ума да го остави. Не можеше да си представи и ден без неговата подкрепа.

Дръпна още веднъж и изпълни дробовете си. Припомни си запознанството си с хероина. Миналия декември пропадането му в бездната на твърдите наркотици беше предотвратено не по негов избор, а само защото Джон Матю избра подходящия момент да го прекъсне.

Фюри издиша дима и погледна към върха на цигарата. Изкушението да посегне към нещо по-сериозно се беше върнало. Чувстваше потребност да се обади на Рив и да поиска пакетче твърда дрога. Може би тогава щеше да намери покой.

На вратата се почука и прозвуча гласът на Зи.

— Може ли да вляза?

Фюри тикна рисунката между страниците на енциклопедията.

— Да.

Зи влезе и не каза нито дума. Започна да крачи напред-назад с ръце на кръста. Фюри запали нова цигара и зачака, загледан как еднотайният му близък изтърква килима.

Зи можеше да бъде накаран да говори с увещания, колкото риба можеше да бъде придумана сама да скочи на куката. Мълчанието беше най-добрият начин да бъде убеден.

Най-накрая брат му спря.

— Тя кърви.

Сърцето на Фюри подскочи и той притисна с длан корицата на книгата.

— Колко и от кога?

— Крие го от мен, така че не знам.

— Как научи?

— Намерих превръзки в дъното на шкафчето в банята.

— Може да са там отпреди.

— Миналия път, когато отворих за самобръсначката си, не бяха там.

По дяволите!

— Ще трябва да отиде в клиниката на Хавърс.

— Има записан час за следващата седмица. — Зи закрачи отново. — Знам, че не ми казва, защото се страхува, че ще откача.

— Може би това, което си открил, й е било нужно за нещо друго.

Зи спря.

— О, да. Тези неща са мултифункционални. Ще говориш ли с нея?

— Какво? — Фюри пое дълбоко въздух. — Това е нещо лично. Между вас двамата.

Зи потърка обръснатата си глава.

— Теб повече те бива в тези неща. Последното, от което се нуждае, е да се срина пред нея. Или по-лошо — да й се разкрещя, защото съм уплашен до смърт и не мисля трезво.

Фюри вдиша дълбоко, но въздухът едва проникваше в гърлото му. Така му се искаше да се намеси. Искеше да мине по коридора ограден от статуи, да влезе в стаята на двойката, да седне до Бела и да научи какво става. Искеше да бъде герой. Но не беше редно.

— Ти си нейният *хелрен*. Ти трябва да говориш с нея. — Фюри допуши цигарата, сви нова и взе запалката. Чу се изщракване и пламъкът се появи. — Ще се справиш.

Зейдист изруга, покрачи още малко из стаята и пое към вратата.

— Разговорите за бременността ми напомнят, че ако я изгубя, с мен е свършено.

Чувствам се дяволски безпомощен.

След като близникът му си тръгна, Фюри отпусна глава назад. Докато пушеше, наблюдаваше огънчето на върха на цигарата и се зачуди дали то беше нещо като оргазъм за нея.

Боже. Ако нещо се случеше с Бела, двамата със Зи щяха да изпаднат в състояние на безтегловност, от което нямаше излизане.

Почувства се виновен от тази мисъл. Наистина не беше редно толкова да го е грижа за жената на близника му.

Тревогата го накара да се чувства, сякаш бе погълнал рояк скакалци, и той продължи да пуши, за да заглуши емоциите, докато погледът му не попадна на часовника. *По дяволите.* След час трябваше да обучава класа във видовете оръжия. Трябваше да влезе под душа и да се опита да дойде на себе си.

Джон се събуди объркан и с усещане за тъпа болка в лицето. В стаята му се чуваше виещ шум.

Вдигна глава от тетрадката си и потърка нос. Металната спирала се беше отпечатала на лицето му и това го накара да се замисли за Уорф от „Стар Трек“. А шумът се носеше от будилника.

Четири без десет следобед. Урокът започваше в четири.

Джон се изправи и се заклатушка към банята. Постоя изправен пред тоалетната чиния, но усилието му се видя прекалено, обърна се и седна.

Боже, наистина беше изтощен. Прекара последните два месеца, спейки на стола на Тор в тренировъчния център, но Рот тропна с крак и го преместиха в голямата къща, където отново имаше истинско легло. Би трябвало да се чувства отлично с толкова място за краката. Но вместо това беше смазан.

След като пусна водата, светна лампите и примигна. Идеята да се откаже от тъмнината не беше добра не само заради болката в очите. Под вграденото осветление дребното му тяло изглеждаше ужасно. Нищо освен бледа кожа и стърчащи кости. Направи гримаса, прикри с ръка фалоса с размерите на палец, за да не се налага да го гледа, и загаси лампата.

Нямаше време за душ. Бързо си изми зъбите и се наплиска с вода. Не обърна никакво внимание на косата.

Озовал се обратно в спалнята си, му се прииска да се завре между чаршафите, но обу чифт джинси с детски размер и с гримаса затвори ципа. Бяха му широки и му седяха като чувал, въпреки че се стараеше да се храни.

Страхотно. Вместо да се доближава към преобразяването, той се смеляваше.

След още една паник атака от сорта „Ами ако с мен не се случи“ клепачите му започнаха да пулсират. *Гадост.* Чувстваше се, сякаш в очните му ями се бяха настанили малки човечета с чукове и блъскаха по всеки нерв там.

Взе учебниците от бюрото, напъха ги в раницата и тръгна. В мига, когато се озова в коридора, покри лице с ръце. Ярките цветове в преддверието усилиха главоболието му, запрепъва се назад и се блъсна в статуята на гръцки воин. Това го накара да осъзнае, че не е облякъл риза.

Изреждайки всички познати ругатни, се върна в стаята си, облече се и някак си се добра до долу, без да се препъне. Звукът от маратонките му „Найк“ по пода беше като от оркестър цвъркащи мишлета, тичащи по петите му. Затварянето на тайната врата прозвуча като оръжеен изстрел. Пътят му през подземния тунел до тренировъчния център сякаш продължи вечно.

Този ден *нямаше* да е от добрите. Вече беше раздразнен и съдейки по последния месец, колкото по-бързо се случеше, толкова по-трудно му беше да се владее.

Веднага щом влезе в класната стая, разбра, че работата е сериозна.

Най-отзад в редицата, на самостоятелна маса седеше... Леш. Беше огромен, с телосложение на боец. Беше променил също и стайлинга си и изглеждаше като Джи Ай Джо. Докато преди беше носил крещящи модни дрехи и струващи цяло състояние бижута от „Джейкъб и Ко“, то сега беше облечен в черни панталони с много джобове и прилепнала черна тениска. Русата му коса, преди достатъчно дълга, че да бъде вързана на опашка, сега беше подстригана късо като на войник.

Сякаш цялата му показност беше изчезнала, защото от значение беше съдържанието.

Едно нещо обаче не се беше променило. Очите му бяха с все същия сив цвят на кожа на акула и бяха фокусирани върху Джон, който знаеше без никакво съмнение, че останеха ли насаме, щеше да опознае света на болката. Може да беше повалил Леш последния път, но това нямаше да се повтори. И дори нещо повече, Леш щеше да му го върне. Комбинацията от тези огромни рамене и полуусмивката, казваща: *майната ти*, изпращаха ясно послание за разплата.

Джон седна до Блей и почувства страх, сякаш беше сам на неосветена улица.

— Здравей — каза приятелят му меко. — Не се тревожи за този мръсник, ясно?

Джон не искаше да изглежда толкова слаб, колкото се чувстваше, и затова само сви рамене и отвори ципа на раницата си. Боже, главоболието му беше убийствено. Но на празен разбунтуван стомах дилемата „да бягам или да се бия“ никак не беше ободряваща.

Куин се наведе и остави пред него бележка.

„Зад теб сме“ беше всичко, което се казваше в нея.

Джон примигна бързо в знак на благодарност, извади учебника си и се замисли за материала, който щяха да изучават днес. Оръжия. Колко уместно. Имаше чувството, че такава е опряно в тила му.

Погледна към дъното на стаята. Леш сякаш очакваше да срещне погледа му. Протегна ръце на масата. Стисна бавно дланите си в юмруци с размерите на главата на Джон. Когато се усмихна, кучешките му зъби бяха остри като тесли и бели като отвъдното.

По дяволите. Джон беше мъртъв, ако преобразяването не настъпеше скоро.

Вишъс се събуди и първото, което видя, беше лекарката на креслото в другия край на стаята. Очевидно дори и в съня си я беше следил.

Тя също го наблюдаваше.

— Как си? — Гласът ѝ беше нисък и равен. И топъл, помисли си той.

— По-добре. — Беше трудно да си представи, че може да се чувства по-зле, отколкото докато повръщаше.

— Имаш ли болки?

— Да, но това не ме тревожи. По-скоро...

Тя плъзна поглед по него, но отново с професионална цел.

— Цветът ти е добър.

Не знаеше какво да отговори. Защото, колкото по-дълго изглеждаше зле, толкова по-дълго тя можеше да остане. Доброто здраве не му беше приятел.

— Помниш ли нещо, свързано със стрелбата? — попита тя.

— Не.

Това само донякъде беше лъжа. В паметта му имаше проблясъци от случилото се, но не и завършен образ. Помнеше уличката. Боят с *лесъра*. После се беше озовал на операционната маса и братята му го измъкнаха от болницата.

— Защо някой би стрелял по теб? — попита тя.

— Гладен съм. Има ли нещо за ядене?

— Дилър на наркотици ли си? Или сводник?

Той потри лице.

— Защо мислиш, че съм дилър или сводник?

— Стреляли са по теб в пряка на „Трейд“. Парамедиците казаха, че си имал оръжие.

— Не ти ли хрумна, че може да съм полицай под прикритие?

— Ченгетата в Колдуел не носят кинжали. А и ти си друг тип.

Ви присви очи.

— Друг тип?

— При теб има прекалено много показност. А и едва ли те е грижа много за другите раси.

Нямаше сили да води дискусии за видовете с нея. А и част от него не искаше тя да го смята за различен.

— Храна — настоя той и погледна към подноса на бюрото. — Може ли да получа малко?

Тя се изправи и сложи ръце на кръста си. Имаше чувството, че ще каже нещо като: „Вземи си я сам, откачен негоднико“. Вместо това тя направи няколко крачки.

— Ако си гладен, можеш да ядеш. Не съм докосвала това, което ми донесе Ред Сокс. Няма смисъл да се изхвърля.

Той се намръщи.

— Няма да ям храна, предназначена за теб.

— Не съм гладна. Отвлечането уби апетита ми.

Ви изруга тихо. Ненавиждаше ситуацията, в която я беше поставил.

— Съжалявам.

— Вместо да съжаляваш, защо не ме пуснеш да си вървя?

— Не сега.

Никога, измърмори някакъв откачен глас в главата му.

О, боже, не отново.

Моя.

Думата предизвика могъща потребност, изпълнила го докрай. Искаше да я съблече, да я положи под себе си и да проникне в тялото ѝ. Виждаше го. Видя ги притиснати плътно един до друг в леглото. Той върху нея. Тя — разтвори крака, за да го поеме.

Когато тя се приближи с подноса, температурата му се повиши и почувства силно пулсиране между краката си. Той тихомълком дръпна завивките, за да се прикрие.

Тя остави подноса и вдигна сребърния похлупак.

— Колко по-добре трябва да се чувстваш, за да мога да си тръгна? — Очите ѝ се насочиха към гърдите му, за да направят медицинска преценка, сякаш можеше да види какво се случва под превръзката.

Дявол да го вземе. Искаше тя да гледа на него като на мъж. Искаше погледът ѝ да се плъзне по кожата му не за да разгледа белега от операцията, а защото има желание да го докосне и се чуди откъде да започне.

Ви затвори очи и се отнесе. Изпъшка заради болката в гърдите. Каза си, че причината е операцията, но подозираше, че по-скоро се дължи на хирурга му.

— Отказвам се от храната. Ще поискам следващия път, когато дойде някой.

— Нуждаеш се от храна повече от мен. Тревожа се за приема ти на течности.

Всъщност той беше съвсем добре, защото се беше нахранил. С достатъчно кръв вампирите можеха да оцелеят дни наред без друга храна.

Което беше добре, защото съкращаваше разходките до банята.

— Искам да изядеш това — заяви тя, загледана в него. — Като твой лекар...

— Няма да взема нищо от чинията ти. — Никой мъж с достойнство не би отнел храната на жена си, дори да умираше от глад. Нейните потребности винаги бяха най-важни.

Прииска му се да пъхне глава в купе на кола и да затръшне вратата няколко десетки пъти. Откъде се беше появило това поведение на обвързан? Сякаш някой беше заредил нов софтуер в мозъка му.

— Добре — каза тя и се обърна. — Чудесно.

В следващия миг той чу блъскане. Тя тропаше по вратата. Ви се надигна и седна.

— Какво правиш, по дяволите?

Влетелият в стаята Бъч едва не я събори.

— Какво има?

Ви се намеси в драмата с една дума.

— Нищо.

Лекарката заговори спокойно и с авторитет:

— Нужна му е храна. Не иска да изяде това, което е на подноса. Донеси му нещо просто и лесно за храносмилане. Ориз, пиле, вода, бисквити.

— Добре. — Бъч се наведе и погледна Ви. Последва дълга пауза. — Как си?

Полудявам, благодаря.

— Добре.

Поне едно хубаво нещо се беше случило. Ченгето се беше върнало към нормалното си състояние. Очите му бяха бистри, стойката — уверена. Усещаше комбинацията от неговите и на Мариса аромати. Явно не си беше губил времето.

Интересно. Обикновено мисълта за тях двамата караше Ви да се чувства, сякаш сърцето му е обвито в бодлива тел. А сега? Просто се радваше, че приятелят му е в добро здраве.

— Изглеждаш чудесно, ченге.

Бъч приглади копринената риза на райета.

— „Гучи“ може да превърне всеки в рок звезда.

— Знаеш за какво говоря.

Кафявите му очи придобиха сериозно изражение.

— Да. Благодаря... Както винаги. — В този миг на неловкост думите увиснаха във въздуха. Имаше неща, които не можеха да си кажат пред публика. — Ще се върна с нещо за хапване.

Вратата се затвори и Джейн хвърли поглед през рамо.

— Откога сте любовници?

Очите ѝ срещнаха неговите и нямаше измъкване от въпроса.

— Не сме.

— Сигурен ли си?

— Повярвай ми. — Без определена причина се загледа в бялата ѝ престилка. — Доктор Джейн Уиткъм, „Спешно отделение“ — прочете той. Разбираемо. Имаше нужната самоувереност. — Значи пристигнах в тежко състояние, а?

— Да, но както знаещ, аз те спасих.

Заля го вълна на уважение. Тя беше неговият *ралман*, спасителят му. Бяха свързани.

Да, но точно сега спасителката му се стараеше да се отдалечи възможно най-много от него, като отстъпваше назад към отсрещната стена. Затвори очи със съзнанието, че те блестяха. Отдръпването ѝ и ужасът, изписан на лицето ѝ, го нараниха.

— Очите ти — каза тя с тънък глас.

— Не се тревожи за това.

— Какво си ти, по дяволите? — Тонът ѝ издаваше, че *откачалка* би било добро обяснение. И не беше ли права?

— Какво си ти? — повтори.

Изкушаваше се да ѝ поднесе измислица, но тя едва ли щеше да повярва. А и се чувстваше омърсен, когато я лъжеше. Спря погледа си върху нея и промълви:

— Знаеш какво съм. Достатъчно умна си, за да разбереш.

Настъпи тишина, последвана от:

— Не мога да го повярвам.

— Прекалено умна си, за да не повярваш.

— Вампирите *не* съществуват.

Той кипна, въпреки че тя не го заслужаваше.

— Не съществуваме ли? Тогава обясни защо си на моя територия.

Без да се замисли, тя го парира.

— Каж ми, човешките права значат ли нещо за вашия вид?

— Оцеляването значи повече — тросна се той. — Но пък ние сме преследвани от поколения.

— И според теб целта оправдава всички средства? Колко възвишено. — Гласът ѝ прозвуча също така остро като неговия. — Винаги ли даваш това обяснение, когато отвлечаш хора?

— Не, не ги харесвам.

— Аха, само че от мен имаш нужда и ме използваш. Не съм ли късметлийка?

По дяволите. С това го възбуди още повече. Колкото повече тя се опълчваше на агресията му, толкова по-твърдо ставаше тялото му. Дори и в това си безпомощно състояние чувстваше мощно туптене между бедрата и в съзнанието си я виждаше наведена над леглото, облечена само в бялата престилка, а той проникваше в нея, застанал зад гърба ѝ.

Може би беше редно да е благодарен, че тя го отблъсква. Като че ли му трябваше да се обвързва с жена...

Изведнъж нощта, в която беше прострелян, изникна в съзнанието му с пълна яснота. Спомни си милото посещение на майка си и невероятния ѝ подарък за рождения му ден. Правеше го Примейл. Беше му натрапено.

Ви направи гримаса и захлупи лице с дланите си.

— Ох... *Майната му.*

— Какво не е наред? — попита тя заядливо.

— Проклетата ми съдба.

— Наистина ли? Аз съм заключена в тази стая. Ти поне си свободен да ходиш където пожелаеш.

— Не точно.

Тя изсумтя пренебрежително и после никой от тях не пророни и дума до идването на Бъч с новия поднос половин час по-късно. Полицаят беше достатъчно разумен да не говори прекалено и да действа бързо, а също така достатъчно предвидлив, че да държи вратата заключена през цялото време, докато беше в стаята. Което беше разумно.

Лекарката на Ви се канеше да избяга. Следеше ченгето, сякаш преценяваше мишена и държеше дясната си ръка в джоба на престилката.

Държеше там някакво оръжие. *Дявол да го вземе.*

Ви наблюдаваше Джейн внимателно, докато Бъч оставяше подноса на нощното шкафче и се молеше с всички сили тя да не предприеме нещо глупаво. Когато я видя да напруга тяло и да насочва тежестта си напред, той седна и се приготви за действие, защото не искаше никой друг да се занимава с нея. Никога.

Нищо не се случи. Тя забеляза смяната на позата му с крайчеца на окото си и това беше достатъчно да я разсее, за да може Бъч да напусне стаята и да заключи.

Ви се облегна на възглавницата и заоглежда решителната линия на брадичката ѝ.

— Свали си престилката.

— Моля?

— Свали я.

— Не.

— Искам да я махнеш.

— Тогава ти предлагам да затаиш дъх. За мен е без значение, но поне липсата на кислород ще накара времето да тече по-бързо за теб.

Членът му пулсираше от възбуда. Трябваше да я научи, че неподчинението се заплаща, и то скъпо. Тя щеше да се бори със зъби и нокти, преди да се предаде. Ако изобщо се предадеше.

Гръбнакът на Ви се изви в дъга, хълбоците му потрепваха и ерекцията му се надигна под чаршафите. *Господи...* Беше дотолкова обсебен от мисълта за секс, че беше на ръба да свърши.

Ала трябваше да ѝ вземе оръжието.

— Искам да ме нахраниш.

Веждите ѝ рязко скочиха нагоре.

— Напълно си способен да...

— Нахрани ме. Моля те.

Тя се приближи до леглото, излъчваше деловитост и лошо настроение. Разгъна салфетката и...

Ви се хвърли към нея. Хвана я за ръцете и я притегли върху себе си. Елементът на изненада ѝ попречи да се съпротивлява, но той беше убеден, че това е само временно. Така че се зае със задачата си бързо. Съблече ѝ престилката, като я държеше възможно най-нежно, докато тялото ѝ се гърчеше в опит да се освободи.

Желанието да я покори надделя. Изведнъж осъзна, че по-скоро се опитваше да я притисне на леглото и да ѝ демонстрира властта и силата си, отколкото да държи ръцете ѝ настрани от намиращото се в джоба ѝ. Сграбчи двете ѝ китки с една ръка и опъна ръцете ѝ над главата. Блокира краката ѝ с бедрата си.

— Пусни ме! — озъби се тя, тъмнозелените ѝ очи преливаха от гняв.

Възбуден до крайност, той се приведе над нея и вдиша дълбоко. Това го накара да замръзне. Ароматът ѝ не излъчваше наситената сладост на жена, желаеща секс. Тя не беше привлечена от него ни най-малко. Беше ядосана.

Ви я пусна незабавно, като се изтъркала настрани, но не забрави да вземе престилката. Щом се усети свободна, тя скочи от леглото на мига, сякаш матракът гореше. Косата ѝ беше разрошена. Блузата ѝ — усукана около нея, а един от крачолите — подгънат до коляното. Дишаше тежко от напрежението и се взираше в престилката си.

Ви пребърка джобовете и откри един от бръсначите си.

— Не мога да допусна да държиш оръжие. — Той сгъна внимателно престилката и я сложи на таблата на леглото с ясното съзнание, че тя не би се доближила до него, дори да ѝ платят.

— Ако се опиташ да нараниш някого от братята ми с нещо такова, може да пострадаш.

Тя изруга, дишайки тежко, и после го изненада.

— Какво ме издаде?

— Ръката ти, която го опипваше, докато Бъч оставяше подноса.

Тя обвини ръце около тялото си.

— По дяволите. Мислех, че съм по-дискретна.

— Имам опит със скритите оръжия. — Той се протегна и отвори едно от чекмеджетата на нощното шкафче. Бръсначът тупна глухо вътре. Затвори го и със силата на съзнанието си го заключи.

Когато погледна обратно към нея, тя бършеше очите си, сякаш беше плакала, после бързо се обърна и застана с лице към стената. Беше присвила рамене, но не издаваше нито звук. Тялото ѝ не помръдваше. Пазеше достойнство.

Ви спусна крака на пода.

— Ако ме доближиш — произнесе тя дрезгаво, — ще намеря начин да те нараня. Може да не е сериозно, но няма да ти се размине. Ясно ли е? Остави ме на мира.

Той опря ръце на леглото и наведе глава. Беззвучният ѝ плач го съсипваше. Предпочиташе да го ударят с чук. Той ѝ беше причинил това.

Изведнъж тя се завъртя към него и пое дълбоко дъх. По нищо не личеше, че е

разстроена, освен по червенината около очите ѝ.

— Сам ли ще се храниш, или имаш нужда някой да ти държи приборите?

Той примигна.

Аз съм влюбен, помисли си Ви и я погледна. Наистина съм влюбен.

По време на урока Джон започна да се чувства така, сякаш беше в ада. Изпълнен с болки, замаян, изтощен. Главоболието му беше толкова силно, та можеше да се закълне, че косата му гори.

Примижал, като че гледаше към фаровете на кола, а не към черната дъска, той преглътна с пресъхнало гърло. През последните няколко минути не беше записал нищо в тетрадката си, тъй като не беше сигурен за какво беше лекцията на Фюри. Още ли говореха за оръжия?

— Джон? — прошепна Блей. — Добре ли си?

Джон кимна, защото така постъпваш, като ти зададат въпрос.

— Искаш ли да легнеш?

Джон поклати глава, решил, че това е друга подходяща реакция. Не можеше само да кима.

Боже, какво не му беше наред? Мозъкът му бе като захарен памук, кълбо, заемащо пространство, без да има предназначение. Фюри затвори учебника, по който беше преподавал.

— Време е да пробвате истински оръжия. Зейдист ще проведе урока по стрелба тази вечер, а с вас ще се видим утре.

Разговорите на околните се понесоха наоколо като порив на бурен вятър, а Джон сложи раницата на чина си. Добре, че днес поне нямаха физически тренировки. В това му състояние щеше да е истинско представление да вдигне от стола нещастния си задник и да се затътри до стрелбището.

Стрелбището се намиреше зад фитнес залата и на път за там беше трудно да остане незабелязано как Куин и Блей се движеха плътно до него като бодигардове. Егото му страдаше, но практическият му усет го караше да им е благодарен. При всяка стъпка чувстваше погледа на Леш и усещането беше, сякаш имаше пръчка динамит в задния си джоб.

Зейдист ги очакваше пред стоманената врата на стрелбището, отвори я и каза:

— Наредете се до стената, дами.

Джон последва останалите и опря гръб в бетона. Помещението беше като кутия за обувки, тясно и дълго, и имаше над десет кабинички за стрелба. Мишените бяха с формата на глава и торс и висяха от тавана. Всяка можеше да бъде управлявана дистанционно от пулта на преподавателя, като се променяше разстоянието до стрелящия или се раздвижваше.

Леш влезе последен и се запъти към края на редицата с високо вдигната глава, сякаш знаеше, че ще им даде да се разберат с пистолета. Не погледна никого в очите, освен Джон.

Зейдист затвори вратата, намръщи се и посегна към телефона, висещ от колана му.

— Извинете ме. — Отиде в ъгъла, отговори на обаждането и когато се върна, изглеждаше блед.

— Промяна в плановете. Рот ще поеме тази вечер.

Само секунда по-късно, дематериализирал се пред вратата, в помещението влезе Рот.

Беше по-едър дори от Зейдист. Носеше черни кожени дрехи и черна риза с навити до лактите ръкави. Поговориха за кратко със Зи, после кралят потупа брата по рамото и го стисна с ръка, сякаш за да му даде кураж.

Бела, помисли си Джон. Сигурно е нещо, свързано с Бела и бременността ѝ. По дяволите. Надяваше се всичко да е наред.

Рот затвори вратата след Зи и застава пред класа. Скръсти покритите с татуировки ръце пред гърдите си и разкрачи крака. Когато погледна към единайсетте ученици, изглеждаше така непробиваем, както стената, на която се беше опрял Джон.

— Оръжието тази вечер е деветмилиметров полуавтомат. Терминът *полуавтомат* за този тип пистолети е погрешен. Ще използвате Глок. — Посегна към кръста си и извади смъртоносното парче черен метал. — Обърнете внимание, че предпазителят е на спусъка.

Разясни им подробностите за оръжието и патроните, а двама *догена* влязоха с количка с размерите на болнична носилка. Единайсет напълно еднакви пистолета лежаха отгоре ѝ, а до всеки от тях имаше пълнител с патрони.

— Днес ще работим върху стойката и прицелването.

Джон се загледа в пистолетите. Беше склонен да се обзаложи, че нямаше да се справи добре със стрелбата, точно както се случваше с всички останали дисциплини от обучението им. Изпълни го гняв, който накара главата му да пулсира още по-силно.

Поне веднъж му се искаше да открие нещо, в което го бива. Поне. Веднъж.

Пациентът я гледаше странно и Джейн огледа набързо дрехите си, да не би нещо да виси.

— Какво? — промърмори тя, ритайки с крак, за да смъкне надолу крачола на панталона си.

Изобщо не трябваше да пита. Сурови типове като него обикновено не харесваха жени, които плачат, но ако това беше причината, той можеше да си гледа работата. Всеки на нейно място би се разстроил. Всеки.

Само дето, вместо да коментира ревлювците изобщо или нея конкретно, той взе чинията с пилешко от подноса и започна да яде.

Отвратена от него и от цялата ситуация, тя се върна при креслото си. Това, че загуби бръснача, обезсмисли бунта ѝ, и въпреки че беше боец по природа, се предаде и заложи на изчакването. Ако имаха намерение да я убият, досега да го бяха направили. Основният въпрос сега беше измъкването отгук. Молеше се да се случи скоро. И по възможност да не включва погребална агенция и урна с праха ѝ.

Когато пациентът хвана едно пилешко бутче, тя разсеяно си помисли, че той има красиви ръце.

Добре, сега вече беше отвратена и от себе си. По дяволите, със същите тези ръце той я беше сграбчил и бе съблякъл лекарската ѝ престилка, сякаш беше някаква кукла. И това, че после я сгъна внимателно, не го правеше герой.

Дългото мълчание и тихото потропване на сребърните му прибори по чинията, ѝ напомниха ужасните тихи вечери с родителите ѝ.

Боже, храненията в онази задушна трапезария в стил „крал Джордж“ бяха направо болезнени. Баща ѝ седеше начело на масата с кралско неодобрение и наблюдаваше колко сол слагат в храната си и как я ядат. Според доктор Уилям Росдейл Уиткъм единствено месото трябваше да се соли, зеленчуците — никога, и мнението му беше категорично, всички в къщата трябваше да се съобразяват. На теория. Джейн нарушаваше правилото най-редовно, като се беше научила да отмята китката си, така че да поръси и задушните броколи, варения фасул или печените на грил тиквички.

Тя поклати глава. След като беше минало толкова време и той беше вече мъртъв, не биваше все още да се ядосва, а и това бяха излишни емоции. Освен това точно в момента имаше други грижи, нали така.

— Попитай ме — изрече внезапно пациентът.

— Какво?

— Всичко, което искаш да знаеш. — Той попи устните си с брокатената салфетка и избърса козята си брадичка. — Това ще усложни крайната ми задача, но поне няма да седим и да слушаме потропването на приборите ми.

— Каква точно е крайната ти задача? — *Дано не е да купи чували, в които да сложи частите от тялото ѝ.*

— Не те ли интересува какво съм аз?

— Знаеш ли, освободи ме и ще ти задам цял куп въпроси за вида ти. Дотогава съм малко заета с мисълта как ще завърши хубавата ми кратка ваканция.

— Дадох ти дума...

— Да бе. Също така ме нападна преди малко. И само ако ми кажеш, че е било за мое

добро, не отговарям за реакцията си. — Джейн погледна надолу към късите си нокти и започна да избутва кожичките си. След като приключи с лявата си ръка, вдигна поглед. — Относно задачата ти... ще имаш ли нужда от лопата, за да я свършиш?

Пациентът погледна в чинията си и мушна вилицата в ориза, сребърните ѝ зъбци се плъзгаха между зрънцата, пробождайки някои от тях.

— Задачата ми... така да се каже... е да направя така, че да не си спомняш нищо от това.

— Чувам го за втори път и честно казано, мисля, че това са глупости. Малко ми е трудно да си представя, че още ще дишам и няма да си спомням как някакъв тип ме метна през рамо, измъкнаха ме от болницата и бях доведена тук като твой личен лекар. Как точно си мислиш, че ще забравя това?

Ярките му като диаманти ириса се вдигнаха към нея.

— Ще ти отнема тези спомени. Напълно ще ги залича от паметта ти. Няма да си спомняш нито моето съществуване, нито че си била тук.

Тя му отправи присмехулен поглед.

— Да бе...

В този миг усети парене в главата си и с гримаса допря пръсти до слепоочията си. Когато свали ръцете си, погледна пациента и се намръщи. Какво ставаше, по дяволите? Той ядеше, но не от подноса, който беше тук преди. Кой беше донесъл нова храна?

— Приятелят ми с шапката на „Ред Сокс“ — поясни пациентът и избърса устата си. — Не си ли спомняш?

Силно изчервена, си спомни всичко: как Ред Сокс влезе, как пациентът ѝ отне бръснача, как тя се бореше с него.

— Мили... боже — прошепна Джейн.

Пациентът продължи да се храни, все едно изтриването на паметта не беше необичайно от печеното пиле, което поглъщаше.

— Как?

— По неврологичен път. Нещо като шев и кройка.

— Как?

— В какъв смисъл как?

— Как намираш спомените? Как ги отделяш? Ти...

— Моята воля. Твоят мозък. Това е достатъчно конкретно.

Тя присви очи.

— Един бърз въпрос. Тази магична дарба, свързана със сивото вещество, съпътствана ли е с абсолютна липса на угризения за целия ви вид, или само ти си лишен от съвест по рождение?

Той спусна приборите си.

— Моля?

Изобщо не я интересуваше, че го е обидила.

— Първо ме отвлече, сега ще заличиш спомените ми и дори не съжаляваш, нали?

Третираш ме като вещ, взета назаем...

— Опитвам се да те защитя — отсече рязко той. — Имаме врагове, доктор Уиткъм. Такива, които биха те открили, ако знаеш за нас, биха те отвели на тайно място, за да те убият... след известно време. Няма да го допусна.

Джейн се изправи.

— Слушай, прекрасни принце, цялата тази реторика за защита е прекрасна, но не бихме имали нужда от това, ако не бяхте ме отвлекли.

Той остави приборите в чинията и тя се приготви, че ще ѝ се развика. Вместо това той промълви тихо:

— Виж... беше писано да дойдеш с мен.

— Нима? Да не би на задника ми да имаше закачен надпис: „Отвлечи ме“?

Той остави чинията на шкафчето отстрани и я избута, сякаш храната го отвращаваше.

— Получавам видения — измърмори едва чуто.

— Видения.

Той не каза нищо повече и тя се замисли за номера с изтриването на спомените, който ѝ приложи. Ако беше способен на това... Исусе, да не би да говореше за гледане в бъдещето?

Джейн преглътна мъчително.

— Тези видения не са сладникави вълшебства от приказките, нали?

— Не са.

— По дяволите.

Той поглади козята си брадичка, сякаш преценяваше колко точно да ѝ каже.

— Получавам ги от край време, после внезапно изчезнаха. Не бях имал видение... всъщност, получих едно за Бъч преди няколко месеца, и понеже му се доверих, спасих живота му. Така че, когато братята дойдоха в болничната стая, им казах да те вземат, защото бях имал видение за теб. Говориш ми за съвест? Ако нямах такава, бих те оставил там.

Тя си припомни как се бе държал агресивно с най-близкия си и скъп човек заради нея. Истината беше, че дори когато ѝ взе бръснача, беше внимателен. А и мигът, в който се бе сгушил в нея, дирейки утеха.

Възможно беше да си е мислил, че постъпва правилно. Това не означава, че тя му прощава, но... все пак бе по-добро от отвличане като на Пати Хърст^[1], без никакво чувство за вина.

След момент на неловко мълчание тя го подкани:

— Трябва да си изядеш храната.

— Приключих.

— Не, не си. — Тя посочи с глава към чинията. — Хайде.

— Не съм гладен.

— Не съм те питала дали си гладен. И да знаеш, че окото ми няма да мигне да ти запуша носа и да те натъпча, ако е нужно.

Последва кратко мълчание и той... боже... той ѝ се усмихна. Между козята му брадичка и гълчетата на устните му се вдигнаха, а край очите му се появиха бръчици от смях.

Дъхът на Джейн спря. Той беше прекрасен, помисли си тя, под приглушената светлина на лампата, падаща върху масивната му челюст и лъскавата черна коса. Въпреки че дългите му кучешки зъби още ѝ се струаха малко странни, той изглеждаше доста повече... като човек. Достъпен. Привлекателен...

О, не. Никакви такива. Не.

Джейн пренебрегна факта, че се беше изчервила.

— Какво си мислиш, като ми показваш белите си зъби? Нали не си въобразяваш, че се шегувам за храната?

— Не, просто никой друг не ми говори така.

— Е, аз го правя. Това притеснява ли те? Тогава можеш да ме освободиш. Сега яж или

ще те нахраня като бебе, а съм сигурна, че това ще срина егото ти.

Още беше леко усмихнат, когато сложи чинията обратно в скута си и бавно дояде вечерята си. Щом приключи, тя отиде и взе чашата за вода, която беше изпразнил.

Напълни я отново в банята и му я занесе.

— Пий още.

Той я пресуши до дъно. Остави празната чаша на нощното шкафче, а тя се загледа в устата му с отново пробуденото любопитство на учен.

Миг по-късно горната му устна се повдигна и откри предните му зъби. Кучешките му зъби определено блестяха на светлината на лампата. Остри и бели.

— Удължават се, нали? — попита тя и се наведе към него. — Удължават се, когато се храниш.

— Да. — Той затвори устата си. — Или когато се ядосам.

— И стават отново нормални след това. Ще ми ги покажеш ли пак?

Той го направи и тя пипна ръба на един от зъбите му — цялото му тяло потрепери.

— Извинявай. — Тя се намръщи и отдръпна ръката си. — Болят те от интубирането ли?

— Не. — Клепачите му натежаха и тя го изгълкува като умора...

Боже, какъв беше този аромат? Тя вдиша дълбоко и разпозна смесицата от остри подправки, на които ѝ замириса хавлията в банята.

Умът ѝ бе завладян от мисълта за секс. Такъв, при който губиш всичките си задръжки. Усещането за който остава с дни.

Стига.

— Веднъж на около два месеца.

— Моля? А, вие толкова рядко ли...

— Се храним. Зависи от напрежението. И от нивото на активност също.

Добре, това съвсем прогони мисълта за секс. В съзнанието ѝ пробягаха мрачни сцени от описанията на Брам Стокър^[2] и тя си го представи как преследва хора и оставя нахапаните им трупове в тъмни улички. Очевидно той долови нейната неприязън и гласът му стана рязък.

— Това е нормално за нас. Не ни отвращава.

— Убивате ли ги? Хората, които хващате? — Тя събра всички сили за отговора.

— Хора? По-скоро вампири. Храним се от противоположния пол на нашия вид, не на вашия. И няма никакви убийства.

Тя повдигна вежди.

— О!

— Легендата за Дракула е ужасна досада.

Умът ѝ се изпълни с въпроси.

— Как се случва? Какъв е вкусът?

Той наклони глава. Очите му се отместиха от лицето към врата ѝ. Джейн бързо сложи ръка на гърлото си.

— Не се тревожи — каза сухо той. — Сит съм. Освен това човешката кръв не ми върши работа. Твърде нехранителна е, за да ме интересува.

Добре. Ясно. Хубаво.

Само дето ѝ стана малко неприятно. Сякаш в еволюционно отношение тя беше втора категория.

— Слушай... искам да проверя превръзката. Нищо чудно да е време да я махна.

— Давай.

Пациентът се облегна на възглавниците, мускулите на масивните му ръце се раздвижиха под гладката кожа. Тя спря за момент, когато завивката се смъкна от раменете му. С възвръщането на силите си той сякаш ставаше по-едър. По-едър и... по-сексапилен.

С усилие отклони ума си от посоката, в която беше поел, и се улови за медицинския му проблем като за спасителен пояс. С уверено движение на професионалист тя махна изцяло защитното покритие на превръзката от гърдите му и освободи лейкопласта от марлята между гръдните мускули. Повдигна превръзката и поклати глава. Изумително. Върху кожата му се виждаше единствено белег с формата на звезда, който беше отпреди. Белезите от операцията изглеждаха като леко обезцветена кожа и съдейки по това, смело можеше да допусне, че отвътре е също толкова добре възстановен.

— Това обичайно ли е? — попита тя. — Това бързо оздравяване.

— В Братството, да.

Боже! Ако можеше да проучи регенерирането на клетките му, би разгадала някои от тайните на процеса на стареене при хората.

— Забрави. — Той отмести крака навътре в леглото и стисна челюст. — Няма да сме опитни мишки на вашия вид. Сега, ако не възразяваш, ще взема душ и ще изпуша една цигара. — Тя отвори уста, но той я прекъсна. — Ние не се разболяваме от рак, така че си спести лекцията, става ли?

— Не се разболявате от рак? Защо? Как...

— По-късно. Нуждая се от гореща вода и никотин.

Тя се намръщи.

— Не искам да пушиш около мен.

— Точно затова отивам в банята. Там има вентилатор.

Той стана и чаршафът се свлече от тялото му, а тя бързо извърна поглед. Не беше ново за нея да види гол мъж, но той ѝ се стори някак различен.

Е, да. Беше метър и деветдесет и пет на ръст и масивен като скала.

Тя тръгна към креслото си и седна, но чу звук от влачене на крака и после тупване. Вдигна поглед разтревожена. Пациентът беше толкова нестабилен, че беше загубил равновесие и се беше подпрял на стената.

— Имаш ли нужда от помощ?

Моля те, кажи не. Моля те кажи...

— Не.

Благодаря ти, Господи.

Той взе запалка и цигара, явно ръчно свита, от нощното шкафче и прекоси стаята. Джейн седеше в ъгълчето си и наблюдаваше, готова да скочи и да го подкрепи, ако се наложеше.

А може би го наблюдаваше по причина, различна от страха ѝ той да не падне по очи върху килима. Гърбът му беше изумителен, мускулите му — масивни, но елегантни — се източваха от раменете към гръбнака. А задникът му беше...

Джейн закри очите си с ръка и не я свали, докато вратата не се затвори. След толкова години в медицината и хирургията, онази част в Хипократовата клетва, която забраняваше да сваляш пациент, ѝ беше пределно ясна.

Особено в случай, че въпросният пациент те е отвлякъл. *Боже.* Това наистина ли ѝ се

случваше?

Миг по-късно чу пускането на водата в тоалетната и очакваше звука от душа. Когато нищо не се случи, реши, че сигурно иска първо да изпуши цигарата...

Вратата се отвори и пациентът излезе, клатушкайки се като шамандура в океана. Сграбчи касата на вратата с ръката в ръкавица и мускулите му се напрегнаха.

— По дяволите... замаян съм.

Джейн превключи изцяло на режим лекар и тръгна бързо към него, независимо че беше гол и два пъти по-едър от нея и че само преди няколко минути гледаше задника му, сякаш бе на разпродажба. Тя обхвана с ръка стегнатия му кръст и подпря тялото му със своето, напрегнала мускули.

Беше ужасно тежък, когато се облегна на нея, и тя едва го заведе до леглото. Той легна, като изричаше проклетия, а тя се протегна през него за чаршафа и погледът ѝ се спря на белезите между краката му. Предвид бързото зарастване на белезите от операцията, се зачуди защо тези бяха останали по тялото му.

Той рязко дръпна завивката от ръката ѝ и чаршафът се разстла върху него като черен облак. Покри очи с ръка, единствено краят на брадичката му се виждаше.

Той беше засрамен.

В тишината помежду тях той беше... засрамен.

— Искаш ли да те измия?

Дъхът му спря и когато не отговори дълго време, тя очакваше, че ще ѝ откаже. Тогава устните му едва се размърдаха.

— Би ли го направила?

Пригответи се да му отговори сериозно, но осъзна, че това щеше да го притесни още повече.

— Мога ли да откажа, тръгнала съм да ставам светица, това е новата ми цел в живота.

Той се усмихна леко.

— Напомняш ми на Бъч... най-добрия ми приятел.

— За Ред Сокс ли говориш?

— Да, той винаги има готовност да пусне някой лаф.

— Не знаеш ли, че духовитостта е признак за интелигентност?

Пациентът отпусна ръката си.

— Никога не съм се съмнявал в твоята. Нито за миг.

Джейн трябваше да потисне ахването си. В очите му блестеше уважение към нея, а тя проклинаше себе си. Мъж, който си падаше по умни жени, я привличаше повече от всичко.

По дяволите.

Стокхолм. Стокхолм. Стокхолм...

— Много бих искал едно къпане. — След това добави: — Моля.

Джейн се прокашля.

— Да. Добре.

Тя прерови войнишките мешки, намери една пластмасова купа и тръгна към банята. След като я напълни с топла вода и взе една гъба, се върна и седна на нощното шкафче отляво.

Намокри гъбата, изстиска водата и шумът от нея прозвънтя в тихата стая.

Поколеба се. Намокри гъбата отново. Изцеди я.

Хайде, действай, вече отвори гръдния му кош и бръкна вътре. Можеш да се справиш и

с това. Не е проблем.

Мисли за него като за капак на кола, просто площ за почистване.

— Добре. — Джейн се протегна, постави топлата гъба върху ръката му над лакътя и пациентът потрепери. — Гореща ли е?

— Не.

— А какво значеше тази гримаса?

— Нищо.

При други обстоятелства щеше да бъде по-настойчива, но сега си имаше свои проблеми. Бицепсът му беше внушителен, а под загорялата кожа прозираше всяко мускулно влакно. Същото се отнасяше за широките му рамене и хлътнатината, водеща към гръдния мускул. Той беше в идеална физическа форма, нямаше нито грам мазнина по него, стегнат като расов жребец и мускулест като лъв.

Докато изтриваше гърдите му, тя спря върху белега отляво. Кръглият знак беше дълбоко в плътта, сякаш дамгосан.

— Защо това не е зараснало добре? — попита тя.

— Сол. — Той се размърда, като че ли я подканяше да продължи с къпането му. — Запечатва раната.

— Значи е било нарочно?

— Да.

Тя намокри гъбата отново, изцеди я и се наведе, за да достигне другата му ръка. Щом приближи към китката, той я отдръпна.

— Не искам да се приближаваш до ръката ми дори когато е с ръкавица.

— Защо е...

— Не ми се говори за това, така че въобще не питай.

Яснооо.

— Това едва не уби една от медицинските ми сестри, знаеш ли?

— Не съм изненадан. — Той се загледа в ръкавицата. — Бих я отрязал, ако можех.

— Не те съветвам.

— Естествено, че не. Ти не знаеш какво означава да живееш с този кошмар...

— Не, исках да кажа, че ако бях на твое място, бих помолила някой друг да го направи.

Шансът за успех би бил по-голям.

Последва миг тишина, после пациентът избухна в смях.

— Умница.

Джейн прикри усмивката си, докато потапяше и изцеждаше гъбата отново и отново.

— Само споделям медицинското си мнение.

Докато движеше гъбата надолу към стомаха му, смехът му премина през гръдния му кош и корема, а мускулите му се стягаха и отпускаха.

Изведнъж спря да се смее. От устата му излезе звук, подобен на свистене, и долната част на тялото му се разшава под завивките.

— Добре ли е прободната рана? — попита тя.

Почувства се виновна, когато той измърмори нещо като колебливо *да*. Толкова беше загрижена за гръдния кош, че не бе обърнала достатъчно внимание на пробождането.

Повдигна превръзката и видя, че раната е напълно зараснала. Само бледа розова линия показваше къде е била.

— Ще махна това. — Тя отстрани бялата марля, сгъна я на две и я хвърли в кошчето. —

Ти си невероятен, знаеш ли? Начинът, по който оздравяваш, е...

Докато отново мокреше гъбата, тя се чудеше дали иска да продължи надолу. Далеч надолу. Например... чак до края. Най-малко се нуждаеше от още интимни подробности за съвършенството на тялото му, но искаше да довърши работата си... ако ще само за да докаже на себе си, че не е по-различен от другите ѝ пациенти.

Можеше да го направи.

Но когато понечи да отметне завивката, той я сграбчи и я задържа на място.

— Едва ли ще искаш да продължиш.

— Не е нещо, което не съм виждала. — Когато той затвори очи, без да ѝ отвърне, тя каза тихо: — Оперирах те и съм наясно, че си отчасти кастриран. Не съм ти гадже, лекар съм. Гарантирам ти, че нямам отношение към тялото ти, освен в клиничен аспект.

Той трепна, преди да успее да прикрие реакцията си.

— Нямах отношение?

— Нека те измия. Не е кой знае какво.

— Добре. — Очите му с диамантен блясък се присвиха. — Както искаш.

Тя дръпна завивката.

— Няма от какво да се...

Да му се не види! Пациентът беше с ерекция. Огромна ерекция — от чатала чак до пъпа му. Гледката бе впечатляваща.

— Не е кой знае какво, нали така каза? — подхвърли той.

— Хм... — Тя прочисти гърлото си. — Ами... просто ще продължа.

— Не възразявам.

Проблемът беше, че не можеше да си спомни точно какво трябва да прави с гъбата. Гледаше го втренчено. Наистина втренчено.

А и каква друга реакция можеше да има пред мъж, надарен с инструмент като бейзболна бухалка?

О, боже, наистина ли мислеше това?

— След като вече си видяла какво ми е причинено — каза сухо той, — предполагам, че оглеждаш за нечистотии в пъпа ми.

Да. Точно така.

Джейн се върна към задачата си и прокара гъбата надолу по ребрата му.

— И тъй... Как се случи?

Той не отговори и тя погледна лицето му. Очите му бяха насочени към другия край на стаята, погледът му беше безжизнен. Беше виждала това при пациенти, жертва на нападение, и знаеше, че си припомня ужаса.

— Майкъл — промълви тя, — кой те нарани?

Той се намръщи.

— Майкъл?

— Не се ли казваш така? — Тя потопи гъбата. — Защо ли не съм изненадана?

— Ви.

— Моля?

— Наричай ме Ви.

Тя отново се залови с къпането.

— Нека да е Ви.

Джейн наклони глава и се загледа в ръката си, която се движеше нагоре-надолу по

тялото му. Още се бавеше и не отиваше надолу. Защото, въпреки разсейването с грозния спомен от миналото му, ерекцията му въобще не беше спаднала. Добре, трябваше да продължи надолу. Ехо, та тя бе възрастен човек. Лекар. С няколко любовници зад гърба си. Това беше просто биологична реакция, предизвикваща нахлуване на кръв в невероятно големия му...

Мислите ѝ пак се отнасяха в грешна посока.

Докато Джейн изтриваше хълбока му, се опита да пренебрегне факта, че при допира ѝ той изви гръб нагоре и възбуденият му член се насочи напред.

Тя вдигна поглед към него... и замръзна. Очите му бяха насочени към шията ѝ, пламтящи от желание, но не само сексуално.

Всякакво привличане, което може би беше изпитала към него, се изпари. Това беше мъж от друг вид, не човек. И беше опасен.

Погледът му се премести към ръката ѝ с гъбата.

— Няма да те ухапя.

— Добре, защото не искам да го правиш. — С това беше наясно. По дяволите, добре че я погледна по този начин, защото я върна в действителността. — Виж, не че искам да узная от опит, но боли ли?

— Не знам. Никога не съм бил ухапван.

— Нали каза, че...

— Храня се от жени. Но никой не се е хранил от мен.

— Защо? — Той стисна здраво устни и тя сви рамене. — Можеш да ми кажеш. После няма да си спомням нищо, нали така? Така че какво ти струва да споделиш?

Мълчанието продължи и изнервена от напрежението около таза му, тя реши да продължи от краката нагоре. Прокара гъбата по ходилата му, после по пръстите и той подскочи, сякаш имаше гъдел. Тя продължи към глезените.

— Баща ми не искаше да създавам потомство — изрече внезапно пациентът.

Тя мигом вдигна очи към неговите.

— Какво?

Той вдигна ръката си с ръкавицата, после посочи татуираното си слепоочие.

— Не ставам. Разбираш ли, не съм нормален. Така че баща ми се опита да се справи с мен като с куче. Естествено, беше му добре дошло, защото представляваше и жестоко наказание. — Когато тя издаде съчувствена въздишка, той вдигна показалеца си насреща ѝ. — Ако започнеш да ме съжаляваш, ще размисля за даденото обещание да не те ухапя.

— Никакво съжаление, честна дума — излъга тя с мек глас. — Но какво общо има това с пиенето от...

— Не обичам да споделям.

Себе си, помисли си тя. С никого... освен с Ред Сокс може би.

Тя внимателно изтри с гъбата пищяла му.

— За какво беше наказан?

— Може ли да те наричам Джейн?

— Да. — Тя отново натопи гъбата и я положи върху прасеца му.

Той пак замълча и тя реши да го остави на мира. Засега.

Под ръката ѝ коляното му се сгъна, по бедрото му мина чувствена тръпка. Очите ѝ се стрелнаха към ерекцията му и тя преглътна мъчително.

— Репродуктивната ви система като нашата ли е? — попита тя.

— Кажи-речи.

— Имал ли си любовници хора?

— Не се занимавам с хора.

Тя се усмихна с неудобство.

— Тогава няма да питам за кого мислиш в момента.

— Хубаво. Едва ли отговорът щеше да ти е по сърце.

Тя се сети за начина, по който той гледаше Ред Сокс.

— Гей ли си?

Той присви очи.

— Защо питаш?

— Изглеждаш доста привързан към приятеля си. Онзи с бейзболната шапка.

— Познавала си го отпреди, нали?

— Да, познат ми е, но не мога да си спомня откъде.

— Това би ли те притеснило?

Тя прокара гъбата нагоре по бедрото до чатала му, после бързо отмести ръката си.

— Ако си гей ли? Ни най-малко.

— Защото би се почувствала в безопасност, нали?

— Да, но и защото нямам предразсъдъци. Като лекар много добре осъзнавам факта, че каквито и да са предпочитанията ни, отвътре всички сме еднакви.

Е, хората поне. Тя седна на леглото и отново се залови да изтрива краката му. Когато приближи до ерекцията му, дъхът му спря и огромният член потрепна. Тазът му се надигна и тя погледна лицето му. Беше прехапал долната си устна, кучешките му зъби се врязваха в меката плът.

Добре, това вече беше...

Не ѝ влизаше в работата. Но все пак очевидно наистина имаше горещи фантазии за Ред Сокс в момента.

Като си каза, че това е най-обикновена ситуация, без нито за миг да повярва на лъжата си, тя се зае да измие корема му покрай щръкналия член. Щом ръбчето на гъбата леко го докосна, той издаде съскащ звук.

Бог да ѝ е на помощ, ето че пак го направи, докато се движеше бавно наоколо, още повече засили ерекцията му.

Ръцете му стиснаха чаршафите и с тих дрезгав глас той промълви:

— Ако продължаваш така, ще видиш колко много приличам на мъж човек.

Мили боже, тя искаше да види... Не, не искаше. Да, искаше.

Гласът му стана по-дълбок.

— Искаш да ме докараш до оргазъм ли?

Тя се прокашля.

— Не, разбира се. Това би било...

— Неуместно? Кой ще разбере? Тук сме само аз и ти. И честно казано, точно сега добре ще ми дойде малко удоволствие.

Тя затвори очи. Знаеше, че силната му възбуда не е породена от нея. Освен това не се канеше да скочи в леглото и да се възползва от него. Но искаше ли всъщност да узнае колко добре изглежда той, докато...

— Джейн, погледни ме. — Сякаш контролираше очите ѝ, те се вдигнаха бавно и срещнаха неговите. — Не лицето ми, Джейн. Ще гледаш ръката ми. Сега.

Тя се подчини, защото дори не ѝ хрумна, че може да не го послуша. Видя как облечената му в ръкавица длан отпусна чаршафите, сграбчени в мъртва хватка, и обхвана дебелия му възбуден член. Пациентът рязко изпусна въздух и задвижи ръка надолу-нагоре по набъбналата розова плът, контрастираща с черната кожа на ръкавицата.

О... боже... мой.

— Искаш ти да го направиш, нали? — изрече той пресипнало. — Не защото ме желаш. А защото се чудиш какво е чувството и как изглежда, когато свършвам.

Докато той продължаваше движенията си, тя се вцепени напълно.

— Не е ли така, Джейн? — Дишането му се учести. — Искаш да знаеш как се чувствам. Какви звуци издавам. Каква е миризмата.

Тя не кимаше с глава, нали? *По дяволите.* Правеше го.

— Дай ми ръката си, Джейн, нека я сложа върху себе си. Дори и да е само професионално любопитство, искам да ме накараш да свърша.

— Мислех... Мислех, че не харесваш хора.

— Не ги харесвам.

— А какво мислиш, че съм аз?

— Искам ръката ти, Джейн. *Сега.*

Тя не обичаше който и да било да ѝ нарежда какво да прави. Мъже, жени, без значение. Но тази пресипнала команда, издадена от великолепен мъж като него... особено при положение, че лежеше пред нея, напълно възбуден... не беше нещо, на което можеше да се откаже.

После щеше да ѝ е неприятно, че се беше разпореждал с нея. Но сега щеше да се подчини.

Джейн остави гъбата в купата и не можеше да повярва, че протегна ръка към него. Той я пое и я притегли до устата си. Бавно облиза дланта ѝ, като остави у нея топлото протяжно усещане от езика си. После я постави върху ерекцията си.

И двамата бяха задъхани. Той беше твърд като камък, горещ и по-широк от китката ѝ. Когато потрепна в ръката ѝ, една част от нея се чудеше какво, по дяволите, прави, а другата — сексуалната — оживя. Това я накара да изпадне в паника. Беше потискала чувствата си с години, използвайки медицината като заместител... и задържа ръката си там, където беше.

Тя го галеше със сладостно усещане за фината гладка кожа, движеща се върху твърдата сърцевина. Той отвори уста, докато тялото му се извиваше на леглото, а нейните очи ненаситно следяха движенията му. *По дяволите...* Той беше выпльщение на понятието секс, необременен от задръжки или неловкост, просто набираща мощ буря от оргазъм.

Тя сведе поглед към мястото, където го докосваше. Ръката му в ръкавицата имаше такова еротично излъчване, поставена в основата, под движението на нейната и закриваща ръбестите белези.

— Какво е усещането с мен, Джейн? — дрезгаво изрече той. — Различно ли е от онова, което мъжете човеци предизвикват у теб?

Да. По-хубаво е.

— Не. Съвсем същото е. — Погледът ѝ се спря на кучешките му зъби, които се впиваха в плътната му долна устна. Изглежда, се бяха удължили, и тя имаше чувството, че сексът и храненето са свързани. — Но разбира се, не изглеждаш като тях.

Нещо премина през лицето му, някаква сянка и ръката му се плъзна ниско долу между краката му. Първо си помисли, че разтрива тестисите си, но после осъзна, че всъщност се

прикрива от погледа ѝ.

Остра и кратка болка като драсване на кибритена клечка прониза гърдите ѝ, тогава той издаде тих гърлен стон и главата му се отметна назад, а синьо-черната му коса се разпиля по черната възглавница. Бедрата му се вдигнаха нагоре, мускулите на корема се стегнаха, а татуировките по слабините му се разпънаха и отново се свиха.

— По-бързо, Джейн. По-бързо, направи го за мен.

Единият му крак се повдигна, а ребрата му започнаха да се движат учестено. На слабата светлина на лампата по прекрасната му еластична кожа заблестя пот. Той приближаваше края... и колкото повече го приближаваше, толкова по-силно тя осъзнаваше, че прави това, защото го иска. Професионалното любопитство беше лъжа. Тя беше очарована от него по различни причини.

Продължи да движи ръката си.

— Не спирай... Чукай ме... — След като изстреля думата, раменете и вратът му се напрегнаха, а гърдните мускули се стегнаха като камък.

Изведнъж очите му се отвориха и блеснаха ярки като звезди.

После той оголи зъби, които се бяха удължили докрай, и издаде вик на облекчение. Докато свършваше, гледаше врата ѝ, а оргазмът продължаваше още и още и тя се зачуди дали не бяха два. Или повече. Боже... той беше поразителен и този божествен аромат на тъмни подправки, който излъчваше, изпълни стаята.

Когато се успокои, тя го пусна и почисти корема и гърдите му с гъбата. Направи го, без да се бави. Изправи се и ѝ се прииска да имаше малко време за себе си.

Той я гледаше с притворени очи.

— Виждаш ли? — каза рязко. — Абсолютно същото е.

Ама никак дори.

— Да.

Той придърпа завивката към кръста си и затвори очи.

— Можеш да използваш душа, ако искаш.

С бързи и некоординирани движения Джейн взе купата и гъбата и ги понесе към банята. Подпря ръце на мивката и си помисли, че може би горещата вода щеше да проясни ума ѝ, защото единственото пред очите ѝ бе как изглеждаше той след мощното изпразване върху себе си и ръката ѝ.

Върна се в спалнята замаяна, взе някои от нещата си от малката войнишка торба и си напомни още веднъж, че това, което се случваше, не беше реално, не беше част от нейната действителност. Беше някаква незначителна засечка, възелче в нишката на живота ѝ, сякаш съдбата ѝ за кратко бе прихванала грип.

Това не беше реално.

След като завърши урока, Фюри се върна в стаята си и смени учителските си дрехи — черна копринена риза и кремав кашмирен панталон — с кожените си дрехи за бой. Трябваше да е свободен тази вечер, но тъй като Ви все още се възстановяваше, имаха нужда от него.

Това го устройваше. По-добре да ловува на улицата, отколкото да го въвличат в тази история между Зи и Бела и нейната бременност.

Пристегна ножниците на гърдите си, мушна два кинжала с дръжките надолу в тях и два Зиг Зауера от двете страни на кръста си. На път към вратата облече коженото си палто и

потупа вътрешния джоб, за да се увери, че има няколко свити цигари и запалка у себе си.

Докато слизаше забързано по широкото стълбище, се молеше никой да не го види... но беше спипан точно преди да излезе от къщата. Бела го повика по име, когато вече беше в преддверието, и звукът от обувките ѝ, прекосяващи мозаечния под на фойето, означаваше, че трябва да спре и да я почака.

— Не се появи на Първото хранене — отбеляза тя.

— Имах часове. — Той я погледна през рамо и с облекчение забеляза, че изглежда добре. Имаше здрав тен, а очите ѝ бяха ясни.

— Яде ли изобщо нещо?

— Да — излъга той.

— Е... добре... не трябва ли да изчакаш Рейдж?

— Ще се видим по-късно.

— Фюри, добре ли си?

Напомни си, че не е негова работа да казва каквото и да е. Приключи с този въпрос при разговора си със Зи. Това изобщо не го...

Както винаги, когато общуваше с нея, нямаше контрол над себе си.

— Мисля, че трябва да поговориш със Зи.

Тя отпусна глава на една страна и косата ѝ падна още по-ниско над рамото. Боже, тази прекрасна коса. Толкова тъмна и все пак не черна. Напомняше му на изящен, грижливо полиран махагон с отблясъци в червено и тъмнокафяво.

— За какво?

По дяволите, изобщо не биваше да прави това.

— Ако имаш някаква тайна от Зи, каквото и да е... трябва да споделиш с него.

Очите ѝ се присвиха, после се отклониха от него. Тя премести тежестта на тялото си от единия крак на другия, после скръсти ръце пред гърдите си.

— Аз... хм, няма да питам откъде знаеш, но предполагам, че е, защото той знае. О... по дяволите. Щях да говоря с него, след като посетя Хавърс тази вечер. Записах си час.

— Много ли е силно кървенето?

— Не. Точно затова не исках да казвам нищо, докато не се видя с Хавърс. Боже, Фюри, нали знаеш какъв е Зи. И без това е притеснен за мен, боя се, че тревогата ще го направи разсеян и може да пострада в някоя битка.

— Да, но така е още по-зле, защото той не е наясно какво точно се случва. Говори с него. Трябва. Той ще се стегне. Заради теб ще го направи.

— Ядосан ли беше?

— Може би мъничко. Но повече е загрижен. Той не е глупак. Знае защо не би искала да му кажеш, ако нещо не е наред. Виж, вземи го с теб тази вечер, става ли? Позволи му да присъства.

Очите ѝ се навлажниха леко.

— Прав си. Знам, че си прав. Искам само да го предпазя.

— Точно това иска и той да направи за теб. Вземи го със себе си.

Последва мълчание, той знаеше, че сама трябва да се справи с колебанието, което се четеше в погледа ѝ. Беше ѝ казал каквото трябваше.

— Бъди здрава, Бела.

Но щом се обърна, тя сграбчи ръката му.

— Благодаря ти. За това, че не ми се ядоса.

За миг си представи, че тя носи неговото дете и може да я прегърне силно, да отиде с нея при лекаря и да я поеме в обятията си след това.

Фюри хвана внимателно китката ѝ и освободи ръката си от нейната. Усети нежния ѝ допир върху кожата си като болезнено дращене от бодлива тел.

— Ти си любимата на моя близък. Никога не бих могъл да ти се ядосам.

Като излезе от предверието в студената, ветровита нощ, си мислеше, че е самата истина, че не може никога да ѝ се ядоса. На себе си, от друга страна, без проблем.

Дематериализира се в центъра със съзнанието, че ще влезе в някакво стълкновение. Не знаеше къде е стената, нито от какво е направена, нито дали сам щеше да се блъсне в нея, или друг щеше да го запрати.

Ала стената го чакаше в злокобния мрак. Подсъзнателно се чудеше дали върху нея не е нарисувано едно голямо „X“.

[1] Патриша Камбъл Хърст (род. 1954 г.) — наследничка на вестникарски магнат, станала жертва на отвличане, придобило голяма публичност през 1974 г. и впоследствие присъединила се към похитителите си и участвала във въоръжен банков обир. — Б.пр. ↑

[2] Брам Стокър (1847–1912) — ирландски писател, най-известен с хорър романа си за Дракула. — Б.пр. ↑

Ви наблюдаваше Джейн, когато тя се запъти към банята. Тялото ѝ се изви елегантно, когато се обърна да остави чистите дрехи на плота, и на него му се прииска да я притисне в ръцете си. Да я покрие с целувки. Да проникне в нея.

Вратата се затвори, чу се шум от душа и той изруга. Боже... Усещането от ръката ѝ беше толкова хубаво и го беше довело до висини, които напоследък не беше достигал след секс. Но случилото се беше едностранно. Не можа да подуши никаква възбуда у нея. Тя го приемаше като изследване на биологичните функции. Нищо повече.

Ако трябваше да е честен пред себе си, беше се надявал, че при вида на оргазма му тя ще се възбуди, което беше пълна глупост предвид как изглеждаше от кръста надолу. Никое нормално същество не би си помислило: *О, да, вижте чудото с единия тестис. Каква наслада.*

Това беше причината винаги да остава с панталоните си по време на секс.

Заслушан в шума от душа, ерекцията му спадна и зъбите му се нормализираха. Докато ръката ѝ беше върху него, той беше изненадал сам себе си. Искаше да я ухапе. Не за да засити глада си, а защото искаше да усети вкуса ѝ в устата си и да остави следи по врата ѝ. Което беше абсолютно нетипично за него. Обикновено захапваше жените, защото му се налагаше, и когато го правеше, не му допадаше.

Колкото до нея? Можеше да се впие в някоя вена и да изсмуче течащото там с пълна сила.

Когато душът спря, единствената му мисъл бе копнежът да е в банята заедно с нея. Можеше да си я представи чисто гола, влажна и порозовяла от топлината. Искаше да знае как изглежда тилът ѝ, кожата между плешките ѝ, ямката в основата на гръбначния стълб. Искаше да плъзне устни от ключицата надолу до пъпа ѝ и накрая да спре между бедрата ѝ.

По дяволите... Пак се втвърдяваше. Което беше безсмислено. Тя задоволи любопитството си към тялото му и едва ли би се заинтересувала от него отново. А и дори да изпиташе някакво привличане, вече си имаше някого, нали така? Той изръмжа, като си представи тъмнокосия лекар, който я очакваше в истинския ѝ живот. Определено беше нейният тип и без съмнение бе достатъчно мъжествен.

Мисълта, че мръсникът имаше достъп до нея не само денем, но и през цялата нощ между чаршафите, го накара да усети парване в гърдите.

Ви закри очи с ръката си и се почуди кога ли му бяха присадили нова самоличност. Джейн беше оперирала сърцето му, а не главата, но нещо с него не беше наред, откакто беше лежал на операционната ѝ маса. Проблемът беше, че не можеше да спре да желае тя да го види като мъж, въпреки че това беше невъзможно поради цял куп причини. Той беше вампир, който на всичко отгоре беше откачалка, а и до дни щеше да стане Примейл.

Замисли се за това, което го очакваше от Другата страна и макар че не му се искаше да се връща в миналото, не можа да се спре. Съзнанието му заброди назад и той си припомни събитията, довели до кошмара, който го остави наполовина мъж.

Някъде около седмица след като баща му изгори книгите, Вишъс беше заловен да се измъква иззад преградата, прикриваща скалните рисунки. Нещастieto го сполетя заради дневника на воина Даригъс. Беше избягвал най-ценното си притежание дни наред, но накрая

се предаде. Ръцете му жадуваха да докоснат подвързията, очите му копнееха да зърнат изписаните думи, съзнанието му се нуждаеше от образите, които те създаваха в главата му, а сърцето — от връзката, която имаше с пишещия.

Беше прекалено самотен, за да може да устои.

Една от жените, работещи в кухнята, го залови и двамата замръзнаха на местата си. Не знаеше името ѝ, но лицето ѝ беше същото като на останалите подобни на нея в лагера: остър поглед, сбръчкана кожа и права линия вместо уста. По врата ѝ имаше следи от ухапвания, оставени от мъжете, които беше хранила, а дрехата ѝ беше мръсна и орфана. В едната си ръка държеше грубо изработена лопата, а зад себе си теглеше количка със счупено колело. Очевидно беше изтеглила късата сламка и бе принудена да се погрижи за отходните места.

Погледът ѝ се плъзна надолу към ръцете на Ви, сякаш преценяваше оръжие.

Ви стисна здраво притежанието си.

— Ще бъде жалко, ако споменеш нещо, не е ли така?

Тя пребледня и побягна, като изпусна лопатата, докато тичаше.

Новината за случилото се между него и другия претранс се беше разнесла из лагера и бе накарала всички да се страхуват от него, което беше добре. Би нападнал всеки, за да защити единствената си книга, дори и жена, и не се срамуваше от това. Според законите на баща му никой в лагера не беше защитен и Ви беше напълно сигурен, че тя би използвала видяното за собствена облага, стига да можеше. Това беше единственият начин.

Вишъс напусна пещерата през един от тунелите, водещи навън към планината, и забърза към къпиновите храсталаци. Зимата приближаваше бързо и студът правеше въздуха плътен. Чу наблизо реката и беше жаден, но остана скрит, докато плъзеше по покрития с борови иглички хълм. Винаги стоеше далече от водата, когато излизаше, не само защото се боеше от наказание, но и състоянието му на претранс не му даваше шансове за равностойна борба, ако насреща му излезеше вампир, човек или животно.

В началото на всяка нощ претрансите се опитваха да напълнят празните си стомаси около реката и той долови шума от риболова им. Момчетата се бяха разположили в широката част на потока, където се образуваше нещо като малко езеро. Той ги избегна и се насочи към един по-отдалечен участък.

Извади от кожената си торба парче тънка връв, на чийто край бяха завързани кука и сребърна тежест. Хвърли недодяланата си въдица във водата и почувства, че въжетото се опъна. Седна на един камък, върза канапа за парче дърво и го стисна между дланите си.

Чакането му беше безразлично, не беше нито бreme, нито удоволствие, и когато чу разправия надолу по реката, не обърна внимание. Схватките бяха ежедневие в лагера и той знаеше защо се карат останалите претранси. Само защото си уловил риба, не значеше, че можеш да я задържиш за себе си.

Взираше се в забързания поток, когато усети нещо странно на врата си. Сякаш някой го беше потупал отзад.

Скочи и изпусна въдицата си на земята, но зад него нямаше никой. Подуши въздуха, огледа дърветата наоколо. Нищо.

Наведе се да хване отново въдицата си, но парчето дърво отскочи и падна в реката. Риба беше клъвнала примамката. Ви се втурна да я задържи, но само успя да види как изчезва във водата. Затича се от камък на камък, следвайки я все по-далече и по-далече надолу по реката. Това доведе до срещата му с другия.

Претрансът, когото беше пребил с книгата си, вървеше покрай потока с пъстърва в ръка, която, ако се съдеше по хищническото му задоволство, несъмнено беше откраднал от друг. Точно когато зърна Ви, въдицата на Ви с улова му на нея мина покрай него и той спря. С триумфален възглас тикна мятащата се риба в джоба си и хукна след тази на Ви, въпреки че това го поведе обратно към преследвачите му.

Може би заради репутацията на Ви другите момчета се дръгнаха от пътя му, когато той се запъти след претранса. Групата изостави гонитбата и се превърна в подтичващи наоколо зрители.

Другият претранс беше по-бърз от Ви, скачайки небрежно от камък на камък, докато Ви беше по-внимателен. Кожените подметки на масивните му ботуши бяха мокри, а мъхът, растящ по скалите — хлъзгав. Въпреки че жертвата му набираше преднина, той се бавеше, за да подбере къде да стъпи.

Когато стигна до уширението на потока, където останалите бяха ловили, претрансът скочи върху един камък и се протегна за висящата на куката на Ви риба. Но щом посегна да хване пръчката, за която беше завързан канапът, загуби равновесие... и кракът му се изпързала изпод него.

Понесе се с главата надолу бавно и грациозно като перо. Звукът от удара на главата му в камъните, лежащи само на сантиметри под повърхността на водата, беше силен като пукотът от пречупено парче дърво и когато тялото му се отпусна, самоделната въдица се понесе бързо напред.

Ви се приближи към момчето, припомнил си видението, което беше имал. Оказа се очевидно погрешно. Не беше умрял на върха на планината с лице, огряно от слънцето, и коси, разрошени от вятъра. Умря тук и сега в прегръдките на реката.

Това беше поне малко облекчение.

Вишъс се загледа в тялото, отнесено от течението към спокойното езеро. Точно преди да потъне, то се обърна с лицето нагоре.

От неподвижните устни се отделиха мехурчета и се отправиха към повърхността, за да уловят лунната светлина. Ви се удиви от смъртта. Наставаше такъв покой, веднъж щом тя настъпеше. Каквито и разправии и действия да бяха предизвикали отпътуването на душата към вечността, това, което следваше, напомняше тихата монотонност на падащ сняг.

Без да се замисли, пхна дясната си ръка в ледената вода. Изведнъж по повърхността на езерото се разстла блясък, излъчващ се от дланта му... и лицето на претранса беше силно осветено, сякаш огрято от слънцето. Ви въздъхна. Видението му се сбъдваше точно както го беше съзрял. Това, което беше замъглило яснотата на картината, беше косата на момчето, полюшвана от подводните течения, а не от вятъра.

— Какво правиш във водата? — произнесе нечий глас.

Ви погледна нагоре. Другите момчета се бяха подредили един до друг на неравния речен бряг, загледани в него.

Ви отдръгна ръка от водата и я скри зад гърба си, така че никой да не я вижда. Блясъкът изчезна и мъртвият претранс потъна в тъмните дълбини, сякаш погребан.

Ви се изправи на крака и се взря в онези, които сега бяха не само негови противници в битката за оскъдната прехрана, но и негови врагове. Сплотеността между застаналите рамо до рамо момчета му подсказа, че независимо от свадите в лагера, имаше нещо, което ги свързваше в едно. Той беше отхвърлен от тях.

Ви примигна и се замисли за случилото се след това. Странното бе, че животът ти никога не завива в посоката, която очакваш. Беше предполагал, че претрансите ще претърпят промяната един по един и после ще се съюзят срещу него, но съдбата несъмнено обичаше изненадите.

Обърна се на една страна, жадуващ за малко сън. Но когато вратата на банята се отвори, не можа да не повдигне клепачи. Джейн се беше преоблякла в бяла блуза с копчета от горе до долу и черни широки панталони. Лицето ѝ беше порозовяло от топлината, а косата ѝ беше влажна. Изглеждаше невероятно.

Краткият и повърхностен поглед, който му отправи, му подсказа, че го е помислила за заспал. После тя отиде и седна в креслото в ъгъла. Вдигна крака, обгърна коленете си с ръце и опря брадичката си на тях. Изглеждаше толкова крехка, сгушила се така в креслото.

Той затвори очи и почувства отчаяние. Съвестта му, погребана от векове, изведнъж се беше пробудила. След шест часа нямаше да може да се преструва, че не е напълно излекуван, което значеше, че нейните задължения тук приключваха и той трябваше да я пусне, когато слънцето залезеше тази вечер.

Но какво значеше видението му, свързано с нея? Онова, в което тя стоеше окъпана в светлина пред вратата? Можеше да е било халюцинация.

Ви се намръщи, когато долови някакъв аромат в стаята. *Какво, по дяволите, беше това?*

Вдиша дълбоко и мигом се втвърди. Членът му започна да увеличава размерите си. Погледна към Джейн в другия край на стаята. Очите ѝ бяха затворени, а устата леко отворена. Веждите ѝ бяха смръщени... и изглеждаше, сякаш е възбудена. Може да не ѝ допаднаше особено, но беше възбудена. За него ли мислеше? Или за онзи мъж?

Ви устреми съзнанието си, без особена надежда да успее да проникне в главата ѝ. Когато изчезнаха виденията му, същото се случи и с мислите на останалите, тези, които му се натрапваха, а също и тези, които можеше да чуе по своя воля.

Образът в главата ѝ беше неговият.

Да, определено беше той, извиващ се на леглото, със стегнати коремни мускули и напрегнати бедра, правещ секс с дланта ѝ. Беше точно преди да свърши, когато бе дръпнал облечената в ръкавица ръка от члена си и беше сграбчил завивката.

Лекарката му го желаше въпреки недъга му, въпреки факта, че не беше от нейния вид и я държеше тук против волята ѝ. Изпитваше болезнен копнеж. *Копнеж по него.*

Ви се усмихна, усетил как кучешките му зъби се удължават в устата. Не беше ли моментът подходящ да прояви разбиране? И да облекчи донякъде страданието ѝ...

Разкрячен и със свити в юмруци ръце, Фюри стоеше изправен над *лесъра*, когото току-що беше извадил от строя с жесток удар в слепоочието. Мръсникът лежеше с лице към земята, с разперени ръце и крака, като мръсна купчина. Коженото му яке беше разкъсано на гърба от боя.

Фюри пое дълбоко въздух. Врагът можеше да бъде убит по джентълменски. По време на война имаше достойни начини да причиниш смъртта дори на мразените от теб. Огледа се и подуши въздуха. Нямаше хора. Нито *лесъри*. Нито пък някой от братята му.

Наведе се към убиеца. Да, при отстраняване на враговете имаше определени стандарти на поведение, които трябваше да се спазват.

В този случай нямаше да е така.

Фюри грабна *лесъра* за кожения колан и безцветната му коса и го запрати с главата напред към тухлената сграда като стенобойна машина. Чу се глух звук, когато челото му се разби, а гръбначният стълб проби тила.

Но онзи не беше мъртъв. За да бъде убит някой като него, трябваше да бъде пронизан в гърдите. Ако го оставеше така, мръсникът щеше да бъде в състояние на постоянно разлагане, докато накрая Омега не дойдеше за тялото.

Фюри хвана ръката му, затътри го зад контейнерите за смет и извади един кинжал. Не използва оръжието, за да прати врага си обратно при господаря му. Гневът му, нещо което не обичаше да изпитва, силата, която не си позволяваше да използва при каквито и да било обстоятелства, започваше да се надига у него и импулсът беше непреодолим.

Жестокостта на действията му опетни съвестта му. Въпреки че жертвата му беше убиец без каквото и да било морал, който само преди двайсет минути се беше опитал да ликвидира двама цивилни вампири, това, което Фюри вършеше, пак не беше редно. Цивилните бяха спасени. Врагът беше обезвреден. Краят трябваше да настъпи чисто.

Но той не се спря.

Докато *лесърът* виеше от болка, Фюри продължи да действа. Острието му преминаваше бързо през кожата и органите, които миришеха на бебешка пудра. Черна лепкава кръв се стичаше на тротоара и покриваше ръцете, ботушите и кожените му дрехи.

Убиецът се превърна в тренажор за яростта и самоомразата му, обект, върху който да излее чувствата си. Естествено, действията му го накараха да спре да мисли за себе си, но той продължаваше. Не можеше да спре. Кръвта му беше гориво, а емоциите — пламък, и огънят беше неизбежен сега, когато искрата беше налице.

Фокусиран над ужасяващите си действия, той не чу другия *лесър* да се приближава откъм гърба му. Долови полъха на бебешка пудра точно преди онзи да замахне, и едва успя да отскочи от пътя на бейзболната бухалка, чиято цел беше черепът му.

Яростта му се прехвърли от обезвредения убиец към този, който още беше на крака, и тъй като притежаваше гените на воин, той атакува. Насочи черния си кинжал към долната част на коремната област.

Но не уцели. *Лесърът* закачи с бухалката си рамото му, после замахна към здравия крак на Фюри и я стовари странично върху коляното му. Докато падаше, Фюри се постара да задържи кинжала си в ръка, но онзи беше същински Хосе Кансеко^[1] с тази алуминиева бухалка. Още един замах и оръжието му отлетя, отдалечавайки се по мокрия тротоар. *Лесърът* скочи върху гърдите на Фюри и го хвана за гърлото, притискайки го в здрава хватка с едната си ръка, която беше яка и жилава като метална жица. Фюри се вкопчи в дебелината му китка, тъй като не му достигаше въздух, но изведнъж осъзна, че имаше да се тревожи за по-сериозни неща от задушаването. Убиецът сграбчи бухалката през средата. Смъртоносно концентриран, той замахна и я стовари право върху лицето на Фюри.

Болката избухна като бомба в скулата и окото му и рикошира като нажежен до бяло шрапнел през цялото му тяло.

Беше... изненадващо хубаво. Заглуши всичко останало. Единственото, което усещаше, беше смразяващият сърцето сблъсък и последвалото го, подобно на електричество, пулсиране.

Хареса му.

С още действащото си око видя, че *лесърът* замахва отново за удар. Фюри дори не се напрегна. Просто наблюдаваше действията му, съзнавайки, че мускулите, участващи в повдигането на парчето полиран метал, щяха да се стегнат и да го стоварят обратно върху лицето му. *Време е да се мре*, помисли си смътно. Орбиталната му кост най-вероятно вече беше раздробена или най-малкото със сериозна фрактура. Още един удар и вече нямаше да е способна да пази сивото му вещество.

В съзнанието му изникна портретът на Бела, който беше нарисувал. Тя, седнала в трапезарията на масата за вечеря, обърната към близнака му. Любовта помежду им беше осезаема и прекрасна като копринена тъкан, но силна и вечна като закалена стомана.

Произнесе молитва на Древния език за тях и бебето им, в която пожела да бъдат добре и да ги срещне във вечността в далечно, далечно бъдеще. *Докато се възродим отново беше фразата*, с която завърши.

Фюри пусна китката на убиеца и взе да си повтаря фразата отново и отново, като се чудеше коя ли от четирите думи ще му бъде последна.

Но удар не последва. *Лесърът* вече не беше върху него. Отскочи от гърдите му, сякаш беше кукла, която някой беше дръпнал за конците.

Фюри лежеше там, едва дишайки, а около него се носеше сумтене и пъшкане, после видя ярка светлина. Организмът му произвеждаше ендорфин и това го понесе към висини, където се чувстваше в идеално здраве, но беше сигурно доказателство, че здраво е загазило.

Смъртта беше ли настъпила вече? Дали първият удар бе достатъчен, че да предизвика кръвоизлив в мозъка му?

Както и да е. Чувстваше се добре и се почуди дали и със секса е така. Усещането след това беше от значение. Единствено тиха отмора.

Спомни си за Зейдист, който беше дошъл при него по средата на едно парти преди няколко месеца със сак в ръка и със страховита молба в погледа. На Фюри му беше дошло до гуша от потребностите на близнака му, но въпреки това отиде с него в залата и го заудря отново и отново.

Това не беше първият случай, когато Зейдист беше имал нужда от подобно разтоварване.

Фюри винаги беше мразил да нанася на брат си побоищата, за които той молеше, и никога не беше разбирал мазохистичните му наклонности, но това беше невероятно. Нищо друго нямаше значение. Сякаш реалността беше далечна буря, която не можеше да го достигне, защото той не се изпречваше на пътя ѝ.

Чу също така и плътния глас на Рейдж в далечината.

— Фюри? Повиках да ни приберат. Трябва да идеш в клиниката на Хавърс.

Когато Фюри се опита да заговори, челюстта му отказа да си изпълни задълженията, сякаш някой я беше залепил. Очевидно отокът беше започнал и той се задоволи с поклащане на главата.

Лицето на Рейдж се появи в полезрението на единственото му виждащо око.

— Хавърс ще...

Фюри отново поклати глава. Бела щеше да бъде там тази вечер заради проблемите ѝ с бременността. Ако имаше опасност да пометне, той не искаше да влошава нещата, появявайки се като спешен случай.

— Не... при Хавърс... — изрече пресипнало.

— Братко, не си в състояние, в което само първа помощ може да помогне. —

Съвършеното като на модел лице на Рейдж беше като маска на разума и спокойствието, което значеше, че наистина е разтревожен.

— У дома.

Рейдж изруга, но преди отново да успее да спомене отиването в клиниката на Хавърс, в пряката зави кола със запалени фарове.

— По дяволите. — Рейдж се хвърли в действие. Повдигна Фюри от тротоара и го избута зад кофите за боклук.

Коего ги отведе право при обезобразения *лесър*.

— Какво, *по дяволите*, е това? — ахна Рейдж, докато към тях се приближаваше лексус с хромирани джанти. Отвътре кънтеше рап.

Когато отмина, блестящите синьо-зелени очи на Рейдж се присвиха.

— Ти ли му стори това?

— Тежка... битка. Точка — прошепна Фюри. — Отведи ме у дома.

Когато затвори очи, осъзна, че тази вечер беше научил нещо. Болката беше нещо хубаво и в комбинация с подходящите обстоятелства не беше така позорно да прибъгва до нея, както към хероина, а и беше леснодостъпна, тъй като вървеше ръка за ръка с работата му.

Колко идеално.

Джейн седеше в креслото срещу леглото на пациента си с наведена глава и затворени очи. Не можеше да спре да мисли за това, което бе направила с него... както и за резултата от действията ѝ. Беше го видяла в мига на кулминацията, извил глава назад, оголените му зъби блестяха, а членът му се движеше между пръстите ѝ, докато той поемаше въздух със свистене и го изпускаше като стенание.

Размърда се. Усещаше горещи вълни, но не заради отоплението.

Не можеше да спре да превърта сцената в главата си отново и отново и се стигна дотам, че ѝ се наложи да отвори леко уста, за да си поеме дъх. В един момент по време на тази неспирна въртележка от образи почувства лека болка в главата, сякаш вратът ѝ беше застанал в лоша позиция, но после задряма.

Естествено, подсъзнанието ѝ продължи оттам, където бяха спрели спомените.

Сънят ѝ започна с леко докосване по рамото от нещо тежко и топло. Начинът, по който то се плъзна надолу по ръката ѝ до китката и после се отърка в дланта ѝ, я накара да се отпусне. Пръстите ѝ го притиснаха, а после се разтвориха, за да посрещнат целувка в центъра на дланта. Почувства меките устни, топлия дъх и кадифеното потъркване на... козята брада.

Последва кратка пауза, сякаш ѝ искаха разрешение.

Знаеше отлично кого сънува. И също така знаеше какво щеше да се случи във фантазиите ѝ, ако позволеше нещата да продължат.

— Да — прошепна в съня си.

Пациентът ѝ хвана прасците ѝ и ги свали от креслото, после нещо обемисто и топло се намести там и разтвори бедрата ѝ широко. Хълбоците му... о, боже, през меките панталони, с които беше обута, почувства ерекцията му притисната с целия си размер към нея. Разтвори яката на ризата ѝ, устата му намери шията ѝ, устните му се впиха в кожата ѝ, докато хълбоците му се движеха ритмично. Докосна с ръка гърдите ѝ, после я плъзна надолу по

корема и още по-надолу, за да заеме мястото на ерекцията му.

Джейн простена и изви тяло, а нещо остро се опря във врата ѝ под основата на челюстта. *Кучешки зъби.*

Изпълни я страх, но също и неистова възбуда.

Преди да успее да проумее връзката между тези две противоположности, устата му се отдели от врата ѝ, за да открие гърдите ѝ през ризата. Засмука ги, а с ръка притисна мястото, което беше готово за него, жадуваше за него. Тя отвори уста и нещо си проправи път навътре... палецът му. Впи се в него страстно и си представи какво друго можеше да бъде между устните ѝ.

Той беше господарят на всичко това, този, който задействаше механизма. Знаеше отлично какво прави, когато притисна с пръсти овлажнените ѝ панталони, за да я доведе до ръба.

Глас в главата ѝ — неговият — произнесе:

— Свърши заради мен, Джейн.

Изневиделица ярка светлина освети лицето ѝ и тя се изправи в опит да отблъсне с ръце пациента си.

Само че той не беше дори близо до нея. Лежеше в леглото си. Заспал.

А колкото до светлината, тя идваше от коридора. Ред Сокс беше отворил вратата на спалнята.

— Съжалявам, че ви будя — каза. — Имаме спешна ситуация.

Пациентът се изправи до седнало положение и погледна към Джейн. В мига, когато очите им се срещнаха, тя се изчерви и отклони поглед.

— Кой? — попита пациентът.

— Фюри. — Ред Сокс кимна към креслото. — Трябва ни лекар. Възможно най-бързо.

Джейн прочисти гърло.

— Защо гледаш към...

— Нужна си ни.

Първата ѝ мисъл беше, че прекалено се забърква с тях, но професионалистът у нея проговори.

— Какво се е случило?

— Доста грозна гледка. Нападнат е с бухалка. Ще дойдеш ли с мен?

Гласът на пациента ѝ я изпревари и с характерния протяжен изговор изрече нещо невероятно.

— Ако тя ще ходи някъде, идвам и аз. И колко е зле?

— Ударен е в лицето. Лошо. Отказва да отиде в клиниката на Хавърс. Каза, че Бела е там заради бебето и не иска да я разстройва, като се появи в такова състояние.

— Проклетият брат все трябва да се прави на герой. — Ви погледна към Джейн. — Ще ни помогнеш ли?

След секунда тя потърка лицето си. Дявол да го вземе.

— Да, ще помогна.

Джон свали глока, който му беше даден, и се загледа в мишената, висяща на двайсетина метра от него. Плъзна предпазителя обратно на мястото му. Нямаше думи.

— Боже — промълви Блей.

Неспособен да повярва, Джон натисна жълтия бутон вляво от себе си и парчето картон се приближи като куче, повикано у дома. В центъра, подредени като листенца на маргаритка, имаше шест точни попадения. *Небеса!* След като се беше провалял във всичко, свързано с боя, на което ги обучаваха, най-накрая се беше представил отлично в нещо.

Как да не забрави за главоболието си?

Нечия тежка ръка се стовари на рамото му. В гласа на Рот звучеше гордост.

— Справи се много добре, синко. Наистина добре.

Джон се протегна и откачи мишената.

— И така — заключи Рот. — Това е всичко за днес. Проверете оръжията си, момчета.

— Хей, Куин — извика Блей. — Видя ли това?

Куин предаде пистолета си на един *доген* и се приближи.

— Като дело на Мръсния Хари е.

Джон сгъна парчето хартия и го прибра в задния джоб на джинсите си. Докато връщаше оръжието си, се почуди как да го разпознае, че да може да го използва отново при следващата тренировка. Серийните номера бяха изтрити, но на цевта имаше малка драскотина. Със сигурност можеше да го различи.

— Вървете — нареди Рот, облегал огромното си тяло до вратата. — Автобусът ви чака.

Когато Джон остави пистолета си и вдигна поглед, до него стоеше Леш, огромен и застрашителен.

С плавно движение се наведе и остави глока си с цев, насочена към гърдите на Джон. Недвусмислено показалецът му докосна леко спусъка.

Блей и Куин бързо се намесиха, като му блокираха пътя. Направиха го небрежно, сякаш бяха наоколо случайно, но посланието им беше ясно. Леш повдигна рамене, отдръпна ръка от глока и на път за вратата потупа Блей по рамото.

— Нещастник — измърмори Куин.

Тримата се запътиха към шкафчетата си, за да си вземат учебниците, и после поеха заедно навън. Тъй като Джон щеше да използва тунела, за да се прибере в имението, те спряха пред вратата на бившия кабинет на Тор.

Другите ученици минаваха покрай тях и Куин снижи глас.

— Тази вечер трябва да излезем. Не мога повече да чакам. — Той направи гримаса и подръпна панталоните си, като че там имаше шкурка. — Умирам за жена, ако разбирате какво имам предвид.

Блей леко се изчерви.

— Аз... да. И на мен ще ми дойде добре. Джон?

Въодушевен от успеха си на стрелбището, Джон кимна.

— Добре. — Блей повдигна джинсите си. — Ще отидем в „Зироу Сам“.

Куин се намръщи.

— Какво ще кажеш за „Скриймърс“?

— Не, предпочитам „Зироу Сам“.

— Добре. Можем да отидем с моята кола. — Куин се огледа. — Джон, защо не отидеш с автобуса у Блей?

— *Не трябва ли да се преоблека?*

— Ще вземеш назаем дрехи от него. Трябва да изглеждаш добре за „Зироу Сам“.

Изневиделица се появи Леш.

— Ще ходиш в центъра, така ли, Джон? Може да се срещнем там, приятелче.

С гадна усмивка на лицето той се заотдалечава бавно и мускулестите му рамене се стегнаха, сякаш влизаше в битка. Или му се искаше.

— Май си търсиш гадже, Леш — изръмжа Куин. — Продължавай в този дух и ще си го получиш, *приятелче*.

Леш спря и хвърли поглед назад, осветен от лампите над него.

— Куин, поздрави баща си от мен. Винаги ме е харесвал повече от теб. Може би защото двете ми половини си пасват.

Леш посочи с пръст окото си и продължи напред. Лицето на Куин се изопна, сякаш се превърна в статуя. Блей прегърна приятеля си през врата.

— Дай ни четирийсет и пет минути да се приготвим и после можеш да дойдеш да ни вземеш.

Куин не отговори веднага. Най-накрая каза с тих глас:

— Да. Няма проблем. Ще ме извините ли за момент?

Куин хвърли учебниците си и се върна в помещението с шкафчетата. Вратата се затвори след него и Джон изписа с ръце:

— *Семействата на Леш и Куин близки ли са?*

— Двамата са първи братовчеди. Бащите им са братя.

Джон се намръщи.

— *Защо Леш сочеше към окото си?*

— Не се тревожи за това.

Джон го хвана за ръката.

— *Кажете ми.*

Блей потърка червенокосата си глава, като че се мъчеше да измисли някакъв отговор.

— Добре... Бащата на Куин не е кой да е в *глицерата*. Същото важи и за майка му. А там не се уважават дефектните.

Каза го, сякаш това обясняваше всичко.

— *Не разбирам. Какво му е на очите?*

— Едното е синьо, а другото зелено. Куин никога няма да има семейство заради това, че са различни. Баща му се е срамувал заради него цял живот. Затова винаги сме в моята къща. Има нужда да се махне от родителите си. — Блей погледна към вратата на помещението с шкафчетата, сякаш през нея можеше да зърне приятеля си. — Единствената причина, заради която още не са го изхвърлили, е, защото се надявах, че нещата ще се оправят след преобразяването. Затова той трябваше да използва някоя като Марна. Кръвта ѝ е много чиста. Според плана това трябваше да помогне.

— *Но не стана така.*

— Не. Вероятно скоро ще го накарат да си тръгне. Имам готова стая за него, но се съмнявам, че ще я използва. Много е горд. И с основание.

На Джон му хрумна ужасна мисъл.

— *Как е получил синината? Тази на лицето му, след като премина преобразяването?*

В този миг вратата се отвори и Куин се появи с широка усмивка на лицето.

— Ще тръгваме ли, господи? — Вдигна учебниците си, възвърнал самочувствието си. — Да действваме, преди всички свестни жени в клуба да са заети.

Блей го потупа по рамото.

— Води ни, маестро.

Тръгнаха към подземния паркинг, Куин — отпред, Блей — отзад, а Джон — в средата. Когато Куин се качи в автобуса, Джон побутна Блей по рамото.

— *Бил е баща му, нали?*

Блей не отговори веднага. После кимна веднъж.

[1] Хосе Кансеко (род. 1964 г.) — известен американски бейзболист от кубински произход. — Б.пр. ↑

Това или беше супер страхотно или плашещо до смърт.

Джейн имаше чувството, че върви през подземен тунел в някой от филмите на Джери Брукхаймър. Сякаш се намираще сред декорите на високобюджетна холивудска продукция: стомана и приглушено осветление, идващо от безкрайно дълги флуоресцентни лампи. Всеки миг героят на Брус Уилис от 80-те години щеше да дотича, облечен в разкъсана, очертаваща мускулите риза и с картечница в ръка.

Погледна към флуоресцентните панели на тавана и после към лъскавия метален под. Можеше да се обзаложи, че стените са дебели поне петнадесет сантиметра. Тези имаха пари. Много пари. Такива, които не се печелят от незаконна търговия с медикаменти на черния пазар, нито със задоволяване нуждите на пристрастените към кокаина. Това бяха суми от порядъка на тези в държавна хазна, което навеждаше на мисълта, че вампирите не бяха просто друг вид, а друга цивилизация.

Докато тримата вървяха, тя се чудеше защо не я бяха вързали. Но пък, от друга страна, пациентът ѝ и приятелчето му бяха въоръжени.

— Не. — Пациентът поклати глава към нея. — Не си с белезници, защото няма да избягаш.

Джейн за малко не зяпна от учудване.

— Не ми чети мислите.

— Извинявай. Нямах намерение. Просто се случи.

Тя прочисти гърло, като се опита да не обръща внимание на това, колко невероятно изглеждаше той, изправен на крака. Облечен в карирано долнище на пижама „Блек Уоч“ и черна, прилепнала тениска, той се движеше бавно, но със смъртоносна самоувереност, която беше зашеметяваща.

За какво бяха говорили?

— Откъде знаеш, че няма да избягам?

— Няма да обърнеш гръб на нуждаещ се от медицинска помощ. Не е в природата ти, нали така?

По дяволите. Познаваше я прекалено добре.

— Да, вярно е — потвърди той.

— Престани.

Ред Сокс погледна към Джейн и пациента.

— Способностите ти да четеш мисли са се върнали?

— С нея ли? От време на време.

— Долавяш ли нещо от останалите?

— Не.

Ред Сокс намести шапката си.

— Каж ми, ако доловиш нещо от мен, става ли? Има мисли, които искам да си останат лични, ако ме разбираш.

— Ясно. Въпреки че понякога не мога да се спра.

— Именно заради това, когато съм около теб, ще мисля само за бейзбол.

— Слава богу, че не си фен на „Янкис“.

— Не произнасяй тази дума. В смесена компания сме.

Не си казаха нищо повече, докато се движеха през тунела, а Джейн се зачуди дали не

си е изгубила ума. Би трябвало да е ужасена в това тъмно подземие, придружена от двама огромни вампири. Но не беше. Странно, но се чувстваше на сигурно място... сякаш пациентът ѝ би я защитил, защото ѝ беше дал дума, а Ред Сокс би направил същото, защото двамата бяха свързани.

Къде беше логиката във всичко това?

Извикайте С 77 00. После К-Х-О-У-М! Какво изписа? ОТКАЧАЛКА.

Пациентът се наведе към ухото ѝ.

— Не си те представям като главна мажоретка, но си права, че ще унищожим всичко, което само би те стреснало дори. — Изправи се като една гигантска маса от тестостерон в пантофи.

Джейн го потупа по ръката и направи знак с показалец да се наведе отново към нея. Когато го направи, тя прошепна:

— Страх ме е от мишки и паяци, но не е нужно да вадиш оръжието си и да отваряш дупка в стената, ако срещнем такива, разбрахме ли се? Капан или навит на руло вестник също вършат работа. А и после няма да има нужда от ремонт. Само казвам.

Побутна го, за да му покаже, че това е всичко, и се съсредоточи върху тунела пред себе си.

Ви се засмя. Отначало малко сковано, но после все по-гръмко и тя усети, че Ред Сокс я наблюдава. Срещна погледа му с нежелание, очаквайки да види някаква форма на неодобрение. Но вместо това видя облекчение. Облекчение и одобрение, когато мъжът... вампирът... каквото там беше, погледна към нея и приятеля си.

Джейн се изчерви и отклони поглед. Това, че той не се състезава с нея за мястото на най-добър приятел на Ви, не би трябвало да му носи бонус точки. Ни най-малко.

Около сто метра по-нататък стигнаха до не много стръмно стълбище, което водеше до врата, чийто заключващ механизъм беше с размерите на главата ѝ. Пациентът ѝ се приближи и въведе кода, а тя си представи, че ще се озоват на място, достойно за агент 007.

Нищо подобно. Беше килер с рафтове, пълни с папки, тонер касети за принтер и кашони с документи. Може би от другата страна...

Не. Беше обикновен офис. Нормален работен кабинет за среден ръководен персонал с бюро, въртящ се стол, етажерки за папки и компютър.

Добре, без Джери Брукхаймър и „Умирай трудно“. По-скоро като реклама за застрахователна компания. Или пък фирма за ипотечи.

— Насам — обади се Ви.

Минаха през стъклена врата и поеха по необозначен, боядисан в бяло коридор, докато не се озоваха пред двойна стоманена врата. Отвъд нея се намираше спортна зала, достатъчно голяма, че да побере баскетболен мач, среща по борба и волейболен турнир едновременно. Върху лъскавия под с цвят на мед лежаха сини постелки. А пред една малка трибуна висяха боксови круши.

Много пари. Огромни суми. Как бяха успели да построят всичко това, без хората да забележат? Сигурно съществуваха много вампири. Нямаше друг начин.

Строители и архитекти. Вероятно способни да минават за хора, ако се наложеше.

Генетикът у нея имаше сериозно поле за размисъл. Ако шимпанзетата притежаваха деветдесет и девет процента от човешкото ДНК, то колко близо бяха вампирите? И от гледна точка на еволюцията как този друг вид се бе отклонил от шимпанзето и хомо сапиенс? Би дала всичко, за да хвърли поглед на двойната им спирала. Ако наистина се канеха да

изчистят съзнанието ѝ от спомени, преди да си тръгне, медицината губеше толкова много. Особено като се имаше предвид, че не боледуваха от рак и се възстановяваха така бързо.

Каква възможност.

Стигнаха до другия край на залата и спряха пред стоманена врата с надпис „Инвентар“. Вътре имаше купища оръжие. Арсенал от саби и нунджако. Също и заключени в шкаф кинжали. Пистолети. Звезди за мятане.

— Мили боже!

— Тези са само за тренировки — беше ѝ обяснено.

— Тогава какво използвате, за да се биете? — Докато прекарваше през главата си целия сценарий на „Война на световите“, тя долови познатата миризма на кръв. Донякъде позната. В тази имаше нещо различно и ѝ напомняше аромата на вино, който беше усетила в операционната пред пациента си.

Срещу нея се отвори врата с надпис „Физиотерапия“. Красивият рус вампир, който я беше отнесъл от болницата, подаде глава.

— Слава богу, че си тук.

Инстинктите ѝ на медик мигом се пробудиха, когато влезе в покритото с плочки помещение и видя подметките на нечии ботуши, висящи от една носилка. Мина пред мъжете около себе си, като ги избута от пътя си, за да се добере до лежащия на масата.

Беше онзи, който я хипнотизира, онзи с жълтите очи и забележителната коса. Наистина имаше нужда от помощ. Лявата му орбитална кост беше хлътнала навътре. Клепачът беше така подут, че не можеше да го повдигне. Половината от лицето му беше придобила двойни размери. Подозираше, че костта над окото му е счупена, както и скулата.

Сложи ръка на рамото му и погледът ѝ срещна този на отвореното му око.

— На нищо не приличаш.

Той се усмихна леко.

— Не думай.

— Но аз ще те оправя.

— Мислиш ли, че ще можеш?

— Не. — Тя поклати глава. — *Знам*, че мога.

Тя не беше пластичен хирург, но като имаше предвид колко бързо нарастваха раните им, беше убедена, че можеше да отстрани проблемите, без да засегне зрението му. Стига да имаше нужните инструменти.

Вратата се отвори със замах и Джейн замръзна на място. Появи се гигантът с гарвановочерната коса и рокерски очила. Чудеше се дали не го е сънувала, но очевидно беше реален. Абсолютно реален. Движеше се наоколо, сякаш всичко и всеки в стаята му принадлежаха и можеха да бъдат унищожени с едно движение на ръката му.

Хвърли поглед към нея, после към лежащия на носилката и изръмжа:

— Кажете ми, че това не е истина.

Инстинктивно Джейн отстъпи назад по посока на Ви и едновременно с това почувства, че и той пристъпи към нея. Въпреки че не я докосваше, знаеше, че той е наблизко. И готов да я защити.

Онзи с черната коса поклати глава към пострадалия.

— Фюри... трябва да те отведем в клиниката на Хавърс.

Фюри? Що за име беше това?

— Не — отговори той немошно.

— Защо не?

— Бела е там. Види ли ме така... ще откачи. А вече има кървене.

— По дяволите.

— А и тук имаме някого — изхриптя той. Единственото му отворено око погледна към Джейн. — Нали така?

Всички погледнаха към нея, а чернокосият, макар и очевидно бесен, за изненада на всички попита:

— Ще се погрижиш ли за брата ни?

Въпросът му не беше заплашителен, а напротив — изпълнен с уважение. Без съмнение беше разстроен главно заради това, че приятелят му е ранен, а не получава помощ.

Тя се прокашля.

— Да, ще го направя. Но ще ми трябват инструменти. Ще трябва и да го приспя.

— Не се тревожи за това — намеси се Фюри.

Тя го стрелна с поглед.

— Искаш да оправя лицето ти без пълна упойка?

— Да.

Може би имаха различен праг на болка.

— Полудя ли? — възнегодува Ред Сокс.

А може би все пак не.

Но достатъчно с приказките. Ако приемеше, че лицето на Роки Балбоа^[1] заздравява така бързо, както раните на пациента ѝ, трябваше да оперира веднага, преди костите да са зараснали погрешно и да се наложеше да ги чупи.

Огледа стаята и видя шкафове със стъклени врати, пълни с материали и инструменти. Надяваше се да може да сглоби операционен комплект с наличното.

— Предполагам, че никой от вас няма медицински познания.

Ви заговори право в ухото ѝ. Беше почти толкова близо до нея, колкото собствените ѝ дрехи.

— Аз мога да ти асистирам. Обучаван съм за парамедик.

Тя го погледна през рамо и я обля топла вълна.

Я се стегни, Уиткъм.

— Добре. Имате ли някаква местна упойка?

— Лидокаин.

— А седативи? Може би малко морфин. Ако потрепне в неподходящия момент, може да увреди зрението му.

— Да. — Докато той тършуваше из шкафовете, тя забеляза, че не е много стабилен. Разходката през тунела беше дълга и въпреки че външно изглеждаше излекуван, от операцията на сърцето му беше минал само ден.

Хвана го за ръката и го дръпна.

— Трябва да седнеш. — Тя хвърли поглед към Ред Сокс. — Дай му стол. Веднага. — Когато пациентът отвори уста да протестира, тя го срязва и тръгна към другия край на стаята. — Не ме интересува какво имаш да казваш. Трябва да си съсредоточен по време на операцията, а тя може да отнеме време. Вече си по-добре, но не си толкова силен, колкото си мислиш, така че сядай и ми кажи къде да намеря каквото ми е нужно.

Настъпи кратко мълчание, после прозвуча нечий смях, докато пациентът ѝ ругаеше на фона му. Онзи, дето приличаше на крал, взе да ѝ се усмихва.

Ред Сокс дотъртри един стол от помещението с джакузито и го намести зад гърба на Ви.
— Разполагай се. По нареждане на лекуващия ти лекар.

Когато пациентът ѝ седна, тя каза:

— Ето от какво ще имам нужда.

Включи в списъка стандартен скалпел, форцепс, инструменти за аспирация, после попита за хирургически конец, бетадин, солена разтвор за промивка, марли, латексови ръкавици...

Изненада се колко бързо се организираха, но пък с пациента ѝ бяха на една вълна. Даваше ѝ стегнати насоки из стаята, досещаше се какво би поискала и не говореше излишно. Оказа се идеалната медицинска сестра.

Тя въздъхна облекчено, заедно бяха събрали хирургическия комплект.

— Едва ли имате увеличителна лупа.

— В шкафа до носилката — отговори Ви. — Най-долното чекмедже вляво. Да се измия ли?

— Да. — Тя отиде да вземе лупата. — Имаме ли възможност за рентгенови снимки?

— Не.

— По дяволите. — Тя сложи ръце на кръста си. — Както и да е. Ще действам на сляпо.

Тя сложи увеличителното стъкло на главата си, а Ви се изправи и отиде да дезинфекцира дланите и ръцете си на мивката в далечния ъгъл на помещението. Когато той свърши, тя зае мястото му, после и двамата си сложиха ръкавици.

Тя се върна обратно при Фюри, погледна към здравето му око.

— Сигурно ще боли въпреки местната упойка и морфина. Вероятно ще изгубиш съзнание. Колкото по-скоро, толкова по-добре.

Отдалечи се да вземе спринцовка и усети познатия прилив на сила, докато се подготвяше да се заеме с операцията.

— Почакай — каза той. — Без лекарства.

— Какво?

— Просто действай. — В погледа му се четеше ужасяващо нетърпение, което не беше нормално по безброй причини. Той *искаше* да бъде наранен.

Тя присви очи. Зачуди се дали умишлено не се беше оставил да му се случи това.

— Съжалявам. — Джейн проби пластмасовата капачка на флакона с лидокаин и изтегли нужното количество. — Няма начин да се захвана с това, без да си упоен. Ако не си съгласен, намери си друг хирург.

Остави малкото стъкло обратно на металния поднос и се наведе към лицето със спринцовка, вдигната във въздуха.

— Как да бъде? Аз и този замайващ сироп или... кой?

В жълтия му взор забушува гняв, сякаш тя някак го беше изиграла.

Но онзи с вид на крал се намеси.

— Фюри, не се дръж като задник. Става дума за зрението ти. Млъквай и я остави да си свърши работата.

Жълтото око се затвори.

— Добре — промърмори той.

Около два часа по-късно Вишъс реши, че е в беда. Голяма беда. Взираше се в редиците

от спретнати малки черни шевове по лицето на Фюри и беше така зашеметен, че изгуби дар слово.

Да. Беше в гигантска беда.

Джейн Уиткъм беше гениален хирург. Истински творец. Ръцете ѝ бяха изящни инструменти. Погледът ѝ беше остър като скалпела, който използваше. Фокусирана и погълната до крайност като войник по време на битка, на моменти тя работеше с невиджана бързина, после забавяше темпото до степен, сякаш изобщо не се движеше. Орбиталната кост на Фюри беше счупена на няколко места и Джейн я беше възстановила стъпка по стъпка, отстранявайки миниатюрни отчупени парченца, бели като черупка на стрида, като дълбаеше в черепа и свързваше отделните фрагменти с помощта на малки пирони за скулата.

Ви разбра, че тя не е напълно удовлетворена от крайния резултат, по суровото изражение на лицето ѝ, когато приключи. Попита какъв е проблемът, а тя отговори, че би предпочела да използва пластина за скулата на Фюри, но няма такава на разположение и се надява костта да зарасне бързо.

Отначало докрай тя държеше нещата под пълен контрол. До такава степен, че му подежда възбуждащо, което беше едновременно абсурдно и срамно. Работата беше там, че никога досега не беше срещал жена като нея. Беше се погрижила за брата отлично, с такава вещина, за каквато той не смееше дори да мечтае.

О, боже... Беше се озовал в такава беда.

— Как е кръвното налягане? — попита тя.

— Стабилно — отговори ѝ.

Фюри беше изгубил съзнание десет минути след началото, но дишането му остана добро, а също и кръвното му налягане.

Джейн попиваше зоната около окото и скулата и започна да прави превръзка от марли, а Рот се прокашля, застанал до вратата.

— Как е зрението му?

— Няма да знаем, преди той сам да ни каже — отвърна Джейн. — Няма как да установя дали зрителният нерв е увреден, нито дали ретината е пострадала. Ако е налице такъв проблем, ще трябва да отиде другаде, за да се погрижат за него, не само заради ограниченото оборудване тук. Аз не съм очен хирург и дори не бих помислила да предприема такава операция.

Кралят побутна слънчевите си очила леко нагоре, сякаш с мисълта за собственото си слабо зрение и с надеждата на Фюри да не се налага да се справя с подобна трудност.

След като Джейн покри оперираната половина от лицето на Фюри с марля, тя направи бандаж около главата му, подобно на тюрбан, после постави използваните инструменти в автоклава. Ви се зае да изхвърля употребените спринцовки, тампони и игли, както и тръбата за еднократна употреба от уреда за аспирация, за да престане да я наблюдава вманиачено.

Джейн свали хирургическите ръкавици.

— Да обсъдим шансовете за инфекция. Колко податлив е вашият вид?

— Не много. — Ви седна обратно на стола. Не му беше приятно да признае, но се чувстваше изморен. Ако тя не го беше принудила да откъдне, сега вече нямаше да може да стои на краката си. — Имунната ни система е много силна.

— Вашият лекар би ли препоръчал антибиотици?

— Не.

Тя се доближи до Фюри и се загледа в него, сякаш тълкуваше жизнените показатели

без стетоскоп или апарат за кръвно налягане. После се протегна и заглади екстравагантната му коса назад. Жестът ѝ, наред със собственическият блясък в очите ѝ, подразниха Ви, макар да осъзнаваше, че не е редно. Естествено беше тя да проявява специален интерес към брата. Току-що беше възстановила половината му лице.

Но *въпреки това*.

Емоционално обвързаните мъжки вампири бяха истинска досада.

Джейн се наведе до ухото на Фюри.

— Справи се добре. Всичко ще бъде наред. Почивай и остави тези твои магически способности за самолечение да подействат.

Потупа го по рамото и изключи яркото осветление над масата.

— С удоволствие бих изследвала вашия вид.

От ъгъла се разнесе хлад и Рот отсече:

— Няма начин, докторе. Няма да играем ролята на опитни свинчета за човешката раса.

— Не съм се и надявала. — Тя се огледа. — Не искам да остава сам, така че или аз ще го наблюдавам, или някой друг да се погрижи. И ако си тръгна, искам да го видя отново след два часа, за да проверя как се възстановява.

— Ние ще останем — каза Ви.

— Изглеждаш, сякаш ще колабираш.

— Няма такава опасност.

— Само защото си седнал.

Мисълта, че може да се покаже слаб пред нея, изостри тона му.

— Не се тревожи за мен, жено.

Тя се намръщи.

— Само посочвам фактите, не че проявявам загриженост.

Ох. Ох. Да, болеше.

— Както и да е. Ще бъда отвън. — Той стана и излезе бързо.

В помещението с оръжията Ви взе бутилка вода от хладилника и се изтегна на една от пейките. Докато отваряше капачката, осъзнаваше, че Рот и Рейдж му говорят, но не можеше да се съсредоточи. Желанието му Джейн да я е грижа за него го влудяваше. А това, че се почувства наранен, задето тя не се интересува от него, беше още по-голям удар по егото му.

Той затвори очи и се опита да разсъждава логично. Не беше спал от седмици. Беше изтормозен от кошмари. Едва не умря.

А и се срещна с откачената си майка.

Ви изпи по-голяма част от водата. Беше слабо да се каже, че не е във форма. Това беше причината да изпитва чувства. Не беше заради Джейн. Такива бяха обстоятелствата.

Животът му приличаше на салата от неразбории и по тази причина се държеше глупаво с нея. Тя със сигурност не даваше повод. Отнасяше се към него като към пациент и научно явление. Ами оргазмът, до който почти успя да я доведе? Беше абсолютно сигурен, че ако беше будна, това нямаше да се случи. Образите в главата ѝ бяха фантазиите на жена за опасно чудовище. Не бяха свързани с желание да бъде с него в действителност.

— Хей.

Ви отвори очи и погледна към Бъч. Ченгето избута краката му и седна на пейката.

— Тя свърши страхотна работа с Фюри, нали?

— Да. — Ви погледна към отворената врата. — Какво прави вътре?

— Преглежда съдържанието на шкафовете. Каза, че иска да знае с какво разполагаме,

но всъщност мисля, че иска да е около Фюри, без да прави голям въпрос от това.

— Не е нужно да го наблюдава непрекъснато — измърмори Ви. Когато думите се изплъзнаха от устата му, той не можеше да повярва, че ревнува от болния брат.

— Искях да кажа, че...

— Не се тревожи. Разбрах те.

Бъч започна да пука кокалчетата на пръстите си и Ви се замисли дали да не си тръгне. Тези звуци обикновено бяха увод към „сериозен разговор“.

— Какво?

Бъч стегна мускулите на ръцете си и разкопчаната му риза „Гучи“ се изопна в раменете.

— Нищо. Освен че... исках да знаеш, че одобрявам.

— Какво?

— Нея. Теб и нея. — Бъч погледна към него и после настрани. — Добра комбинация.

В последвалата тишина Ви плъзна поглед по профила на най-добрия си приятел от тъмната коса, падаща над широко чело, към чупения нос и масивната челюст. За пръв път от много време не копнееше за Бъч. Кое би трябвало да се смята за напредък. Вместо това се почувства зле, но по различна причина.

— Между мен и нея няма нищо, приятелю.

— Глупости. Долових го точно след като ти ме излекува. И връзката помежду ви става все по-силна с всеки изминал час.

— Няма такова нещо. Казвам ти чистата истина.

— Добре... Как е водичката?

— Моля?

— Пиеш я топла като нилската по това време на годината?

Ви пренебрегна закачката и установи, че се е съсредоточил върху устните на Бъч.

Произнесе много тихо:

— Знаеш ли... Много исках да правя секс с теб.

— Знам. — Бъч завъртя глава и погледите им се срещнаха. — Вече е в минало време, а?

— Така мисля. Да.

Бъч кимна към отворената врата.

— Заради нея ли?

— Може би. — Ви насочи поглед към стаята с инвентара и зърна Джейн, която тършуваше в един шкаф. Тя се наведе и тялото му реагира мигновено, затова се наложи да размърда бедра, за да се поуталожат болката. Той се замисли за чувствата, които беше изпитвал към съквартиранта си. — Трябва да призная, бях изненадан, че го прие така добре. Мислех, че ще те стресне или нещо подобно.

— Пред чувствата си всеки е безсилен. — Бъч заглежда ноктите на ръцете си, закопчалката на часовника си марка „Пиаджет“, платинените копчета на маншетите си. — А освен това...

— Какво?

Ченгето поклати глава.

— Нищо.

— Каж ми.

— Не. — Бъч се изправи и протегна едрото си тяло. — Ще се връщам обратно в

Дупката.

— И ти си ме желал. Може би поне мъничко.

Бъч отпусна ръце и се намръщи.

— Аз не съм гей обаче.

Ви зяпна театрално.

— Наистина ли? Това е *такъв* шок. Бях убеден, че образът на доброто ирландско момче католик от Юга е фасада.

Бъч му показва среден пръст.

— Както и да е. Нямам проблем с хомосексуалистите. Според мен всеки може да спи, с когото желае и да прави каквото иска, стига да са пълнолетни и никой да не бъде нараняван. Просто си падам по жени.

— Спокойно. Само те занасям.

— Надявам се. Не съм хомофоб.

— Да, знам.

— А при теб как е?

— Дали съм хомофоб ли?

— Гей или бисексуален?

Ви издиша шумно. Искаше му се между устните му да има цигара и по навик провери в джоба си, успокоен от факта, че носеше у себе си няколко ръчно свити.

— Ви, знам, че го правиш с жени, но обичаш да използваш кожа и восък. Различно ли е, когато си с мъж?

Ви потърка козята си брадичка с облечената в ръкавица ръка. Винаги беше смятал, че няма нещо, което да не могат да си кажат с Бъч. Но това... беше трудно. Главно защото не искаше нищо между тях да се промени и винаги се беше страхувал, че ще е донякъде извратено да обсъждат сексуалните му занимания прекалено открито. Всъщност Бъч беше хетеросексуален по природа. И ако някога бе почувствал нещо малко по-различно към Ви, то вероятно тази аномалия го беше накарала да изпита дискомфорт.

Ви затъркаля бутилката с вода между дланите си.

— Откога искаш да ми зададеш този въпрос? Дали съм гей.

— От известно време.

— Страхуваше ли се от отговора?

— Не, защото за мен няма никакво значение. До теб съм, независимо дали си падаш по мъже или жени.

Ви се взря в очите на най-добрия си приятел и осъзна, че Бъч не би го съдил.

Отношенията им си оставаха близки, независимо от всичко.

Ви процеди една ругатня, потърка гърдите си и примигна. Никога не плачеше, но сега чувстваше, че би го направил. Бъч кимна с разбиране.

— Както вече казах, приятелю, между нас всичко си остава постарому. Без значение кого оправяш. Въпреки че... ако хукнеш след овца, знам ли? Ще ми е трудно да го понеса.

Ви не можа да сдържи усмивката си.

— Не се занимавам със селскостопански животни.

— Не търпиш слама по кожените си дрехи ли?

— Нито пък вълна между зъбите.

Бъч го погледна.

— И тъй, какъв е отговорът, Ви?

— Ти как мислиш?

— Мисля, че си бил с мъже.

— Да, така е.

— Но предполагам... Предполагам, че не ти допадат повече от жените. Като цяло полът е без значение за теб, защото никога не те е било грижа за никого. Освен за мен. И... за лекарката ти.

Ви сведе поглед. Неприятно му бе да е толкова прозрачен, но не беше изненадан. Между тях с Бъч беше така. Без тайни. В този ред на мисли...

— Вероятно трябва да ти кажа нещо, ченге.

— Какво?

— Веднъж изнасих един мъж.

В настъпилата тишина можеше да се чуе падането на карфица. След известно време Бъч седна обратно на пейката.

— Така ли?

— Докато бях във военния лагер. Който победеше по време на тренировките, после оправяше противника си пред останалите войници. Спечелих първия си двубой след преобразяването. Мъжът... Предполагам, че до известна степен беше съгласен. Искан да кажа, че ми се остави, но не беше редно да го... Не исках да му го причинявам, но не се и спрях. — Ви извади цигара от джоба си и се загледа в нея. — Беше точно преди да напусна лагера. Точно преди... да ми се случат разни неща.

— Това първият ти път ли беше?

Ви извади запалката, но не я използва.

— Страхотен начин да се започне, нали?

— Боже...

— След това, когато попаднах в широкия свят, експериментирах с какво ли не. Бях ядосан и разгневен. — Той погледна към Бъч. — Няма много неща, които да не съм опитвал, ченге. И все крайности, ако ме разбираш. Винаги е било по взаимно съгласие. Беше, и още е, редовно занимание. — Ви се засмя сухо. — И изненадващо незапомнящо се.

Бъч помълча известно време. После каза:

— Мисля, че заради това харесвам Джейн.

— Моля?

— Когато я погледнеш, действително я виждаш. Кога за последен път ти се е случвало?

Ви се съвзе от унеса си и погледна Бъч право в очите.

— Видях теб. Дори да не беше редно, видях теб.

По дяволите, звучеше тъжен. Тъжен и... самотен. Коего породило желание у Бъч да смени темата. Потупа го по бедрото, после се изправи и сякаш знаеше точно какво се върти в главата на Ви.

— Виж, не искам да се чувстваш виновен. Заради животинския ми магнетизъм е. Неустоим съм.

— Умник. — Усмивката не се задържа дълго на лицето на Ви. — Недей да подхранваш романтичните си фантазии за мен и Джейн, приятелю. Тя е човек.

Бъч зяпна в комична изненада и възкликна:

— Наистина ли? Това е *такъв* шок. Аз пък мислех, че е овца.

Ви отправи към Бъч убийствен поглед.

— Тя не гледа на мен по този начин. Ни най-малко.

— Сигурен ли си?

— Да.

— На твое място бих проверил тази теория, преди да я оставя да си тръгне. — Бъч прекара ръка през косата си. — Слушай, аз... По дяволите.

— Какво?

— Радвам се, че ми каза. Тия неща за секса де.

— Едва ли е новина за теб.

— Вярно. Но предполагам, че го сподели, защото ми се доверяваш.

— Така е. А сега по-добре се върни в Дупката. Мариса скоро ще си е у дома.

— Да. — Бъч тръгна към вратата, но се спря и погледна през рамо. — Ви?

Ви вдигна очи.

— Да?

— След този задълбочен разговор мисля, че трябва да си наясно... — Бъч поклати сериозно глава. — Продължаваме да не сме гаджета.

Двамата избухнаха в смях и ченгето изчезна в спортната зала.

— Какво е толкова смешно? — попита Джейн.

Ви се стегна, преди да я погледне, като се надяваше тя да не забележи колко му е трудно да се държи равнодушно.

— Приятелят ми се занася. Това е делото на живота му.

— Всеки има нужда от цел.

— Вярно.

Тя седна на срещуположната пейка и той я погълна с поглед, сякаш беше прекарал векове в мрак и тя беше пламъкът на свещ.

— Трябва ли да се храниш отново?

— Съмнявам се. Защо?

— Блед си.

Така става, когато сърцето ти е стегнато в менгеме.

— Добре съм.

Настъпи дълго мълчание. После тя промълви:

— Бях уплашена там вътре.

Изтощението в гласа ѝ го събуди и за други възприятия, освен копнежа по нея и той забеляза, че раменете ѝ бяха отпуснати, около очите ѝ имаше тъмни кръгове, а клепачите ѝ тежаха. Очевидно беше смазана.

Трябва да я пуснеш да си върви, помисли си. И то скоро.

— Защо беше уплашена? — попита.

— Трудна операция при полеви условия. — Тя потърка очи. — Между другото ти се справи отлично.

Той повдигна вежди.

— Благодаря.

Джейн изпъшка и сви крака под себе си, точно както беше направила в спалнята на креслото.

— Тревожа се за зрението му.

Как му се искаше да разтрие гърба ѝ.

— Да, не му е нужна повече инвалидност.

— Вече има такава?

— Единият му крак е с протеза.

— Ви, може ли да поговорим за малко?

Ви обърна глава към вратата на залата. Рейдж, все още облечен в бойните си дрехи, се беше върнал.

— Здравей, Холивуд. Какво има?

Джейн се размърда.

— Мога да отида в...

— Остани — каза Ви. Нищо от това нямаше да й остави трайни спомени, така че нямаше значение какво ще чуе. А и част от него слаба и безволева част, заради която му се щеше да се тупне сам с нещо по главата — желаше да прекарва всяка секунда близо до нея. Тя се върна обратно на мястото си, а Ви кимна към брата.

— Говори.

Рейдж отмести поглед от него към Джейн, а в светлите му очи личеше повече проницателност, отколкото на Ви му се нравеше. Рейдж вдигна рамене и каза:

— Открих обезвреден *лесър*.

— Как обезвреден?

— Изкормен.

— От някой свой ли?

Рейдж хвърли поглед към лекарския кабинет.

— Не.

Ви погледна в същата посока и се намръщи.

— Фюри? Той никога не би действал в стил Клайв Баркър^[2]. Сигурно е била тежка битка.

— Говорим за пълно изкормване. С хирургически разрези. И то не сякаш онзи му е глътнал ключовете за колата и братът си ги е искал обратно. Мисля, че го е направил без конкретна причина.

Фюри беше джентълменът на Братството. Благороден боец, той имаше стандарти за себе си и честта на бойното поле беше един от тях, въпреки че враговете им не го заслужаваха.

— Не мога да повярвам — измърмори Ви.

Рейдж извади една близалка от джоба си и започна да развива опаковката.

— Не ме е грижа, дори ако реши да ги нареже на лентички. Това, което ме тревожи, е причината за такова поведение. За да направи такава касапница, нещо сериозно го е вбесило. А и ако лицето му е в това състояние, защото е бил прекалено зает с клането, става дума и за безопасност.

— Каза ли на Рот?

— Още не. Канех се първо да говоря със Зи. Стига всичко да е наред с Бела в клиниката на Хавърс.

— Вероятно това е причината. Ако нещо се случи с нея или с бебето, ще имаме много грижи с тези двамата. — Ви изруга на ум, като се замисли за всички бременности, които предстояха в живота му. Ролята му на Примейл щеше да го съсипе.

Рейдж отхапа от близалката и се чу приглушен шум от дъвкане, когато раздвижи съвършено оформената си челюст.

— Фюри трябва да се отърве от тази обсебеност по отношение на нея.

Ви заби поглед в пода.

— Не се съмнявам, че би го направил, ако можеше.

— Ще отида да намеря Зи. — Рейдж извади бялата клечица от устата си и я уви в лилавата опаковка. — Вие двамата имате ли нужда от нещо?

Ви погледна към Джейн. Очите ѝ се бяха спрели върху Рейдж, сякаш мислено го преценяваше като лекар, или поне Ви се надяваше да е така. Холивуд беше красавец, дявол го взел.

Кучешките зъби на Ви запулсираха предупредително и той се запита дали някога ще си върне предишното спокойствие и овладяност. Ревнуваше от всеки в панталон, който се озовеше близо до Джейн.

— Не, нищо не ни трябва — отговори. — Благодаря ти.

След като Рейдж си тръгна и затвори вратата, Джейн се размърда на пейката и протегна крака. С някакво нелепо чувство на самодоволство той отбеляза, че седят в една и съща позиция.

— Какво е *лесър*! — попита тя.

Каза си, че е пълен нещастник, докато я оглеждаше.

— Нежив убиец, който преследва расата ни с цел унищожение.

— Нежив? — Тя сбръчка чело, сякаш мозъкът ѝ отказваше да приеме чутото. — Не разбирам.

— Дълга история.

— Имаме време.

— Не чак толкова много. Дори съвсем малко.

— Някой от тях ли те простреля?

— Да.

— И нападаха Фюри?

— Да.

Настъпи дълго мълчание.

— Тогава се радвам, че е накълцал един от тях.

Веждите на Ви подскочиха до линията на косата му.

— Наистина ли?

— Генетикът у мен се отвращава от унищожението. Геноцидът е нещо напълно непростимо. — Тя стана и отиде да нагледа Фюри. — Вие убивате ли ги? *Лесърите*?

— За това съществуваме. С братята ми сме порода, създадена за битки.

— Порода? — Тъмнозелените ѝ очи срещнаха неговите. — Какво имаш предвид?

— Генетикът у теб знае точно какво имам предвид. — Докато думата Примейл се шураше в главата му като изстрелян патрон, той прочисти гърло. Не бързаше да признае за бъдещето си като спътник на Избраниците на жената, с която всъщност искаше да бъде. Която щеше да си тръгне. Някъде около залез-слънце.

— И тук тренират други като вас?

— Воини, които да ни подкрепят. С братята ми сме малко по-различни от тях.

— Как точно?

— Както вече казах, ние сме специално създадена порода, притежаваща сила и способност за самоизлекуване.

— Създадени от кого?

— Друга дълга история.

— Опитай да ми я разкажеш. — Той не отговори и тя настоя. — Хайде. Защо да не си

поговорим? А и аз наистина се интересувам от вида ви.

Не от него, а от вида му.

Ви сподави ругатня. Ако продължаваше да изпитва такива лигави чувства към нея, скоро щеше да започне и ноктите да си лакира.

Наистина му се щеше да запали цигарата, която държеше, но нямаше да го направи в нейно присъствие.

— Стандартна процедура. Най-силните мъже създават поколение с най-добрите жени и резултатът са воители като мен, способни да защитават расата.

— Какво става, когато се родят жени?

— Били са основата за духовния живот на вида.

— Били са? Значи този вид селективно отглеждане вече не съществува?

— Всъщност... На път е да започне отново. — По дяволите, наистина имаше нужда от цигара. — Ще ме извиниш ли?

— Къде отиваш?

— В залата. Ще запаля една цигара. — Той тикна ръчно навитата цигара между устните си, стана и се спря от външната страна на вратата. Облегна се на бетонената стена и остави бутилката с вода в краката си. Щракна със запалката. Замисли се за майка си и изпусна дим заедно с още една сподавена ругатня.

— Куршумът беше странен.

Ви обърна глава. Джейн стоеше на прага със скръстени пред гърдите ръце. Русата ѝ коса беше разрошена, сякаш беше прекарала пръсти през нея.

— Моля?

— Куршумът, с който си прострелян. Те различни оръжия ли използват?

Той отново изпусна дим, но в другата посока, надалече от нея.

— Как така странен?

— Обикновено патроните имат конична форма. Върхът им е заострен, ако са от пушка, или по-тъп, ако са от пистолет. Този в теб беше заоблен.

Ви дръпна отново.

— На рентгеновата снимка ли го видя?

— Да, от обикновено олово е, доколкото можах да забележа. Куршумът беше леко неравен по ръба, но вероятно причината е досегът му с ребрата ти.

— Само Господ знае с какви нови технологии разполагат *лесърите*. Имат си играчки, също както и ние си имаме. — Той погледна към върха на цигарата си. — Като стана дума, трябва да ти благодаря.

— За какво?

— Задето ме спаси.

— Няма нищо. — Тя се засмя леко. — Бях изненадана от сърцето ти.

— Така ли?

— Никога не съм виждала нещо подобно. — Тя посочи с глава към манипулационната. — Искам да остана тук с вас, докато брат ви се излекува. Може ли? Имам лошо предчувствие за него. Не мога да кажа със сигурност. Изглежда нормално, но инстинктът ми подсказва нещо и винаги съжالياвам, когато не се вслушам в него. А и не ме очакват обратно в реалния ми живот преди понеделник сутрин.

Цигарата на Ви замръзна във въздуха.

— Какво? — попита тя. — Проблем ли има?

— Не, ни най-малко.

Тя щеше да остане. Още известно време. Ви се усмихна мислено. Значи такава беше усещането да спечелиш от лотарията.

[1] Популярен филмов герой-боксьор, в изпълнение на актьора Силвестър Сталоун във филма „Роки“. — Б.р. ↑

[2] Клайв Баркър (род. 1952 г.) — английски писател, автор на романи на ужаса. — Б.пр. ↑

Джон изпитваше недоволство и неудобство, докато чакаше на опашката пред „Зироу Сам“ заедно с Куин и Блей. Опитваха се да влязат в клуба от час и половина и единственото хубаво нещо беше, че студът не беше чак толкова нетърпим.

— Направо си остарявам тук. — Куин започна да потропва с крака. — Не се изтупах, за да вися без гадже на тази опашка.

Джон трябваше да признае, че приятелят му изглеждаше добре тази вечер. Облечен в черна риза с отворена яка, черни панталони, черни ботуши и черно кожено яке, той привличаше вниманието на много жени. Например двете брюнетки и червенокосата, които, докато се разхождаха около чакащите, най-неочаквано взеха да кимат към Куин. В типично безсрамния си стил той се втренчи в тях.

Блей изруга.

— Приятелю, май ще им събереш очите тази вечер.

— Можеш да си сигурен. — Куин повдигна панталоните си. — Умирам от глад.

Блей поклати глава, после огледа улицата. Беше направил това вече няколко пъти с широко отворени очи и ръка в джоба на якето си. Джон знаеше върху какво е положил длан: дръжката на деветмилиметров пистолет. Блей беше въоръжен.

Каза им, че е взел оръжието от някакъв братовчед, и трябваше да го пазят в тайна. Както и беше редно. Едно от правилата на тренировъчната програма гласеше, че нямат право да носят каквото и да било оръжие в свободното си време. Правилото беше добро, създадено с идеята, че недостатъчното познание крие опасност, и се приемаше, че учениците имат половин мозък, когато ставаше дума за битки. Въпреки това Блей заяви, че няма да излезе невъоръжен, и Джон реши да се преструва, че не знае причината за това.

Дълбоко в съзнанието си смяташе, че ако се натъкнат на Лещ, това можеше да се окаже не толкова лоша идея.

— Дами — извика Блей, — накъде така?

Джон хвърли поглед към двете блондинки, застанали пред Куин. Оглеждаха го, сякаш беше щанд за бонбони и се чудеха откъде да започнат.

Тази отдясно, която имаше коса до кръста и пола с размерите на носна кърпичка, се усмихна. Зъбите ѝ бяха толкова бели, че блестяха като перли.

— Бяхме тръгнали към „Скриймърс“, но ако вие ще останете тук, може да променим плановете си.

— Направете ни услуга и застанете до нас на опашката. — Той се поклонил и размаха ръка пред себе си.

Блондинката погледна към приятелката си, после разлюля коса и бедра в стил Бети Буп^[1]. Изглеждаше добре отрепетирано.

— За мен ще е истинско удоволствие, господине.

— Такъв съм до дъното на душата си. — Куин протегна ръка и когато Бети я пое, той я дръпна сред стоящите на опашката. Няколко момчета се намръщиха, но един поглед от страна на Куин беше достатъчен да сложи край на недоволството, което беше разбираемо. Куин беше по-висок и по-едър от тях — като микробус сред леки коли.

— Това са Блей и Джон.

Момчетата се усмихнаха на Блей, който се изчерви и придоби цвят, подобен на този на косата му, после хвърлиха бегъл поглед към Джон. Кимнаха му бързо и насочиха

вниманието си обратно към приятелите му.

Джон мушна ръце в джобовете на взетото назаем яке и се дръпна, така че приятелката на Бети да може да застане до Блей.

— Джон? Добре ли си там? — попита Блей.

Джон кимна и погледна към приятеля си, после бързо отговори, жестикулирайки:

— *Просто се оттеглям.*

— О, боже — възкликна Бети.

Джон тикна ръце обратно в джобовете си. Без съмнение беше забелязала, че използва езика на глухонемите и нещата можеха да се развият по два начина — или щеше да го намери за сладко, или щеше да започне да го съжалява.

— Часовникът ти е страхотен.

— Благодаря, сладурче — отвърна Куин. — Нов е. От „Ърбан Аutfитърс“.

Добре! Изобщо не беше забелязала Джон.

Двайсет минути по-късно най-после се добраха до входа и беше цяло чудо, че Джон успя да влезе. Бодигардовете на вратата едва не сложиха личната му карта под микроскоп и точно се канеха да поклатят отрицателно глава, когато се появи трети от тях, хвърли поглед към Блей и Куин и пусна всички вътре.

Две крачки след входа Джон реши, че мястото му не е тук. Навсякъде имаше хора, които бяха разголени, все едно бяха на плажа. Погледна към една двойка наблизо... Мъжът полата на жената ли вдигаше?

Не, ръката принадлежеше на мъжа зад нея. Не на този, с когото се целуваше.

Пронизителните тонове на техно музиката къртяха във въздуха, изпълнен с миризма на пот, парфюм и още нещо, което той подозираше, че беше секс. Лазери пронизваха мрака и очевидно целта им бяха очните му ябълки, защото, накъдето и да погледнеш, го улучваха.

Прииска му се да имаше слънчеви очила и тапи за уши. Погледна отново към двойката, по-точно тройката. Не беше напълно сигурен, но му се стори, че жената е пхнала ръце в панталоните и на двамата.

Защо не и превръзка за очите, помисли си.

С Куин начело петимата се отправиха към оградената зона, която се охраняваше от огромни бодигардове. От другата страна на живата барикада, отделени от шумотевицата със стена от падаща вода, върху кожени дивани се бяха настанили хора, облечени в дизайнерски дрехи с питиета пред тях, чиито имена Джон вероятно не би могъл да произнесе.

Куин се насочи към дъното на клуба, сякаш си беше у дома, и избра място до стената, от което имаха видимост към суматохата на дансинга и лесен достъп до бара. Той взе поръчките на момичетата за питиета, после и тази на Блей, но Джон поклати глава. Обстановката не беше подходяща дори леко да се отпусне.

Спомни си за времето, преди да се присъедини към Братството, когато беше сам на света и винаги беше най-дребният наоколо. Тук се чувстваше точно така. Всички бяха повисоки, тълпата се извисяваше над него, дори и жените. Това събуди старите му инстинкти. Ако разполагаш с малко физически ресурси, с които да се защитава, се налага да разчиташ на изострените си сетива. Да си плюе на петите, беше стратегия, която винаги го бе спасявала. С изключение на онзи единствен път.

— Мускулите ти са толкова стегнати. — В отсъствието на Куин момичетата се бяха нахвърлили на Блей, особено Бети, която не спираше да го гали и попипва.

Блей не можеше да се включи активно в играта, защото не го биваше в бързите

духовити отговори, но в същото време не ги и отблъскваше, като даваше воля на ръцете на Бети.

Куин се зададе откъм бара в целия си мъжествен блясък. Боже, той беше в свои води. Във всяка ръка държеше по две бутилки бира „Корона“ и очите му се насочиха към момичетата. Движеше се, сякаш вече правеше секс, с извиващи се хълбоци и гордо изпънати плещи на мъж, у когото всичко функционираше перфектно и подканваше да бъде използвано. Пред момичетата определено този номер минаваше. Погледите им заблестяха, когато той се появи от тъпата.

— Дами, трябва да ми се отблагодарите за усилието. — Той подаде едната бира на Блей, отпи от другата, а останалите две вдигна над главата си. — Хайде, дайте ми каквото искам.

Бети веднага се включи, опря ръце на гърдите му и протегна врат. Куин наклони леко глава, но не ѝ помогна особено. Което я накара да се потруди още по-усърдно. Когато устните им се срещнаха, тези на Куин се разтегнаха в усмивка. Той се протегна и дръпна другото момиче към себе си. Бети не възрази ни най-малко. Дори помогна.

— Да идем в тоалетната — прошепна Бети драматично.

Куин се наведе над Бети и целуна приятелката ѝ.

— Блей? Ще дойдеш ли с нас?

Блей взе бирата си и отпи.

— Не, ще остана тук. Искам да се отпусна.

Бързият поглед към Джон го издаде. Което вбеси Джон.

— *Не ми е нужна бавачка.*

— Знам, приятел.

Момичетата, които висяха от двете страни на Куин като комплект завеси, се намръщиха, сякаш Джон беше ревльото, който разваля купона. И определено изглеждаха напълно вбесени, когато Куин се отдръпна от тях.

Джон изгледа приятеля си остро.

— *Да не си посмял да ме охраняваш. Вече няма да ти проговоря.*

Бети вдигна глава, а русата ѝ коса се плъзна по ръката на Куин.

— Какво не е наред?

Джон изписа с пръсти:

— *Кажси ѝ, че няма нищо, и действай. Говоря сериозно, Куин.*

— Някакъв проблем ли има? — изчурулика Бети.

— *Ако не отидеш с нея, си тръгвам. Ще се махна от този клуб, Куин. Не се шегувам.*

Куин потвърди с кратко затваряне на очи, после, преди Бети да е успяла да повтори въпроса си отново, каза:

— Да вървим, дами. Скоро ще се върнем.

Куин се обърна и момичетата тръгнаха след него, а Джон изписа:

— *Блей, върви с тях. Аз ще чакам тук.*

Приятелят му не отговори и той изписа:

— *Блей, върви!*

След кратко колебание Блей отвърна:

— Не мога.

— Защо?

— Защото... обещах, че няма да те оставям.

На Джон му причерня.

— *На кого обеща!*

Страните на Блейлок пламнаха като червен светофар.

— На Зейдист. След като преминах през преобразяването, веднъж ме задържа след часа и каза, че ако някога излизаме с теб... нали разбираш?

Гняв изпълни Джон и накара главата му да забучи.

— Само до промяната ти, Джон.

Джон поклати глава, защото така правиш, когато нямаш глас, а ти се иска да крещиш.

Пулсирането зад очите му се върна мигом.

— *Ето какво. Ако се тревожиш за мен, дай ми пистолета си.*

В този момент покрай тях мина невероятно сексапилна брюнетка, облечена в бюстие и панталони, които сякаш бяха вградени в бедрата ѝ. Блей прикова поглед в нея и въздухът около него се промени. Тялото му започна да излъчва топлина.

— *Блей, какво ще ми се случи тук? Дори Леш да се появи...*

— Той не е допускан в този клуб. Затова настоях да дойдем тук.

— *Откъде... Нека позная. Зейдист ти е казал, че можем да дойдем тук, нали?*

— Може би.

— *Дай ми пистолета и действай.*

Брюнетката се настани на бара и погледна през рамо. Право към Блей.

— *Не ме оставяш. И двамата сме в клуба. И вече наистина съм ядосан.*

Последва пауза. После оръжието смени притежателя си и Блей изгълта бирата си, сякаш наистина беше притеснен.

— *Късмет* — пожела му Джон.

— По дяволите, нямам представа какви ги върша. Дори не знам дали искам да го направя.

— *Искаш го. И ще се справиш. Върви, преди да си е намерила друг.*

Най-после останал сам, Джон се облегна на стената и кръстоса кльощавите си глезени.

Загледа се към тълпата и почувства завист.

Не след дълго го изпълни усещането, че е разпознал някого. Сякаш някой беше извикал името му. Озърна се да провери дали Блей или Куин не му подвикват отнякъде. Не. Куин и блондинките не бяха наоколо, а Блей беше зает с брюнетката на бара.

Но той беше сигурен, че някой го вика.

Джон заглежда съсредоточено лицата в тълпата. Беше пълно с хора, но погледът му не попадна на конкретна физиономия и точно когато се канеше да си каже, че полудява, видя някого, когото познаваше много добре.

Жената стоеше в сумрака в края на бара. Розовите и сини отблясъци от бутилките с алкохол я осветяваха леко. Висока и с тежка конструкция като на мъж, тя имаше много къса тъмна коса и изражение, което ясно даваше да се разбере, че решиш ли да ѝ въртиш номера, правиш го на свой собствен риск. Очите ѝ бяха смъртоносно пронизателни, сериозни като на боец и... гледаха към него.

Тялото му мигом настръхна, сякаш търкаха кожата му с шкурка. Почувства се задъхан и замаян, цял пламна, но поне забрави за главоболието си.

Мили боже, тя тръгна към него.

Походката ѝ излъчваше сила и самоувереност. Изглеждаше сякаш преследва жертва, и мъже, по-едри от нея, се дърпаха от пътя ѝ, бързи като мишлета. Докато тя приближаваше,

Джон заоправя якето си в опит да изглежда по-мъжествен. Кое то беше *такава* смехория.

Гласът ѝ беше дълбок.

— Аз съм от охраната на клуба. Ще те помоля да дойдеш с мен.

Тя го хвана за ръката, без да изчака отговор, и го поведе по тъмен коридор. Преди дори да разбере какво се случва, тя го бутна в нещо като стая за разпити и го залепи за стената като фототапет.

С една ръка притисна гърлото му и той изпъшка, а с другата заопипва гърдите и бедрата му с бързи и делови движения.

Джон затвори очи и потръпна. Беше възбуждащо. Ако беше способен на ерекция, то сега със сигурност щеше да е втвърден до крайност.

И тогава се сети за незаконния пистолет на Блей, намиращ се в задния джоб на взетите назаем панталони. По дяволите.

В склада за инвентар Джейн седна на пейката, от която можеше да наблюдава оперирания си пациент. Чакаше Ви да допуши цигарата си и слаб полъх от екзотичния му тютюн погъделичка носа ѝ.

Боже, този сън. Начинът, по който ръката му се движеше между...

Тя притисна краката си плътно един към друг.

— Джейн?

Прокашля се.

— Да?

Тихият му глас долетя през отворената врата, когато той произнесе чувствено и провлечено:

— За какво си мислиш, Джейн?

Да, как ли пък няма да му каже за какво фантазира.

Я почакай.

— Ти вече знаеш, нали? — Последва тишина и тя се намръщи. — Сън ли беше? Или ти...

Не последва отговор.

Тя се наведе напред, така че да може да го види през вратата. Ви изпусна дима и пъхна угарката в бутилката с вода.

— Какво ми направи? — настоя тя.

Той затегна капачката и мускулите на ръцете му се очертах.

— Нищо, за което не си имала желание.

Въпреки че не гледаше към нея, тя насочи към него пръст като дуло на пистолет.

— Казах ти. Стой далече от мен.

Погледна я. О... боже... Очите му блестяха като звезди, изпълнени с плам като слънцето. В мига, в който я погледна, у нея разцъфтя желанието.

— Не — отсече, въпреки че не знаеше защо изобщо си прави труда. Тялото ѝ говореше само и той го знаеше отлично.

Устата на Ви се изви в усмивка и той пое дълбоко въздух.

— Харесвам аромата ти. Кара ме да искам повече, не само да проникна в съзнанието ти.

Добре, очевидно предпочиташе жени пред мъже. Изведнъж изражението му посърна.

— Не се тревожи. Няма да го направя.

— Защо не? — Джейн се прокле, когато въпросът се изплъзна от устата ѝ. Ако заявиш на мъж, че не го желает, и той отговори, че не би правил секс с теб, логичната ти реакция не би трябвало да звучи като протест.

Ви се подаде през вратата и хвърли бутилката, която се озова триумфално в боклука, сякаш се връщаше от командировка и се радваше да си е обратно у дома.

— Няма да ти хареса. Наистина няма.

Изобщо не беше прав.

Млъквай.

— Защо?

По дяволите! Какви ги дрънкаше?

— В реалността няма да ти харесам. Но се радвам за това, което се случи, докато беше заспала. Беше идеална, Джейн.

Щеше ѝ се да спре да повтаря името ѝ. Всеки път, когато излезеше от устните му, имаше чувството, че я оплита още повече в мрежата си, въвлича я в непознати води и тя ще се мята там, докато не се нарани.

— Защо няма да ми хареса?

Гърдите му се повдигнаха и тя знаеше, че той надушва възбудата ѝ.

— Защото аз обичам да контролирам, Джейн. Разбираш ли за какво говоря?

— Не.

Той се обърна към нея. Тялото му изпълни отвора на вратата и очите ѝ се насочиха право към слабините му. Същински предатели. Мили боже, той беше възбуден до крайност. Ясно виждаше очертанието под долнището на пижамата му.

Тя се олюля, въпреки че беше седнала.

— Знаеш ли какво е доминант? — попита той тихо.

— Доминант... в смисъл... — *Опа.* — Сексуален доминант?

Той кимна.

— Такъв е сексът с мен.

Устните на Джейн се разтвориха и ѝ се наложи да погледне встрани. В противен случай щеше да пламне. Нямаше никакъв опит в тези неща. Нямаше много време дори за нормален секс, а какво оставаше за увличане по разни отклонения.

Диво и изпълнено с опасност преживяване с него беше нещо, което в момента ѝ се струваше много привлекателно. Но вероятно защото това не бе реалният живот, макар и да беше будна.

— Какво правиш? — попита. — Искам да кажа... Връзваш ли ги?

— Да.

Изчака той да продължи. Но той не го направи и тя прошепна:

— Има ли друго?

— Да.

— Кажи ми.

— Не.

Очевидно имаше намесена болка, помисли тя. Нараняваше ги, преди да прави секс с тях. Може би и по време на секса. Но тя си спомняше нежността, с която беше прегръщал Ред Сокс. С мъжете различно ли беше?

Страхотно. Бисексуален вампир-доминант с опит в отвличанията. Това, което

изпитваше към него, беше нередно по цял куп причини.

Джейн покри лице с ръцете си, но за съжаление това само ѝ попречи да го вижда. Нямаше спасение от случващото се в главата ѝ. Тя... го желаше.

— Дявол да го вземе — измърмори.

— Какво има?

— Нищо. — Беше такава лъжкиня.

— Лъжкиня.

Страхотно, това също го знаеше.

— Не искам да се чувствам по този начин. Ясно ли е?

Настъпи дълга пауза.

— Как се чувстваш, Джейн? — Тя не каза нищо и той изрече полугласно: — Не ти харесва, че ме желаш, нали? Защото съм извратен ли?

— Да.

Думата се изстреля от устата ѝ, въпреки че не беше чистата истина. Ако трябваше да е честна пред себе си, проблемът беше по-сериозен. Винаги се беше гордяла с интелигентността си. Разум вместо емоции и решения, вземани на базата на логиката, бяха принципи, които никога не я предаваха. И ето че сега желаше нещо, от което инстинктите ѝ подсказваха да бяга надалече.

Когато тишината между тях продължи, тя свали ръце от лицето си и погледна към вратата. Той не стоеше изправен в рамката, но тя чувстваше, че не е далече. Наведе се напред и го зърна. Облегнат на стената, той бе вперил поглед към сините постелки, сякаш наблюдаваше морето.

— Съжалявам — каза тя. — Не исках да прозвучи така.

— Искаше. Но няма проблем. Аз съм това, което съм. — Облечената в ръкавица ръка потрепна и тя имаше усещането, че не беше съзнателно.

— Истината е... — Той повдигна едната си вежда, когато тя заговори, въпреки че не гледаше към нея. — Истината е, че чувството за самосъхранение е нещо добро и именно то трябва да диктува реакциите ми.

— А не го ли прави?

— Не... винаги. С теб невинаги.

Устните му помръднаха леко.

— Тогавя за първи път в живота си се радвам, че съм различен.

— Страх ме е.

Той мигом стана сериозен. Очите му с цвят на диамант срещнаха нейните.

— Не се страхувай. Няма да те нараня. И няма да допусна никой друг да го направи.

За част от секундата защитата ѝ падна.

— Обещава ли? — попита го задавено.

Той положи облечената си в ръкавица ръка върху сърцето, което тя беше оперирала, и произнесе поредица от красиви думи, които тя не разбра. После ги преведе.

— Кълна се в честта си и в кръвта, течаща във вените ми.

Тя отмести поглед от него и за съжаление той попадна върху редица нунджако, провесени на стената, готови да нанесат смъртоносни поражения.

— Никога не съм била така уплашена в живота си.

— Съжалявам, Джейн. Съжалявам за всичко това. И ще те пусна да си вървиш.

Всъщност, свободна си да си тръгнеш, когато пожелаеш. Само кажи и ще те отведе в дома ти.

Тя погледна обратно към него и се взря в лицето му. Около козята му брадичка беше набола брада и покриваше челюстта и скулите му. Това го правеше да изглежда още по-зловещ. С тези татуировки край окото и с този гигантски ръст, ако се сблъскаше с него на улицата, би изпаднала в ужас дори без да знае, че е вампир.

И въпреки това му се доверяваше да я защити.

Чувствата ѝ реални ли бяха? Или беше напълно завладяна от стокхолмския синдром?

Плъзна поглед по широкия му гръден кош, стегнатите бедра и дългите крака. Боже, което и от двете да беше вярно, тя го желаше повече от всичко.

От устата му се откъсна сподавен стон.

— Джейн...

— По дяволите.

Той също изруга и запали поредната цигара. Изпусна дима и каза:

— Има и друга причина, заради която не мога да бъда с теб.

— Каква е тя?

— Аз хапя, Джейн. И не бих могъл да се спра. Не и с теб.

Тя си спомни нежното одраскване от зъбите му, които се плъзнаха нагоре по врата ѝ, докато сънуваше. Тялото ѝ се изпълни с топлина, въпреки че се питаше как би могла да желае такова нещо.

Ви пристъпи обратно към вратата с цигара в облечената в ръкавица ръка. От горящия ѝ връх се извиваше струйка дим, фина и изящна като женска коса.

С поглед, закован в нейния, той плъзна свободната си ръка надолу по гърдите и стомаха и я спря върху члена си, скрит от памучната пижама. Джейн преглътна мъчително. Изпълни я похот, която едва не я събори от пейката.

— Ако ми позволиш — каза той тихо, — ще те намеря в съня ти и ще довърша това, което започнах. Би ли искала да свършиш с мен, Джейн?

От стаята за физиотерапия се чу изпъшкване.

Джейн се препъна, когато стана от пейката и се запъти да провери състоянието на най-новия си пациент.

На носилката Фюри се превиваше от болка и блъскаше по превръзката, покриваща половината му лице.

— Кротко. — Тя положи ръката си върху неговата, за да го спре. — Спокойно. Всичко е наред.

Тя потърка рамото му и продължи да му говори, докато той не се успокои.

— Бела — промълви той.

С ясното съзнание, че Ви стои в ъгъла, тя попита:

— Това жена му ли е?

— Жената на близнака му.

— О!

— Именно.

Джейн взе слушалки и апарат за кръвно налягане и провери жизнените му показатели.

— Ниското кръвно налягане нормално ли е за вашия вид?

— Да. Също и забавен пулс.

Тя положи длан на челото на Фюри.

— Топъл е. Но температурата ви е по-висока от нашата, нали?

— Така е.

Тя зарови пръсти в многоцветната коса на Фюри сред гъстите кичури и я приглади. Там имаше някакво черно мазно вещество.

— Не го докосвай — предупреди я Ви.

Тя дръпна ръката си.

— Защо? Какво е?

— Кръвта на враговете ни. Не я искам върху теб. — Той отиде до нея, хвана я за китката и я отведе до мивката.

Въпреки че беше против природата ѝ, тя остана мирно, послушна като дете, докато той насапуниса и изплакна ръцете ѝ. Усещането на голата му длан и на тази в ръкавицата, плъзгащи се по пръстите ѝ... нежната пяна по кожата... топлината му, проникваща в нея и плъзваща нагоре по ръката ѝ, я доведоха до безразсъдство.

— Да — каза, втрещена в това, което правеше той.

— Да, какво?

— Ела отново в съня ми.

[1] Бети Буп — героиня в едноименен анимационен сериал. — Б.пр. ↑

Като шеф на охраната в „Зироу Сам“ Хекс не допускаше никакви оръжия в заведението, но особено много мразеше разни дребни педалчета, въоръжени чак до миниатюрните си тестиси, да се перчат наоколо с металните си играчки.

Заради такива като тях се стигаше до обаждания на 911. А тя не обичаше да си има вземане-даване с колдуелската полиция.

По тази причина изобщо нямаше намерение да се извинява, задето беше притиснала въпросния малък мърльо и беше открила пистолета, който неговият червенокос приятел му беше дал по-рано. Измъкна деветмилиметровото оръжие от панталона на хлапето, извади пълнителя и хвърли глока на масата. Прибра патроните в кожените си бричове и го претърси за лична карта. Докато го пребъркваше, чувстваше, че той е от нейния вид, и това я вбеси дори повече.

Въпреки че нямаше причина за това. Все пак хората нямаха монопол над глупостта.

Завъртя го и го сложи да седне, като го държеше за рамото. Отвори портфейла и извади шофьорска книжка, принадлежаща на Джон Матюс. Според датата на раждане той беше двадесет и три годишен. Адресът беше в квартал с жители от средната класа, за който тя можеше да се обзаложи, че той през живота си не беше виждал.

— Виждам какво пише в личната ти карта, но кой си в действителност? Кое е семейството ти?

Той отвори няколко пъти уста, но от там не излезе нищо. Очевидно беше уплашен до смърт. Което беше нормално. Беше просто недорасъл *претранс* с широко ококорени яркосини очи на бледото си лице.

Да, правеше се на жилав. Щрак-щрак, бум-бум и прочие гангстерски номера. Боже, колко ѝ беше писнало от такива глупости. Може би беше време отново да започне да работи самостоятелно и да се върне към това, което умееше най-добре. Все пак в определени кръгове наемните убийци бяха търсени. Бе наполовина *симпат* и удовлетворението от работата за нея беше даденост.

— Говори — нареди тя и хвърли портфейла му на масата. — Знам какво си. Кой са родителите ти?

Това определено го изненада, въпреки че не допринесе особено за вокалните му способности. След като преглътна поредния шок, просто събра длани пред гърдите си.

— Не си играй с мен. Щом си достатъчно мъж да носиш оръжие, няма причина сега да се държиш като страхливец. Или всъщност си точно това и пистолетът е у теб, за да се чувстваш мъж?

Като в забавен каданс той затвори уста и отпусна ръце в скута си. Сякаш смалил се, наведе поглед и сви рамене.

Настъпи мълчание и тя скръсти ръце пред гърдите си.

— Слушай, хлапе. Имам на разположение цяла нощ и съм готова да ти отделя цялото си внимание, така че мълчи колкото желаеш. Аз никъде няма да ходя, нито пък ти.

Предавателят в ухото на Хекс се включи и когато бодигардът от зоната на бара млъкна, тя отвърна:

— Добре, доведи го тук.

Само миг по-късно на вратата се почука. Тя отвори и вътре влезе подчиненият ѝ, повел пред себе си рижия вампир, който беше дал оръжието на хлапето.

— Благодаря, Мак.

— Няма проблем, шефе. Връщам се обратно при бара.

Тя затвори вратата и погледна към червенокосия. Той беше преминал преобразяването, но не отдавна. Движеше се, сякаш още не можеше да прецени габаритите си.

Той пъкна ръка във вътрешния джоб на велуреното си сако, а тя каза:

— Ако извадиш от там нещо различно от документ за самоличност, собственоръчно ще се погрижа да излезеш от тук на носилка.

Той се спря.

— Това е неговият документ за самоличност.

— Той вече ми показва такъв.

— Не е бил истинският. — Той протегна ръка. — Ето го действителния.

Хекс взе ламинираната карта и прочете изписаното на Древния език под наскоро направена снимка. Погледна към момчето. То отказваше да срещне погледа ѝ. Беше се свило и изглеждаше, сякаш искаше стола, на който седеше, да го погълне.

— По дяволите.

— Казаха ми да покажа също и това — продължи червенокосият. Подаде ѝ лист дебела хартия, сгънат на четири и запечатан с черен восък. Когато видя символа, ѝ се прииска да изругае отново.

Кралският кръст. Прочете проклетото писмо. Два пъти.

— Възразяваш ли да го задържа, рижав?

— Не, напротив.

Докато го сгъваше, тя попита:

— Ти имаш ли документ за самоличност?

— Да.

Друга ламинирана карта се озова в ръцете ѝ. Тя я погледна и после им върна двете карти.

— Следващия път, като дойдете тук, не чакайте на опашката. Кажете на бодигарда моето име и ще дойда да ви взема. — Взе пистолета. — Твой ли е, или негов?

— Мой. Но мисля, че е по-добре той да го задържи. По-добър стрелец е.

Тя върна пълнителя на мястото му и го подаде на мълчаливото хлапе с дулото надолу. Ръката му не трепна, докато го взимаше от нея, но проклетото нещо изглеждаше прекалено голямо за него.

— Не го използвай, освен ако не ти се налага да се защитиш. Разбрахме ли се?

Хлапето кимна веднъж, стана от стола и прибра пистолета в джоба, от който го беше извадило по-рано.

Не беше какъв да е *претранс*. Според личната му карта той беше Терър, син на Дариъс, воин на Братството на черния кинжал. Кое то значеше, че трябва да се погрижи да не му се случи нищо на нейна територия. Последното, от което Рив се нуждаеше, беше хлапето да пострада в „Зироу Сам“.

Страхотно. Все едно да държиш кристална ваза в помещение, пълно с ръгбисти.

И на всичкото отгоре беше ням.

Тя поклати глава.

— Добре, Блейлок, син на Рок, ти се грижи за него и ние ще сторим същото.

Червенокосият кимна, а хлапето най-сетне вдигна глава към нея и по някаква причина погледът в яркосините му очи я накара да се почувства неудобно. Боже... Той беше стар. В

погледа му прозираше колко е дивен и това я стъписа.

Прочисти гърло и се запъти към вратата. Отвори я, а червенокосият каза:

— Почакай. Как се казваш?

— Хекс. Където и в клуба да споменете името ми, ще ви открия за нула време. Това ми е работата.

Вратата се затвори, а Джон реши, че унижението е като сладоледа. Има различни вкусове, от него те побиват тръпки и те кара да кашляш.

А това си беше шоколадова мелба с ядки. В момента направо се давеше с нея.

Страхливец. Боже, толкова ли беше очевидно? Тя дори не го познаваше и веднага го прецени правилно. Той беше истински страхливец. Слабак, за чийто баща не беше откъснато, нямаше глас, а на тялото му не би завидял и десетгодишен.

Блей пристъпи от крак на крак с огромните си ходила. Ботушите му прошумоляха леко, но звукът, който знае защо, се усети така силен, като че някой крещеше в малката стая.

— Джон? Искаш ли да си тръгваме?

Страхотно. Все едно беше петгодишно хлапе, заспало на партито на големите.

Яростта го връхлетя, подобно на гръмотевица, и Джон почувства как тежестта ѝ го изпълни с енергия. Това му беше добре познато. Точно такъв вид гняв го беше накарал да тръшне Леш на земята. Бе породил жестокост в такава степен, че Джон беше удрял лицето му, докато плочките наоколо не почервеняха, сякаш някой беше разсипал кетчуп.

По някакво чудо малка част от мозъка на Джон, която още действаше рационално, му подсказа, че е най-добре да си върви у дома. Ако останеше тук, в този клуб, щеше да продължи да си повтаря наум казаното от жената, докато това не го влудеше и не го накараше да извърши нещо наистина глупаво.

— Джон? Да си вървим у дома.

По дяволите. Това трябваше да е голяма вечер за Блей. Вместо това той беше съсипал възможността му да легне с жена.

— *Аз ще се обадя на Фриц. Ти остани с Куин.*

— Не. Тръгваме си заедно.

Изведнъж на Джон му се прииска да се разплаче.

— *Какво пишеше на този лист? Този, който ѝ подаде?*

Блей се изчерви.

— Зейдист ми го даде. Поръча, ако някога изпаднем в беда, да го покажем.

— *Какво пишеше там?*

— Зи каза, че е от краля. Нещо, свързано с това, че той е твой закрилник.

— *Защо не ми каза?*

— Зейдист нареди да го покажа само ако се наложи.

Джон стана от стола и приглади взетите назаем дрехи.

— *Искам да останеш и да си прекараш добре.*

— Дойдохме заедно и ще си тръгнем заедно.

Джон погледна разгневено към приятеля си.

— *Само защото Зи ти е поръчал да си ми бавачка.*

За първи път, откакто го познаваше, лицето на Блей придоби каменно изражение.

— Майната ти. Бих го направил при всички случаи. И държа да отбележа, че ако местата ни бяха разменени, ти би постъпил по абсолютно същия начин. Нямам никакво съмнение. Приятели сме. Подкрепяме се. Точка по въпроса. Престани с тези глупости.

На Джон му се прииска да изрита стола, на който бе седял. И за малко да го направи. Вместо това използва ръцете си, за да изпише:

— *По дяволите.*

Блей извади блекберито си и набра.

— Ще кажа на Куин, че ще се върна за него, когато пожелае.

Джон зачака и набързо си представи какво прави Куин на някое сумрачно и не съвсем закътано място с едната или с двете блондинки. Поне той си прекарваше добре.

— Куин? С Джон ще тръгваме. Не, всичко е наред. Имахме кратка среща с охраната... Не е нужно... Не, всичко е наред. Наистина. Куин, не е нужно да спиращ... Ало? — Блей се втренчи в телефона си. — Ще ни чака на входа.

Двамата напуснаха малката стая и си запроправяха път сред тълпата изпотени посетители. Джон бе завладян от клаустрофобия. Сякаш беше погребан жив и дишаше пепел.

Когато най-сетне се добраха до вратата, Куин стоеше от лявата страна, опрян на черната стена. Косата му беше разрошена, ризата му висеше отзад, устните му бяха червени и подути, а отблизо миришеше на парфюм. Или по-точно — на два различни парфюма.

— Добре ли си? — обърна се той към Джон.

Джон не отговори. Не можеше да понесе, че беше съсипал вечерта на всички.

Продължи към вратата и изведнъж отново почувства онова странно повикване.

Спря с ръце, опрени на бравата, и се озърна през рамо. Шефката на охраната стоеше и го наблюдаваше със суров поглед. Отново беше скрита в сенките, място, което вероятно предпочиташе.

И той подозираше, че винаги извлича полза от тази своя позиция.

Тялото му се напрегна от глава до пети и му се прииска да стовари юмука си върху стената, върху входната врата, върху нечия горна устна. Но знаеше, че това няма да му донесе удовлетворението, за което копнееше. Съмняваше се, че притежава достатъчно сила в тялото си, та да пробие дори спортните страници на вестник.

Осъзнаването на това го вбеси още повече.

Обърна й гръб и излезе в студената нощ. Когато Блей и Куин тръгнаха редом с него, той изписа с ръце:

— *Ще се разходя за малко. Ако искате, елате с мен, но не се опитвайте да ме разубедите. Няма начин да се кача в колата и да се прибера точно сега. Разбрахте ли ме?*

Приятелите му кимнаха и го оставиха да води, като се движеха на около метър зад него. Очевидно разбираха, че е на косъм да си изпусне нервите и има нужда от пространство.

Тръгнаха по Десета улица и той ги чу да разговарят тихо. Шепнеха си нещо за него, но не го беше грижа. Беше изпълнен с гняв. Нищо друго, освен гняв.

Но нали си беше слабак, маршът му на независимостта не продължи дълго.

Мартенският вятър бързо проникна през дрехите, които Блей му беше дал назаем, и главоболието му така се влоши, че взе да скърца със зъби. Мислеше, че ще отведе приятелите си до Колдуелския мост и дори по-нататък, че гневът му е толкова силен, та можеше да стопи силите им, докато накрая не започнеха да го молят да спре, преди да е настъпила зората.

Само дето възможностите му, разбира се, бяха далече по-скромни от очакванията. Той спря.

— *Да се връщаме.*

— Както кажеш, Джон. — Разноцветните очи на Куин гледаха с изключителна доброта. — Ще постъпим както пожелаеш.

Поеха към колата, която бяха оставили на открит паркинг на около две пресечки от клуба. Когато завиха зад ъгъла, Джон забеляза, че в сградата до паркинга се прави ремонт. Зоната на строителните работи беше оградена за през нощта и брезентът плющеше от вятъра. Тежката строителна техника беше напълно замряла. На Джон мястото му изглеждаше изоставено.

Но дори да беше окъпан от слънчева светлина наред поле от маргаритки, би забелязвал единствено сенки. Нямаше начин нощта да стане по-лоша. Нямаше. Начин.

Стигнали само на метри от колата, те усетиха сладникавия аромат на бебешка пудра, донесен от вятъра. Един *лесър* се появи иззад един от багерите.

Фюри дойде в съзнание, но не помръдна. Което беше разбираемо, тъй като усещането в половината му лице беше като от изгаряне. След като пое дълбоко въздух няколко пъти, той повдигна ръка към мястото на пулсиращата болка. Превръзките покриваха участъка от челото до челюстта му. Вероятно приличаше на статист от снимачната площадка на „Спешно отделение“.

Изправи се бавно до седнало положение и цялата му глава забумтя, сякаш в носа му беше пхнат крайникът на помпа за велосипед и някой здравеняк я беше вкарал в действие.

Почувства се по-добре. Спусна крака от носилката, замисли се за закона на гравитацията и се зачуди дали има сили да се справи с нея. Реши да опита и изненадващо дори успя да стигне до вратата.

Два чифта очи се впериха в него, едните с цвят на диаманти, а другите — зелени като гора.

— Здравейте — каза той.

Жената на Ви се доближи до него и го заоглежда.

— Боже, не мога да повярвам колко бързо се възстановяваш. Не би трябвало дори да си в съзнание, какво остава на крака.

— Искаш ли да огледаш делото си? — Тя кимна и той седна на пейката, а тя внимателно започна да отстранява превръзката. Той погледна над главата ѝ към Вишъс. — Каза ли на Зи за случилото се?

Братът поклати глава.

— Не съм го виждал. Рейдж се опита да му позвъни, но телефонът му беше изключен.

— Значи няма новини от клиниката на Хавърс?

— Не, доколкото знам. Остава само един час до изгрева, така че няма да е зле скоро да се приберат.

Лекарката подсвирна под носа си.

— Кожата нараства пред очите ми. Ще възразиш ли да сложа нова превръзка?

— Както прецениш.

Когато тя влезе в лекарския кабинет, Ви каза:

— Трябва да поговорим.

— За какво?

По дяволите. *Лесърът*. И с брат като Ви не можеше да се прави на глупав. Лъжата все пак оставаше като възможност.

— Беше труден бой.

— Глупости. Не може да прибегваш до такива действия.

Фюри си спомни как преди няколко месеца се беше превърнал в близнака си за кратко. Буквално.

— Бях жестоко обработен от тях. Уверявам те, че те въобще не зачитат етикета на битката.

— Тази вечер го отнесе, само защото си се престарал при разпарянето на копелето. Не е ли така?

Джейн се върна с превързочните материали. Слава богу. Когато приключи с превръзката, той се изправи на крака.

— Ще се прибирам в стаята си.

— Имаш ли нужда от помощ? — попита Ви хладно. Тонът му подсказваше, че си е спестил някоя и друга забележка.

— Не, знам пътя.

— Е, ние също трябва да се връщаме, така че можем да си направим групово пътуване. И се движи бавно.

Последното не беше никак лоша идея. Болката в главата му беше нетърпима.

Бяха стигнали до средата на тунела, когато Фюри осъзна, че лекарката не е охранявана. Но от друга страна, тя не даваше признаци, че се кани да бяга. Всъщност с Ви вървяха един до друг.

Чудеше се дали някой от тях осъзнава колко много приличат на двойка.

Когато Фюри се добра до вратата на голямата къща, се сбогува, без да среща погледа на Ви и се изкачи по стълбите, водещи към преддверието. Изглеждаше му, сякаш спалнята му е на другия край на града, а не в горния край на главното стълбище. Изтощението, което чувстваше, му подсказваше, че трябва да се нахрани. А това беше такава досада.

Вече в стаята си той взе душ и се опъна на фантастичното си легло. Знаеше, че трябва да повика някоя от жените, които използваше, но не проявяваше *никакъв* интерес. Вместо да вдигне телефона, той затвори очи и отпусна ръцете си отстрани. Дланта му попадна върху книгата за оръжия, тази, от която беше преподавал същата вечер. Онази, в която се намираще рисунката.

Вратата се отвори без почукване. Което значеше, че е Зейдист. С новини.

Фюри бързо седна. Мозъкът се разтресе в черепа му и заплашваше да изтече през ушите.

Сложи ръка на превръзката заради изпълнената го болка.

— Как е Бела?

Очите на Зи бяха като черни дупки на покритото му с белези лице.

— Къде ти беше умът, *по дяволите!*

— Моля?

— Да се оставиш да ти се нахвърлят, защото... — Фюри потръпна, а Зи понижи гърмящия си тон и затвори вратата. Настъпилата тишина не подобри настроението му. Той продължи с тих глас: — Не мога да повярвам, че си се правил на Джак Изкормвача и си допуснал да бъдеш пребит.

— Моля те, кажи ми как е Бела.

Зи опря пръст в гърдите на Фюри.

— Трябва да прекарваш по-малко време в тревоги за моята *шелан* и повече в грижа за себе си. Разбираш ли ме?

Болка изпълни Фюри и той затвори здравото си око. Нямахше спор, че брат му уцели право в десетката.

— По дяволите — рязко наруши тишината Зи. — Просто... *по дяволите.*

— Напълно си прав. — Фюри забеляза, че ръката му е стиснала здраво оръжейната енциклопедия, и си нареди да я пусне.

Разнесоха се остри звуци и Фюри вдигна поглед. Зи отваряше и затваряше с палец капачето на телефона си, отново и отново.

— Можеха да те убият.

— Но не успяха.

— Много успокоително. Поне за един от нас. Ами окото ти? Лекарката на Ви спаси ли го?

— Не знам.

Зи се доближи до един от прозорците. Побутна тежката кадифена завеса настрана и се взря в терасата и плувния басейн. Тревогата по обезобразеното му лице беше очевидна. Челюстта му беше стегната, а веждите — ниско свъсени над очите. Странно... Преди винаги Зи беше на ръба на пълното отнасяне. Сега Фюри се движеше по тази тънка и хлъзгава граница. Вечно тревожещият се сам се бе превърнал в причина за безпокойство.

— Ще се оправя — излъга Фюри и се наведе към торбичката си с червен дим и листчетата за навиване. Бързо сви една дебела цигара и я запали. Лъжливото успокоение дойде мигом, тъй като тялото му беше добре приучено. — Просто имах тежка вечер.

Зи се засмя, но звукът прозвуча нерадостно, по-скоро като ругатня.

— Били са прави.

— Кои?

— Отмъщението не носи удовлетворение. — Зейдист пое дълбоко дъх. — Ако бъдеш убит, аз...

— Няма. — Той отново дръпна от цигарата, без желание да стига по-далече в обещанието си. — Сега, моля те, кажи ми за Бела.

— Трябва да лежи.

— Боже.

— Не, добре е. — Зи потърка обръснатата си глава. — Имам предвид, че не е изгубила бебето и ако кротува, може и да не се случи.

— В стаята ви ли е?

— Да, отивам да ѝ занеса нещо за ядене. Позволено ѝ е да става за един час на ден, но не искам да ѝ давам повод да бъде на крака.

— Радвам се, че тя...

— Проклятие, братко. И с теб ли беше така?

Фюри се намръщи и остави цигарата в пепелника.

— Моля?

— В главата ми постоянно е пълен хаос. Каквото и да върша, имам усещането, че не е докрай реално, защото има толкова много гадости, за които да се тревожа.

— Бела е...

— Не е само заради нея. — Очите на Зи бяха придобили нормалния си жълт цвят, защото гневът му се бе поуталожил. — Заради теб е.

С бавни и пресилено старателни движения Фюри приближи цигарата до устните си и всмукна от нея. Докато изпускаше дима, затърси в съзнанието си думи, с които да утеши близка си.

Не му хрумна кой знае какво.

— Рот иска да се съберем, щом се стъмни — съобщи Зи, като отново се загледа през прозореца, сякаш знаеше, че няма да последва никакво значимо успокоение. — Всички.

— Добре.

След като Зи си тръгна, Фюри отвори книгата и извади портрета на Бела, който беше нарисувал. Докато се взираше в него със здравето си око, прокара палец по очертанието на скулата ѝ. Тишината го потисна и стегна гърдите му.

Ако обобщеше ситуацията, възможно бе вече да е отвъд ръба, възможно беше да се

плъзга надолу по урвата на саморазрушението, блъскайки се пътьом в камъни и дървета, чупейки костите си, а на дъното го очакваше смъртоносният финал.

Загаси цигарата в пепелника. Разрухата наподобяваше малко влюбването. И двете бяха свободно падане, което те оставяше изхабен и оголен до самата ти сърцевина.

От бедния си опит знаеше, че и в двата случая краят е еднакво болезнен.

Джон се взираше в *лесъра*, появил се сякаш от нищото, и не можеше да помръдне. Никога не беше претърпявал автомобилна злополука, но имаше чувството, че е нещо подобно на това. Движиш се напред и изведнъж всичко, за което си мислил преди сблъсъка, отива на заден план, изместено от удара, който се превръща в единствена и основна грижа.

Наистина миришеха на бебешка пудра.

И за техен късмет косата на този не беше безцветна, което значеше, че е нов. Което вероятно беше единствената причина с приятелите му все още да са живи.

Куин и Блей застанаха пред него, блокирайки пътя. Но после от сенките се появи втори *лесър*, сякаш беше шахматна фигура, поставена на съответната позиция от невидима ръка. Неговата коса също беше тъмна.

Боже, бяха огромни.

Първият погледна към Джон:

— По-добре бягай, синко. Не ти е тук мястото.

Не знаеха, че е *претранс*. Смятаха го за човек.

— Да — каза Куин и потупа Джон по рамото. — Получи си пликчето с трева. Сега се омитай, смотаняко.

Само че той не можеше да остави своите...

— Казах да се разкараш от тук. — Куин го бутна настойчиво и Джон се спъна в купчина рула с изолация, грамадни като дивани.

По дяволите. Ако избягаше, значи е страхливец. Но ако останеше, щеше да попречи, вместо да помогне. Изпитвайки омраза към себе си, той побягна право към „Зироу Сам“. Като пълен идиот беше оставил раницата си у Блей и нямаше как да прати съобщение у дома. А моментът не беше подходящ да губи време и да търси някого от братята, в случай че евентуално ловуват наоколо. Сещаше се само за една личност, която би могла да им помогне.

На входа на клуба отиде право при бодигарда в началото на опашката.

— Хекс. Трябва да видя Хекс. Заведи ме...

— Какво правиш, хлапе? — попита бодигардът.

Джон повтаряше беззвучно с устни думата Хекс отново и отново и правеше знаци с ръце.

— Вбесяваш ме — надвеси се онзи над Джон. — Махай се оттук или ще се обадя на мамчето и татенцето ти.

Кикотенето откъм опашката накара Джон да жестикулира още по-трескаво.

— Моля те! Нужна ми е Хекс.

Джон чу далечен шум, който беше или от спирачките на някоя кола, или писък. Докато се озърташе, ръката му напипа глока на Блей.

Нямаше телефон, от който да напише съобщение. Нямаше начин да комуникира.

Но имаше пълнител с шест патрона в задния си джоб.

Джон се затича обратно до паркинга. Промъкваше се между паркираните една до друга

коли, дишаше тежко и движеше краката си възможно най-бързо. Главата му пулсираше. Усилието правеше болката толкова жестока, че му призляваше. Зави зад ъгъла и се подхлъзна на разхвърляния чакъл.

По дяволите! Блей лежеше на земята с *лесър*, седнал върху гърдите му, и двамата се боричкаха за контрола над нещо, което изглеждаше като автоматичен нож. Куин бе насочил своя собствен нож срещу другия *лесър*, но двамата бяха в прекалено равностойна позиция за вкуса на Джон. Рано или късно единият щеше...

Куин получи дясно кроше в лицето и главата му се извъртя като развинтена капачка, повличаща цялото му тяло в пирует.

В този миг някаква сила облада Джон, сякаш дух се бе вселил в тялото му. Старо познание, такова, което идва с дългогодишен опит, а той очевидно го нямаше, поведе ръката му дълбоко в задния джоб. Обгърна глока с длан и го извади. Стисна го с две ръце.

Отне му миг да насочи оръжието и още един да се прицели в *лесъра*, боричкащ се с Блей за ножа. В следващата секунда Джон натисна спусъка... и проби огромна дупка в главата на *лесъра*. После промени целта си и се насочи към онзи, който беше надвесен над Куин и наместваше бокс върху кокалчетата на юмука си.

Пук!

Джон повали и този *лесър* с един изстрел в слепоочието. Бликна черна кръв. Онзи се сгромоляса на колене и падна по лице върху Куин, който беше прекалено зашеметен, за да стори нещо друго, освен да избута тялото от себе си.

Джон хвърли поглед към Блей. Той се взираше в него в състояние на пълен шок.

— Мили боже, Джон!

Лесърът до Куин издаде бълбукащ звук като кафеварка, току-що спряла да ври.

Метал, помисли си Джон. Нужно му беше нещо метално. Ножът, за който се беше борил Блей, не се виждаше наоколо. Къде би могъл да намери...

Разкъсана кутия с шпиллове за покрив лежеше до багера.

Джон отиде и взе един от тях, после се приближи до *лесъра*, проснат до Куин. Вдигна високо ръце и вложи цялата си сила и гняв в удара и в този миг всичко се промени. Той държеше кинжал, а не парче стомана... И беше огромен, по-едър от Блей и Куин... И беше правил това много, много пъти.

Шпилът потъна в гърдите на *лесъра* и струята светлина беше по-ярка, отколкото Джон очакваше. Заслепи очите му и по тялото му се плъзна гореща вълна. Но работата не беше свършена. Той се движеше по асфалта, сякаш не чувстваше земята под краката си.

Блей наблюдаваше неподвижен и неспособен да продума, когато Джон вдигна шипа отново. Този път при нанасянето на удара той отвори уста и извика, без да издаде и звук. Боен вик, но не по-малко мощен, само защото не бе чул.

След последвалия изблик на светлина до съзнанието на Джон достигна воят на приближаващи сирени. Без съмнение някой човек, чул изстрелите, беше повикал полиция.

Джон отпусна ръка встрани, шпилът се изплъзна от дланта му и издрънча на земята.

Не съм страхливец. Аз съм воин.

Припадъкът го връхлетя бързо и яростно, събори го на земята, притисна го с невидими ръце и го накара да се мята, докато не загуби съзнание и не го погълна тътенът на забравата.

Когато Джейн и Ви се върнаха в спалнята, тя седна в креслото, което вече смяташе за свое, а Ви се изтегна на леглото. Щеше да е дълга нощ... хм, ден. Тя беше уморена и нервна, лоша комбинация.

— Искаш ли нещо за ядене? — попита той.

— Знаеш ли какво бих искала? — прозя се тя. — Горещ шоколад.

Ви вдигна телефона, натисна три бутона и зачака.

— Да не би да ми поръчваш? — попита тя.

— Да. Също както и... Здравсти, Фриц. Ето какво искам...

След като Ви затвори телефона, тя неволно му се усмихна.

— Това си беше чисто подмазване.

— Не си яла нищо, откакто... — Той се спря, сякаш не искаше да споменава за отвличането.

— Няма ми нищо — промърмори тя, като се натъжи без основателна причина.

Не, всъщност имаше причина. Скоро си тръгваше.

— Спокойно, няма да ме помниш — успокои я той. — Няма да чувстваш нищо, след като си отидеш.

Тя се изчерви.

— О... как точно четеш мисли?

— Подобно е на улавяне на радиовълни. Така беше от край време, независимо дали го исках, или не.

— Беше?

— Предполагам, че антената се е повредила. — На лицето му се изписа горчивина и погледът му стана остър. — Но чух от сигурен източник, че ще се оправи от само себе си.

— Защо способността ти е спряла?

— „Защо“ е любимият ти въпрос, нали?

— Аз съм учен.

— Знам — изрече го с мъркаща нотка, все едно тя му бе казала, че носи секси бельо. — Харесвам ума ти.

Вълна от удоволствие заля Джейн, после се почувства напълно объркана.

Сякаш усетил раздвоението ѝ, той отклони мислите ѝ в съвсем друга посока.

— Някога виждах и бъдещето.

Тя се прокашля.

— Наистина ли? Как точно?

— Най-вече в сънищата ми. Без хронология, просто случайно подредени случки. Най-добър бях във виждането на нечия смърт.

Смърт?

— Смърт?

— Да, знам как ще умре всеки от братята. Но не и кога.

— Господи... Боже. Това трябва да е...

— Владее и други фокуси. — Ви вдигна ръката с ръкавицата. — Ето това например.

— Исках да те попитам за нея. Една от медицинските сестри припадна, докато беше в спешното отделение. Тя ти сваляше ръкавицата и в следващия момент беше като ударена от мълния.

— Не бях в съзнание тогава, нали?

— Беше напълно трупиран.

— Вероятно само по тази причина е оцеляла. Това проклето наследство от майка ми е смъртоносно. — Той стисна юмрук, гласът му стана остър, думите отсечени. — Отгоре на всичко предявява претенции към бъдещето ми.

— Как така? — Той не отговори и някакво вътрешно чувство я накара да каже: — Нека да отгатна, уреден брак?

— Бракове по-скоро.

Джейн потрепна. Независимо че бъдещето му не беше от значение за живота ѝ, по някаква причина мисълта той да стане нечий съпруг... съпруг на няколко... накара стомаха ѝ да се преобърне.

— Хм... по колко съпруги имате?

— Не ми се говори за това, ясно?

— Добре.

Десетина минути по-късно възрастен мъж с униформа на английски иконом влезе, подкарал пред себе си количка, отрупана с храна. Менюто беше като от рум сървиз на „Четири сезона“: имаше белгийски вафли с ягоди, кроасани, бъркани яйца, горещ шоколад и пресни плодове.

Гледката беше просто прекрасна.

Стомахът на Джейн изкъркори и докато се усети, вече пълнеше една чиния с такива количества, сякаш не беше яла от седмица. Беше си сложила храна втори път и пиеше трети горещ шоколад, когато замръзна с вилица, поднесена към устата ѝ. Боже, какво ли си мислеше Ви за нея. Ядеше като прасе...

— Очарован съм — отбеляза той.

— Нима? Одобряваш това, че лапам като невидяла?

Той кимна с блеснали очи.

— Харесва ми да те гледам как ядеш. Във възторг съм. Искам да продължиш, докато не преядеш и не заспиш в креслото си.

Пленена от очите му с диамантен блясък, тя промълви:

— И... какво би се случило тогава?

— Бих те пренесъл в леглото, без да те будя, и бих бдял над съня ти с кинжал в ръка.

Такава първобитна картина не би трябвало да ѝ е по сърце. Все пак тя можеше да се грижи за себе си. Но, о, боже, мисълта някой да я пази беше... много приятна.

— Дояж си — каза той, като посочи чинията ѝ. — И си сипи още шоколад от термоса.

Проклетата да беше, но взе, че изпълни нареждането му. Дори си сипа четвърта чаша горещ шоколад.

Тя се отпусна в креслото с чашата в ръце, блажено заситена. Без причина каза:

— И на мен ми е познато това с наследството. Баща ми беше хирург.

— О, сигурно е луд от гордост. Ти си забележителен специалист.

Джейн сведе брадичка.

— Предполагам, че щеше да приеме кариерата ми за задоволителна. Особено ако ме вземат в „Кълъмбия“.

— Щеше?

— И двамата с майка ми са покойници. — Тя добави, защото почувства, че трябва да поясни: — Катастрофираха с малък самолет преди десетина години. Пътуваха за

медицинска конференция.

— По дяволите... много съжалявам. Липсват ли ти?

— Ще прозвучи зле... но всъщност, не. Бяха чужди хора, с които трябваше да живея, когато не бях в училище. Но сестра ми винаги много ми е липсвала.

— Господи, и тя ли е починала?

— Недиагностициран вроден порок на сърцето. Отиде си бързо една нощ. Баща ми винаги си е мислел, че се насочих към медицината, защото той ме е вдъхновил, но истината е, че го направих, защото много обичах Хана. Още я обичам. — Тя отпи от чашата. — Баща ми бе твърдо убеден, че медицината е най-възвишеният и добър начин да осмисля живота си. Спомням си как ме погледна, когато бях на петнайсет, и ми каза, че съм късметлийка, заедно съм толкова умна.

— Знаел е, че ще постигнеш много със способностите си.

— Нямахше предвид това. Твърдеше, че с моята външност нямам шанс да се омъжа особено успешно. — Тя се усмихна, когато Ви рязко пое въздух. — Татко живееше в грешното столетие, разбиранията му бяха от викторианската епоха. Може би заради английския си произход, който знае, по дяволите. Вярваше, че жените трябва да се омъжат и да се грижат за голяма къща.

— Отвратително е някой да каже подобно нещо на младо момиче.

— Той би го нарекъл честност. Вярваше в честността. Винаги казваше на Хана, че тя е красивата. Разбира се, смяташе, че е вятърничава. — Боже, защо ѝ трябваше да му разказва това? — Така или иначе, родителите могат да бъдат проблем.

— Да. Това ми е ясно. Повече от ясно.

Когато и двамата замълчаха, тя имаше чувството, че и той прехвърля семейните си истории в главата си.

След известно време той посочи с глава телевизора с плосък екран на стената.

— Гледа ли ти се филм?

Тя се извъртя в креслото и се усмихна.

— Боже, да. Не помня кога за последен път съм го правила. Какво имаш?

— Включих кабелна, така че имаме всичко. — Той небрежно направи знак към възглавниците до себе си. — Защо не седнеш тук? Нищо няма да виждаш оттам.

Проклятие. Тя искаше да е там до него. Искаше да е... близо.

Въпреки че многото мисли парализираха мозъка ѝ, тя отиде до леглото и се настани до него, като скръсти ръце пред гърдите си и прехвърли глезените си един върху друг. Боже, беше нервна като на първа среща. Пеперудки в стомаха. Потни длани.

Ехо, жлезите, произвеждащи адреналина.

— Е, какво обичаш да гледаш? — попита тя, когато той взе дистанционно с достатъчно бутони за изстрелване на космическа совалка.

— Днес съм в настроение за нещо скучно.

— Така ли? Защо?

Очите му с диамантен блясък се насочиха към нея, но клепачите му бяха притворени, така че не можа да разтълкува погледа му.

— Без причина. Просто ми изглеждаш уморена.

От Другата страна Кормия седеше на кушетката си. Чакаше. Отново.

Тя отпусна ръцете си. Кръстоса ги пак. Искаше ѝ се да има книга в скута си, за да се разсее. Седеше в тишината и в съзнанието ѝ изникна мимолетния въпрос, какво би било да има своя собствена книга. Може би щеше да сложи името си на корицата, така че всички да знаят, че е нейна. Би ѝ харесало. *Кормия*. Или още по-добре *Книгата на Кормия*.

Би я заемала на сестрите си, ако те искаха, разбира се. Щеше да знае, когато види нечии ръце да я държат, и нечии очи да я четат, че кориците, страниците и историите вътре са нейни. И книгата също щеше да го знае.

Тя се замисли за библиотеката на Избраниците с лабиринта ѝ от рафтове, с прекрасния мирис на уханна кожа и изобилието от думи. През времето, прекарано там, се чувстваше на върха на блаженството в щастливото си уединение. Там имаше толкова истории за опознаване, толкова места за съзерцаване, за които не би могла и да мечтае да зърне с очите си, а тя обичаше да учи. Жадуваше за това.

Обикновено.

Този път беше различно. Седеше на леглото и чакаше, но без охота да усвои предстоящия урок. Тези бъдещи знания не бяха желани от нея.

— Привет, сестро.

Кормия вдигна поглед. Избраницата, отдръпнала белия воал на вратата, беше образец на себеотрицание и отдаденост на службата, едно възплъщение на почтеността. Кормия завиждаше на изражението на удовлетворение и вътрешен мир, което имаше Лейла.

Това не ѝ беше позволено. Завистта означаваше, че си отделен от цялото, че си индивид, при това дребнав.

— Привет. — Кормия стана, коленете ѝ трепереха от предстоящото. Въпреки че често беше искала да види как изглежда отвътре храмът на Примейла, сега предпочиташе никога да не стъпи зад мраморните стени.

Двете се поклониха една на друга.

— За мен е чест да помогна.

Кормия отговори глухо:

— Аз... признателна съм ти за напътствията. Води ме, ако обичаш.

Когато Лейла изправи глава, в бледозелените ѝ очи се четеше разбиране.

— Може би е по-добре да поговорим тук за малко, вместо да отиваме направо в храма.

Кормия преглътна мъчително.

— С удоволствие.

— Мога ли да седна, сестро? — Кормия кимна, Лейла се приближи до леглото и се отпусна на него, а бялата ѝ роба се разтвори до над коленете. — Ела до мен.

Кормия приседна и матракът ѝ се стори твърд като камък. Не можеше да диша, не можеше да помръдне, едва мигаше.

— Сестро моя, ще се опитам да разсея страховете ти — каза Лейла. — Повярвай, ще се насладиш на времето, прекарано с Примейла.

— Несъмнено. — Кормия придърпа реверите на робата си по-плътно един към друг. — Все пак той ще посещава и други, нали?

— Ти ще си най-важна за него. Като негова Първа Избраница ще си удостоена със специалното му внимание. За Примейла има йерархия и ти ще си първа сред всички нас.

— Но кога ще започне да ходи при други?

Лейла се намръщи.

— Това зависи от него, въпреки че и ти имаш думата. Ако го удовлетворяваш, той

може да остане само с теб за известно време. Случвало се е и преди.

— Мога ли да му кажа да си намери други?

Съвършената глава на Лейла се наклони на една страна.

— Казвам истината, сестро, това, което ще се случи между вас, ще ти хареса.

— Знаеш кой е той, нали? Знаеш самоличността на Примейла.

— Дори съм го виждала.

— Наистина ли?

— Наистина. — Лейла докосна високо вдигнатата си руса коса и Кормил прие жеста като знак, че тя подбира думите си внимателно. — Той е... какъвто трябва да бъде един воин. Силен. Интелигентен.

Кормия присви очи.

— Премълчаваш нещо, за да успокоиш страховете ми, нали?

Преди Лейла да може да отговори, Директрис дръпна завесата настрани. Без да каже и дума на Кормия, тя отиде при Лейла и й прошепна нещо.

Лейла се изправи, руменина заля бузите ѝ.

— Тръгвам веднага. — Тя се обърна към Кормия със странна възбуда в очите. —

Сестро, сбогувам се с теб до моето завръщане.

Както беше прието, Кормия се изправи и се поклони, облекчена, че урокът се отлагаше по някаква причина.

— Всичко хубаво.

Директрис обаче не тръгна с Лейла.

— Аз ще те заведа в храма и ще продължа с наставленията.

Кормия обгърна тялото си с ръце.

— Не е ли по-добре да почакам Лейла...

— Оспорваш решението ми ли? — процеди Директрис. — Точно това правиш. Може би искаш да съставиш и план на урока, след като знаеш толкова за историята и важността на позицията, за която си избрана. Честно казано, бих се радвала да се поуча от теб.

— Простете ми, Директрис — отвърна Кормия силно засрамена.

— Няма защо да се извиняваш. Като Първа Избраница на Примейла спокойно ще можеш да ми заповядваш, защо да не започна да свиквам с върховенството ти още отсега? Кажи, не искаш ли да вървя няколко стъпки след теб по пътя към храма?

Сълзи бликнаха в очите на Кормия.

— Не, моля ви, Директрис.

— Какво не?

— Бих искала да ви следвам — прошепна Кормия с наведена глава. — А не да ви водя.

„Ищар“ беше идеалният избор, помисли си Ви. Отегчителен до смърт. Безкрайно дълъг. Визуално атрактивен колкото солница.

— Това е най-голямата досада, която съм гледала — каза Джейн при поредната си прозявка.

Господи, каква красива шия имаше тя.

Зъбите му се издължиха и той си представи как прилага класическия номер на Дракула, надига се над тялото ѝ, напълно отдадено на него, но веднага се насили да насочи вниманието си към Дъстин Хофман и Уорън Бийти, които се влачеха през пясъците. Беше

предложил филм с надеждата от скука защитата ѝ да падне, а той да проникне в съзнанието ѝ и да я обладае.

Копнееше тя да стигне до кулминация под устните му, пък макар и само в света на сънищата.

Докато чакаше тя да задреме от скука, се загледа в пустинния пейзаж на екрана, който насочи по някакъв перверзен начин мислите му към зимата... към зимата и неговото преобразяване.

Само няколко седмици след като претрансът падна в реката и намери смъртта си там, Ви претърпя своето преобразяване. От известно време беше притеснен от промените в тялото си. Беше изтормозен от пристъпи на главоболие. Постоянно беше гладен, а му ставаше зле, като погледнеше храна. Не можеше да спи, а беше изтощен. Само агресивността му не се беше променила. Според правилата на лагера трябваше винаги да си готов за бой, така че избухливият му нрав не се приемаше за необичайна промяна в поведението му.

Вилнееше подранила свирепа снежна буря, когато се роди в мъжкото си тяло.

Заради ниските температури каменните стени на пещерата бяха ледени, подът — толкова мразовит, та краката в подплатените с кожа ботуши се вкочаняваха, въздухът беше толкова студен, че дъхът излизаше на облаци. Войниците и жените от кухнята спяха накуп, преплели тела не за секс, а за да се топлят.

Ви разбра, че преобразяването му настъпва по това, че когато се събуди, му беше горещо. Първоначално затоплянето беше благодат, но после тялото му започна да се тресе от температурата и го връхлетя убийствен глад. Гърчеше се на земята с копнеж за облекчение, каквото не намираше.

След цяла вечност гласът на Блъдлетър проби през болката.

— Жените няма да те хранят.

Замаян, Ви отвори очи. Блъдлетър коленичи до него.

— Със сигурност знаеш защо.

Ви успя да преглътне въпреки буцата в гърлото си.

— Не знам.

— Казват, че рисунките по стените са те обсебили. Че в ръката ти са се вселили духовете, впримчени в стените. Че очите ти вече не ти принадлежат.

Когато Ви не отговори, Блъдлетър настоя:

— Няма ли да отречеш?

Сред бъркотията в главата си Вишъс се опита да прецени ефекта от двата възможни отговора. Спря се на истината не от чувство за честност, а за да се предпази.

— Аз... отричам.

— Отричаеш ли и останалото, което те казват?

— Какво... казват... те?

— Че си убил другаря си в реката с ръката си.

Това беше лъжа и другите момчета, които бяха там, знаеха, че е така, защото видяха претранса да пада по своя вина. Вероятно жените бяха направили това предположение, защото по време на смъртта му Ви беше наблизо. Защо останалите мъже биха искали да разпространяват доказателство за мощта на Ви?

Или може би им беше от полза? Ако нямаше жена, която да храни Ви, той щеше да умре. Кое то нямаше да е зле за останалите претранси.

— Ти какво твърдиш? — упорстваше баща му.

Ви се нуждаеше от демонстрация на сила и промълви:

— Аз го убих.

Изпод брадата на Блъдетър цъфна широка усмивка.

— Така и предполагам. Заради усилието ти ще ти доведе жена.

Наистина му доведоха една и той се нахрани. Трансформацията беше жестока, дълга и изтощителна и докато преминаваше през нея, той надхвърли размерите на постелката си, а ръцете и краката му мръзнаха върху студения под на пещерата като месо от пресен улов.

Независимо че като последица се пробуди и сексуалното му желание, жената, която бяха накарали да го нахрани, не искаше да има нищо общо с него. Даде му кръв едва колкото да преживее промяната, после го остави сам да понася разтягането на костите си и опъването на мускулите до скъсване. Никой не се погрижи за него и в страданието си той викаше мислено майката, която го бе родила. Представяше си как идва при него и го обгръща с любов, гали косата му и му казва, че всичко ще е наред. В жалките му видения тя го наричаше любимия си люлен.

Подарък.

Би му харесало да е подарък за някого. Подаръците ги ценяха, обгрижваха ги и ги пазеха. Дневникът на воина Дариъс беше подарък за Ви, нищо че дарителят може би не знаеше каква добрина бе сторил, като го бе оставил.

Подарък.

Когато тялото на Ви престана да се променя, той заспа, но се събуди от глад за месо. Дрехите му се бяха разкъсали при трансформацията, затова той се уви в една кожа и тръгна бос към мястото за готвене. Нямаше много за ядене. Изгриза един кокал от бут, откри още сухи корички и шепа брашно.

Ближеше белите прашинки от ръката си, когато баща му каза зад него:

— Време е за бой.

— За какво се замисли? — попита Джейн. — Целият се напрегна.

Ви с усилие се върна в настоящето. По някаква причина не я излъга.

— Мисля за татуировките си.

— Откога ги имаш?

— От почти три века.

Тя подсвирна.

— Боже, толкова ли дълго живеете?

— По-дълго. Ако приемем, че не бъда убит в бой, и вие, глупавите хора, не взривите планетата, ще съм жив още седемстотин години.

— Уха. Това изцяло променя идеята на пенсионното осигуряване. — Тя се наведе напред. — Завърти си главата. Искам да погледна мастилото на лицето ти.

Разтърсен от спомените си, Ви направи това, за което го помоли, защото не беше способен да протестира логично. Все пак, когато ръката ѝ приближи лицето му, той трепна.

Тя я отдръпна, без да го докосне.

— Не са ти ги направили по твое желание, нали? Вероятно по същото време като кастрацията, познах ли?

Ви усети как вътрешностите му се свиват на топка, но не се отдръпна от нея. Никак не понасяше женско съчувствие, но работата бе там, че в тона на Джейн нямаше такова, тя просто съобщаваше факт. Беше директна. Затова и той можеше да ѝ отговори спокойно и директно.

— Да. По същото време.

— Ще предположа, че са предупреждения, тъй като ги имаш на ръката, на слепоочието, по бедрата и слабините. Предполагам, че са свързани с енергията в ръката ти, с телепатията ти и с въпроса за създаването на потомство.

Защо ли не се бе изненадал от нейните заключения?

— Да, така е.

Гласът ѝ се сниши.

— Затова изпадна в паника, когато ти казах, че ще те вържа. В болницата, в спешното отделение. Вързали са те, нали?

Той само се прокашля.

— Направили са го, нали, Ви?

Той взе дистанционното на телевизора.

— Искаш ли да гледаш нещо друго?

Настана продължително мълчание, докато той сменяше каналите.

— Повърнах на погребението на сестра ми.

Пръстът му престана да превключва, като спря на „Мълчанието на агнетата“. Той я погледна.

— Сериозно ли?

— Най-голямото неудобство и срам в живота ми. И не само заради момента, в който се случи. Направих го върху баща ми.

Кларис Старлинг седна на един стол пред килията на Лектър, а Ви копнееше да узнае още за Джейн. Искаше да научи всяка подробност от живота ѝ — от раждането ѝ до този момент — и искаше да го чуе още сега.

— Разкажи ми какво се случи.

Джейн прочисти гърлото си, сякаш събираше кураж, а Ви не можеше да избегне сравнението с филма, като той беше чудовището, затворено в килия, а Джейн — изворът на добро, която малко по малко разкриваше себе си, за да удовлетвори злодея.

Но имаше също толкова силна нужда от това познание, колкото от кръвта за оцеляването си.

— Какво се случи, Джейн?

— Ами... баща ми беше голям привърженик на овесената каша.

— Овесена каша? — Тя не продължи и той я подкани: — Разкажи ми.

Джейн скръсти ръце пред гърдите си и се загледа в краката си. После очите ѝ срещнаха неговите.

— Да сме наясно, причината да говоря за това, е ти да ми разкажеш какво ти се е случило. Танто за танто. Все едно си показваме белезите един на друг. Като например от падане по време на летен лагер, или от порязване на консервена кутия, или от удар по главата с... — Тя се намръщи. — Добре... може би примерите не бяха добри, като се има предвид колко бързо зарастват раните при вас, но се сецаш какво искам да кажа.

Ви не можа да сдържи усмивката си.

— Схванах смисъла.

— Важното е да е честно. Щом аз ще си кажа всичко, и ти ще го направиш.

Договорихме ли се?

— По дяволите... — Но пък искаше да узнае повече за нея. — Е, добре.

— И така, за баща ми и овесената каша. Той...

— Джейн?

— Какво?

— Харесвам те. Много.

Нямаше как да не го вмъкна.

Тя примигна няколко пъти. После отново прочисти гърлото си. *Боже, изчервяването много ѝ отиваше.*

— Разказваше за овесената каша.

— Точно така... е... както казах, баща ми беше голям привърженик на овесената каша.

Караше ни всички да я ядем на закуска, дори и през лятото. С майка ми и сестра ми трябваше да се давим с тази гадост заради него и той искаше да изядем всичко в чиниите си. Гледаше ни как се храним, сякаш играехме голф и можехме да направим грешен удар. Кълна се, че преценяваше наклона на гръбнака ми и начина, по който държах лъжицата си. На вечеря той... — Тя спря. — Отклонявам се от темата.

— Мога да те слушам как говориш с часове, за да не се фокусирам върху моя разказ.

— Да, е... фокусирането е важно.

— Само ако си микроскоп.

Тя се усмихна леко.

— И пак за овесената каша. Сестра ми умря на рождения ми ден, в петък през нощта.

Погребението беше организирано бързо, защото баща ми трябваше да изнася доклад в Канада следващата сряда. По-късно разбрах, че го е включил в графика си в деня, когато Хана беше намерена мъртва в леглото си, сигурно за да ускори нещата. И така... в деня на погребението станах и се чувствах ужасно. Повече от ужасно. Гадеше ми се. Хана... Хана беше единственото истинско нещо в къщата, която беше пълна с красиви вещи. Тя беше разхвърляна, и шумна, и щастлива... Обичах я толкова много, не можех да понеса мисълта, че ще я сложим в земята. Нямаше да ѝ хареса да е затворена така. Да... и така, за погребението, майка ми излезе и ми купи черна рокля с двуредно закопчаване. За беда сутринта преди погребението, когато се опитах да я облека, не ми беше по мярка. Беше твърде тясна, направо не можех да дишам в нея.

— И естествено ти е станало още по-зле на стомаха.

— Да. Когато слязох на масата за закуска, непрестанно ми се повдигаше. Боже, още си спомням как изглеждаха двамата, седяха в двата края на масата, обърнати един към друг, без очите им да се срещат. Майка беше като порцеланова кукла, на която нещо не ѝ е в ред. Беше гримирана, имаше прическа, но всичко беше сбъркано. Червилото ѝ не беше в подходящия цвят, нямаше руж, фибите се показваха от кока ѝ. Татко четеше вестник и шумът от обръщането на страниците кълтеше като изстрели. Никой от двамата не ми каза и дума. Седнах на стола си и не можех да спра да гледам празното място от другата страна на масата. Ето че пристигна и купата с овесена каша. Мари, нашата прислужница, сложи ръка на рамото ми, когато ми сервираше, и за миг бях готова да избухна в плач. Тогава баща ми изплющя с вестника, като че ли бях кученце, което аха да се изака на килима, така че взех

лъжицата си и започнах да ям. Тиках кашата в гърлото си, докато не взех да се давя от нея. После отидохме на погребението.

Ви искаше да я докосне и за малко да протегне ръка към нейната. Вместо това попита:

— На колко години беше?

— На тринайсет. И така, пристигнахме в църквата, която беше претърпана, защото всички в Гринич познаваха родителите ми. Майка ми беше отчайващо изискана, а баща ми — леден стоик, така че всичко беше делово както обикновено. Спомням си... да, мислех си, че и двамата изглеждат както винаги, като изключим лошия грим на майка ми и това, че баща ми не спираше да си играе с монетите в джоба си. Това не беше типично за него. Той мразеше всякакви странични шумове и бях изненадана, че безспирното подрънкване не го притеснява. Предполагам, че го приемаше, защото той контролираше звука. Можеше да спре по всяко време, ако поискаше.

Тя замълча и погледът ѝ се зарея към далечния край на стаята. На Ви му се прииска да прочете мислите ѝ, за да разбере какво точно преживява. Не го направи... и не защото не беше сигурен дали ще се получи. Това, което сама решише да сподели, беше по-ценно за него от другото, което можеше да ѝ вземе.

— Първия ред — промълви тя. — Седяхме на първия ред в църквата, точно пред олтара. Благодаря на Бог, че ковчегът беше затворен, така че да мога да си представям Хана идеална. Тя имаше червеникаворуса коса. От онези, леко чупливите като на Барби. Моят баща беше права като клечки. И така...

На Ви му мина през ума, че тя използваше фразата „и така“ като гъба, с която изтриваш тебешира от черна дъска. С нея сякаш изчистваше казаното дотук, за да отвори място за още.

— Да, на първия ред. Службата започна. Засвири орган... вибрациите от тръбите се усещаха в пода. Бил ли си в църква? Вероятно не... И така, можеш да усетиш ниските тонове, когато мелодията се разгърне. Естествено, службата се извършваше в голяма катедрала с орган, който имаше повече тръби от канализацията на Колдуел. Боже, когато засвири, усещането беше като при излитане на самолет.

Тя спря и си пое дълбоко дъх. Ви разбра, че разказът я съсипва, припомняше си неща, към които не се връщаше често. Гласът ѝ беше пресипнал, когато продължи.

— И така... беше по средата на службата, а роклята ме стягаше, беше ми ужасно зле на стомаха и проклетата овесена каша на баща ми беше пуснала ужасните си корени и се засаждаше в червата ми. Свещеникът застана зад аналоя за заупокойната молитва. Беше като подбран за филм — белокож, с плътен глас, облечен в расо в златисто и слонова кост. Беше епископът на цял Кънектикът, доколкото си спомням. И така... Стигна той до мястото за милостта, която ни очаква на небето и всякаквите там глупости за Бог, Исус и Църквата. Повече приличаше на реклама на християнството, отколкото да имаше връзка с Хана. Седях, без да следя много-много думите му, когато погледът ми падна върху ръцете на майка ми. Беше ги стиснала в скута си, а кокалчетата ѝ съвсем бяха побелели... все едно се возеше във влакче на ужасите, но без да помръдва. Обърнах се надясно и погледнах тези на баща ми. Дланите му бяха на коленете и всичките му пръсти се впираха в тях с изключение на кутрето, което потрепваше върху вълнените му панталони, сякаш беше болен от Паркинсон.

Ви знаеше накъде върви разказът.

— А твоите — промълви меко той. — Къде бяха твоите?

Джейн издиша с приглушено изхлипване.

— Моите... моите бяха съвършено неподвижни, съвършено отпуснати. Не чувствах нищо, освен овесената каша в стомаха си. О... боже, сестра ми беше мъртва, а родителите ми, които бяха хора, лишени от емоции повече, отколкото можеш да си представиш, бяха разстроени. А аз? Нищо. Помня, че си мислех как Хана би плакала, ако аз лежах върху сатена в ковчега. Би плакала за мен. А аз? Не можах. И когато свещеникът приключи с рекламните си лозунги колко велик бил Бог и каква щастливка била Хана, че е с него и прочие дръндрън, органът засвири отново. Вибрациите от тръбите на органа се издигнаха от пода, минаха през седалката ми и уцелиха точната честота. Или грешната, предполагам. Повърнах овесената каша върху баща ми.

По дяволите, помисли си Ви. Той се протегна и хвана ръката ѝ.

— Проклятие...

— Да. Тогава майка ми стана, за да ме изведе, но баща ми ѝ каза да си седи на мястото. Той ме придружи до една от служителките в църквата и ѝ поръча да ме заведе в тоалетната, а той влезе в мъжката. Останах сама в кабинката за десетина минути, после жената от църквата се върна, качи ме в колата си и ме откара къщи. Пропуснах погребението. — Джейн си пое въздух. — Когато родителите ми се прибраха, никой от тях не дойде да ме види. Не преставах да ги очаквам. Чувах ги как се движат из къщата, докато всичко утихна. Слязох долу, взех си нещо от хладилника и ядох права до плота, защото не ни беше разрешено да носим храна горе. Тогава също не плаках, въпреки че беше ветровита нощ, което винаги ме плашеше, и къщата беше почти тъмна, а и бях провалила погребението на сестра си.

— Сигурен съм, че си била в шок.

— Да. Странно... притеснявах се, че ще ѝ бъде студено. Нали ги знаеш студените есенни нощи. Студената земя... — Джейн направи широк жест с ръка. — На следващата сутрин баща ми замина, преди да съм станала, и си дойде след две седмици. Все се обаждаше на майка ми, за да ѝ съобщи, че ще консултира друг сложен случай на друго място в страната. Междувременно майка ставаше всяка сутрин, обличаше се и ме караше на училище, но всъщност не беше там. Заприлича на вестник. Единствените ѝ теми бяха времето и какво не е било наред в къщата или с персонала, докато съм била на училище. Най-сетне баща ми все пак се прибра и знаеш ли как разбрах, че завръщането му приближава? Стаята на Хана. Всяка нощ ходех в стаята на Хана и седях сред нейните неща. Не проумявах как така дрехите ѝ, книгите ѝ, рисунките ѝ бяха там, а тя не беше. Просто не се връзваше. Стаята ѝ беше като кола без двигател, всичко беше по местата си, само дето никога вече нямаше да бъде използвано. Вечерта преди баща ми да се прибере, отворих вратата на спалнята ѝ и... всичко беше изчезнало. Майка беше разчистила, покривката на леглото беше сменена, а завесите спуснати. От стаята на Хана се превърна в стая за гости. Ето как разбрах, че баща ми се прибира.

Ви потърка с палец опакото на дланта ѝ.

— Боже... Джейн...

— Ето, това е моето откровение. Повърнах овесена каша, вместо да плача.

Ви усещаше, че е нервна, че ѝ се иска да си беше мълчала. Добре знаеше как се чувства, защото същото му се беше случвало няколко пъти, когато се бе разкривал пред някого. Продължи да гали ръката ѝ, докато тя не вдигна очи към него. Не каза нищо повече и той разбра какво чака.

— Да — пророни той. — Вързаха ме.

— И беше в съзнание през цялото време, нали?

Гласът му се сниши до шепот.

— Да.

Тя докосна лицето му и прокара ръка по вече брадясалата му буза.

— Ти уби ли ги след това?

Той вдигна ръката с ръкавицата.

— Тя се погрижи. Светлина прониза тялото ми. И двамата, чиито ръце бяха върху мен, паднаха като камъни.

— Добре.

По дяволите... Той я обожаваше.

— От теб би станал чудесен воин, знаеш ли?

— Аз съм воин. Смъртта е моят враг.

— Да, така е. — Господи, толкова бе логично да открие сродна душа у нея. Тя беше боец... като него. — Скалпелът е твоят кинжал.

— Да.

Останаха така, хванати за ръце и с погледи, насочени един към друг. Неочаквано тя погали с пръст долната му устна. Той вдиша със свистене, а тя пошепна:

— Да знаеш, не е задължително да съм заспала.

Когато Джон се върна в съзнание, гореше от висока температура. Сякаш кожата му беше направена от пламъци, кръвта му беше течна лава, а костният мозък бе пещта, където бушуваше огънят. С отчаяното желание да се разхлади, той се опита да свали дрехите си и установи, че не носи риза, нито панталон. Гърчеше се чисто гол.

— Вземете китката ми — чу се женски глас някъде вляво и отгоре и той изви глава по посока на звука. Потта се стичаше подобно на сълзи по лицето му. Или може би плачеше?

Боли, произнесе с устни.

— Ваша светлост, вземете китката ми. Разрезът е направен.

Нещо се притисна до устните му и ги навлажни с вино, тежко вино. Инстинктът се надигна у него като звяр. Огънят, който чувстваше, всъщност беше глад. И това, което му се предлагаше, беше храната, от която се нуждаеше. Впи се в това, което се оказа, че е нечия ръка, отвори широко уста и започна да преглъща на големи глътки.

Боже... Това беше вкусът на земята и на живота. Опияняващ, силен и завладяващ. Светът започна да се върти около него като балерина на палци, като карнавално шествие, като безкраен вихър. Насред целия този водовъртеж той преглъщаше лакомо, осъзнал, без да му се обяснява, че онова, което влизаше в гърлото му, бе единственият антидот срещу смъртта.

Храненето продължи с дни и нощи. Изминаха цели седмици. Или може би беше с времетраенето на едно мигване? Изненада се, че все пак имаше край. Не би се шокирал, ако научеше, че ще прекара остатъка от живота си на предоставената му китка. Разхлаби захапката си и отвори очи.

Лейла, русата Избраница, седеше до него на леглото с бялата си роба, ослепителна като слънчева светлина за чувствителните му очи. Рот стоеше заедно с Бет в ъгъла. Бяха се прегърнали със загрижени лица.

Промяната. *Неговата* промяна.

Повдигна ръце и изписа с жестове, сякаш беше пиян.

— *Това ли беше?*

Рот поклати глава.

— Не още. Наближава.

— *Наближава?*

— Поеми дълбоко въздух няколко пъти — нареди кралят. — Ще ти е нужен. Ние сме тук, чу ли? Няма да те изоставим.

По дяволите, точно така. Преобразяването имаше два етапа. И трудната част още предстоеше. За да пребори страховете си, той си напомни, че Блей беше преминал през това. Също и Куин.

Както и всички останали братя. И сестра му.

Срещна тъмносините очи на Бет и изведнъж му се яви смътно видение. Беше в някакъв клуб... в готически клуб с... Тормент. Не, наблюдаваше Тор и още някого. Едър мъж, с размерите на някой от братята, чието лице не можеше да види.

Джон се намръщи в почуда защо би му хрумнало подобно нещо и после чу странен разговор.

Тя ми е дъщеря, Тор.

Тя е получовек, Ди. А ти знаеш какво е отношението му към хората. Тормент поклати

глава. *Моята прапрапрабаба е била като нея, но да си ме чул да го споменавам пред него?*

Говореха за Бет... което значеше, че този с неясните черти беше бащата на Джон, Дариъс.

Джон се напрегна в опит да се фокусира върху видението, с надеждата да успее да зърне лицето на баща си, макар и веднъж. Дариъс вдигна ръка, за да привлече вниманието на сервитьорката, и посочи празната си бутилка от бира и почти празната чаша на Тор.

Няма да позволя още едно от децата ми да умре, каза той. Не и ако има възможност да я спася. Освен това не се знае дали изобщо ще се преобрази. Може би в крайна сметка ще си живее щастливо, без дори да разбере за мен. Случвало се е и преди.

Баща му знаел ли е изобщо за него, запита се Джон. Вероятно не, като се имаше предвид, че беше роден в тоалетната на автобусна спирка и захвърлен там. Мъж, когото го беше грижа толкова много за дъщеря му, не би останал безразличен към сина си.

Видението започна да избледнява и колкото по-усилено Джон се стараше да го задържи, толкова по-бързо то се разпадаше. Точно преди да изчезне напълно, той погледна към лицето на Тор. Видът на войнишката прическа, изсечените черти и ясният взор му причиниха болка. Също и начинът, по който Тор погледна към седящия срещу него. Бяха близки. Личеше, че са най-близки приятели.

Колко прекрасно би било, помисли си Джон, да имаше и двамата в живота си.

Болката, която усети, беше неопикуема, толкова силна, че сякаш го разцепи на съставните му молекули. Всякаква мисъл и разсъдък изчезнаха и той нямаше друг избор, освен да се подчини. Отвори уста и изкрещя, без да издаде звук.

Джейн не можеше да повярва, че пред нея стои вампир и тя се моли да прави секс с него. В същото време никога в живота си не се беше чувствала толкова сигурна в решението си.

— Затвори очи — нареди Ви.

— Защо се каниш да ме целунеш ли?

Моля те, Боже, нека да е заради това.

Ви погали с облечената в ръкавица ръка лицето ѝ. Дланта му беше топла и широка и миришеше на билки.

— Заспивай, Джейн.

Тя се намръщи.

— Искам да го направя будна.

— Не.

— Защо?

— Така е по-безопасно.

— Мислиш, че може да забременея ли? Или е заради болестите, предавани по полов път?

— Случвало се е с хора преди, но ти не си в овулация. Бих го подушил. Колкото до болестите, не страдам от такива и ти не можеш да ми предадеш нищо, но не в това е проблемът. По-безопасно е да го направим, когато не си будна.

— Според кого?

Той се размърда върху леглото. Нетърпелив, неспокоен, готов за секс.

— Единственият начин да се случи е в съня ти.

Тя с нейния късмет. Беше решил да бъде джентълмен. Мръсник. Джейн се изправи на крака.

— Фантазиите не ме интересуват. Ако не искаш да сме заедно в действителност, тогава по-добре изобщо да не го правим.

Той дръпна завивката върху бедрата си, за да прикрие ерекцията, очертаваща се под пижамата му.

— Не искам да те нараня.

Тя го стрелна с поглед, отчасти изпълнен със сексуална неудовлетвореност и отчасти с женско превъзходство.

— По-корова съм, отколкото изглеждам. И честно казано, цялата тази мъжкарска загриженост за моите интереси е пълна глупост и ме вбесява.

Тя се обърна с вирната брадичка, но осъзна, че няма къде да отиде. *Страхотно оттегляне, няма що.*

Изправена пред липсата на алтернативи, тя влезе в банята. Докато крачеше между мивката и душа, се почувства като кон в тесния си бокс.

Без никакво предупреждение беше хваната в гръб и притисната с лице към стената, блокирана от твърдо като стомана тяло, два пъти по-голямо от нейното. Въздъхна тежко първо от шока, а после от възбуда, като почувства Ви да се притиска към нея.

— Опитих се да ти кажа не — изръмжа той, зарови ръка в косата ѝ и дръпна главата ѝ назад. Тя изплака и почувства влага между краката си. — Опитих се да бъда мил.

— *О, боже.*

— Молитвите няма да ти помогнат. Късно е за това, Джейн. — В гласа му звучеше разкажание, примесено с еротична твърдост. — Дадох ти шанс да действаш по твоите правила. Сега ще играем по моите.

Тя искаше точно това. Желаше го.

— Моля...

— Тихо. — Той завъртя главата ѝ на една страна и откри врата ѝ. — Когато искам да се молиш, ще ти кажа. — Почувства влажния му и топъл език на шията си. — Попитай ме какво ще ти сторя.

Тя отвори уста, но успя само да въздъхне.

Той хвана косата ѝ още по-здраво.

— Попитай ме. Кажи: „Какво ще ми направиш?“.

Тя преглътна.

— Какво... какво ще ми направиш?

Той леко я премести, като през цялото време притискаше бедрата си в нея.

— Виждаш ли този умивалник, Джейн?

— Да... — Беше на крачка да стигне до оргазъм.

— Ще те опра в него и ще те накарам да го хванеш здраво от двете страни. После ще ти сваля панталоните.

О, боже...

— Попитай какво ще стане след това, Джейн. — Той отново облиза шията ѝ, после опря кучешките си зъби в ухото ѝ. Усети приятна болка, последвана от още топлина между краката ѝ.

— Какво... след това? — задъхано промълви тя.

— Ще коленича. — Той наведе глава и прокара зъби по ключицата ѝ. — Кажи: „И

после какво, Ви?“.

Тя почти изплака. Краката ѝ вече не я слушаха от възбуда.

— И после какво?

Той дръпна косата ѝ.

— Забрави последната част.

Каква беше последната част? Каква беше...

— Ви...

— Не, започни отново. Отначало. — Той притисна в тялото ѝ члена си, който очевидно искаше да проникне в нея на мига. — Започни отначало и този път без грешки.

Изневиделица се озова пред прага на оргазъм, устремно ускорен от дрезгавия му глас.

— О, не, недей. — Той отдръпна тялото си от нея. — Не сега. Когато кажа, че можеш, тогава. Не преди това.

Дезориентирана и изпитваща болка в долната част на тялото си, тя се отпусна и поривът ѝ да се освободи се отдръпна.

— Кажете думите, които искам да чуя.

Какви бяха те?

— И после какво... Ви?

— Ще коленича, ще поставя ръце на бедрата ти и ще те разтворя, за да си готова за езика ми.

Оргазмът се надигна отново и краката ѝ затрепериха.

— Не — изръмжа той. — Не сега. Само когато аз кажа.

Той я опря в умивалника и направи точно каквото ѝ беше казал. Наведе я, постави ръцете ѝ от двете страни и нареди:

— Дръж се.

Тя стисна здраво порцелана.

Той пъхна ръце под блузата ѝ и обхвана гърдите ѝ. После милувката му се плъзна надолу към корема и бедрата ѝ. Дръпна рязко панталоните ѝ надолу.

— Точно това искам. — Облечената в кожа ръкавица започна да масажира задните ѝ части. — Вдигни този крак.

Тя го послуша и панталоните ѝ за йога изчезнаха. Бедрата ѝ бяха раздалечени и... да, ръцете му — едната с ръкавица, другата не — се устремиха нагоре. Сърцевината ѝ бе гореща, изпълнена с желание, и тя се почувства напълно оголена пред него.

— Джейн — прошепна с преклонение той.

Нямаше прелюдия към това, което направи с нея. Устата му. Нейната женственост. Два чифта устни се сляха. Пръстите му умело я стиснаха, за да я задържат в нужната позиция, и той вече действаше, а тя изгуби всякаква представа откъде идваха усещанията — от езика, от брадата или от устата му. Чувстваше всмукване, проникване, чуваше звука от търкане на плът в плът, съзнаваше пълната му власт над нея.

— Свърши заради мен — настоя той, без да се отделя от най-интимното ѝ място. — Сега, веднага.

Оргазмът дойде като мощна вълна, която я тласна към умивалника и накара пръстите ѝ, вкопчени в него, да се приплъзнат. Спаси я от падане само бързото движение на Ви, който ѝ подаде ръка.

Устата му я освободи, целуна я от двете страни на дупето, после плъзна длан нагоре по гръбнака ѝ.

— Сега ще вляза в теб.

Шумът от смъкването на пижамата му беше по-силен от дишането ѝ и първото докосване на ерекцията му до хълбоците ѝ едва не я накара да свърши отново.

— Искам това — изрече той с гърлен глас. — Господи... искам го.

Той влезе в нея с мощен тласък, който залепи бедрата му до таза ѝ, и макар тя да поемаше огромната му възбуда, той беше този, който извика. Без никаква пауза се заредиха и следващите тласъци. Той хвана бедрата ѝ и задвижи тялото ѝ напред и назад, за да ги посреща. Устата и очите ѝ бяха отворени, ушите ѝ поглъщаха сладостните звуци на секс и когато я заля нов оргазъм, тя се вкопчи в умивалника. Свърши с коса, паднала над очите, с отметната глава и с тяло, прилепено плътно към неговото.

Бе несравнимо с нищо, изживяно от нея до този миг. В буквалния смисъл секс за милиони.

Тогава почувства как ръката му с ръкавицата стиска рамото ѝ. Той я изправи и продължи мощната си езда. Ръката му се придвижи по шията ѝ, стигна до брадичката ѝ и наклони главата ѝ назад.

— Моя — изръмжа той, без да спира движенията си.

И тогава я ухапа.

Когато Джон се събуди, първата му мисъл беше, че иска шоколадов сладолед с парченца бекон отгоре. Което наистина звучеше противно.

Само дете... комбинацията от шоколад и бекон му се струваше божествена точно сега.

Отвори очи и изпита облекчение от вида на познатия таван на стаята, в която в последно време спеше, но се чувстваше объркан, защото нещо се беше случило. Беше нещо травмиращо. Нещо важно. Но какво?

Повдигна ръка, за да потърка очите си... и спря да диша. Продължението на ръката му беше *огромно*. Гигантска длан. Повдигна глава и погледна надолу към тялото си или... нечие чуждо тяло. Може би е станал донор на мозък? Защото беше сигурен, че главата му преди не беше прикрепена към това.

Преобразяването.

— Как се чувстваш, Джон?

Той хвърли поглед по посока на гласа на Рот. Кралят и Бет стояха до леглото и изглеждаха напълно изтощени.

Трябваше да се съсредоточи, за да успее да изпише с жестове фразата.

— *Успях ли?*

— Да, синко, успя. — Рот се прокашля, а Бет погали покритата му с татуировки ръка, сякаш знаеше, че той се бори с емоциите си. — Поздравления.

Джон примигна бързо, а гърдите му се стегнаха.

— *Още ли съм си... аз?*

— Да. Винаги ще си останеш ти.

— Да тръгвам ли? — чу се женски глас.

Джон обърна глава. Лейла стоеше в сумрачния ъгъл. Съвършеното ѝ лице и съвършеното ѝ тяло бяха скрити в сенките. Втвърди се на мига.

Сякаш някой беше инжектирал стомана в члена му.

Размърда се, за да се убеди, че е покрит, и благодари на Бога, че върху него имаше одеяло. Отпусна се обратно на възглавницата. Рот говореше нещо, но вниманието на Джон беше насочено към онова между краката му и към жената в ъгъла.

— За мен ще е удоволствие да остана — каза Лейла с дълбок поклон.

Това, че ще остане, е хубаво, помисли си Джон. Оставането ѝ беше...

Я чакай. Как пък не беше добре. Та той нямаше да прави секс с нея.

Тя пристъпи напред към светлината, хвърляна от нощната лампа. Кожата ѝ беше бяла като лунна светлина и гладка като сатенен чаршаф. Сигурно бе и мека също така... под допира на ръцете му, на устните му... под тежестта на тялото му. Изведнъж почувства изтръпване от двете страни на челюстта си, после нещо се издаде напред. Бързо провери с език и усети острите върхове на кучешките си зъби. Желание за секс изпълваше цялото му тяло и той погледна встрани от нея.

Рот се засмя леко, сякаш бе наясно какво се случва с Джон.

— Ще ви оставим сами. Джон, в края на коридора сме, ако имаш нужда от нещо.

Бет се наведе и леко докосна ръката му със своята, като че отгатнала колко е чувствителна кожата му.

— Много се гордея с теб.

Очите им се срещнаха и му се прииска да отговори: *И аз с теб.*

В което нямаше абсолютно никакъв смисъл. Така че вместо това изписа:

— *Благодаря.*

Секунда по-късно те вече си бяха тръгнали. Вратата се затвори и двамата с Лейла се озоваха сами. Имаше чувството, че контролира тялото си, колкото ако яздеше разбеснял се мустанг.

Тъй като не беше безопасно да гледа към Избраницата, той насочи поглед към банята. През отворената врата видя мраморната душкабина и възбудата му стана неудържима.

— Имате ли желание да се изкъпете, Ваша светлост? — попита Лейла. — Да ви пусна ли водата?

Той кимна, с желание да я ангажира някак, докато реши какво да прави със себе си.

Взemi я. Люби я. Направи го по дванайсет различни начина.

Добре, не с това трябваше да се занимава.

Душът заработи и Лейла се върна. Преди да разбере какво се случва, одеялото бе отметнато от тялото му. Посегна да се прикрие с ръце, но преди да го направи, тя успя да зърне ерекцията му.

— Нека ви помогна в банята. — Гласът ѝ беше дрезгав и тя огледа тялото му с одобрение.

Кое то увеличи размерите на скритото под дланите му още повече.

— Ваша светлост?

Как да говори на езика на жестовете в тази ситуация?

Нямаше значение. Тя и бездруго не би го разбрала.

Джон поклати глава и се изправи до седнало положение, като продължи да се прикрива с едната ръка, а другата използва за опора. Почувства се като маса с разхлабени болтове. Сякаш съставните му части вече не си пасваха. Пътешествието до банята беше изпълнено с препятствия, въпреки че на пътя му нямаше нищо.

Вече поне не беше фокусиран изцяло върху Лейла.

Той стана и се заклатушка към банята, като продължаваше да се прикрива с ръка. Опитва се да не мисли за голите си задни части на показ пред Лейла. Докато се движеше, в главата му изникна образът на новородени кончета с крака, огъващи се като сламки в опит да се задържат да не паднат. Беше точно като тях. Коленете му се канеха да го изоставят всеки момент и той щеше да се просне на пода като пълен идиот.

Добре. Стигна до банята. Добра работа.

Дано сега успееш да избегне сблъсъка в мраморните стени. Въпреки че усещането за чистота си струваше контузиите. Само дето дори душът, за който така копнееше, беше труден за понасяне. Като влезе под топлата струя, имаше усещането, че го шибат с бич, и изскочи обратно навън. Колкото да зърне с крайчеца на окото си как Лейла се съблича.

Мили боже... Беше красива.

Когато се присъедини към него, той остана без думи, и то не заради неспособността му да говори. Гърдите ѝ бяха налети, с нежнорозови зърна в средата на тази пищност. Талията ѝ изглеждаше достатъчно тънка, че той да може да я обгърне с ръце. Бедрата ѝ бяха в идеален баланс с крехките ѝ рамене. А женствеността ѝ... тя бе изцяло на показ — гладка кожа без нито едно косъмче и цепка с две гънки, които той отчаяно копнееше да разтвори.

Прикри се плътно с две ръце, сякаш имаше опасност членът му да скочи от таза.

— Ще разрешите ли да ви измия? — попита тя, докато парата се стелеше помежду им като фина тъкан, носена от лек бриз.

Възбуденият му член, скрит зад шепите му, потръпна.

— Ваша светлост?

Той кимна. Тялото му пулсираше. Сети се как Куин разказваше какво е правил с младата жена-вампиr. *О, боже...* Сега това се случваше с Джон.

Тя взе сапуна и го разтърка между дланите си, като го завърташе отново и отново. По плочките започна да се стича пяна. Той си представи члена си в ръцете ѝ и му се наложи да поеме дълбоко въздух.

Погледни как се полюшват гърдите ѝ, каза си и облиза устни. Чудеше се дали ще му позволи да я целуне там. Какъв ли беше вкусът ѝ? Дали щеше да го допусне между...

Членът му потрепна и той издаде умолително стенание.

Лейла остави сапуна в малкия съд на мраморната стена.

— Ще бъда нежна, защото в момента сте много чувствителен.

Той преглътна и се помоли да не загуби контрол върху себе си, когато покритите ѝ с пяна ръце се приближиха и се настаниха на раменете му. За съжаление очакването носеше по-голяма наслада от действителността. Леките ѝ докосвания бяха като шкурка върху изгоряла на слънцето кожа... и все пак той копнееше за този допир.

Копнееше за нея. В наситения с аромат на френски сапун горещ и влажен въздух дланите ѝ се плъзнаха по ръцете му, после обратно нагоре към вече масивните му гърди. Сапунена пяна покри стомаха и ръцете му и започна да се стича на големи капки.

Той се загледа в лицето ѝ, докато тя галеше гърдите му. Изражението, с което светлозелените ѝ очи обхождаха чисто новото му огромно тяло, бе повече от еротично.

Тя жадуваше, помисли си. Жадуваше за това, което държеше в ръцете си. Жадуваше за това, което той искаше да ѝ даде.

Тя отново взе сапуна и коленичи на плочките пред него. Косата ѝ все още бе прибрана в кок и на него му се прииска да я разпусне. Искеше да види как изглежда мокра и полепнала по гърдите ѝ.

Тя положи ръка на прасеца му, после я придвижи нагоре и вдигна поглед към него.

Джон изпъшка и се олюля, при което удари рамото си.

— Отпуснете ръце, Ваша светлост.

Въпреки че беше ужасен от това, което следваше, той искаше да ѝ се подчини. Ами ако се изложеше като последен глупак? Ами ако свършеше върху лицето ѝ, неуспял да се сдържи? Ами ако...

— Ваша светлост, отпуснете ръце.

Той бавно отдръпна ръце и членът му щръкна право напред, като не само се опълчваше на гравитацията, ами бе неуязвим срещу нея.

О, боже. О, боже... Ръката ѝ се приближаваше.

В мига, в който го докосна, ерекцията му спадна. Изведнъж видя себе си на мръсно стълбище. С опрян до гърлото нож. Насилван, докато плачеше беззвучно.

Джон се дръпна от ръцете ѝ препъвайки се излезе изпод душа. Мокрите му стъпала и нестабилни колене го караха да се пързала по пода. За да избегне падане, той седна на тоалетната чиния.

Никакво достойнство. Никаква мъжественост. Колко типично. Най-после имаше желаното тяло, но в него не беше повече мъж, отколкото в предишното си дребно телце.

Водата спря и той чу Лейла да се увива в кърпа.

— Искате ли да си вървя? — попита го с треперещ глас.

Той кимна, прекалено засрамен, за да я погледне.

Когато доста по-късно вдигна поглед, беше сам. Сам и премръзнал. Топлината от душа беше изчезнала. Цялата великолепна пара си беше отишла, сякаш никога не я бе имало.

Първият му път с жена... и ерекцията му беше спаднала. Повдигаше му се.

Ви разкъса кожата на Джейн с кучешките си зъби, проникна в шията ѝ, пробих вената и впи устни. Тъй като тя беше човек, изпълнилата го енергия не идваше от състава на кръвта ѝ, а от факта, че беше нейната. Целта му беше да усети вкуса ѝ. Да я вкуси... и да погълне частица от нея.

Когато тя извика, той знаеше, че не е от болка. Тялото ѝ излъчваше възбуда и аромата му се засилваше, докато той получаваше от нея желаното — женствеността ѝ и кръвта ѝ.

— Свърши заедно с мен — произнесе той дрезгаво и освободи шията ѝ, като я остави да се подпре отново на умивалника. — *Свърши... заедно... с мен.*

— *О, боже...*

Ви стигна до кулминацията притиснат в нейните хълбоци и тя достигна до края заедно с него. Тялото ѝ беше поело възбудата му точно както той беше поел от кръвта ѝ. Размяната му се стори честна и удовлетворяваща. Част от нея беше в него и част от него беше в нея. Беше добре. Беше хубаво.

Моя.

След като всичко свърши, и двамата дишаха тежко.

— Добре ли си? — попита той задъхано, с ясното съзнание, че този въпрос никога не беше излизал от устата му след секс.

Тя не отговори и той се отдръпна леко от нея. По бледата ѝ кожа личаха следите, оставени от него. Червени петна от грубия му допир. Оставяше такива върху всяка, с която правеше секс. Обичаше грубостта. Имаше нужда от нея. Но досега никога не се беше тревожил какво оставя след себе си по телата на другите.

Този път белезите го тревожеха. Разтревожи се дори още повече, когато избърса устата си с ръка и по нея останаха капки от нейната кръв.

О, боже... Използвал я беше твърде брутално. Беше се отнесъл прекалено грубо.

— Джейн, толкова...

— Невероятно. — Тя поклати глава и разлюля русата си коса около лицето си. — Това беше... невероятно.

— Сигурна ли си, че не...

— Просто невероятно. Само че ме е страх да пусна умивалника, защото може да падна. Изпълни го облекчение. Почувства се опиянен.

— Не исках да те нараня.

— Ти ме изуми... но по такъв начин, че ако имах близка приятелка, бих ѝ се обадила и бих казала: „Това беше сексът на живота ми“.

— Добре. Това е... добре. — Не искаше да се откъсва от нея, особено след тези ѝ думи, но отдръпна бедра от хълбоците ѝ и я освободи.

Тя беше прекрасна в гръб. Зашеметяващо красива. Толкова, че отново я искаше.

Ви изправи бавно Джейн и погледна към отражението ѝ в огледалото. Очите ѝ блестяха, устата ѝ беше отворена, а лицето ѝ беше поруменяло. Следите от ухапването му на врата ѝ бяха точно там, където ги искаше той. На място, където всеки можеше да ги види.

Обърна я с лице към себе си и прокара облечения си в ръкавица показалец по гърлото ѝ, докосвайки тънката струйка кръв, стичаща се от мястото на прободането. Облиза черната кожа, наслаждавайки се на вкуса ѝ, с желание за още.

— Ще затворя раните.

Тя кимна и той наведе глава. Плъзна нежно език по дупчиците, затвори очи и забрави за всичко около себе си. Следващия път му се искаше да го направи между краката ѝ и да се впие във вената, намираща се там, където се събираха бедрата. Така щеше да може ту да смуче от кръвта ѝ, ту да я целува.

Пресегна се и пусна душа, после съблече блузата ѝ. Гърдите ѝ бяха покрити с бял сутиен. Розовите им върхове прозираха под красивия десен. Той се наведе и засмука едно от зърната ѝ през фината тъкан. Наградата му беше ръката ѝ, заровена в косата му, и стенанието, разнесло се от гърлото ѝ. Той изръмжа и плъзна ръка между краката ѝ.

Оставеното от него беше по вътрешната страна на бедрата ѝ и въпреки че това го превръщаше в глупав мръсник, той искаше то да си остане там. Дори искаше да добави още.

Да, това беше инстинктът на обвързания вампир. Искаше тя да носи част от него така, както носеше кожата си по цялото тяло.

Той свали сутиена ѝ и я побутна към душа. Намести я под струята, като я държеше за раменете. Пристъпи към нея. Долнището на пижамата му се намокри. Чувстваше със стъпалата си гладкия мраморен под. Отмести русите кичури от лицето ѝ и я погледна в очите.

Моя.

— Още не съм те целунал — промълви той.

Тя се изви към него, като използва гърдите му за опора. Точно както искаше той.

— Не и по устата.

— Може ли?

— Моля те.

По дяволите. Беше нервен, докато гледаше устните ѝ. Кое то не беше чудно. Беше правил толкова много секс през живота си. Във всякакви варианти и комбинации. Но перспективата да я целуне както е редно, заличи целия му предишен опит. Почувства се като девственник. Без идея какво върши и с треперещи колене.

— Ще го направиш ли? — попита тя, защото той се забави.

По дяволите.

На лицето ѝ се изписа усмивка, подобна на тази на Мона Лиза.

— Ела тук.

Тя го придърпа надолу към себе си, наклони глава на една страна и притисна устните си към неговите. Тялото на Вишъс потръпна. И преди беше чувствал мощ. Своята собствена — в мускулите си. Тази на проклетата му майка, определяща съдбата му. Тази на краля, ръководещ живота му, и тази на братята му, докато вършеха задълженията си. Но никога досега не беше допускал нечия мощ да го завладее. Сега, когато обхвана лицето му между дланите си, Джейн го владееше.

Той я придърпа още по-близо и притисна устни към нейните. Сливането беше сладост, която никога не беше вярвал, че ще пожелае, а още по-малко, че ще почита. Когато се отдели от нея, той насапуниса всички извивки на тялото ѝ и я изплакна с вода. Изми косата ѝ с шампоан.

Грижата за нея беше като дишането... Автоматична реакция на тялото и съзнанието, за

която не се налагаше да мисли.

Спря водата, подсуши я с кърпа, после я вдигна на ръце и я отнесе в леглото. Тя се излегна върху черните му завивки с ръце над главата и леко разтворени крака. Прекрасна гледка на порозовяла женска кожа.

Тя погледна през полузатворените си клепачи.

— Пижамата ти е мокра.

— Да.

— Твърд си.

— Така е.

Тя изви гръб на леглото и от таза до гърдите тялото ѝ се превърна в дъга.

— Ще направиш ли нещо по въпроса?

Той оголи зъби и изсъска.

— Ако ми позволиш.

Тя отмести единия си крак и у него лумна пожар. Вътрешността ѝ блестеше влажна, но не от душа.

— Това на „не“ ли ти прилича? — попита го дяволито.

Той събу долнището на пижамата си и се озова върху тялото ѝ за части от секундата, намести се и потъна в нея. Беше толкова по-хубаво така, в реалността, а не по време на сън. Тя достигна до оргазъм веднъж, два пъти... и отново, а сърцето му се късаше.

За първи път правеше секс с някого, когото обичаше.

Почувства паника заради слабостта си. Как, по дяволите, се беше случило това?

Но пък това беше последният му — единствен — допир с любовта. Тя нямаше да помни нищо. Така че в крайна сметка сърцето ѝ нямаше да бъде разбито.

Липсата на спомени правеше ситуацията по-безопасна и за него. Както в онази нощ, когато се бяха напили с Рот и той се беше разприказвал за майка си.

Колкото по-малко се знаеше за него, толкова по-добре.

Но защо мисълта за изтриването на спомените ѝ предизвикваше болка в гърдите му?

Боже, тя щеше да си тръгне толкова скоро.

От Другата страна Кормия излезе от храма на Примейла и изчака Директрис да затвори огромните златни врати. Храмът беше на върха на хълм и изглеждаше като златна корона върху него. Оттам се откриваше гледка към обителта на Избраниците: белите сгради и храмовете, амфитеатърът, покритите пасажи. Пространството между сградите беше покрито с ниска бяла трева, която не растеше, никога не се променяше и както винаги, хоризонтът почти не се виждаше, с изключение на мъглявите очертания на далечна бяла гора, която представляваше границата. Единственият цвят в композицията беше светлосиньото небе, но и то избледняваше в далечината.

— С това урокът ти приключва — съобщи Директрис, като свали от врата си изящната верижка с ключовете и заключи вратите. — Според традицията трябва да се подложиш на първия пречистващ ритуал, когато дойдем за теб. Дотогава би трябвало да размишляваш каква чест ти е оказана и как ще служиш за благо на всички нас.

Думите бяха изречени със същия твърд тон, с който Директрис обясни какво ще прави Примейлът с тялото на Кормия. Отново и отново. Всеки път, когато поискаше.

В очите на Директрис просветна пресметливо пламъче, когато отново постави огърлицата на врата си и ключовете с леко звънтене се наместиха между гърдите ѝ.

— Довиждане, сестро — сбогува се Директрис и тръгна надолу по хълма. Бялата ѝ роба се сливаше с цвета на земята и сградите. Още бяло, което се отличаваше единствено защото се движеше.

Кормия допря длани до бузите си. Директрис беше казала — не, беше гарантирала — че това, което ще ѝ се случи под Примейла, ще е болезнено, и Кормия ѝ вярваше. Откровените подробности бяха шокиращи и тя се боеше, че няма да понесе церемонията по сливането, без да се пречупи и да опозори всички Избраници вкупом. Като тяхна представителка трябваше да се държи подобаващо и с достойнство или щеше да опетни вековната традиция, на която служеше.

Тя погледна през рамо към храма и притисна с ръка корема си ниско долу. Беше плодовита като всички други Избраници, и то по всяко време. Можеше да зачене от Примейла още от първия си контакт с него.

О, Скрайб Върджин, защо точно тя трябваше да бъде набеязана?

Когато пак се обърна, Директрис беше в подножието на хълма и изглеждаше мъничка в сравнение с извисяващите се сгради, а беше толкова внушителна в действителност. Повече от всеки или от всичко друго тя даваше тон на нещата. Съдбата им бе да служат на Скрайб Върджин, но Директрис бе тази, която командваше живота им. Поне до пристигането на Примейла.

Кормия си помисли, че Директрис не иска мъжа в своя свят.

Точно за това на Скрайб Върджин беше предложено да избере Кормия. От всички жени, които можеха да бъдат избрани и щяха да са очаровани, тя бе най-незаинтересованата и най-малко способна да угоди. Това бе една пасивно агресивна декларация срещу промяната във върховенството.

Кормия се запуска по хълма. Бялата трева под босите ѝ крака не беше нито топла, нито студена. Нищо освен храните и напитките не притежаваше някаква температура.

За момент си помисли да избяга. По-добре бе да е далеч от всичко, което познаваше, отколкото да понесе това, което ѝ беше описала Директрис. Само че тя нямаше представа

как да стигне до Далечната страна. Знаеше, че трябва да се мине през личните покои на Скрайб Върджин, но после какво? Ами ако Нейна Святост я хванеше?

Немислимо. По-страшно и от това, да бъде с Примейла.

Потънала в интимните си грешни мисли, Кормия вървеше безцелно през земите, които познаваше, откакто се помнеше. Беше лесно да се загубиш тук, защото всичко изглеждаше еднакво и миришеше еднакво, без никакъв контраст. Очертанятия бяха толкова размити, че беше невъзможно да се хванеш за нещо с ума или с тялото си. Нямахте как да стъпиш здраво на земята, тук съществуването бе реене във въздуха и сливане с него.

Когато мина покрай Съкровищницата, се спря на величествените стъпала и се замисли за скъпоценностите вътре, единствените истински цветове, които някога беше зървала. Зад заключените врати имаше цели кошове със скъпоценни камъни и въпреки че ги беше виждала само веднъж или два пъти, помнеше цветовете им съвсем ясно. Беше заслепена от блясъка на яркото синьо на сапфира, наситеното зелено на изумруда, от силата на кървавочервения рубин. Аквамаринът беше с цвета на небето, така че я впечатли най-малко.

Цитрините ѝ бяха любими, прекрасните жълти цитрини. Тайно бе докоснала един от тях. Бързо бе мушнала ръката си в коша, докато никой не гледаше. Беше прекрасно да наблюдава как светлината проблясва във фасетите им. Да усети камъните в дланта си бе огромна наслада, увеличена още повече от факта, че вършеше нещо забранено. Стопляха я, въпреки че не бяха по-топли от каквото и да е друго.

Скъпоценните камъни не бяха единственото, което превръщаше влизането ѝ в Съкровищницата в празник. Там в стъклени кутии се съхраняваха вещи от Отвъдната страна, неща, които се пазеха, защото бяха изиграли важна роля за историята на вида им, или защото се бяха оказали притежание на Избраниците. Въпреки че Кормия не знаеше предназначението на някои от предметите, те бяха истинско откритие. Цветове. Материи. Чужди неща от чужди места.

Странно, но от всичко най-силно я бе привлякла една стара книга. Върху смачканата корица с избелели релефни букви пишеше: „ДАРИЪС, СИН НА МАРКЛЪН“.

Кормия се намръщи и осъзна, че е виждала това име и преди... в стаята на Братството на черния кинжал в библиотеката. Дневник на един от братята. Ето защо е бил запазен. Загледа се в заключените врати и ѝ се прииска да е живяла тук навремето, когато сградата е била отворена и всеки е можел да влиза свободно, както в библиотеката. Но това бяха порядки отпреди нападението.

Нападението беше променило всичко. Изглеждаше немислимо, че отцепници от собствената ѝ раса бяха дошли въоръжени от Далечната страна, за да плячкосват. Бяха влезли през портал, който сега беше затворен, и бяха нахлули в Съкровищницата. Предишният Примейл беше загинал, бранейки жените си, като бе убил тримата цивилни, но после бе издъхнал от раните си. Тя предполагаше, че той е бил баща ѝ.

След този ужасен момент Скрайб Върджин беше затворила портала и който искаше да влезе, минаваше през личните ѝ покои. Като предпазна мярка Съкровищницата беше винаги заключена, освен в случаите, когато бижутата трябваха за изолацията на Скрайб Върджин или за някои церемонии. Ключът беше у Директрис.

Тя чу шумолене и погледна към алеята между колонадата. Напълно забулена фигура се движеше с куцукане, като влачеше единия си крак под дългата черна роба, а скритите ръце държаха цял куп хавлиени кърпи.

Кормия припряно отмести поглед и забърза напред с желание да се отдалечи и от тази

жена, и от Храма на Примейла. Спря се възможно най-далече и от двете чак при отразяващото езерце.

Водата беше бистра и абсолютно неподвижна — огледало, отразяващо небето. Щеше ѝ се да потопи краката си в нея, но не беше позволено...

Слухът ѝ долови нещо.

Отначало не беше сигурна какво чу и дали наистина имаше нещо. Наоколо не се виждаше никой, нямаше нищо, освен Гробницата на младенците и гората от бели дървета, която ограждаше светилището. Тя чакаше. Когато звукът не се повтори, реши, че е бил плод на въображението ѝ, и продължи.

Въпреки че се страхуваше, беше привлечена от гробницата, в която полагаха мъртвородените бебета. Тръпки полазиха по гръбнака ѝ. Никога не идваше на това място, което важеше и за другите Избраници. Всички избягваха тази уединена квадратна сграда с бяла ограда. Над нея бе надвиснала печал, осезаема като черните сатенени ленти, вързани на дръжките на вратите.

О, Скрайб Върджин, възкликна тя наум, съдбата ѝ скоро щеше да е свързана с това място, защото дори за Избраниците мъртвородените бебета бяха често явление. Частици от нея щяха да почиват тук, откъсвани от тялото ѝ една след друга, докато от него не останеше само черупката. Фактът, че не можеше сама да избира своите бременности, че „не“ като дума и като мисъл дори, бе нещо абсолютно непозволено за нея, че потомството ѝ щеше да е впримчено в същата роля, я накара да си представи как тя самата лежи в уединената гробница, заключена сред най-мъничките покойници.

Тя придърпа краищата на робата си по-близо до врата си и потрепервайки се загледа в портите. Преди мястото пораждаше тревога у нея и чувството, че малките душици са самотни, макар и да бяха в Небитието, където би трябвало да ги очакват щастие и покой.

Сега храмът всяваше ужас у нея.

Отново чу същия звук и отскочи назад, готова да побегне от злочестите духове, които витаеха вътре.

Само че това не беше дух на младенец. Не бе никакъв призрак, а нещо съвсем реално.

Тя безшумно заобиколи ъгъла на сградата.

Лейла седеше на тревата с колене, приближени към гърдите, и обхванала тялото си с ръце. Главата ѝ беше наведена, раменете ѝ потръпваха, а косата и робата ѝ бяха мокри.

— Сестро? — пошепна Кормия. — Какво става с теб?

Лейла вдигна глава и бързо избърса сълзите от бузите си.

— Остави ме. Моля те.

Кормия се приближи и коленичи.

— Каж ми. Какво се случи?

— Не ти трябва да знаеш.

— Лейла, кажи ми. — Тя искаше да протегне ръка към нея, но това не беше позволено, а не искаше да я разстройва още повече. Вместо докосване ѝ предложи утехата на нежни думи и успокояващ тон. — Сестро, нека успокоя болката ти. Моля те, кажи ми. Моля те.

Избраницата поклати русата си глава и от прическата ѝ се изплъзнаха още кичури.

— Провалих се.

— Как?

— Аз... провалих се. Не успях да доставя удоволствие. Бях отхвърлена.

— От кого?

— От мъжа, който премина през преобразяването. Беше готов, но когато го докоснах той загуби желание. — Дъхът на Лейла премина в хлипане. — И аз... трябва да докладвам на краля за случилото се, както повелява традицията. Длъжна бях да го направя, преди да си тръгна, но бях ужасена. Как да кажа на Негово Величество? Ами на Директрис? — Главата ѝ отново клюмна надолу, сякаш нямаше сили да я държи изправена. — Обучена бях от велики наставници да доставям удоволствие. А изложих всички нас.

Кормия реши да рискува и положи ръка върху рамото на Лейла, като си помисли, че винаги е било така. На плещите на всяка Избраница тегнеше бремето за цялата им общност, когато тя изпълняваше официална задача. Затова не съществуваше личен позор, само огромната тежест на колективния провал.

— Сестро...

— Ще трябва да се оттегля за размисъл, след като говоря с краля и Директрис.

О, не... Размисъл означаваше седем цикъла без храна, без светлина, без контакт с другите за изкупване на провинение от най-високо ниво. Най-лошото, или поне така бе чувала Кормия, се оказваше липсата на светлина, тъй като Избраниците жадуваха за нея.

— Сестро, сигурна ли си, че не те е пожелал?

— Мъжките тела не лъжат за това. Милостива Скрайб Върджин... може би е по-добре така. Нищо чудно да не успееш да го удовлетвори. — Погледна я със светлозелените си очи. — Добре, че не бях аз твой инструктор. Обучавана съм само на теория, не на практика, така че не бих могла да ти предам изпитани знания.

— Бих предпочела теб.

— Не си много разумна тогава. — Лицето на Избраницата внезапно остаря.

Изглеждаше направо древно. — И аз научих урока си. Ще се оттегля от редиците на ерос. Очевидно съм напълно неспособна да поддържам тяхната традиция.

Кормия не хареса мъртвешката сянка в погледа на Лейла.

— Може вината да е била в него.

— Няма причина да го обвинявам. Просто не му донесох наслада. Това е моето бreme, не неговото. — Лейла избърса една сълза. — Трябва да ти кажа, че няма по-голям провал като сексуалния. Нищо не наранява така дълбоко, като отхвърлянето на голотата ти и на инстинкта ти за сливане с този, когото желаш... Да те отхвърлят, докато си без дрехи, е най-тежката форма на отказ. Затова трябва да се оттегля от редиците на *ерос* не само заради честта на традицията им, но и заради себе си. Не мога да преживея това отново. Никога. Сега върви, моля те, и не казвай на никого за това. Трябва да дойда на себе си.

Кормия искаше да остане, но не ѝ се струваше редно да спори. Стана, свали горната си роба и наметна своята сестра. Лейла вдигна поглед изненадана.

— Повярвай, не ми е студено.

Ала докато го казваше, загърна дрехата плътно около врата си.

— Довиждане, сестро. — Кормия се обърна и тръгна покрай огледалното езерце.

Погледна млечносиньото небе и ѝ се прииска да закрепци.

Вишъс завъртя тялото на Джейн и я намести така, че да е сгушена до гърдите му. Харесваше му да е близо до него, от лявата му страна, така че бойната му ръка да е свободна да убие за нея. Докато лежеше тук сега, се чувстваше по-концентриран отвсякога, не беше имал толкова ясна цел в живота си: за него беше важно само и единствено да я запази жива,

здрава и в безопасност и силата, с която се бе вкопчил в тази мисия, го караше да се чувства завършен.

Той съществуваше такъв, какъвто бе, заради нея.

За краткото време, през което се познаваха, Джейн се беше промъкнала в тайното място в сърцето му, като отстрани Бъч от пътя си и се намести там удобно и трайно. И той чувстваше, че така е редно да бъде.

Тя промърмори тихичко и се притисна още по-плътнo до него. Докато галеше гърба ѝ, се усети, че кой знае защо, мисли за първата си битка — един двубой, последван веднага от първото му сексуално преживяване.

Във военния лагер мъжете, току-що преминали през преобразяването, разполагаха със съвсем кратко време да открият силата си. И все пак, когато баща му застана пред него и му каза, че ще се бие, Ви беше изненадан. Със сигурност му трябваше поне още ден, за да се възстанови.

Блъдлетър се усмихна и показа кучешките си зъби, които винаги бяха удължени.

— Ще се биеш с Грод.

Войникът, от който Ви беше откраднал бута от сърна. Дебелият, чието любимо оръжие бе боздуган.

Напълно изтощен, крепящ се на крака единствено от гордостта си, Ви се отправи към ринга за двубои, разположен зад мястото за спане на войниците. Рингът представляваше неравна кръгла дупка в пода на пещерата, образувана сякаш при удар с юмрук от ядосан великан. Беше дълбок до кръста, а стените и подът бяха тъмнокафяви от пролятата кръв. От участниците се очакваше да се бият, докато вече не могат да стоят на краката си. Всичко беше разрешено и единственото правило се отнасяше до изгубилия, който трябваше да се остави да бъде наказан заради некадърността си като боец.

Вишъс знаеше, че не е готов да се бие. О, Скрайб Върджин, та той едва имаше сили да слезе на ринга, без да падне. Но тъкмо в това беше и смисълът. Баща му беше замислил идеалния ход да утвърди властта си. Имаше само един начин, по който Ви би могъл да победи, но ако използваше ръката си, всички в лагера щяха да видят с очите си онова, което знаеха само от слухове, и той щеше да се озове в пълна изолация. А ако загубеше? Тогава нямаше да бъде възприеман като заплаха за господството на баща му. Така че и в двата случая върховенството на Блъдлетър щеше да остане незасегнато и незастрашено от вече съзрелия син.

Дебелият войник скочи в ринга с енергичен вик, размахвайки боздугана, а Блъдлетър се извиси на ръба на дупката.

— Какво оръжие да дам на сина си? — попита той събралата се тълпа. — Може би... — Той погледна към една от жените от кухнята, която се беше подпряла на метла с дълга дръжка. — Я ми я дай.

Жената се подчини непохватно и изпусна метлата в краката на Блъдлетър. Когато се наведе да я вдигне, той я срита, като че бе паднал клон, изпречил се на пътя му.

— Вземи това, сине. И се моли на Скрайб Върджин да не ти заврат нея отзад, когато загубиш.

Множеството се разсмя, а Ви хвана дървената дръжка.

— Бой! — излая Блъдлетър.

Сред тълпата се раздадоха възгласи и някой плисна остатъка от бирата си върху Вишъс. Топлата течност удари голия му гръб и покапа по задника му. Дебелият войник се усмихна насреща му и оголи издължени кучешки зъби. Мъжът започна да обикаля Ви и металната топка на боздугана се полюшна на края на веригата с леко свистене.

Ви тромаво се опита да следва противника си, беше му трудно да управлява краката си. Концентрираше се главно върху дясното рамо на мъжа, това, което щеше да се стегне, преди боздуганът да бъде запратен, а с периферното си зрение наблюдаваше тълпата. Едва ли само с бира щяха да го замерят.

Не изглеждаше като бой, а по-скоро като състезание по изплъзване с несръчната защита на Ви и показната агресия на противника му. Докато воинът демонстрираше уменията си със страховитото си оръжие, Ви изучи предвидимостта на действията му, както и ритъма на боздугана. Колкото и силен да беше дебелият, трябваше здраво да вкопае крака, преди огромната топка с шипове по нея да полети напред. Ви издебна един промеждутък между замахванията и нанесе удар, като завъртя метлата и заби дръжката точно в издутите слабини на войника.

Мъжът изрева, пусна боздугана и събра колене, като се придържаше с ръце. Без да губи нито миг, Ви вдигна метлата над рамото си, замахна с всички сила, стовари я в слепоочието на противника си и го просна в несвяст.

Възгласите секнаха и сега се чуваше само пукотът от огъня и накъсаното дишане на Ви. Той пусна метлата и прекрачи през противника си, готов да напусне ринга.

Ботушите на баща му се появиха на ръба на кръга и му препречиха пътя.

Очите на Блъдлетър бяха присвити като цепки.

— Не си приключил.

— Той няма да се изправи.

— Това няма значение. — Блъдлетър кимна към войника на земята. — Довърши го.

Дебелият войник изпъшка, а Вишъс се опитваше да предвиди реакцията на баща си. Ако откажеше, Блъдлетър щеше да постигне целта си в играта, която бе подхванал, и да го доведе до пълно отчуждение, макар и не по начина, който бе замислил, Ви щеше да се превърне в мишена поради простата причина, че щяха да го мислят за слабак, задето не е наказал противника си. Ако го довършеше, положението му в лагера щеше да е далеч по-сигурно — до следващото изпитание.

Обзе го изтощение. Животът му вечно ли щеше да бъде основан на такъв суров и безпощаден избор?

Блъдлетър се усмихна.

— Този нещастник, който се нарича мой син, изглежда, няма кураж. Вероятно семето в утробата на майка му е било на друг.

Смях се надигна сред тълпата, а някой извика:

— Твой син не би се поколебал в такъв миг!

— А и при двубой мой син не би се проявил като такъв страхливец, че да атакува най-уязвимите части на един мъж. — Блъдлетър срещна погледите на войниците си. — Слабаците прибягват до подлост, тъй като им липсва сила.

Вишъс имаше чувството, че се задушава, сякаш ръцете на баща му бяха стиснали врата му. Дишането му отново се учести, гняв се надигна в гърдите му, а сърцето му заби лудо. Той погледна надолу към дебелия войник, който го беше набил... тогава се сети за книгите, които баща му го накара да изгори... за момчето, което го бе погнало... за

хилядите жестокости и унижения, които му бяха причинени през живота му.

Тялото на Ви се изпълни със сила от гнева, който пламна в него, и преди да осъзнае какво прави, преобърна войника върху дебелия му корем.

Той облада мъжа. Пред очите на баща си. Пред целия лагер. И го направи брутално. Когато всичко свърши, се дръпна от него и отстъпи назад, препъвайки се.

Войникът беше покрит с кръвта и потта на Ви и със следите от яростта му.

С подскок се измъкна от ринга и макар да не знаеше коя част от денонощието е, хукна през лагера към главния изход от пещерата. Когато се озова на свобода, студената нощ тъкмо се спускаше над земята и слабата светлина от изток изгори лицето му.

Той падна на колене и повърна. Отново и отново.

— Какъв слабак си. — Гласът на Блъдлетър звучеше отегчено... но само привидно. В думите му се усещаше задоволение, породено от постигнатата цел. Въпреки това, което Вишъс стори с войника, оттеглянето му беше точно проявата на малодушие, на която баща му се надяваше. Очите на Блъдлетър се присвиха. — Никога няма да ме надминеш, момче. Нито пък някога ще се освободиш от мен. Аз ще управлявам живота ти...

В изблик на ненавист Ви се изправи мълниеносно и нападна баща си фронтално със светещата си ръка, насочена напред. Блъдлетър се скова, когато електрическият заряд прониза масивното му тяло, и двамата паднаха на земята, като Вишъс беше отгоре. Инстинктивно Ви хвана с нажежената си до бяло ръка дебелия врат на баща си и го стисна.

Когато лицето на Блъдлетър стана искрящо червено, Ви почувства бодещ в окото си и му се яви видение за бъдещето, което измести ставащото пред очите му.

Видя смъртта на баща си. Толкова ясно, сякаш се случваше сега пред него.

От устата му излязоха думи, въпреки че не ги изричаше съзнателно:

— Ще намериш смъртта си в стена от огън, причинена от болка, която ти е позната. Ще гориш, докато от теб остане само дим, който вятърът ще отнесе.

По лицето на баща му се изписа неподправен ужас. Някакъв войник го отскубна, сграбчил го за мишниците, а краката му се полюшваха над заснежената земя.

Блъдлетър се изправи, лицето му беше моравочервено, а над горната му устна блестеше пот. Дишаше като кон, пресилен от яздене, от устата и ноздрите му излизаха бели облачета.

Ви не се съмняваше, че ще бъде бит до смърт.

— Донесете ми кинжала! — изръмжа баща му.

Ви разтърка лицето си. За да не мисли за случилото се след това, взе да разсъждава колко неприсъщ за природата му бе онзи пръв сексуален акт с войника. Триста години по-късно още го чувстваше като грозно изнасилване на другия мъж, макар че това бяха обичайни порядки за лагера.

Погледна към Джейн, сгушена до него, и реши, че що се отнасяше до него, едва тази вечер най-сетне бе изгубил девствеността си. Независимо че тялото му беше извършвало акта по много различни начини с много различни партньори, сексът винаги беше израз на власт — власт, която го изпълваше, с която той се хранеше, за да убеди себе си, че никой никога няма да го просне по гръб и да го върже, да му отнеме възможността да се защитава и да му бъдат причинявани ужасни неща.

Тази нощ моделът бе разчупен. С Джейн бяха в равни позиции: тя му беше дала нещо и той ѝ даде част от себе си в замяна.

Ви се намръщи. Част, но не всичко.

За тази цел трябваше да отидат в другия му апартамент. И... по дяволите, щяха да отидат там. Независимо че само от мисълта за това го обливаше студена пот, той се зарече, че преди тя да напусне живота му, ще ѝ даде това, което не беше допускал никой да получи.

И не би го дал никога на никой друг.

Той искаше да се отплати за доверието, което тя му подари. Беше толкова силна като личност, като жена, но в секса му се бе отдала напълно, макар да знаеше за склонността му на *доминант* и макар физическата ѝ сила да бе нищожна пред неговата.

Доверието ѝ го свали на колене пред нея. И той имаше потребност да ѝ върне със същата монета, преди да си отиде.

Клепачите ѝ потрепнаха и тя отвори очи. Погледът ѝ срещна неговия и двамата заговориха едновременно:

— Не искам да си отидеш.

— Не искам да те напусна.

Джон се боеше да помръдне, когато се събуди следващия следобед. Беше го страх да отвори очи. Ами ако е било сън? Събра всичкия си кураж, повдигна ръка и откряна клепачи. О, да, истина беше. Дланта му бе голяма колкото главата, а ръката му беше по-дълга от бедрената кост, каквато бе преди. Китката му беше с размерите на някогашния прасец. Беше успял.

Протегна се за мобилния си телефон и изпрати съобщения на Куин и Блей, които му отговориха мигом. Много се вълнуваха заради него и той се ухили широко... Докато не осъзна, че му се налагаше да отиде до тоалетната. Погледна към отворената врата на банята и зърна душкабината.

О, боже. Наистина ли не се беше справил с Лейла предната нощ?

Хвърли телефона на леглото, въпреки че той сигнализираше за получени съобщения. Докато потъркваше необичайно широките си гърди с новата си ръка, огромна като на Шакийл О'Нийл, се почувства ужасно зле. Трябваше да се извини на Лейла, но за какво? Задето беше никаквец, чийто член беше омекнал? Да, умираше да води такъв разговор, особено като се имаше предвид, че Лейла без съмнение не беше впечатлена от представянето му.

Дали нямаше да е по-добре да подмине случилото се? Вероятно. Тя беше толкова красива и чувствена. Идеална във всяко отношение. Нямаше начин да си помисли, че вината е била нейна. Само би се изложил, като напишеше онова, което би произнесъл, ако имаше гласни струни.

Чувстваше се все така зле.

Будилникът му се включи и протягането на мъжката му ръка, за да спре звука, му се стори изключително странно. Когато се изправи, усещането беше още по-особено. Гледната му точка беше напълно различна и всичко изглеждаше по-малко, мебелите, вратите, стаята. Дори таванът беше по-нисък.

Колко точно голям беше?

Опита се да направи няколко стъпки и се почувства като цирков артист на кокили, непохватен, трмав и застрашен от падане. Да... Цирков артист, преживял инсулт, защото командите, които мозъкът му изпращаше, не се получаваха правилно от мускулите и костите. По пътя за банята залиташе из стаята и се хващаше за завесите, перваза на прозореца, гардероба и касата на вратата.

Без определена причина се замисли за прекосяването на реката по време на разходките им със Зейдист. Докато се придвижваше, предметите, които използваше за опора, бяха като камъните, по които подскачаше, за да не цопне в препускащия поток. Оказваха малка помощ, но с голямо значение.

В банята цареше непрогледен мрак, тъй като щорите още бяха спуснати за през деня, а той беше загасил лампите след тръгването на Лейла. С ръка на ключа пое дълбоко дъх и включи вграденото осветление.

Примигна няколко пъти. Очите му бяха изключително чувствителни, а зрението — много по-остро от преди. След секунда фокусиране отражението му се появи в огледалото като призрак на самия него. Той беше...

Не искаше да знае. Не още.

Джон загаси лампите и отиде до душа. Докато чакаше да потече топлата вода, се

облегна на студения мрамор и обви ръце около себе си. Имаше някаква абсурдна нужда да бъде прегърнат от някого, така че беше добре, че е сам. Въпреки че промяната трябваше да го направи по-силен, изглежда го беше направила още по-малко мъжествен.

Замисли се за убийството на онези *лесъри*. В мига след като ги промуши, придоби съвършено ясна представа кой е и каква сила притежава. Но после тя беше избледняла и той дори се съмняваше, че е почувствал нещо.

Застана под душа.

Боже. Усещаше струята, сякаш в кожата му се забиваха игли и когато опита да се сапуниса с френския сапун, купен от Фриц, сякаш нанесе киселина за акумулатор върху тялото си. Трябваше да се насили да измие лицето си и въпреки че беше страхотно да има брада по челюстта си за първи път в живота си, мисълта за допира на бръснача беше отблъскваща. Все едно да прекара ренде по страните си.

Изми тялото си възможно най-внимателно и когато достигна до интимните си части, направи това, което беше правил през целия си живот — плъзна бързо ръка около тестисите си и после...

Този път ефектът беше различен. Втвърди се. Членът му се втвърди.

Странно беше да използва тази дума. Но той определено имаше такъв. Нещо, което мъжете притежаваха. Нещо, което мъжете използваха...

Ерекцията му спадна. Просто членът му спря да се подува и удължава. Стягащата болка ниско в корема му също изчезна.

Той се изплакна от сапуна, твърдо решен да не си създава допълнителни проблеми, свързани със секса. Вече имаше достатъчно. Тялото му беше като кола с дистанционно управление, чиято антена е счупена. Всички в класа щяха да го зяпат. А и му хрумна, че Рот сигурно знаеше за пистолета, който беше носил у себе си, докато бяха в града. Блей и Куин все някак трябваше да са го домъкнали до дома му и им се е наложило да дадат обяснение. Познавайки Блей, той сигурно се бе опитал да предпази Джон и бе поел цялата вина за деветмилиметровото оръжие. Ами ако го изхвърлеха от програмата? Никой нямаше право да носи оръжие в свободното им време. Никой.

Джон излезе изпод душа. Избърсване с хавлиена кърпа беше изключено. Въпреки че бе студено, предпочете да изсъхне от само себе си, докато си мие зъбите и реже ноктите. Зрението му беше изключително изострено в тъмнината, така че намирането на нужното не беше проблем. Да избягва огледалото обаче беше. По тази причина отиде в спалнята си.

Отвори дрешника и извади торба от „Абъркромби и Фитч“. Фриц се беше появил пред вратата му с нея преди около седмица и когато Джон огледа дрехите, реши, че прислужникът си е загубил ума. Вътре имаше чифт чисто нови огромни джинси, пуловер с размерите на спален чувал, тениска с размер XXXL и маратонки „Найк Еър Шокс“ номер четирийсет и девет в лъскава кутия.

Оказа се, че както винаги Фиц е бил прав. Всичко му беше по мярка. Дори маратонките с размерите на лодка.

Джон се загледа надолу към краката си и реши, че тези найкове трябваше да вървят в комплект със спасителен пояс и котва. Толкова бяха огромни.

Излезе от стаята, като движеше краката си непохватно и разперил ръце настрани за баланс.

Стигна до главното стълбище и вдигна глава към тавана с изрисуваните образи на велики воители.

Помоли се и той някой ден да стане такъв. Но не виждаше как това би се случило.

Фюри се събуди до жената на мечтите си. Или може би сънуваше?

— Здравей — каза Бела.

Той прочисти гърло, но гласът му пак пресекваше, когато проговори.

— Наистина ли си тук?

— Да. — Тя взе ръката му и приседна на ръба на леглото. — Точно тук съм. Как се чувстваш?

По дяволите, беше я разтревожил, а това не бе добре за бебето.

С малкото му останала енергия той направи мислено прочистване на съзнанието си, хигиенизация на мозъка, отърва се от всички последици от червения дим, който беше пушил, както и от летаргичността, която беше последствие от нараняването и от съня му.

— Добре съм — каза и повдигна ръка, за да потърка здравото си око. Идеята не се оказа удачна. Стискаше в ръка нейния портрет — смачкан, сякаш го беше прегръщал в съня си. Тикна парчето хартия под завивките, преди тя да успее да попита какво е. — Ти трябва да си в леглото.

— Мога да ставам по малко всеки ден.

— Все пак трябва да...

— Кога можеш да свалиш превръзките?

— Вероятно сега.

— Искаш ли да ти помогна?

— Не. — Последното, от което се нуждаеше, беше тя да открие едновременно с него, че е ослепял. — Но ти благодаря.

— Да ти донеса ли нещо за ядене?

За него мил жест от нея беше по-болезнен от удар с щанга в ребрата.

— Благодаря, но след малко ще повикам Фриц. Ти трябва да си легнеш.

— Имам още четирийсет и четири минути. — Тя погледна часовника си. —

Четирийсет и три.

Той се поизправи, като се избуга с ръце и придърпа завивката по-високо, така че да прикрие по-голяма част от гърдите си.

— Ти как си?

— Добре. Уплашена, но добре.

Вратата се отвори със замах и без почукване. Зейдист влезе и се втренчи в Бела, сякаш се опитваше да прецени жизнените ѝ показатели според изражението на лицето.

— Подозирах, че ще те открия тук. — Той се наведе над нея и я целуна по устните, а после от двете страни на врата, точно върху вените.

Фюри отклони поглед по време на поздрава им. Осъзна, че ръката му се беше заровила под завивките и беше напипала рисунката. Наложил си да я пусне. Цялото поведение на Зи беше по-спокойно.

— Как си, братко?

— Добре. — Ако още веднъж чуеше този въпрос от тях двамата, щеше да разиграе сцена от „Скенери“^[1], защото главата му щеше да експлодира. — Достатъчно добре, че да изляза тази вечер.

— Обсъди ли го с лекарката на Ви?

— Решението е единствено мое.

— Рот може да е на друго мнение.

— Добре, но ако не е съгласен, ще трябва да ме окове, за да ме задържи тук. — Фюри поуспокои малко тона, тъй като не искаше напрежение около Бела. — Ти ли ще водиш първата половина от часовете тази вечер?

— Да, реших, че може да напреднем още малко с оръжията. — Зи погали тъмната коса на Бела и прокара ръка по гърба ѝ. Направи го несъзнателно и тя прие докосването със същата любяща естественост.

Фюри почувства болка в гърдите и му се наложи да отвори уста и да поеме въздух.

— Защо не се срещнем долу за Първото хранене? Ще си взема душ, ще сваля превръзките и ще се облека.

Бела се изправи, а Зи плъзна ръка надолу към кръста ѝ и я придърпа към себе си.

Боже, те бяха истинско семейство. Те двамата и бебето в корема ѝ. И след по-малко от година, ако Скрайб Върджин благоволи, щяха да стоят тук с малкото в прегръдките си. Години по-късно детето щеше да тича около тях. И после синът им или дъщеря им щеше да си намери партньор и следващо поколение щеше да носи родовата кръв, за да продължи расата им. Семейство, а не фантазия.

Фюри се размърда, сякаш се канеше да стане, за да ги накара да побързат.

— Ще се видим долу в трапезарията — каза Зи и прокара ръка по корема на неговата *шелан*. — Бела се връща обратно в леглото, нали, *нала*?

Тя погледна часовника си.

— Двайсет и две минути. По-добре да се изкъпя.

Размениха си поредица от думи за сбогуване, но Фюри не им обърна особено внимание, защото нямаше търпение да си тръгнат. Когато вратата най-сетне се затвори, той стана и отиде до огледалото. Сваля лепенката от превръзката и започна да отделя пластовете марля. Миглите му бяха оплетени и сплъстени, той отиде в банята и изплакна лицето си няколко пъти с вода, за да успее да ги раздели.

Отвори окото си.

Виждаше идеално.

Липсата на облекчение заради отличното му зрение беше зловеща. Редно бе да го е грижа. *Трябваше* да го е грижа. Заради тялото му и заради него самия. Обаче не беше така.

Разтревожен, той си взе душ и се обръсна, после постави протезата си и облече кожените си дрехи. Беше на път да излезе от стаята, хванал каниите и кобура си в ръка, когато се спря до леглото. Рисунката още лежеше между чаршафите му. Можеше да види белите омачкани ъгълчета сред гънките от син сатен.

Представи си ръката на близнака си върху косата на Бела. После върху корема ѝ.

Фюри се наведе, взе портрета и го изпъна на нощното си шкафче. Огледа го за последен път, после го нахъса на малки парченца и струпа купчинката в пепелника. Драсна кибритена клечка и когато тя пламна, я доближи към хартията.

Когато остана само пепел, той се изправи и излезе от стаята.

Беше време да сложи край на това и той знаеше как да го направи.

[1] „Скенери“ — научнофантастичен филм на ужасите от 1981 г. — Б.пр. ↑

Ви изпитваше блажено щастие. Беше напълно завършен. Кубчето на Рубик беше наредено. Беше до своята жена, тялото му плътно притиснато в нейното. Въпреки че беше нощно време, сякаш слънцето грееше над него. После чу изстрела.

Той беше в съня. Беше заспал и се намираше в съня.

Ужасът от кошмара го изпълни, както винаги се случваше, и в същото време беше така ясен, както първия път, когато му се беше присънил. По ризата му имаше кръв. Болка разкъсваше гърдите му. Полетя към земята, докато не се озова коленичил. С живота му беше свършено.

Ви рязко се надигна и седна в леглото с вик.

Джейн се хвърли към него, за да го утеши, а вратата се отвори и на прага се появи Бъч с пистолет в ръка. Гласовете им се смесиха като плодова салата от думи, изречени бързо.

— Какво, по дяволите...

— Добре ли си?

Ви задържа несръчно чаршафите в опит да открие гърдите си. Кожата беше непокътната, но той плъзна ръка по нея.

— Мили боже...

— Спомен от стрелбата по теб ли? — попита Джейн и го придържа в прегръдките си. Бъч насочи надолу дулото на пистолета и повдигна боксерките си.

— Уплаши ни до смърт с Мариса. Искаш ли малко водка, за да се успокоиш?

— Да.

— Джейн? Ти искаш ли нещо?

Тя поклати глава, но Ви се намеси.

— Какао. Тя би искала какао. Накарах Фриц да донесе. В кухнята е.

Когато Бъч излезе, Ви потърка лице.

— Съжалявам за случилото се.

— Няма за какво да се извиняваш. — Тя плъзна ръка по гърдите му. — Добре ли си? Той кимна. После като абсолютен лигльо я целуна и каза:

— Радвам се, че си тук.

— Аз също. — Тя обвини ръце около него и го притисна, сякаш беше скъпоценност.

Останаха мълчаливи, докато Бъч не се върна с по една чаша във всяка ръка.

— Искам добър бакшиш. Изгорих си кутрето на печката.

— Да му хвърля ли един поглед? — Джейн подгъна чаршафа под мишниците си и се протегна за какаото.

— Мисля, че ще оживея, но благодаря, докторе. — Бъч подаде водката на Ви. — Ами ти как си? Успокои ли се вече?

Не точно. Не и след този сън. Не и като знаеше, че Джейн ще си тръгне.

— Да.

Бъч поклати глава.

— Не си добър лъжец.

— Майната ти. — В тона на Ви нямаше гняв. Но нямаше и убеденост в последвалата фраза. — Съвсем добре съм.

Ченгето тръгна към вратата.

— Фюри се появи на Първото хранене, готов да излезе и да се бие тази нощ. Зи се отби

преди около половин час на път за тренировъчния център, за да ти благодари, доктор Джейн. За всичко, което направи. Лицето на Фюри изглежда добре и зрението му е в отлично състояние.

Джейн подуха в чашата с горещо какао.

— Ще се чувствам по-спокойна, ако го види специалист.

— Зи каза, че е настоявал, но без успех. Дори Рот се е опитал да го убеди.

— Радвам се, че нашето момче е добре — каза Ви и наистина го мислеше. Бедата беше, че единствената причина Джейн да остане, току-що се беше изпарила.

— Да, аз също. Ще ви оставя сами. До по-късно.

Вратата се затвори и Ви се заслуша как Джейн духаше какаото си.

— Тази нощ ще те отведе в дома ти — каза.

Тя спря да духа. Последва дълга пауза и после отпи.

— Да, време е.

Той изгълта половината водка в чашата.

— Но преди да го направя, искам първо да те заведа на едно място.

— Къде?

Не беше сигурен как да й каже какво иска да се случи, преди да я остави да си тръгне. Не му се искаше тя да побегне, особено като се имаха предвид годините, изпълнени с лишен от чувства секс, които му предстояха.

Довърши питието си.

— На усамотено място.

Докато отпиваше, тя свъси вежди.

— Значи наистина ще ме пуснеш да си вървя?

Той се загледа в профила ѝ и му се прииска да се бяха срещнали при различни обстоятелства. Но как изобщо беше възможно това да се случи?

— Да — каза тихо. — Ще те пусна.

Изправен пред шкафчето си три часа по-късно, на Джон му се искаше Куин да затвори проклетата си уста. Въпреки че в помещението беше шумно заради блъскащите се метални врати, плющенето на дрехи и звуците от паднали обувки, той имаше чувството, че на устата на приятеля му е прикрепен мегафон.

— Огромен си. Направо грамадалище.

— *Това дори не е дума.* — Джон напъха раницата в шкафчето, както правеше обикновено, и осъзна, че никоя от дрехите му за тренировки нямаше да му стане.

— Кажеш нещо, Блей.

Блей кимна и извади кимоното си.

— Да, а ако натрупаш и маса, ще станеш с размерите на братята.

— Грамадант.

— *Това също не е дума, загубеняко.*

— Добре де. Наистина, наистина, наистина голям. Така по-добре ли е?

Джон поклати глава, остави учебниците си на пода и натика омалелите му дрехи в най-близкото кошче за боклук.

Когато се върна, се изправи до приятелите си и осъзна, че надвишаваше и двамата с поне десет сантиметра. Беше висок колкото Зи.

Хвърли поглед към Леш. Да, надвишаваше и Леш също.

Мръсникът се обърна, докато събличаше тениската си, сякаш почувствал зора на Джон. С плавно движение изпъна рамене и мускулите му се очертаха под кожата. На стомаха си имаше татуировка, която се беше появила там през последните два дни и представляваше дума на Древния език, която Джон не можеше да разчете.

— Джон, дотътри си задника в коридора за малко.

Всички замлъкнаха, Джон се озърна и видя Зейдист да стои до вратата с изключително делови вид.

— По дяволите — прошепна Куин.

Джон остави раницата си, затвори шкафчето и прибра тениската в панталоните си. Отиде при брата колкото можа по-бързо, като заобикаляше останалите момчета, докато те се преструваха, че са заети със заниманията си.

Зи задържа вратата отворена, докато Джон излезе в коридора. Затвори я и каза:

— Тази нощ ще се срещнем точно преди изгрева както обикновено. Ще пропуснем разходката. Трябва да поговорим.

Джон изписа:

— *В същия час ли?*

— Четири сутринта. Колкото до тренировката тази вечер, искам да почиваш в залата, но да вземеш участие в урока по стрелба. Ясен ли съм?

Джон наведе глава, после хвана ръката на Зи, когато мъжът се извърна от него.

— *Заради снощи ли е?*

— Да.

Братът отиде до двойните врати на залата и ги отвори. Те издадоха дрънчащ звук.

Блейлок и Куин се приближиха към Джон.

— Какво става? — попита Блей.

— *Ще си имам проблеми заради онези лесъри* — обясни Джон с жестове.

Блей зарови ръка в червената си коса.

— Трябваше да те защитя по-добре.

Куин поклати глава.

— Джон, ще се застъпим за теб. Идеята да отидем в клуба беше моя.

— А пистолетът — мой.

Джон се опита да изглежда спокоен.

— *Всичко ще бъде наред.*

Или поне той така се надяваше. Беше на косъм да го изхвърлят от програмата.

— Между другото... — Куин сложи ръка на рамото на Джон. — Нямах възможност да ти благодаря.

Блей кимна.

— Нито пък аз. Снощи постъпи абсолютно правилно. Спаси ни.

— Беше напълно наясно какво правиш.

Джон почувства, че лицето му се изчервява.

— Колко сте сладки — изръмжа Леш. — Кажете, тримата теглите ли жребий кой да е отдолу, или винаги е Джон?

Куин се усмихна и оголи кучешките си зъби.

— Някога показвали ли са ти разликата между добър и лош удар? Бих се радвал да ти демонстрирам. Може да започнем още сега.

Джон пристъпи пред приятеля си и се озова лице в лице с Леш. Не каза нищо. Само погледна отгоре към другия. Леш се усмихна.

— Имаш да ми кажеш нещо ли? Не? Я почакай. Ти все така нямаш глас, нали? Боже... какъв нещастник.

Джон усещаше, че Куин се готви за скок. От приятеля му се излъчваха топлина и напрежение. Джон се протегна назад и опря ръка в гърдите му, за да спре сблъсъка.

Ако някой щеше да се разправи с Леш, това беше Джон.

Леш се засмя и затегна колана на кимоното си.

— Не се прави на нещо, което не си, Джон, момчето ми. Преобразяването не променя същността ни, нито коригира физическите недъзи. Нали така, Куин? — Той се обърна и измърмори под нос: — Асиметричен нещастник.

Преди Куин да успее да му се нахвърли, Джон се завъртя и го хвана през кръста, а Блей блокира едната му ръка. Въпреки обединените усилия и на двамата, усещането беше, сякаш се опитваха да спрат бик.

— Успокой се — изсумтя Блей. — Просто се *отпусни*.

— Ще го убия в някой от следващите дни — изсъска Куин. — Кълна се в Бога.

Джон се загледа в отпавилия се бавно към залата Леш. Закле се пред себе си, че ще го пребие от бой, дори това да значеше да го изхвърлят от програмата завинаги. Винаги беше смятал, че който обижда приятелите му, трябва да си плати. Точка по въпроса.

Работата беше в това, че сега имаше нужното, за да изпълни тази задача.

Около полунощ Джейн се намираше на задната седалка на черен мерцедес на път за дома си. Шофьорът отпред, от другата страна на спуснатата преграда, беше униформеният иконом — по-стар от Господ и весел като териер. До нея седеше Ви, облечен в черни кожени дрехи, притихнал и мрачен като надгробен камък.

Не беше казал много. Ала не пускаше ръката ѝ. Стъклата на колата бяха затъмнени до такава степен, че тя се чувстваше, сякаш бе в тунел, и в опит да се отърве от това усещане, натисна бутон за спускане на прозорците. Стъклото се плъзна надолу и я връхлетя студен въздух, изместващ топлината вътре като гамен разпръскващ добрите деца от площадката.

Тя подаде ръка навън и погледна към светлините, хвърляни от фаровете. Околният пейзаж беше неясен. Като снимка не на фокус. От наклона на пътя тя заключи, че се спускат от планината. Работата беше там, че нямаше никаква представа накъде пътуват или откъде идват.

По някакъв странен начин дезориентираността ѝ се стори уместна. Беше интерлюдия между света, който беше зърнала за кратко, и този, към който се завръщаше. Нормално бе пространството между тях да е мъгляво.

— Не мога да видя къде сме — измърмори и затвори прозореца.

— Нарича се *мис* — каза Ви. — Приеми го като защитна илюзия.

— Някой от твоите трикове?

— Да. Ще позволиш ли да запаля, ако отворя прозореца, за да влиза свеж въздух?

— Не възразявам. — И без това нямаше да се задържи около него още дълго.

Гадост.

Ви стисна ръката ѝ, после откря стъклото. Мекото свистене на вятъра заглуши тихото бръмчене на двигателя. Коженото му яке прошумоли, докато вадеше ръчно свита цигара и златната си запалка. Камъчето издаде стържещ звук и лекият мирис на турски тютюн погъделичка ноздрите ѝ.

— Тази миризма ще... — Тя се спря.

— Какво?

— Щях да кажа, че ще ми напомня на теб, но това няма да се случи, нали?

— Може би в някой сън.

Тя опря пръсти в стъклото. То беше студено, точно каквото бе чувството в гърдите ѝ.

Тъй като не можеше да понесе тишината, тя попита:

— Какво точно представляват тези ваши врагове?

— Първоначално са хора. После се превръщат в нещо различно.

Той дръпна от цигарата и лицето му се освети в оранжево. Беше се обръснал, преди да тръгнат, използвайки бръснача, който тя някога се беше канила да насочи срещу него.

Лицето му бе невероятно красиво по брутален начин, мъжествено и твърдо като волята му.

Татуировките на слепоочието му бяха прекрасно изработени, но тя ги мразеше, като знаеше какво насилие олицетворяват.

Тя прочисти гърло.

— Разкажи ми повече.

— Обществото на лесърите, нашите врагове, избират членовете си много внимателно. Насочват се към социопати, убийци и други аморални типове. После се намесва Омега...

— Омега ли?

Той погледна към върха на цигарата си.

— Нещо като еквивалент на дявола в християнството. Омега слага ръка на тях... също и нещо друго... и ето че те се събуждат ходещи мъртъвци. Силни са, почти неунищожими и могат да бъдат убити единствено, ако бъдат прободени точно в гърдите с нещо стоманено.

— Защо са ви врагове?

Той дръпна от цигарата и смръщи вежди.

— Подозирам, че има нещо общо с майка ми.

— Майка ти?

Хладната усмивка, разтегнала устните му, по-скоро приличаше на гримаса.

— Аз съм син на това, което вие определяте като бог. — Той вдигна облечената в ръкавица ръка. — Това е от нея. Според моите разбирания за бебешки подаръци, бих предпочел сребърна дрънкалка или нещо за хапване. Но никой не избира това, което получава от родителите си.

Джейн погледна към черната кожа, обгърнала дланта му.

— Исусе...

— Не и според нашите разбирания, нито пък според моята природа. Не съм от типа спасители. — Той сложи цигарата между устните си и дръпна ръкавицата. В мрака на задната седалка ръката му заблестя с нежната красота на лунна светлина, отразяваща се в прясно навалял сняг.

Той дръпна за последен път, после притисна запаления край на цигарата към центъра на дланта си.

— Не — процеди тя. — Почакай...

Фасът беше изпепелен и той духна остатъците. Финият пращец се разнесе из въздуха.

— Бих дал всичко, за да се отърва от това. Въпреки че трябва да призная колко е удобно, когато нямам пепелник.

Джейн се почувства замаяна по безброй причини, но главно от мисълта за неговото бъдеще.

— Майка ти ли настоява да се ожениш?

— Да. Мога да те уверя, че не бих се предложил доброволно. — Ви погледна към нея и за част от секундата тя можеше да се закълне, че той беше готов да изключи нея от това правило. Но той отклони поглед.

Боже, мисълта за него с някоя друга, дори да не си го спомняше, беше като ритник в корема.

— Колко? — попита Джейн с дрезгав глас.

— Не ти трябва да знаеш.

— Каж ми.

— Не мисли за това. Аз се опитвам да не го правя. — Той погледна към нея. — Те няма да означават нищо за мен. Въпреки че двамата с теб не можем... Както и да е, няма да значат нищо.

Беше ужасно от нейна страна да се радва.

Той си сложи отново ръкавицата и останаха мълчаливи, докато колата се носеше в нощта. Най-накрая спряха. После потеглиха. Спряха. Тръгнаха отново.

— Сигурно сме в центъра, а? — заговори тя. — Сякаш има много светофари.

— Да. — Той се наведе, натисна бутон и спусна преградата, така че тя можеше да погледне навън през предното стъкло.

Да, бяха в центъра. Беше се върнала.

Очите ѝ се напълниха със сълзи, тя примигна, за да ги прогони, и погледна надолу към ръцете си.

Малко по-късно шофьорът спря мерцедеса пред нещо, което изглеждаше като сервизен вход към тухлена постройка. Имаше стабилна метална врата с надпис „Частна собственост“ и бетонова рампа, която водеше към платформа за разтоварване. Беше чисто по начина, по който са чисти добре поддържаните жилищни сгради. С други думи, захабено, но без разпилян наоколо боклук. Ви отвори вратата си.

— Почакай вътре.

Тя сложи ръка на сака с дрехите си. Може би беше решил да я върне обратно в болницата. Само че този вход на „Св. Франсис“ не ѝ беше известен.

Секунди по-късно той отвори вратата и посегна с голата си длан.

— Остави си нещата. Фриц, ще се върнем след малко.

— За мен ще е удоволствие да почакам — усмихна се старецът.

Джейн излезе от колата и последва Ви до бетоновите стълби, намиращи се до рампата. През цялото време той беше плътно долепен до нея. Пазеше я. Някак отвори масивната метална врата без ключове. Просто сложи длан на бравата и се втренчи във вратата.

Странно, че когато влязоха, той не се отпусна. Поведе я бързо по коридора към товарен асансьор, като се озърташе наляво и надясно, докато се движеше. Не беше осъзнала, че се намират в луксозната сграда „Комодор“, докато не прочете съобщение от домоуправителя, залепено на бетонната стена.

— Имаш апартамент тук? — попита, въпреки че беше повече от ясно.

— Последният етаж е мой. По-точно половината от него. — Влязоха в сервизния асансьор, застлан с износен линолеум и осветен с лампи, поставени под мрежа. — Бих искал да те превода през главния вход, но е прекалено изложен на показ.

Асансьорът се разтресе, когато потегли нагоре, и тя посегна да се опре на стената. Ви хвана ръката ѝ над лакътя, за да я задържи, и повече не я пусна. А и тя не искаше да я пуска.

Ви беше все така напрегнат, когато асансьорът спря рязко. Обикновеното на вид предверие не беше нищо особено. Имаше две врати и изход към стълбището, за да има някакъв смисъл от съществуването му. Таванът беше висок, но без декорация, а килимът беше шарен и с къси власинки от типа, който Джейн беше виждала по болничните чакални.

— Насам.

Тя го последва до края на един коридор и се изненада, като го видя да вади златен ключ, за да отключи вратата.

Каквото и да имаше вътре, бе обгърнато от плътен мрак, но тя го последва без страх. Имаше чувството, че дори да се озоват под артилерийска стрелба, с него до себе си тя пак би излязла невредима. А и мястото миришеше добре. На лимон. Сякаш скоро бе почиствано.

Той не включи никакво осветление. Само хвана ръката ѝ и настойчиво я дръпна напред.

— Не виждам нищо.

— Не се безпокой. Няма нищо, което да те нарани, а и аз знам пътя.

Тя увисна на ръката му и тръгна след него, докато накрая не спряха. Според начина, по който ехтяха стъпките, тя реши, че мястото е голямо, но нямаше представа от формата му.

Той я обърна с лице надясно и отстъпи от нея.

— Къде отиваш? — преглътна тя.

Една свещ пламна в далечния край, на около дванайсет метра от нея. Не освети много. Стените... стените и таванът бяха... и подът също... бяха черни. Всичко беше черно. Също и свещите.

Ви отстъпи настрани от светлината и се превърна в мерзелееща се сянка.

Сърцето на Джейн затуптя силно.

— Попита за бележите между краката ми — каза той. — Искаше да знаеш какво се е случило.

— Да — прошепна тя.

Значи затова искаше всичко да е черно като нощта. Нямахше желание тя да види лицето му.

Пламна още една свещ. Този път на противоположната стена на това, което тя осъзна, че представлява огромно помещение.

— Дело са на баща ми. Направи ги точно след като едва не го убих.

Джейн пое въздух рязко.

— О... боже.

Вишъс се загледа към нея, но виждаше единствено случилото се, след като беше повалил баща си на земята.

— Донесете ми кинжала — нареди Блъдлетър.

Ви се съпротивляваше на войника, който държеше ръцете му, но не постигаше много. Докато се бореше, се появиха още мъже. Първоначално още двама. А после още трима.

Блъдлетър се изплю на земята, когато някой сложи черен кинжал в ръката му, и Ви се подготви за предстоящото пробождаване... Но Блъдлетър само направи резка на дланта си и после тикна оръжсието в колана си. Събра двете си ръце и ги потърка една в друга, после удари с отворена длан Ви в гърдите.

Ви погледна надолу към отпечатъка от дланта му. Прогонване. А не смърт. Но защо?

Гласът на Блъдлетър беше твърд.

— Завинаги ще бъдеш чужд непознат за всички тук. Смърт ще застигне всеки, опитал се да ти помогне.

Войниците се канеха да пуснат Ви.

— Още не. Отведете го в лагера. — Блъдлетър се извърна с гръб. — И доведете ковача. Наше задължение е да предупредим останалите за дяволската му природа.

Ви се загърчи лудешки, когато друг войник хвана краката му и го понесоха към пещерата, сякаш не беше живо същество.

— Зад преградата — нареди Блъдлетър на ковача. — Ще го направим пред изрисуваната стена.

Мъжът пребледня, но отнесе дървената подложка с подредени върху нея инструменти от другата страна на преградната стена. В това време Ви беше сложен да легне по гръб, като всеки от крайниците му бе държан от по един войник, а друг притискаше бедрата му.

Блъдлетър се изправи над него. От ръцете му се стичаше яркочервена кръв.

— Бележи го.

Ковачът вдигна поглед.

— Как точно, велики воине?

Блъдлетър произнесе предупрежденията на Древния език буква по буква и войниците държаха Ви, за да бъдат татуирани слепоочието му, слабините и бедрата. Не спираше да се съпротивлява през цялото време, но мастилото попи в кожата му завинаги. Когато свършиха, той беше напълно изтощен, по-слаб, отколкото след преобразяването си.

— Ръката му. Направи го и на ръката му. — Ковачът поклати глава. — Ще го направиш или ще ми е нужен друг ковач за лагера, защото ти ще си мъртъв.

Ковачът не спря да трепери, но внимаваше да не докосва кожата на Ви и завърши работата си без инциденти.

Когато всичко беше направено, Блъдлетър погледна надолу към Ви.

— Мисля, че имаме още една задача. Разтворете широко краката му. Ще направя услуга на расата ни и ще се уверя, че той никога няма да създаде потомство.

Ви имаше чувството, че очите му изскачат от орбитите, когато глезените и бедрата му бяха дръпнати рязко настрани. Баща му извади черния си кинжал отново, но после се спря.

— Не, нужно е нещо друго.

Той нареди на ковача да използва клеци.

Вишъс изкрещя, когато почувства метала върху най-нежната си кожа. Последва пронизваща болка, разкъсване и...

— Мили боже! — възкликна Джейн.

Ви се върна обратно в настоящето. Чудеше се каква част беше изрекъл на глас и реши, че ако се съди по ужаса, изписан на лицето ѝ, трябва да е било почти всичко.

Той се загледа в отраженията на свещите, трепкащи в тъмнозелените ѝ очи.

— Не успяха да довършат започнатото.

— Едва ли от чувство за приличие — промълви тя.

Той поклати глава и вдигна ръката в ръкавица.

— Въпреки че бях на път да загубя съзнание, цялото ми тяло пламна. Войниците, които ме държаха, бяха убити мигновено. Също и ковачът. Той държеше метален инструмент, който отведе заряда право в тялото му.

Тя затвори очи за кратко.

— Какво стана после?

— Изтъркалях се настрани и повърнах, после се довлачих до изхода. Целият лагер ме наблюдаваше смълчан. Дори баща ми не ми препречи пътя, нито пък каза нещо. — Ви притисна леко ръка между краката си, припомняйки си неописуемата болка. — Подът на пещерата беше покрит с пепел, която съдържаеше различни минерали, вероятно в това число и сол. Раната се затвори и кървенето спря, но така се сдобих с белезите.

— Толкова... съжалявам. — Тя протегна ръка, сякаш се опитваше да го докосне, но после я отпусна. — Чудо е, че си оцелял.

— Едва се справих през първата нощ. Беше много студено. Наложих се да използвам клон, за да се подпирам, докато вървя. Придвижих се възможно най-далече без определена посока. Накрая припаднах. Имах воля, но тялото ми не издържа. Бях загубил кръв, а болката беше умопомрачителна. Цивилни от моята раса ме откриха точно преди изгрева. Прибраха ме, но само за ден. Предупрежденията... — Той потупа слепоочието си. — Предупрежденията постигнаха точно това, което баща ми целеше. Превърнаха ме в плашило,

от което всички се бояха. Тръгнах си след падането на нощта. Скитах се сам с години. Известно време се хранех от хора, но това не ме поддържаше за дълго. Около век по-късно се озовах в Италия. Работех като главорез за търговец, който въртеше търговия с хора. Във Венеция срещнах уличници от моя вид, които ми позволиха да се храня от тях.

— Толкова самотен. — Джейн притисна ръка към гърлото си. — Сигурно си се чувствал ужасно самотен.

— Не точно. Не исках никого до себе си. Работих за търговеца около десет години и после една нощ в Рим се натъкнах на *лесър*, който се опитваше да убие една жена-вамфир. Видях му сметката, но не защото ме беше грижа за жената. Беше... Беше заради сина й. Той наблюдаваше скрит в сенките на тъмната улица, свит до една количка. Беше *претранс*, при това млад. Всъщност видях първо него. Едва после забелязах какво се случва от другата страна на улицата. Помислих си за моята собствена майка. Или поне за образа, който си бях създал за нея. Реших, че не мога да оставя това малко момче да гледа как жената, която го е родила, ще бъде убита.

— Майката умря ли?

Той примигна.

— С нея беше свършено, когато стигнах. Беше изгубила много кръв от рана на врата си. Но те уверявам, *лесъра* го накълцах на парчета. Не знаех какво да правя с хлапето. Отидох при онзи, за когото работех, и той ме свърза с негови приятели, които го прибраха. — Ви се засмя. — Оказа се, че умрялата майка била провалила се Избраница, а въпросният *претранс* впоследствие стана баща на Тормент. Светът ни е малък. Разчу се, че съм спасил дете с потекло на воин и Дариъс ме откри и ме представи на Рот. С Ди ме свързваше нещо специално, и той беше единственият, на когото бих обърнал някакво внимание по онова време. Когато срещнах Рот, той нямаше никакво намерение да става крал. Мразеше каквото и да било обвързване не по-малко от мен и затова си паснахме. Бях приет в Братството и оттам нататък ти е ясно.

В последвалата тишина той можеше само да предполага какво се върти в главата й и мисълта, че вероятно изпитва съжаление към него, го накара да иска да направи нещо, за да докаже, че е силен.

Като например да повдигне автомобил с голи ръце.

Но вместо да започне да се държи състрадателно, с което да го накара да се чувства още по-зле, тя се огледа наоколо, въпреки че той знаеше, че не може да види нищо, освен двете запалени свещи.

— А това място... Какво означава то за теб?

— Нищо. Нищо повече от всяко друго.

— Тогава защо сме тук?

Ви усети пробождане в сърцето.

По дяволите... Стоеше тук с нея и не беше сигурен, че ще може да вкара плана си в действие сега, след като беше излял душата си.

Докато Джейн чакаше Ви да заговори, ѝ се прииска да обвие ръце около него. Искаше да го залее с поредица от откровени и напълно безсмислени думи. Искаше да разбере дали баща му е умрял в мъки, както се надяваше да се е случило с мръсника.

Мълчанието продължи и тя каза:

— Не знам дали това ще помогне... Сигурно няма, но трябва да ти кажа нещо. Не мога да понасям овесени ядки. И до ден-днешен ми се повдига от тях. — Молеше се да не каже нещо не на място. — Нормално е, че още страдаш след всичко, което ти е било причинено. С всеки би било така. Това не те прави слаб. Бил си жестоко осакатен от някой, който е трябвало да те защитава и подкрепя. Това, че още си на крака, е чудо. И затова те уважавам.

Ви се изчерви.

— Аз не го виждам точно в такава светлина.

— Аз пък го виждам. — Тя се прокашля, за да му даде малко време. — Ще ми кажеш ли защо сме тук?

Той потърка лице, сякаш се опитваше да проясни съзнанието си.

— Искан да бъда с теб. Тук.

Джейн въздъхна с облекчение и в същото време натъжена. Тя също искаше да се сбогува с него. Сексуално и интимно сбогуване, но не в спалнята, в която бяха заключени заедно.

— И аз искам да бъда с теб.

Още една свещ пламна и освети комплект завеси. После беше запалена четвърта, намираща се до барплот. Пета — до голямо легло, застлано с черни сатенени чаршафи.

Тя се канеше да се усмихне, когато пламна шеста свещ. Нещо висеше от стената. Нещо, което приличаше на... вериги.

Пламнаха още свещи. Маски. Бичове. Пръчки. Топки за запушване на устата.

Черна маса с ремъци за връзване, които висяха до пода.

Треперейки, тя обви тялото си с ръце.

— Тук ли играеш игричките си на връзване?

— Да.

О, боже... Тя не искаше такъв вид сбогуване. Заговори, като се опитваше да запази спокойствие:

— Разбираемо е, че те влече към такива неща след случилото се с теб. — По дяволите, беше ѝ трудно да се справи. — С мъже или жени? Или в комбинация?

Тя чу проскърцването на кожените му дрехи и се обърна към него. Сваляше якето си и в следващия момент се появиха два пистолета, които не беше видяла преди. Последваха два черни кинжала, също скрити по-рано. Боже, добре беше въоръжен.

Джейн събра цялото си самообладание. Искаше да бъде с него, но не вързана и с маска на лицето, докато той държи насочен пистолет към главата ѝ или плющи с камшик по тялото ѝ.

— Слушай, Ви, не мисля, че...

Той свали ризата си. Мускулите на гърба му отчетливо се открояваха, както и тези на гърдите. Събу ботушите си, като ги изрита.

Мили... боже, помисли си тя, когато ѝ стана ясно какво всъщност правеше той.

Бяха наред чорапите и кожените панталони. Оставаха само боксерките, преди да

застане пред нея чисто гол. В настъпилата тишина босите му крака зашляпаха по лъскавия мраморен под и той се озова на масата с премерен скок. Изтегна великолепно то си тяло. Мускулите му бяха огромни. Движенията — грациозни и мъжествени. Пое дълбоко въздух и гръдния му кош се изду.

По кожата му пробяга лек трепет... Или може би беше отражение от свещите?

Той преглътна мъчително.

Не, страхът му го караше да трепери.

— Избери маска за мен — промълви едва чуто.

— Ви... не.

— Маска и топка за запушване на устата. — Той обърна глава към нея. — Направи го.

После ме заключи с белезници. — Тя не помръдна и той кимна към стената. — Моля те.

— Защо? — попита тя, докато наблюдаваше как тялото му се покрива с пот.

Той затвори очи и устните му едва помръднаха.

— Ти ми даде толкова много. Не просто един уикенд от живота си. Опитах се да реша какво мога да ти дам в замяна. Честна сделка. Повръщането на овесената каша срещу историята за моите белези. Единственото, което имам, е това. — Той почука с кокалчетата на пръстите си по масивното дърво. — Никога не съм бил повече на показ, отколкото сега. Искам да ти дам това.

— Не искам да те нараня.

— Знам. — Той повдигна клепачи. — Но искам да ти се отдам така, както на никого не съм се отдавал в миналото или ще се отдам в бъдеще. Затова избери маска.

Той преглътна и тя се загледа в адамовата му ябълка, която помръдна на масивната му шия.

— Не искам такъв подарък, нито такова сбогуване.

Настъпи дълго мълчание. После той каза:

— Нали помниш, че ти разказах за уговорения ми брак?

— Да.

— Ще се случи до дни.

Сега вече наистина не искаше това. Мисълта, че ще бъде с нечий чужд годеник...

— Не съм виждал жената. Тя не ме е виждала. — Той погледна към Джейн. — И тя ще бъде първата от около четирийсет.

— *Четирийсет?*

— От мен се очаква да направя деца на всяка от тях.

— О, боже.

— Ето как стоят нещата. За мен сексът ще е само биологична функция занапред. А никога не съм бил в обратната позиция. Искам да направя това с теб, защото... Просто го искам.

Тя го погледна. От широко отворените му, стрелкащи се очи, от бледността на кожата му и потта, покрила гърдите му, личеше каква висока цена плащаше с тази си постъпка. Да откаже, би значило да унищожи самочувствието му.

— Какво... — *Дявол да го вземе.* — Какво точно искаш да направя?

След като Ви й обясни всичко, се извърна и се загледа в черния таван. Светлините от свещите танцуваха по него и той приличаше на огромна локва петрол. Докато чакаше

отговора на Джейн, на Ви му се зави свят. Сякаш стаята се разлюля и той беше запрятен към тавана, а черният вир отдолу се канеше да го погълне.

Тя не каза нито дума.

Боже... Нямаше друго усещане като това, да се предложиш на поднос и да те отблъснат.

Но пък може тя да не харесваше вампирско суши.

Той подскочи, когато тя положи ръка върху стъпалото му. После чу подрънкването на метал от закопчалките. Погледна към голото си тяло и видя десет сантиметра широк каиш да обгръща глезена му. Видът на бледите ѝ ръце, трудещи се върху завързването му, го възбудиха.

Лицето на Джейн излъчваше съсредоточеност, докато вкарваше кожата език в скобата и затягаше.

— Така добре ли е?

— По-стегнато.

Без да поглежда към него, тя дръпна здраво. Каишите се впиха в кожата му, а Ви отметна глава назад и изпъшка.

— Прекалено ли е? — попита тя.

— Не. — Той потрепери, когато тя се зае с другия му крак. Беше едновременно ужасен и невероятно възбуден. Чувството се усили, когато тя завърза първо едната му китка, а после и другата.

— Сега топката за уста и маската. — Гласът му беше дрезгав, защото кръвта му бушуваше, а гърлото му се беше стегнало също като каишите.

Тя го погледна.

— Сигурен ли си?

— Да. Има една маска, която покрива само очите. Тя ще е подходяща.

Когато тя се върна при него, носеше със себе си червена гумена топка с ластик за прикрепване към главата и маска.

— Първо топката — нареди той и отвори широко уста.

Тя стисна клепачи за миг и той се почуди дали се кани да се откаже, но после се наведе към него. Усети натрапчивия горчив вкус на пластмаса върху езика си. Повдигна глава, за да може тя да я прикрепи, а от носа му излезе свистящ звук. Джейн поклати глава.

— Не мога да ти сложа маската. Трябва да виждам очите ти. Не мога... Не, няма да предприема нищо, ако нямаме контакт с очи. Ясно ли е?

Може би идеята беше добра. Топката вече изпълняваше предназначението си, като го задушаваше, а каишите изпълняваха своето, карайки го да се чувства в капан. Ако не можеше да вижда, при това с ясното съзнание, че става дума за нея, може би щеше да загуби тотално контрол върху себе си.

Той кимна, тя пусна маската на пода и си свали якето. После отиде и взе една от черните свещи.

Ви почувства парене в дробовете, когато тя се приближи.

Джейн пое дълбоко въздух.

— Сигурен ли си?

Той кимна отново, въпреки че бедрата му трепереха, а очите му бяха изскочили. Едновременно уплашен и развълнуван, той я наблюдаваше как протяга ръка над гърдите му... и накланя свещта.

Черен восък покапа върху зърното му и той впи зъби в топката, като опъна кожените каиши, които го задържаха към масата, докато те не заскърцаха. Трябваше да се спре, за да не стигне до оргазъм.

Тя правеше точно това, което той ѝ беше казал, че иска, като слизаше все по-ниско и по-ниско. Пропусна интимните му части и коленете и пое обратно нагоре. Болката градираше. В началото беше като ужилване от пчела, а после започна да се засилва. Капки пот се стичаха по слепоочията и ребрата му и той дишаше тежко през носа, докато цялото му тяло се извиваше върху масата.

Първият път свърши, когато тя отдръпна свещта и взе една пръчка, с която докосна върха на ерекцията му. Той изръмжа въпреки топката в устата си и започна да еякулира върху втвърдения черен восък на корема си.

Джейн застина, сякаш реакцията му я изненада. После прекара пръчката нагоре-надолу и покри гърдите му със собствените му сокове. Ароматът му изпълни пентхауса, а също и ръмженето му в знак на покорство, докато тя продължаваше движенията си нагоре и надолу по тялото му, а после и по бедрата.

Свърши за втори път, когато тя плъзна пръчката между краката и потърка вътрешната страна на бедрата му. Страх и желание за секс и любов го изпълниха отвътре. Той не беше нищо повече от емоции и потребност. А тя беше неговият двигател.

После тя плъзна пръчката през бедрата му и ръката ѝ го докосна. Джейн не можеше да повярва, че чувства възбуда от това, което вършеше. Но гледайки Ви, разпънат и вързан, достигащ до оргазъм заради нея, направо я предизвикваше да му скочи.

Използва пръчката нежно, без съмнение недостатъчно сурово за неговия вкус, но не и без да остави следи по бедрата, корема и гърдите му. Не можеше да повярва, че това му харесва, след всичко, което му бяха причинили, но истината бе, че се наслаждаваше. Очите му бяха фокусирани върху нея и блестяха ярко, хвърляйки бели сенки върху меката светлина на свещите.

Господи, изпитваше срам и почуда, задето искаше да стигне още по-далече с наличните играчки. Хвърли поглед към кутия с метални щипки, бичовете на стената вече не ѝ се струваха извращение, а по-скоро обещание за еротични възможности. Не че искаше да го нарани. Имаше желание само да поддържа наситените му усещания. Целта беше да го доведе до границата на сексуалното изживяване.

Тя беше възбудена до крайност. Свали панталоните и бикините си.

— Сега ще те чукам — каза му.

Той изстена нетърпеливо и повдигна таза си. Продължаваше да е все така твърд, въпреки че беше свършил няколко пъти и изглеждаше готов да го направи отново.

Тя се покатери на масата и разтвори бедра. Дишането му през носа така се учести, че тя се разтревожи. Посегна да махне топката от устата му, но той завъртя глава.

— Сигурен ли си?

Той закима яростно и тя се отпусна върху покритите му със сперма бедра. Настани се върху твърдия му член, вагината ѝ се разтвори за него и го погълна. Той завъртя очи и клепачите му трептяха, все едно бе на ръба на припадък. Проникваше в нея до границата на възможното.

Докато тя се движеше върху него, свали блузата и сутиена си. Чу се силно изскърцване, когато Ви опъна каишите. Ако беше свободен, тя беше сигурна, че вече щеше да е по гръб под него.

— Гледай ме как те обладавам — каза тя и плъзна ръка по шията си. Когато пръстите ѝ намериха белезите от ухапването му, Ви отдели устни от топката и ръмжейки оголи кучешките си зъби, които се забиха в пластмасата.

Тя продължи да се докосва по мястото, където я беше ухапал, като се изправи на колене и се намести върху ерекцията му. С тласък се плъзна надолу и в мига, когато отново проникна в нея, той достигна оргазъм и я изпълни цялата. Когато спазмите отшумяха, все още бе твърд.

Джейн никога не бе имала тъй наситено сексуално изживяване, както когато се устреми в ритмични движения, седнала върху него. Харесваше ѝ, че цялото му тяло е във възбуда и собствените му сокове, че кожата му блести от пот и на места просветва в червеникаво. Тя му беше причинила това, а той я обожаваше за стореното и по тази причина чувстваше, че е правилно.

Когато настъпи и нейната кулминация, тя се вгледа в широко отворените му, пълни с див възторг очи.

Пожела си никога да не го напуска.

Фриц зави по една алея за паркиране пред жилищна сграда и докато спираше мерцедеса, Ви огледа мястото през предното стъкло.

— Хубаво е тук — обърна се към Джейн.

— Благодаря.

Той замълча, завладян от случилото се в пентхауса през последните два часа. Нещата, които беше правила с него... Досега не беше преживявал нищо така еротично. Нито беше вкусвал сладостта, последвала след това. След като приключиха, тя го отвърза и го отведе под душа. Течащата струя отми всичко. Восъкът също беше отстранен. Но пречистването беше най-вече вътрешно.

Искаше му се червените следи, които беше оставила по тялото му, да се запазят. Искаше ги върху кожата си за постоянно.

Боже, не можеше да понесе да я пусне да си тръгне.

— Откога живееш тук? — попита.

— От около десет години.

— Районът е добър за теб. Близо е до болницата. Съседите свестни ли са? — Какъв хубав коктейл празни приказки, а в това време къщата на домакините на партито гореше.

— Половината са млади висписти, а останалите са възрастни хора. Шегуваме се, че се изнасяш или защото се жениш, или защото отиваш в старчески дом. — Тя кимна към апартамента вляво от нея. — Господин Ханкок се премести преди две седмици на място, където ще може да получава помощ. Новият съсед, който и да е той, вероятно ще е като него, защото първият етаж обикновено е за възрастни. Между другото, не спирам да дрънкам.

А той бавеше тръгването си.

— Както вече казах, обичам гласа ти, така че продължавай.

— Правя го само когато съм с теб.

— Което ме превръща в късметлия. — Той погледна часовника си. По дяволите.

Времето изтичаше като водата от ваната и оставяше след себе си студена празнина. — Може ли да разгледам жилището ти?

— Разбира се.

Той излезе пръв от колата и огледа наоколо, преди да отстъпи и да ѝ позволи да слезе. Нареди на Фриц да си върви, тъй като той щеше да се дематериализира обратно у дома. Докато *догеният* потегляше от алеята, Ви остави тя да го води.

Джейн отвори вратата с един-единствен ключ и завъртане на топката. Нямахше охранителна система. Само една ключалка. А отвътре нямаше резе или верига. Въпреки че тя нямаше врагове за разлика от него, това не беше достатъчно безопасно. Той щеше да...

Не, нямаше да направи нищо по въпроса. Защото само след няколко минути щеше да е непознат.

За да не си изпусне нервите, той се огледа наоколо. Мебелировката не отговаряше на стила ѝ. На фона на стените с цвят на слонова кост махагоновите мебели и маслените платна придаваха на обстановката вид на музей. От времето на Айзенхауер.

— Мебелите ти...

— Бяха на родителите ми — каза тя и остави якето и чантата си. — След като починаха, преместих от къщата в Гринич тук всичко, за което имаше място. Направих грешка. Имам чувството, че живея в музей.

— Разбирам какво имаш предвид.

Той се разходи из дневната, като разглеждаше вещите, чието място бе в къща в колониален стил в квартал, достоен за Брус Уейн^[1]. Те сякаш смаляваха жилището и задръстваха стаите, които без тях биха изглеждали просторни.

— Наистина не знам защо ги пазя. Не ги харесвах още като бях дете. — Тя се извърна и замълча.

По дяволите, той също не знаеше какво да каже. Знаеше обаче какво да направи.

— Кухнята е натам, нали?

Тя тръгна надясно.

— Не е голяма.

Но е хубава, помисли си Ви, когато влезе. Цветовете отново бяха бяло и кремаво, но тук поне не се чувстваше нужда от уредник на музей. Масата и столовете в къта за хранене бяха от светло дърво и с подходящ размер за помещението. Плотовете бяха от лъскав гранит, а електроуредите — от неръждаема стомана.

— Направих ремонт миналата година.

Последваха още празни приказки, като и двамата пренебрегваха надписа: „Край на играта“, мигащ на екрана.

Ви приближи към шкафовете и напосоки отвори най-горния вляво. Бинго. Какаото беше точно там.

Взе го и го остави на плота. После отиде до хладилника.

— Какво правиш? — попита тя.

— Имаш ли чаша? Тенджера?

Той взе кутията с мляко от вратата на хладилника, отвори я и я помириса.

Когато се върна обратно до печката, тя му обясни кое къде се намира с тих глас, сякаш изведнъж беше загубила способност да се контролира. Той се срамуваше да го признае, но се радваше, че тя е разстроена. Караше го да се чувства не така жалък и самотен насред това кошмарно сбогуване.

Беше истински мръсник.

Извади емайлирана тенджера и чаша от дебел порцелан, после запали котлона. Докато млякото се затопляше, той се загледа в това, което беше струпал на плота, и се почувства, сякаш разсъдъкът му си бе взел отпуск. Все едно участваха в реклама на „Нестле“. Такава, в която домакиня от предградията се върти из кухнята, а децата играят на снега, докато носовете им не почервенят и ръцете им не премръзнат. Можеше да си ги представи. Групичката се прибира с викове, а доволната от себе си мамичка ги посреща в уютна обстановка, захаросана като в картините на Норман Рокуел^[2].

Можеше да чуе репликата, произнесена зад кадър: „*Нестле*“ винаги предоставя най-доброто. Тук нямаше нито деца, нито майка. Нямаше и преливащи от щастие сърца, въпреки че апартаментът беше достатъчно хубав. Това беше чаша какао от действителността. Такава, каквато даваш на някого, защото не можеш да измислиш какво друго да направиш, понеже и двамата не сте на себе си. Такава, която забъркваш, защото стомахът ти се е свил на топка, а устата ти е пресъхнала и толкова ти се иска да заплачеш, но мъжкото в теб е прекалено много, за да позволиш да се разкриеш до такава степен.

Такава, в която влагаш цялата си обич, останала неизказана с думи, защото не намираш глас или възможност да заговориш за нея.

— Нищо ли няма да помня? — попита тя рязко.

Той добави още малко какао и го разбърка с лъжичката, загледан как се разтваря в млякото. Не можеше да отговори. Просто не можеше да го изрече.

— Нищо ли? — подкани го тя.

— Доколкото съм наясно, от време на време може да имаш някакво усещане, предизвикано от предмет или мирис, но няма да можеш да го определиш. — Той топна показалеца си, за да провери температурата, после го облиза и продължи да бърка. — Вероятно ще имаш неясни сънища, защото съзнанието ти е много силно.

— Ами пропуснатият уикенд?

— Няма да го чувстваш като пропуснат.

— Как е възможно?

— Ще го заместя с друг.

Тя не продължи с въпросите и той хвърли поглед през рамо. Стоеше пред хладилника, обвила ръце около себе си, а очите ѝ блестяха.

По дяволите. Добре, променяше си решението. Не искаше тя да се чувства чак толкова зле. Би направил всичко, за да не разбива сърцето ѝ.

И имаше властта да го предотврати.

Вкуси това, което се канеше да сервира, остана доволен от температурата и изключи котлона. Докато изсипваше течността в чашата, нежното ѝ бълбукане обещаващо успокоение и удовлетвореност за неговата жена. Занесе ѝ я и когато тя не посегна да я вземе, се протегна и хвана едната ѝ ръка. Пое от него горещото какао само защото той я принуди, но не отпи. Притисна чашата към гърдите си, обхванала я плътно с длан.

— Не искам да си тръгваш — прошепна тя с болка и сълзи, звучащи в гласа ѝ.

Той постави голата си длан върху бузата ѝ и почувства топлината и мекотата на лицето ѝ. Знаеше, че когато си тръгне, ще остави проклетото си сърце при нея. Разбира се, то щеше да продължи да бие в гърдите му и да движи кръвта му, но отсега нататък щеше да е просто механична функция.

Я стига! Винаги е било така. Тя просто успя за кратко да му вдъхне живот.

Придърпа я в прегръдките си и опря брадичка в главата ѝ. Вече никога нямаше да му се случи да подуши мириса на какао и да не помисли за нея.

Точно когато затвори очи, почувства тръпки да пробягват по гръбнака му, достигнаха до тила и завършиха в основата на челюстта му. Слънцето изгряваше и тялото му напомняше, че тръгването му вече не е в бъдещето, а в настоящето... в непосредственото настояще.

Отдели я от себе си и притисна устните си в нейните.

— Обичам те. И ще продължа да те обичам дори когато не знаеш за съществуването ми.

Миглите ѝ затрептяха в опит да спре сълзите, но те бяха прекалено много, че да ги задържи. Той обърса лицето ѝ с палец.

— Ви... аз...

Той изчака за секунда. Тя не продължи, той хвана брадичката ѝ и се загледа в очите ѝ.

— О, боже, ще го направиш — каза тя. — Ти ще...

[1] Брус Уейн — тайната самоличност на Батман, милионер, а по-късно и милиардер. — Б.пр. ↑

[2] Норман Рокуел (1894–1978) — американски илюстратор, известен със сантименталните си и идеализирани битови картини. — Б.пр. ↑

Джейн примигна и погледна към чашата с какао, която държеше. Нещо капеше в нея. *Боже...* По лицето ѝ се стичаха сълзи, падаха в чашата и мокреха ризата ѝ. Цялото ѝ тяло трепереше. Коленете ѝ бяха омекнали, а болката в гърдите ѝ беше нетърпима. По някаква налудничава причина искаше да се свие на пода и да вие.

Изтри бузите си и огледа кухнята. На плота имаше мляко, кутия с какао и лъжица. От тенджерата на печката се вдигаше пара. Шкафът вляво не беше напълно затворен. Не можеше да си спомни да е вадил от там каквото и да било, нито пък да е приготвяла какаото в чашата, но пък, от друга страна, това беше често срещано при повтарящи се, обичайни действия. Съзнанието ти се изключва.

Какво беше това, по дяволите? През прозореца, намиращ се от другата страна на къта за хранене, тя видя, че някой стои пред самия ѝ апартамент. Мъж. Огромен мъж. Беше застанал извън светлината, хвърляна от уличната лампа, и не можеше да види лицето му, но знаеше, че се взира в нея.

Без видима причина сълзите ѝ заваляха като порой. И стана още по-зле, когато непознатият мъж се обърна и тръгна по улицата.

Джейн захвърли чашата на плота и изхвърча от кухнята. Трябваше да го настигне. Трябваше да го спре.

Когато стигна до вратата, нетърпимо главоболие я повали на пода, сякаш някой я беше препънал. Просна се на студените бели плочки в коридора, после се завъртя на една страна, впила пръсти в слепоочията си, и изохка.

Лежа Бог знае колко време така, като дишаше дълбоко и се молеше болката да отслабне. Когато накрая това се случи, тя повдигна горната част на тялото си от пода и се протегна към входната врата. Чудеше се дали не е претърпяла инсулт, но не беше забелязала значително нарушение на зрението. Просто едно ужасно, връхлетяло я светкавично главоболие.

Може би бе последствие от грипа, мъчил я през целия уикенд. Вирусът се разхождаше из болницата от седмици и накрая я беше отнесъл като увехнал розов цвят. В което имаше логика. Не беше боледувала от много отдавна и очевидно ѝ беше дошло времето.

И на друго май му бе дошло времето. По дяволите, беше ли се обадила изобщо да уговори нова дата за интервюто в „Кълъмбия“? Нямахте никаква представа... Кое то значеше, че вероятно не го е направила. Дори не си спомняше как си е тръгнала от болницата в четвъртък вечер.

Не беше сигурна колко време е прекарала като изтривалка пред вратата, но в някакъв момент часовникът над камината започна да бие. Онзи, който беше стоял в кабинета на баща ѝ в Гринич. Старомоден, от масивен месинг, производство на „Хамилтън“. От дете можеше да се закълне, че отмерва часовете с британски акцент. Винаги беше мразила проклетата вещ, но пък беше точен.

Шест часа сутринта. Време беше да тръгва за работа.

Хубав план, но когато се изправи, разбра със сигурност, че няма да отиде в болницата. Виеше ѝ се свят, чувстваше се слаба и отпаднала. Нямахте начин да работи адекватно в това състояние. Още си беше сериозно болна.

Да му се не види... Трябваше да се обади. Къде бяха пейджърът и телефонът ѝ?

Намръщи се. Якето и чантата ѝ, приготвена за Манхатън, стояха до вратата на

дрешника в коридора.

Нито следа от мобилния ѝ телефон. Нито пък от пейджъра.

Затътри се с мъка на горния етаж и провери до леглото, но не бяха там. Върна се обратно на първия етаж и погледна в кухнята. Нищо. А и дамската ѝ чанта, с която винаги ходеше на работа, липсваше. Възможно ли бе да я е оставила в колата през целия уикенд?

Отвори вратата към гаража и автоматичното осветление се включи.

Странно. Колата ѝ беше паркирана на обратната страна. Тя винаги влизаше на заден ход.

Което доказваше колко не е била на себе си.

Разбира се, чантата ѝ беше на предната седалка и тя се наруга наум, докато влизаше обратно в апартамента и набираше. Как бе възможно толкова време да не се обади в болницата? Въпреки че не беше дежурна, никога не допускаше да не могат да се свържат с нея за повече от пет часа.

Имаше оставени съобщения, но за неин късмет нищо спешно. Важните, отнасящи се до пациенти, бяха пренасочени към колегите ѝ, които бяха дежурни, а с останалите можеше да се заеме по-късно.

Беше на път да излезе от кухнята, като целта ѝ беше най-краткото разстояние до спалнята, когато погледна към чашата с какао. Нямаше нужда да проверява, за да знае, че е изстинало, така че по-добре беше да го изхвърли. Отиде и взе чашата, но се спря пред мивката. По някаква причина не можеше да се накара да го излее. Остави го обратно на плотa, където си беше.

В спалнята на горния етаж свали дрехите си, остави ги разпилени по пода, навлече една тениска и се пъкна в леглото.

Докато се наместваше между чаршафите, усети, че тялото ѝ е схванато, особено вътрешната страна на бедрата и основата на гърба. При други обстоятелства би казала, че е прекалила със страхотен секс... или това, или е изкатерила някоя планина. Но истината бе, че просто имаше грип.

По дяволите. „Кълъмбия“. Интервюто.

Щеше да се обади на Кен Фолчек по-късно сутринта, за да се извини и да уговори ново интервю. Нямаха търпение да се включи в екипа им, но пропуснатата среща с шефа на отделението беше страхотна обида. Дори и да си болен.

Опита се да се намести на възглавницата, но не можеше да намери удобна поза. Вратът ѝ беше скован. Вдигна ръка да го масажира и се намръщи. Напипа възпален участък отпред вдясно. Ама какво беше това? Имаше малки, равномерно разположени подутини.

Все едно. Обривите не бяха нещо нечувано при грипно заболяване. Или може би я беше ухапал паяк.

Затвори очи и си нареди да се отпусне. Почивката беше добра за нея. Щеше да ѝ помогне да се отърве от вируса по-бързо. Щеше да я изправи отново на крака, да даде рестарт на тялото ѝ.

Точно се унесе и в главата ѝ се появи образ. Образ на мъж с козя брадичка и подобни на диаманти очи. Устните му се движеха, когато погледна към нея. Оформяха думи...
Обичам те.

Джейн се помъчи да се вкопчи във видяното, но бързо се унесе в тъмната прегръдка на съня. Опита да се пребори и да запази видението, но загуби битката. Последното, което осъзна, беше, че по възглавницата ѝ се стичаха сълзи и после мракът я завладя.

Ама че неловка ситуация се получи.

Джон седеше на една пейка в помещението с щангите и наблюдаваше как Зейдист прави упражнения за бицепси. Огромните метални тежести издаваха лек дрънчащ звук при движението им нагоре-надолу и това беше единственият шум. Още не бяха говорили. Чувстваше се като на някоя от разходките им, само че без дърветата. Разговорът обаче предстоеше. Джон го усещаше.

Зи сложи тежестите на постелката и избърса лицето си. Голите му гърди лъщяха. Зърната му се повдигаха и спадаха, докато дишаше.

Погледна към него с жълтите си очи.

Започва се, помисли си Джон.

— Преобразяването ти...

Добре... Явно щяха да преминат заобиколно към случая с *лесърите*.

— *Какво за него?* — попита с жестове.

— Как се чувстваш?

— *Добре. Нестабилен. Различен.* — Той вдигна рамене. — *Нали знаеш как, като си режеш ноктите, после имаш странно усещане в пръстите за около ден. Стават суперчувствителни. Нещо такова, но по цялото тяло.*

Какви ги дрънкаше? Зи беше преминал през промяната. Знаеше какво е усещането след това.

Зейдист остави кърпата и взе тежестите за втората серия упражнения.

— Имаш ли някакви физически проблеми?

— *Не, доколкото знам.*

Зи закова поглед в постелката, докато редуваше лявата и дясната си ръка. Ляво. Дясно. Ляво. Изглеждаше странно, че такива масивни тежести могат да издават такъв нежен звук.

— Лейла се яви да докладва.

По дяволите.

— *Какво каза?*

Само дано не за случилото се под душа...

— *Каза, че не сте правили секс. Макар по всичко да личало, че в някакъв момент си го искал.*

Джон сякаш загуби връзка с мозъка си и продължи безцелно да следи тренировката на Зи. Дясно. Ляво. Дясно. Ляво.

— *Кой знае за това?*

— Рот и аз. Никой друг. На другите не им е работа да знаят. Заговорих за това, в случай че имаш някакъв физически проблем и ти е нужен преглед.

Джон се изправи и закрачи тромаво наоколо. Ръцете и краката му бяха отпуснати, а балансът му беше като на пияница.

— *Защо си спрял, Джон?*

Погледна към брата, готов да даде някакъв неясен отговор, в смисъл че няма нищо сериозно, но осъзна, че не може да го направи.

Очите на Зи издаваха, че е наясно.

Дявол да го вземе. Хавърс се беше раздрънкарал. По време на терапевтичните сеанси в клиниката Джон беше говорил за случилото му се на онези стълбища и сега казаното беше

излязло наяве.

— *Знаеш* — разгневено жестикулира Джон. — *Знаеш, нали така!*

— Да, знам.

— *Шибаният терапевт ми каза, че е поверително.*

— Копие от медицинския ти картон беше пратено тук, когато започна програмата.

Това е стандартна процедура за всички обучаващи се, в случай че нещо стане в залата или ако преобразяването започне.

— *Кой е чел досието ми?*

— Само аз. Никой друг няма да го направи. Дори не и Рот. Заключение е и единствено аз знам къде е.

Джон се отпусна. Поне това беше някаква утеха.

— *Кога го прочете!*

— Преди около седмица, когато усетих, че преобразяването ти ще настъпи всеки момент.

— *Какво... Какво пише вътре?*

— Общо взето, всичко.

Мамка му.

— Затова не искаш да идеш в клиниката на Хавърс, нали? — Зи отново остави тежестите. — Мислиш, че той ще те въвлече в поредната терапия.

— *Не обичам да говоря за това.*

— Не те виня. Не те моля да го правиш.

На лицето на Джон се появи лека усмивка.

— *Няма да тръгнеш да ме убеждаваш в разни глупости като например: за теб ще е полезно да споделиш?*

— Не. Аз самият не си падам по приказките. Не мога да ги препоръчам на друг. — Зи се наклони напред и опря лакти в коленете си. — Ето каква е работата, Джон. Искан само да те уверя, че досието ти няма да попадне в други ръце. Дори някой да поиска да го види, няма да позволя. Ако трябва, ще изгоря проклетото нещо.

Джон преглътна буцата, заседнала в гърлото му. Със сковани пръсти изписа:

— *Благодаря ти.*

— Рот искаше да обсъдя с теб случилото се с Лейла, защото се тревожеше, че може да има някакъв проблем в резултат на преобразяването. Ще му кажа, че си бил нервен и това е единствената причина. Става ли?

Джон кимна.

— *Мастурбира ли вече?*

Джон се изчерви от върха на главата до петите си и помисли, че ще припадне. Докато преценяваше разстоянието до пода, което му се видя огромно, реши, че мястото е подходящо да се срине. Много постелки, на които да се приземи.

— *Направи ли го?*

Той бавно поклати глава.

— Направи го веднъж, за да се увериш, че няма някакъв проблем. — Зи се изправи, попи тялото си с кърпа и облече ризата си. — Допускам, че ще се заемеш с това през следващите двама и четири часа. Няма да питам за резултата. Ако не кажеш нищо, ще приема, че всичко е точно. Ако не е така, ела при мен и ще намерим решение. Разбрахме ли се?

Не съвсем. Ами ако не може да го направи?

— Предполагам.

— Едно последно нещо. Става дума за пистолета и *лесъра*.

Мамка му. Главата му вече се въртеше, а сега трябваше да се обяснява и за деветмилиметровия. Вдигна ръце, за да започне да се извинява...

— Не ме е грижа, че си носил оръжие. Всъщност искам да си въоръжен, когато ходиш в „Зироу Сам“.

Джон погледна към брата смаяно.

— *Против правилата е.*

— Приличам ли на някой, който се тревожи от такова нещо?

Джон се усмихна леко.

— *Всъщност, не.*

— Ако пътищата ви с онези убийци се пресекат, отново постъпи по същия начин.

Научих, че си се държал впечатляващо, и съм горд, че си се застъпил за приятелите си.

Джон се изчерви, а сърцето затрептя в гърдите му. Нищо на този свят, освен завръщането на Тормент, не би го направило по-щастлив.

— Предполагам, че си научил с какво съм ангажирал Блейлок. С личната ти карта, писмото, и това, че трябва да ходиш само в „Зироу Сам“.

Джон кимна.

— Искам да продължиш да посещаваш този клуб, в случай че излизаш в центъра, поне още един месец, докато заякнеш. И въпреки че искам да те потупам по рамото за случилото се снощи, забранявам да ходиш на лов за *лесъри*. Ако чуя, че си го направил, ще те накажа като някой дванайсетгодишен. Предстоят ти много тренировки, а и още не си наясно как да управляваш тялото си. Ако тръгнеш да се перчиш наоколо и допуснеш да те убият, много ще се ядосам. Искам да ми дадеш думата си, Джон. Сега. Недей да тръгваш след тези мръсници, докато не кажа, че си готов. Ясно ли е?

Джон пое дълбоко въздух и се опита да се сети за най-сериозната клетва, която можеше да предложи. Нищо не му се стори достатъчно и накрая изписа:

— *Кълна се, че няма да ловувам.*

— Добре. Свършихме за тази вечер. Върви да почиваш. — Зи се обърна, а Джон подсвирна, за да привлече вниманието. Братът погледна през рамо. — Да?

Джон трябваше да се насили, за да изпише с пръсти онова, което се въртеше в главата му... Защото се съмняваше, че има кураж да го направи.

— *Мнението ти за мен развали ли се? Заради случилото се в миналото... Нали разбираш? На онези стълби? Бъди откровен.*

Зи мигна веднъж. Два пъти. После и трети път. С изненадващо тънък глас произнесе:

— За нищо на света. Вината *не* е била твоя и *не* си го заслужавал. Чу ли ме? Вината *не* е твоя.

Джон примигна заради напиралите сълзи и му се наложи да отклони поглед. Разгледа огромното си тяло. Без никаква причина се почувства по-нисък отвсякога, въпреки че подът беше толкова далече под него.

— Джон — настоя Зи, — нали ме чу? Вината не е твоя. И не си го заслужавал.

Джон не знаеше какво да отговори и само сви рамене. После изписа:

— *Отново ти благодаря, че не си споделил с никого. И за това, че не ме накара да говоря.*

Зи не каза нищо и това го накара да погледне към него. Отстъпи крачка назад.

Лицето на Зейдист беше напълно променено. И не само защото очите му бяха станали черни. Костите му изглеждаха по-отчетливи, кожата — по-опъната, белегът му беше шокиращо очебиен. От тялото му се излъчваше студенина, която превърна помещението във фризер.

— Никой не бива да губи невинността си насилствено. Но ако това стане? Всеки има право да избере как да се справи с преживяното. Ако не искаш да изречеш никога нито дума по въпроса, няма да ме видиш да си отворя устата на тази тема.

Зи свърши да говори. Температурата беше започнала да се нормализира, когато затвори вратата.

Джон пое дълбоко дъх. Никога не беше предполагал, че от всички братя би станал близък точно със Зи. Та помежду им нямаше нищо общо.

Но със сигурност нямаше да откаже приятелство, когато му се предлагаше такава.

Няколко часа по-късно Фюри се беше облегнал на дивана в натруфения кабинет на Рот. Краката му бяха кръстосани при глезените. Това беше първата среща на Братството след стрелбата по Ви и засега вървеше сковано. В стаята витаеше очебийно налагаща се тема, която никой още не бе зачекнал.

Хвърли поглед към Вишъс. Братът се беше опрял на двойната врата и се взираше право напред с празния поглед на някой, който гледа стар уестърн по телевизията. Или филм по истински случай.

Белезите на жив мъртвец бяха лесни за разпознаване. Беше ги виждал и преди. Случило се беше с Рейдж, когато мислеше, че ще загуби Мери. Също и със Зи, когато беше твърдо решен, да остави Бела да си тръгне.

Да... Обвързаните вампири бяха като празни съдове без жените си. Нищо освен мускули и кости, покрити с кожа. И въпреки че всеки, изпаднал в това положение, заслужаваше съчувствие, ситуацията на Ви в ролята му на бъдещ Примейл беше още по-тежка. А и как беше възможна дълготрайна връзка между тях двамата? Човешки лекар. Воин-вампири. Нямаше допирна точка.

Гласът на Рот проехтя.

— Ви? Хей, Вишъс?

Ви обърна глава.

— Какво?

— Ще ходиш при Скрайб Върджин днес следобед, нали?

Ви едва помръдна устни.

— Да.

— Ще имаш нужда от представител на Братството, който да дойде с теб. Предполагам, че това ще е Бъч, нали така?

Ви погледна към ченгето на светлосиньото канапе.

— Имаш ли нещо против?

Бъч, който очевидно се тревожеше за Ви, незабавно се изправи.

— Разбира се, че не. Какво се иска от мен?

Ви не каза нищо и Рот разясни вместо него.

— Ще бъдеш нещо като кум по време на сватба, какъвто има при хората. Ще трябва да присъстваш на огледа днес и на церемонията, която ще се проведе утре.

— Оглед? Сякаш отиваме да купуваме картина — направи гримаса Бъч. — Изобщо не ми допада тази история с Избраниците, ако трябва да съм честен.

— Такива са правилата от край време. Традицията е стара. — Рот потърка очи под слънчевите си очила. — Много неща трябва да се променят, но това е територия на Скрайб Върджин, не моя. Сега за патрулите. Фюри, ти си извън схемата тази вечер. Знам, че се чувстваш добре след травмата, но пропусна последните две планирани почивки.

Когато Фюри само кимна, Рот се подсмихна.

— Нямаш ли възражения?

— Не.

Всъщност имаше нещо, което трябваше да свърши. Всичко се подреждаше идеално.

От Другата страна, в свещената мраморна баня Кормия искаше да напусне собствената си кожа. Което донякъде беше изпълнено с ирония, защото беше така внимателно подготвена за Примейла. Би трябвало да иска да я запази сега, когато беше така пречистена. Бяха я потопили в десетина ритуални вани. Косата ѝ беше мита отново и отново. На лицето ѝ беше нанесена маска, миришеща на рози, после друга с аромат на лавандула, последвана от люляк. По цялото ѝ тяло беше втрито олио. Наоколо гореше тамян в чест на Примейла и се редяха молитви. Целият този процес я беше накарал да се чувства като ястие от празнично меню. Като парче месо, мариновано, подправено и готово за консумация.

— Той ще бъде тук след час — обяви Директрис. — Не губете време.

Сърцето на Кормия замря в гърдите ѝ. После заблъска лудо. Вцепенеността, предизвикана от парата и топлата вода, изчезна, като я остави изпълнена с болка и осъзнаване на факта, че изтичат последните мигове на живота ѝ такъв, какъвто винаги го беше познавала.

— Робата е тук — съобщи развълнувано една от Избраниците.

Кормия погледна през рамо. От другия край на огромното помещение, покрито с мраморен под, през златните врати влязоха две Избраници, понесли бяла роба с качулка, която се стелеше между тях. Украсата беше от диаманти и злато и отразяваше околната светлина. Зад тях друга Избраница държеше в ръце парче полупрозрачна тъкан.

— Донеси воала тук — изкомандва Директрис. — Сложете ѝ го.

Прозрачният воал бе поставен върху главата на Кормия и я притисна, сякаш тежеше тонове. Когато падна пред очите ѝ, светът пред нея потъна в мъгла.

— Стани — беше ѝ наредено.

Тя се изправи на крака и си заповяда да се успокои. Сърцето ѝ блъскаше лудо в гърдите. Дланите ѝ се потяха. Паниката ѝ се засили, когато тежката роба беше донесена до нея от двете Избраници. Стоящите зад нея започнаха да ѝ обличат церемониалната дреха и Кормия усети как стяга раменете ѝ и вместо да следва формата на тялото ѝ, се впиваше в него. Имаше чувството, че гигантско същество е възседнало гърба ѝ и я притиска надолу с лапите си.

Качулката беше сложена върху главата ѝ и всичко потъна в мрак.

Предницата на робата беше закопчана чак до извезания ръб на качулката и Кормия се опита да не мисли за момента, когато ще се стигне до разкопчаването. Опитваше се да диша бавно и дълбоко. От отворите около врата ѝ влизаше свеж въздух, но не беше достатъчен. Дори не наполовина.

Облеклото ѝ заглушаваше всички звуци и би било трудно някой да я чуе, ако заговореше. Но пък тя нямаше лично участие нито по време на церемонията по представянето, нито в приближаващия ритуал по свързването. Тя беше символ, а не жена, така че от нея не се изискваха отговори, нито пък бяха желателни такива. Традицията го повеляваше.

— Съвършена е — възкликна една от сестрите.

— Блестяща.

— Ще ни представи достойно.

Кормия отвори уста и прошепна на себе си:

— Това съм си аз. Аз. Аз.

По лицето ѝ започнаха да се стичат сълзи, но тя не можеше да го докосне и те се плъзнаха по шията ѝ, за да попият в дрехата.

Най-неочаквано тя загуби контрол върху паниката си, все едно диво животно се отскубва на свобода. Извъртя се, сковавана от тежката тъкан, но управлявана единствено от неконтролируема потребност да се спаси. Тръгна в посоката, където мислеше, че се намира вратата, като повлече цялата тази тежест със себе си. Смъртно долови викове на изненада да проехтяват в къпалнята, а също и звуци от съборени шишета, купи и бурканчета.

Щураше се наоколо в опит да се измъкне от робата, отчаяна да намери облекчение.

Отчаяна да се отърве от съдбата си.

В центъра на Колдуел, в североизточното крило на болничния комплекс „Св. Франсис“, доктор Мануел Манело затвори телефона на бюрото си, без да беше избирал номер или да бе получил обаждане. Загледа се в апарата. Беше покрит с всякакви бутони. Мечтата на всеки любител на хитроумни джаджи с всички тези светлини и звукови сигнали. Искаше му се да го запрати през стаята.

Искаше му се, но нямаше да го направи. Беше се отказал от хвърлянето на тенис ракети, дистанционни, скалпели и книги, когато реши да стане най-младият шеф на хирургията в историята на „Св. Франсис“. Оттогава във волетата му взимаха участие само празни бутилки и опаковки от храна, купена от автомата, запращани към кошчето за боклук.

Облегна се назад в кожения си стол, завъртя се и се загледа през прозореца на офиса си. Кабинетът му беше хубав. Неприлично голям и луксозен, с махагонова облицовка на стените и персийски килими на пода, той беше познат като Тронната зала и служеше за убежище на управляващия хирургията през последните петдесет години. Манело се разполагаше удобно тук от около три години и ако някога му останеше време, щеше да разпореди да се ремонтира. Беше му дошло до гуша от натрапеното лустро.

Замисли се за проклетия телефон и знаеше, че ще се обади, а не биваше. Би било проява на малодушие, но знаеше, че то ще надделее въпреки типичната му мачовска арогантност.

Щеше да остави пръстите си да направят своето пътешествие по бутоните.

Остана загледан през прозореца още известно време, за да отложи неизбежното. От привилегированата позиция на кабинета си виждаше главния вход на „Св. Франсис“, както и града, простиращ се отвъд. Нямаше спор, че това беше най-хубавата гледка, която сградата на болницата можеше да предложи. През пролетта черешовите дървета и лалетата разцъфтяваха в зелената площ, разположена в средата на автомобилния подход. През лятото кленовете, подредени от всяка страна на двете алеи, придобиваха зеления цвят на изумруд, за да преминат в оттенъци на оранжево и жълто през есента. Обикновено не губеше много време да се наслаждава на пейзажа, но му харесваше да знае, че е там. Понякога всеки мъж имаше нужда да вкара ред в мислите си.

Това беше един от тези моменти за него.

Предната вечер беше позвънил на мобилния на Джейн, като реши, че вече трябва да се е прибрала от проклетото интервю. Не вдигна. Позвъни й отново на сутринта. Отново не му се обади.

Чудесно. Щом не искаше да му разкаже за тъпото интервю в „Кълъмбия“, той щеше да се обърне директно към източника. Щеше лично да се обади на шефа на хирургията. Познаваше егото на бившия си ментор и не се съмняваше, че той ще сподели подробности на драго сърце, но пък щеше да го върти на шиш над бавен огън.

Мани се завъртя, натисна десет бутона и зачака, като почукваше с писалката си „Монблан“ по попивателната преса.

Когато насреща вдигнаха, не си направи труда да поздрави.

— Фолчек, ти, агресивен мръсничко.

Кен Фолчек се засмя.

— Манело, умееш да подбиращ думите и като се има предвид, че съм ти бил преподавател, съм особено шокиран.

— Как е животът на бавни обороти, старче?

— Много добре. Кажи ми, моето момче, вече допуснаха ли те до нещо по-сериозно?

— Готов съм да ти подменя бедрената става по всяко време, ако вече ти е дошъл до гуша бастуна.

Това, разбира се, бяха пълни глупости. Шейсет и две годишният Кен Фолчек беше в чудесна форма и не отстъпваше по нищо на Мани. Двамата се разбираха добре още от времето, когато Мани се беше включил в програмата му за обучение преди петнайсет години.

— При цялото ми уважение към по-възрастните, защо се опитваш да придърпаш травматологичния ми хирург и какво е мнението ти за нея?

Последва кратка пауза.

— За какво говориш? В четвъртък мъжки глас е оставил съобщение, че иска да отмени уговорката. Реших, че сега се обаждаш, за да злорадстваш, задето тя ми отказва и ти можеш да я задържиш.

Неприятно усещане се прокрадна в тила на Манело. Сякаш някой беше запратил по него шепа студена кал. Запази гласа си спокоен.

— Я стига. Бих ли постъпил така?

— И още как. Аз съм те обучавал, нали помниш? Лошите ти навици са от мен.

— Само професионалните. Научи ли името на обадилия се?

— Не. Реших, че е неин асистент. Във всеки случай, не си бил ти. Познавам гласа ти, а и човекът беше любезен.

Мани преглътна тежко. Трябваше да приключи с този разговор на мига. Къде ли беше Джейн?

— Манело, да приема ли, че ще я задържиш?

— Нека сме реалисти. Мога да ѝ предложа много. — Включваше и себе си.

— Но не и поста на завеждащ отделение.

В момента всички тези глупости, свързани с болничната управа, нямаха никакво значение. По всичко личеше, че Джейн е изчезнала безследно и той трябваше да я открие.

Секретарката му подаде глава през вратата точно навреме.

— Извинете.

— Не, почакай. Фалчек, трябва да приключвам. — Затвори, преди Кен да е успял да каже „дочуване“, и мигом започна да набира номера на Джейн. — Трябва да проведе телефонен...

— Доктор Уиткъм се обади, че е болна.

Мани вдигна поглед от телефона.

— С нея ли говори? Тя лично ли се обади?

Секретарката му го погледна леко озадачена.

— Разбира се. Не се е чувствала добре през целия уикенд. Голдбърг ще поеме случаите ѝ днес и ще покрие Улея. Добре ли сте?

Мани постави слушалката на мястото ѝ и кимна, въпреки че се почувства замаян. При мисълта, че нещо може да се е случило с Джейн, кръвта във вените му се бе разредила като вода.

— Сигурен ли сте, доктор Манело?

— Да, добре съм. Благодаря, че ме уведоми за Уиткъм. — Изправи се и подът под него леко се разлюля. — След час влизам в операция, така че ще отида да хапна. Има ли още нещо

за мен?

Секретарката му обсъди още няколко проблема с него и излезе. Вратата се затвори и Мани потъна обратно в стола си. Трябваше да подреди мислите в главата си. Джейн Уиткъм му бе влязла под кожата, но облекчението, което беше изпитал, когато научи, че нищо не ѝ се е случило, го изненада. Добре. Трябваше да се нахрани.

Нареди си да се стегне, изправи се и грабна куп молби за работа на стажантски места, които да прочете в закусвалнята. Докато ги взимаше, нещо падна от бюрото. Той се наведе да го вдигне и се намръщи. Беше принтирана снимка на сърце... шесткамерно.

Нещо се прокрадна в съзнанието на Мани като неясна сянка. Някаква мисъл беше на път да се избистри. Спомен, който се мъчеше да изплува. В следващия момент го прониза остра болка в слепоочията. Изруга, като се чудеше откъде се беше появила тази снимка, и погледна към датата и часа, изписани отдолу. Направена бе тук, в неговата сграда, в неговата операционна и беше отпечатана в собствения му кабинет. Принтерът му винаги оставяше мастило в долния ляв ъгъл и въпросното петно фигурираше на хартията. Обърна се към компютъра си и прегледа файловете. Такава снимка не съществуваше. Погледна часовника си. Нямаше време да продължи да се рови, защото наистина трябваше да се нахрани, преди да започне да оперира.

Напусна луксозния си кабинет и реши, че тази вечер ще играе ролята на старомоден лекар.

Щеше да направи домашно посещение. Първото в професионалната си кариера.

Вишъс извади черни копринени панталони и подходящо сако, наподобяващо смокинг от четирийсетте години. Сложи на врата си проклетия медальон на Примейла и излезе от стаята си, палейки цигара. Докато вървеше по коридора, чу Бъч да ругае полугласно, но цветисто от дневната, като свързваше разни нецензурни думи в причудливи комбинации. Ви си отбеляза да ги запомни.

Завари го седнал на дивана, намръщен над лаптопа на Мариса.

— Какво става, ченге?

— Мисля, че хард дискът е отишъл. — Бъч вдигна поглед към него. — Боже, приличаш на Хю Хефнър.

— Много смешно.

Бъч примигна.

— Съжалявам. По дяволите... Ви, аз...

— Млъкни и ме остави да погледна компютъра. — Ви го взе от коленете на Бъч и бързо огледа ситуацията. — Мъртъв е.

— Трябваше да се досетя. Компютрите в Убежището не стават за нищо. Сървърът им не работи. Сега и това. Мариса е при Мери в голямата къща и се чудят как да наемат повече персонал. Само това ѝ липсваше сега.

— Оставих четири нови лаптопа в килера до кабинета на Рот. Кажи ѝ да вземе един от тях. Бих оправил този, но трябва да тръгвам.

— Благодаря. Ей сега ще се приготвя да дойда с теб.

— Не е нужно да идваш.

Бъч се намръщи.

— Стига глупости. Имаш нужда от мен.

— Някой друг може да те замести.

— Няма да те изоставя.

— Не ме изоставяш. — Вишъс отиде до масата за футбол и хвана една от ръчките.

Редицата от малки човечета се завъртя назад и той въздъхна. — Някак... Не знам. Ако си там, ще бъде прекалено реално.

— Искаш някой друг да те придружи ли?

Ви отново завъртя ръчката и от масата се чу бръмчащ шум. Беше посочил Бъч, без да се замисли, но истината бе, че неговото присъствие щеше да усложни нещата. Двамата бяха толкова близки, че щеше да му е трудно да премине пред него през процеса на представяне и ритуала.

Ви огледа дневната.

— Да, мисля, че искам друг.

В последвалата тишина Бъч изглеждаше така, сякаш имаше чиния с прекалено топла храна пред себе си — смутен и несигурен.

— Само искам да знаеш, че бих те подкрепил, независимо от всичко.

— Наясно съм, че на теб може да се разчита.

Ви отиде до телефона, като обмисляше останалите възможности.

— Сигурен ли си, че...

— Да — отговори Ви, докато набираше.

Когато Фюри отговори, Ви каза:

— Имаш ли нещо против да ме придружиш днес? Бъч ще остане тук. Да, благодаря. — Той затвори телефона. Може почеркът да беше малко странен. Не бяха много близки. Но именно това беше целта му. — Фюри ще поеме. Няма проблем. Ще отида до стаята му.

— Ви...

— Млъквай, ченге. Връщам се след два часа.

— Така ми се иска да не трябваше да...

— Няма никакво значение.

Това няма да промени нищо — Джейн и бездруго я нямаше. Той все така щеше да бъде без своята жена. Така че, да, никаква разлика.

— Напълно сигурен ли си, че не искаш да дойда с теб?

— Просто ме чакай тук с водка, когато се върна. Ще ми е нужно питие.

Ви пое през подземния тунел към къщата и се опита да премисли трезво перспективата пред себе си.

Избраницата, с която се свързваше, щеше да е само тяло. Също като него. Двамата щяха да сторят каквото е нужно и когато е нужно. Мъжките му органи щяха да срещнат нейните женски и той щеше да се движи, докато не еякулира. Колкото до пълната липса на възбуда? Това не беше проблем. Избраниците имаха мехлеми, с които да предизвикат ерекция. Така че въпреки пълната му липса на интерес към секса, тялото му щеше да направи това, за което бе родено и отгледано — да осигури оцеляването на най-качествените екземпляри от расата им.

По дяволите, щеше му се всичко да стане по клиничен път, в чашка. Но вампирите бяха опитвали оплождане „ин витро“ в миналото и не бяха постигнали успех. Бебетата трябваше да бъдат заченати по старомодния начин.

Дори не му се мислеше за това, с колко жени щеше да се наложи да бъде. Не можеше да отиде там. Ако отидеше, щеше да...

Вишъс спря в средата на тунела.

Отвори уста.

И крещя, докато гласът му не пресекна.

При преминаването си от другата страна, Вишъс и Фюри се материализираха в бял двор, ограден с аркада, носена от коринтски колони. В центъра имаше бял мраморен фонтан, от който бликаше кристалночиста вода, стичаща се в дълбоко бяло езерце. В далечния ъгъл върху бяло дърво с бели цветове бяха накацали пойни птички в цветовете на дъгата. Изглеждаха като украса върху глазура на торта. Нежните песни на сипките и синигерчетата бяха в хармония със звънящото ромолене на шадравана, сякаш композирани в една и съща тоналност на радостта.

— Воини — прозвуча гласът на Скрайб Върджин зад Ви и накара кожата му да настръхне. — Коленичете и ще ви поздравя.

Ви нареди на коленете си да го послушат и след миг те се превиха като ръждясали крака на сгъваема масичка. Фюри, от друга страна, не показваше никакви признаци на схващане и коленичи плавно.

Но на него не му се налагаше да пълзи пред майка, която презира.

— Фюри, син на Агъни, как се чувстваш?

Братът отговори на Древния език с идеално премерен глас.

— Чувствам се добре. Явявам се изпълнен с искрена преданост и открито сърце.

Скрайб Върджин се засмя.

— Уместен поздрав, поднесен по подходящ начин. Прекрасно от твоя страна. И със сигурност повече, отколкото ще получи от сина си.

Ви по-скоро почувства, отколкото видя, как Фюри извърна рязко глава към него. *О, съжалявам, помисли си, явно съм забравил да спомена тази мила малка подробност, братко.*

Скрайб Върджин се доближи.

— Значи синът ми не ти е казал чий потомък е? Чудя се дали от чувство за благоприличие. Вероятно от загриженост към общоприетото мнение за така нареченото ми девствено съществуване. Това е причината, нали, Вишъс, син на Блъдлетър?

Ви вдигна поглед, въпреки че не му беше дадено разрешение да го направи.

— Или може би просто отказвам да го приема.

Тя очакваше тъкмо такъв отговор от него и той чувстваше, че е така не защото беше прочела мислите му, а защото на определено ниво двамата бяха много сходни. Бяха едно цяло въпреки пространството и въздуха между тях.

— Неохотата ти да приемеш синовната си връзка с мен не променя нищо — произнесе тя с твърд глас. — Миналото си остава на страниците на книгата, дори никой да не я отвори. Каквото го има, има го.

Без позволение Ви се изправи пред покритото с качулка лице на майка си. Очи в очи. Сила срещу сила.

Фюри беше пребледнял като стена. Но какво значение имаше? Така тъкмо пасваше на околната обстановка. А и Скрайб Върджин не би изпържила бъдещия Примейл или пък скъпоценното си синче. Нямаше начин. Така че не го беше грижа.

— Да приключваме с това, мамо. Искам да се върна обратно към нормалния си живот...

Ви се озова проснат по гръб и без дъх със скоростта на едно мигване. Въпреки че върху него нямаше нищо и тялото му не беше притиснато от каквото и да било, той имаше

чувството, че на гърдите му лежи пиано. Очите му изскочиха и той се бореше да вкара в дробовите си малко въздух, а Скрайб Върджин се понесе към него. Качулката ѝ от само себе си се повдигна и тя се втренчи надолу към него с отегчено изражение на призрачното си светещо лице.

— Искам думата ти, че ще покажеш уважение към мен, докато сме в присъствието на моите Избраници. Признавам, че имаш право на известна свобода, но няма да се поколебая да ти определя много по-лошо бъдеще от това, което искаш да захвърлиш, ако го демонстрираш публично. Съгласен ли си?

Съгласен? *Съгласен?* Това изискваше наличието на свободна воля, а от всичко, което беше научил през живота си, повече от ясно бе, че той нямаше право на такава.

Майната ѝ.

Вишъс издиша бавно. Отпусна мускулите си. И прие задушаването.

Не откъсваше поглед от нея... когато започна да умира.

Около минута след началото на наложеното от самия него задушаване автономната му нервна система започна да се бунтува. Дробовите пулсираха в гърдите му в опит да получат някакъв кислород. Той стегна челюстите си, стисна плътно устни, блокира гърлото си, така че да потисне инстинкта да поеме въздух.

— О, боже — промълви Фюри с треперещ глас.

Паренето в белите дробове изпълни цялото му тяло. Зрението му се замъгли, а мускулите му затрепериха в битката между волята му и биологичната необходимост да диша. Вече не воюваше толкова с майка си, колкото се бореше да получи това, което желаше — покой. Без Джейн в живота му смъртта наистина беше единствения изход.

Започна да губи съзнание.

Изведнъж безтегловното му тяло беше вдигнато. После в ноздрите и дробовите му нахлу въздух, сякаш гигантска невидима ръка го беше натикала там.

Тялото му възвърна контрола си. Въпреки волята си той засмука кислорода, като че беше вода, свил се на една страна и дишащ на големи глътки. Зрението му постепенно се проясни и успя да се фокусира върху подгъва на робата на майка си.

Когато най-накрая отлепи лице от белия под и погледна нагоре към нея, тя не беше така блестяща, както беше свикнал да я вижда. Беше помръкнала като стая, в която някой е намалил осветлението.

Въпреки това лицето ѝ беше все така прозрачно, красиво и твърдо като диамант.

— Ще пристъпим ли към представянето? — попита. — Или би искал да получиш спътницата си, проснат на моя мрамор?

Замаян, Ви се надигна и седна, без да го е грижа, че може да загуби съзнание. Вероятно трябваше да тържествува, задето беше спечелил срещу нея, но не изпитваше подобно чувство.

Погледна към Фюри. Той беше стъписан. Жълтите му очи бяха широко ококорени, а кожата на лицето му — бледа. Гледаше, сякаш бе изправен наред басейн, пълен с алигатори, а към краката му бяха прикачени пържоли.

Като се имаше предвид как брата понасяше тази семейна разправа, Ви не можеше да си представи, че Избраниците биха приели по-леко открит конфликт между него и кошмарната му майка тип Джоун Крофърд. Може да не си падаше по групичката жени, но нямаше причина те да бъдат тормозени.

Понечи да стане на крака и Фюри пристъпи към него точно навреме. Ви се наклони на

една страна и братът го хвана под мишница, за да го задържи изправен.

— Последвайте ме веднага. — Скрайб Върджин се понесе над мраморния под към аркадата, без да издава звук или да прави някакво движение. Дребничко привидение, излъчващо огромна мощ.

Тримата се отправиха към двойна златна врата, отвъд която Ви не беше пристъпвал никога. Беше огромна и с надпис на ранна версия на Древния език, която имаше достатъчно общо с настоящата писмена символика, че Ви да може да си преведе написаното.

„Вижте светилището на Избраниците, свещена територия за миналото, настоящето и бъдещето на расата.“

Вратите се отвориха, без никой да ги докосва, и разкриха пасторален разкош, който при други обстоятелства би подействал успокоително дори на Ви. С изключение на факта, че всичко беше бяло, можеше да бъде кампусът на университет от Бръшлянената лига. Постройките бяха в строг джорджиански стил и се простираха нашироко сред свежа млечнобяла трева и дъбове и брястове албиноси.

Пред тях се стелеше пътека от бяла коприна. Двамата с Фюри тръгнаха по нея, а Скрайб Върджин се понесе на няколко сантиметра височина. Въздухът имаше идеална температура и беше напълно спокоен. По откритата кожа не се усещаше нито повей. Въпреки че гравитацията държеше Ви на земята, той се почувства лек и някак плаващ... сякаш щеше да започне да подскача по моравата както хората, стъпили на Луната, които беше виждал на снимки.

Дявол да го вземе. Може би причината да си мисли, че е стъпил на Луната, бе в скоропостижно мозъчно заболяване.

Изкачиха се по един хълм и пред тях изникна амфитеатър. Също и Избраниците.

О, боже... Около четирийсетте жени бяха облечени в еднакви бели роби. На ръцете си носеха ръкавици, а косите им бяха вдигнати. Цветът варираше от руси до brunetki и червенокоси и въпреки това те изглеждаха като една и съща личност заради слабите си високи фигури и тези неотличаващи се една от друга роби. Разделени на две групи, те се бяха подредили от двете страни, обърнати в три четвърти профил и десния крак изнесен леко напред, за да се представят. Напомниха му на кариатиди от древноримската архитектура. Онези скулптури на жени, които подпират с величествените си глави фронтона или покриви.

Загледан в тях, той се почуди дали в гърдите им биеха сърца и дали дробовете им функционираха. Бяха неподвижни като въздуха.

Това беше проблемът от Другата страна. Никога нищо не помръдваше. Животът... не се живееше.

— Ела насам — изкомандва Скрайб Върджин. — Представянето ще започне.

О, боже... Отново не беше способен да диша.

Фюри сложи ръка на рамото му.

— Нужно ти е малко време ли?

Малко време ли? Нужни му бяха векове. Но дори да приемеше, че има толкова време, това пак не би променило нищо. Припомни си цивилния вампир, когото беше намерил в

пряката. Онзи, на когото се натъкна в нощта, когато беше прострелян и заради когото беше убил *лесъра*.

Имаха нужда от повече членове в Братството, помисли си и продължи да върви. И не щъркелът щеше да свърши нужното.

Имаше само едно място за сядане. Произведение, подобно на златен трон, разположено близо до основата на сцената. От тази привилегирована позиция той осъзна, че това, което беше сметнал за обикновена бяла стена в задната част, всъщност беше огромна кадифена завеса, която висеше съвършено неподвижно, сякаш беше стенопис.

— Ти. Седни — нареди му Скрайб Върджин, очевидно вбесена до крайност от него. Забавно, той изпитваше същото към нея.

Ви се настани, а Фюри се извиси зад трона като дърво.

Скрайб Върджин се понесе наоколо и зае позиция встрани от сцената като режисьор на Шекспирова пиеса. Ръководителят на цялото представление.

Какво не би дал да имаше под ръка пепелянка в този момент.

— Започнете — извика тя рязко.

Завесата се раздели по средата, отдръпна се и разкри жена, облечена в обсипана със скъпоценни камъни дреха, която я покриваше от глава до пети. Оградена от две Избраници, предопределената му сякаш стоеше под странен ъгъл. Или може би не стоеше. Все едно беше прикрепена към някаква повърхност, която беше наклонена, за да предложи по-добра видимост. Като препарирана пеперуда.

Когато я избутаха напред, стана ясно, че тя наистина е завързана. Ръцете ѝ бяха опасани от прикрити с подхождаща на робата украса ремъци, които очевидно я придържаха на мястото ѝ.

Вероятно това беше част от церемонията. Намиращото се под робата не беше подготвено само за представянето и за церемонията по свързването, която следваше. Тя щеше да изпълнява ролята на жена номер едно. Първата Избраница на Примейла се ползваше със специални права и той можеше само да си представя какво ликуване предизвикваше това у нея.

Може да не беше честно, но мразеше намиращата се под този блясък до дъното на душата си.

Скрайб Върджин кимна и Избраниците, стоящи отляво и отдясно започнаха да събличат робата. Когато се заеха със задачата си, в пълния покой, царящ в амфитеатъра, се почувства прилив на енергия. Това беше кулминационният момент на очакваното с десетилетия от Избраниците възобновяване на старите традиции.

Ви наблюдаваше, без да се вълнува особено, как обсипаната със скъпоценности роба беше отстранена, за да разкрие невероятно красиво женско тяло, покрито с ефирен воал. Лицето на предопределената му беше скрито с качулка, както изискваха традициите, тъй като не му даряваха само нея, а всички Избраници.

— По вкуса ти ли е? — попита сухо Скрайб Върджин, с ясното съзнание, че жената беше олицетворение на перфектността.

— Без значение е.

Сред Избраниците пробяга шепот като хладен вятър в спокойно поле.

— Може би трябва да подбереш други думи — тросна се Скрайб Върджин.

— Става.

След неловка пауза една Избраница се приближи с тамян и бяло перо. Тя запя и

разпръсна дим около жената от покритата ѝ с качулка глава до стъпалата ѝ и я обиколи веднъж за миналото, веднъж за настоящето и веднъж за бъдещето.

Докато траеше ритуалът, Ви се намръщи и се наведе напред. Предната част на ефирното покривало на предопределената му беше мокра.

Вероятно от маслата, които бяха втрили в нея при подготовката.

Облегна се назад на трона. Мразеше древните обичаи. Мразеше цялата тази история.

Под качулката Кормия беше в състояние на пълно отчаяние. Въздухът, който поемаше, бе топъл и влажен и я задушаваше. Беше по-лошо, отколкото изобщо да нямаше какво да вдиша. Коленете ѝ трепереха, а дланите ѝ се потяха. Ако не бяха ремъците, би рухнала.

След отчаяния опит за бягство от банята и последвалото залавяне, в гърлото ѝ беше изсипана горчива напитка по заповед на Директрис. На момента беше почувствала успокоение, но ефектът на еликсира започваше да отслабва и сърцето ѝ отново се свиваше от страх.

Също и от унижение. Когато почувства ръце да се плъзват по предницата на робата и да откопчават златните катарамии, тя се разплака заради това, че трябваше да бъде изложена пред погледа на непознат. После двете тежки половини на робата бяха отстранени и тя почувства хлад върху кожата си. Кое то донякъде беше облекчение след тежестта на надипления около нея плат.

Примейлът я оглеждаше, когато гласът на Скрайб Върджин прокълбна.

— По вкуса ти ли е?

Кормия чакаше отговора на брата и се молеше да почувства в него някаква топлина.

Нямаше абсолютно никаква.

— Без значение е.

— Може би трябва да подбереш други думи.

— Става.

Когато чу това, сърцето на Кормия спря да бие. Страхът ѝ беше заместен от ужас. Вишъс, син на Блъдлетър, имаше студен глас. Такъв, който предполагаше наклонности, по-лоши и от репутацията на баща му.

Как би оцеляла в това свързване? И още по-важно, как щеше да се справи добре с ролята на почетна Избраница? В банята Директрис беше брутално откровена и ѝ обясни колко позорно би било, ако не се държи с нужното достойнство. Ако не се справи с отговорностите си. Ако не е подobaваща представителка на всички тях.

Как щеше да се справи с всичко това?

Кормия чу, че Скрайб Върджин заговори отново.

— Вишъс, придружителят ти още не е зарадвал взора си. Фюри, син на Агъни, трябва да видиш Избраницата като свидетел на Примейла.

Кормия потрепна ужасена, че очите и на друг непознат ще обхождат тялото ѝ. Почувства се нечиста, въпреки че беше измита така старателно. Мръсна, въпреки че от нея не се стичаше мръсотия. Под качулката ѝ се прииска да се смали, да стане миниатюрна като глава на карфица.

Ако беше достатъчно дребна, очите им не биха я открили.

Ако се смалеше, можеше да се скрие сред големите предмети... да изчезне от всичко това.

Фюри беше забил поглед в гърба на трона и наистина нямаше желание да погледа в друга посока. Всичко това беше погрешно. Напълно погрешно.

— Фюри, син на Агъни? — Скрайб Върджин произнесе името на баща му, сякаш честта на целия му род зависеше от това, дали Фюри ще се представи добре.

Той хвърли поглед към жената.

Тотално загуби способността си да мисли.

Тялото му беше това, което реагира. Мигновено. Копринените му панталони се изпънаха. Получи ерекция със скоростта на едно вдишване, въпреки че се засрами от това. Как можеше да е такъв? Отдели поглед от нея, скръсти ръце пред гърдите си и се почуди как да скрита сам задника си и в същото време да остане мирно.

— Какво мислиш, боецо?

— Великолепна. — Думата просто се откъсна от устата му. После добави: — Достойна за прекрасната традиция на Избраниците.

— Ето такъв отговор е редно да се даде. Одобрението е извършено. Провъзгласявам тази жена за приета от Примейла. Завършете ритуала с тамяна.

С периферното си зрение Фюри видя как две Избраници се появиха, носейки пръчици, от които се извиваше бял дим. Те запяха с нежни ясни гласове, а той вдиша дълбоко съцветието от женски аромати.

Откри този на предопределената. Трябва да беше нейният, защото единствено тя от присъстващите излъчваше истински ужас...

— Спрете церемонията — каза Ви с твърд глас.

Скрайб Върджин обърна глава към него.

— Ще я завършат.

— О, не, няма! — Братът стана от трона и се запъти към сцената, очевидно също доловил аромата. Когато се доближи, Избраниците нададоха вик и развалиха редиците. Докато жените се шураха наоколо и белите им роби се вееха, в главата на Фюри изникна образа на куп салфетки, разпилени по тревата по време на пикник.

Само че това не се случваше в парка в неделя.

Вишъс събра заедно двете половини на обсипаната със скъпоценности роба на предопределената, после разкъса каишите. Тя се олюля, той я хвана за ръката и я задържа изправена.

— Фюри, ще се срещнем у дома.

Наоколо завилня вятър, предизвикан от Скрайб Върджин, но Ви държеше на своето и се опълчи... на майка си.

Майка. Боже, това не беше очаквал.

Ви бе хванал здраво горката жена и по лицето му беше изписана омраза, когато погледна към Скрайб Върджин.

— Фюри, махай се оттук.

Въпреки че Фюри беше миротворец по душа, осъзнаваше, че не бива да се намесва в подобна семейна свада. Най-доброто, което можеше да стори, бе да се моли братът да не се прибере у дома в урна.

Преди да си тръгне, той погледна още веднъж към тялото на жената. Ви я държеше с две ръце, тъй като тя очевидно беше припаднала. Мили боже... каква бъркотия.

Фюри се обърна и се забърза по бялата копринена пътека към двора на Скрайб Върджин. Къде щеше да се отбие първо? В кабинета на Рот. Кралят трябваше да научи какво се е случило. Въпреки че по-голямата част от историята тепърва предстоеше.

Когато Кормия се съвзе, лежеше просната по гръб, все още облечена в робата и с глава, скрита под качулката. Като че вече не се намираше на дъската, към която я бяха привързали. Не... не беше на...

Изведнъж си припомни всичко. Примейлът беше спрял церемонията и я беше освободил. Страховит вятър се беше извил в амфитеатъра. Братът и Скрайб Върджин започнаха да се карат.

В този момент Кормия беше припаднала и беше пропуснала последвалото. Какво се беше случило с Примейла? Със сигурност не бе оцелял, защото никой не се противопоставя на Скрайб Върджин.

— Искаш ли да съблечеш нещо от това? — разнесе се твърд мъжки глас.

Усети страх да пълзи по гръбнака ѝ. Милостива Върджин, беше останал тук.

Инстинктивно се сви на кълбо, за да се защити.

— Отпусни се. Нищо няма да ти направя.

Съдейки по суровия му тон, не можеше да вярва и на дума от казаното. Всяка произнесена от него сричка излъчваше гняв и това превръщаше думите в смъртоносни ножове. Не можеше да види тялото му, но долавяше неизмеримата му мощ. Той наистина беше воинът, син на Блъдлетър.

— Ще ти махна качулката, за да можеш да дишаш. Съгласна ли си?

Тя се опита да се отдалечи от него. Опита се да изпълзи, но дрехата се оплете около нея и не ѝ позволи.

— Спри се. Опитвам се да ти помогна.

Тя замръзна на място, когато той посегна към нея. Очакваше да бъде бита, но вместо това той отвърза горните две връзки и повдигна качулката.

Чист въздух обгърна лицето ѝ през тънкия воал. Като изискано ястие за някой прегладнял, но тя не можеше да му се наслади. Тялото ѝ беше напрегнато, очите плътно затворени, а устата ѝ се изкриви в гримаса. Подготви се за онова, което щеше да последва.

Нищо не се случи. Все още беше там... тя долавяше страховития му аромат... И все пак той не я докосна, нито каза нещо повече.

Чу стържещ звук и вдишване. После подуши остра миризма на дим. Нещо подобно на тамян.

— Отвори очи — долетя властният му глас.

Тя повдигна клепачи и примигна. Беше на сцената на амфитеатъра с лице към празния златен трон и бялата пътека, стелеща се нагоре по хълма.

Към нея приближиха тежки стъпки.

Ето го и него. Извисяващ се над нея, по-голям от всяко живо същество, което беше виждала. Светлите му очи и суровото му лице излъчваха такава студенина, че тя се отдръпна.

Сложи в устата си нещо като тънка бяла ролка и вдиша. Когато заговори, от устата му излезе дим.

— Обясних ти. Няма да те нараня. Как се казваш?

Със сковано гърло тя произнесе дрезгаво:

— Избраница.

— Казваш ми каква си — тросна се той. — Аз искам да знам името ти. Твоето име.

Беше ли му позволено да я пита това? Но къде ѝ бе умът? Той можеше да прави

каквото пожелае. Той бе Примейлът.

— К-к-кормия.

— Кормия. — Той отново вдиша от бялото нещо, а оранжевото връхче заблестя ярко.

— Чуй ме. Не се страхувай, Кормия. Ясно ли е?

— Вие... — Тя замлъкна. Не беше сигурна дали може да му задава въпроси, но трябваше да знае. — Вие бог ли сте?

Той склочи черни вежди над белезникавите си очи.

— По дяволите, не.

— Тогава как...

— Говори по-високо. Не те чувам.

Подчинявайки се, тя се опита да усилва гласа си.

— Тогава как така се противопоставихте на Скрайб Върджин? — Той се смръщи и тя побърза да се извини. — Не исках да ви обидя.

— Няма значение. Кормия, не искаш да участваш в свързването с мен, нали? — Тя не каза нищо и той стисна устни нетърпеливо. — Отговори ми.

Тя отвори уста, но от там не излезе нищо.

— О, за бога. — Той прекара облечената си в ръкавица ръка през тъмната си коса и започна да крачи наоколо.

Със сигурност беше някакъв вид божество. Изглеждаше толкова яростен, че тя не би се учудила, ако призовеше светкавици от небето.

Той спря и се надвеси над нея.

— Вече ти казах, че няма да те нараня. За какво ме мислиш? За чудовище ли?

— Никога не съм виждала мъж преди — пророни тя. — Не знам какво представлявате.

Той замръзна на мястото си.

Джейн се събуди само защото чу гаражната врата да проскърцва, от апартамента вляво на нейния се чуваше хленчене на висок глас. Тя се претърколи, за да погледне часовника. Пет следобед. Беше проспала по-голямата част от деня.

Полупроспала. През повечето време се намираше в състояние на полусън. Такъв, в който образите не бяха съвсем ясни и замъглеността им я измъчваше. Някак беше замесен мъж. Огромен мъж, когото чувстваше близък и в същото време напълно неземеен. Не можеше да види лицето му, но разпознаваше миризмата му — наситена и близка, усещаше я в ноздрите си, по цялото си тяло.

Смазващото главоболие я завладя отново и тя прогони мислите си, както би захвърлила горещ ръжен, ако го хване за погрешната страна. За щастие поне болката в очите ѝ беше намаляла.

При шума от автомобил тя повдигна глава от възглавницата. През прозореца до леглото видя миниван, паркиран на съседната алея. Имаше нов наемател и тя искрено се надяваше да не е семейство. Стените между отделните жилища не бяха така тънки, както вътрешните стени, но все пак не бяха с дебелината на банков трезор. А никак не ѝ беше допишящи деца.

Седна и се почувства адски скапана, даваща нов смисъл на понятието „боклук“. Гърдите ѝ боляха свирепо, но едва ли беше нещо мускулно. Размърда се в леглото. Струваше ѝ се, че и преди се е чувствала така, но не можеше да си спомни кога и къде.

Взимането на душ щеше да е изпитание. Дори стигането до банята беше мисия. Добрата новина бе, че сапунът и водата донякъде я съживиха и изглеждаше, сякаш стомахът ѝ е склонен на някаква храна. Остави косата си да изсъхне от само себе си, слезе по стълбите и включи кафе машината. Планът ѝ беше да сложи малко ред в главата си и да проведе няколко телефонни разговора. Каквото и да се случеше, на другия ден щеше да работи и искаше да изясни някои неща, преди да се появи в болницата.

Влезе в дневната с чаша в ръка и седна на дивана. Стисна я между дланите си с надеждата, че Капитан Кофеин ще ѝ дойде на помощ и ще я превърне отново в човешко същество. Погледна към облечените в копринен плат възглавнички и примигна. Бяха същите, които майка ѝ беше пригласявала така често, тези, служили ѝ за барометър дали всичко у дома е наред, или не, и Джейн се почуди кога за последно ги е използвала, за да седне върху тях. Вероятно никога. Като нищо последните, седели на тях, са били родителите ѝ.

Не, сигурно някой гост. Родителите ѝ винаги се настаняваха на комплект съответстващи си столове в библиотеката. Баща ѝ — отядно с лула и вестник, а майка ѝ — отляво с гоблен в скута си. Дватама бяха като излезли от музея с восъчни фигури на мадам Тюсо, от изложба на благоденстващи двойки, които никога не говорят помежду си.

Джейн се замисли за празненствата, които бяха устройвали. Всички тези хора, кръжащи из голямата колониална къща, униформена прислуга, сервираща палачинки с пълнеж от гъбен пастет. Гостите винаги бяха едни и същи, също така разговорите, коктейлните черни рокли и костюмите. Единствената разлика беше в сезоните и ритмичността беше нарушена единствено след смъртта на Хана. След погребението соаретата бяха прекратени за около шест месеца по нареждане на баща ѝ, но после всичко започна отново. Готова или не, партитата бяха на дневен ред. И макар че майка ѝ изглеждаше крехка, сякаш ще се счупи, нанасяше грима си, обличаше черната рокля и заставаше до вратата с фалшива усмивка на лицето и перли на врата.

Хана наистина обичаше тези партита.

Джейн се намръщи и притисна с ръка сърцето си, защото осъзна кога беше чувствала тази болка преди. Липсата на Хана в живота ѝ беше предизвикала същото болезнено напрежение.

Странно защо се събуди така скърбяща. Не беше изгубила никого.

Отпи от кафето си и ѝ се прииска да си беше направила какао. В съзнанието ѝ изникна неясният образ на мъж, държащ чаша. В нея имаше какао, което той беше направил за Джейн, защото... я напускаше. О, боже... той си тръгваше.

Остра болка прониза главата ѝ, заличавайки обърканото видение. Точно тогава на вратата се позвъни. Тя потърка носа си и хвърли поглед към коридора. Никак не се чувстваше готова за социални контакти.

Отново се позвъни.

Наложи си да се изправи на крака и се затътри до входната врата. Отключи и си помисли, че ако са мисионери, здравата ще ги причести с...

— Манело?

Шефът на хирургията стоеше на прага ѝ с типичното си самоуверено излъчване. Сякаш мястото му беше на изтривалката ѝ с надпис „Добре дошли“ само защото той беше решил така. Беше облечен в хирургическа престилка и панталони, а върху тях носеше фино кадифено палто в същия наситен кафен цвят като очите му. Поршето му заемаше половината ѝ алея.

— Дойдох да проверя да не си умряла.

Джейн нямаше как да не се усмихне.

— Боже, Манело, не е нужно да си такъв романтик.

— На нищо не приличаш.

— А сега и комплименти. Стига. Караш ме да се изчервявам.

— Ще вляза.

— Разбира се, че ще влезеш — промърмори тя и отстъпи настрана.

Той се огледа наоколо, докато събличаше палтото си.

— Всеки път, като дойда тук, си мисля колко не ти съответства това обзавеждане.

— Очакваш апартаментът ми да е натруфен и боядисан в розово ли? — Тя затвори вратата и я заключи.

— Не, когато дойдох за първи път, очаквах да е празен като моя.

Манело живееше в „Комодор“. Онази висока сграда с апартаменти, приличаща на хотел „Риц“, но домът му приличаше по-скоро на фитнес зала. Вътре имаше единствено спортни съоръжения, легло и кафе машина.

— Да — съгласи се тя, — не би се класирал за страниците на „Красив дом“.

— Каж ми как си, Уиткъм? — Когато я погледна, лицето му не показваше емоции, но очите му искряха и тя се замисли за последния разговор, който бяха провели, когато беше признал, че има чувства към нея. Подробностите за казаното ѝ се губеха, но имаше някакъв бегъл спомен, че се беше случило в реанимацията, над леглото на пациент.

Главата я заболя отново и тя примигна, а Манело изкомандва:

— Седни. Веднага.

Може би идеята беше добра. Тя тръгна обратно към дивана.

— Искаш ли кафе?

— В кухнята е, нали?

— Ще отида...

— Мога да си сипя сам. От години се упражнявам. Сядай.

Джейн седна на дивана и пристегна халата си. Разтърка слепоочия. Дявол да го вземе, щеше ли някога отново да се почувства нормално?

Манело се върна точно когато тя се наведе напред и опря глава на дланите си. Това мигом го прехвърли на професионална вълна. Той остави чашата си върху една от книгите за архитектура на майката на Джейн и коленичи.

— Каж ми какво става?

— Главата ми — изпъшка Джейн.

— Дай да видя очите ти.

Тя се опита да се изправи.

— Вече е по-добре...

— Тихо. — Манело внимателно хвана китките ѝ и отдръпна ръцете ѝ от лицето. — Ще проверя зениците ти. Наклони глава назад.

Джейн се предаде. Просто се предаде и се отпусна на дивана.

— Не съм се чувствала така зле от години.

Палецът и показалецът на Мани се приближиха към дясното ѝ око и леко повдигнаха клепача. Извади фенерче с размерите на химикалка. Беше толкова близо, че тя виждаше дългите му мигли, наболата му брада, миниатюрните пори по кожата му. Миришеше хубаво. На парфюм.

Каква ли марка ползваше, запита се замаяно.

— Добре, че дойдох подготвен — заговори той и включи фенерчето.

— Да, ти си същински бойскаут. Внимавай с това нещо.

Опита се да мигне точно когато насочи светлината към окото ѝ, но той не ѝ позволи.

— Това влошава ли главоболието ти? — попита и се прехвърли към лявото око.

— О, не. Кара ме да се чувствам чудесно. Не мога да дочакам да... Дявол да го вземе.

Светлината наистина е ярка.

Той изключи фенерчето и го пхна обратно в горния си джоб.

— Зениците се разширяват нормално.

— Какво успокоение. Предполагам, че ако реша да чета под светлината на карбонова лампа, няма да имам проблем, нали?

Той хвана китката ѝ, опря показалеца си на точката на пулса и погледна часовника си.

— Ще ми връчиш ли сметка за този преглед? — попита тя.

— Тихо.

— Защото мисля, че съм зле с парите.

— Тихо.

Беше странно да я третираш като пациент и това, че трябваше да си държи устата затворена, влошаваше нещата. Явно имаше нещо вярно в това, че можеш да прикриеш неловките моменти с приказки...

Тъмна стая. Мъж, лежащ на легло. Тя говори... Говори за... Погребението на Хана.

Усети поредна пронизваща болка в главата и пое дълбоко въздух.

— По дяволите.

Манело пусна китката ѝ и положи длан на челото ѝ.

— Не си топла. — Пръстите му опипаха двете страни на врата ѝ точно под челюстта.

Докато се мръщеше и притискаше съответните места, тя каза:

— Нямам възпалено гърло.

— Жлезите ти не са подути. — Пръстите му се плъзнаха надолу по шията ѝ и тя примигна. Той наклони главата ѝ на една страна. — Какво е това, по дяволите?

— Кое?

— Тук имаш синина. Или нещо такова. Какво те е ухапало?

Тя повдигна ръка.

— А, това ли. Не знам какво е, нито кога се е случило.

— Зараства добре. — Той опипа основата на шията ѝ точно над ключицата. — Да, няма подуване. Джейн, не знам как да ти го кажа, но... нямаш грип.

— Разбира се, че имам.

— Не, нямаш.

— Ти си ортопед, не спец по заразни болести.

— Имунната ти система не реагира, Уиткъм.

Тя провери състоянието на гърлото си. Замисли се за факта, че не киха, не кашля и не повръща. Какво беше другото обяснение тогава?

— Искам да ти направя скенер на главата.

— Обзалагам се, че го казваш на всички момичета.

— На такива с подобни на твоите симптоми ли? Задължително.

— А аз мислех, че съм по-специална. — Тя му се усмихна леко и затвори очи. — Ще се оправя, Манело. Имам нужда да се върна на работа.

Настъпи дълго мълчание и тя осъзна, че ръцете му лежат на коленете ѝ. А той още беше наведен над нея.

Повдигна клепачи. Мануел Манело я гледаше, но не като лекар, а като мъж, когото го е грижа за нея. Изглеждаше привлекателен. Особено в този момент... Но нещо не беше както трябва. Не с него, а с нея.

Ама разбира се. Имаше главоболие.

Той отметна косата ѝ назад.

— Джейн...

— Какво?

— Ще ми позволиш ли да ти запиша час за скенер? — Тя се канеше да го отреже, но той я спря. — Приеми, че ми правиш услуга. Няма да си простя, ако се окаже, че нещо не е наред, а аз не съм настоял за това.

По дяволите.

— Добре. Хубаво. Но не е нужно.

— Благодаря ти. — Последва кратка пауза. После той се наведе към нея и я целуна по устните.

От Другата страна Вишъс се взираше надолу към Кормия и му се прииска да се застреля. След колебливото ѝ признание, че никога преди не е виждала мъж, се беше почувствал ужасно зле. Така и не му беше хрумвало, че тя е общувала само с жени. Ако бе родена след смъртта на последния Примейл, къде би могла да срещне някого от противоположния пол? Естествено беше да се ужасява от него.

— Мили боже — промърмори, дръпна силно от ръчно свитата си цигара и я отдели от устата си. Тръскаше върху мраморния под на амфитеатъра, но не го беше грижа. — Напълно разбирам колко трудно е било за теб. Предположих, че...

Беше предположил, че тя ще тича по петите му. Вместо това се оказа, че тя не се чувства по-добре от него самия.

— Да, ужасно съжалявам.

Тя повдигна клепачи изненадано, а очите ѝ с цвят на нефрит заблестяха.

С тон, който се надяваше да мине за любезен, той попита:

— Искаш ли... — Направи жест помежду им с ръката, с която държеше цигарата. — Искаш ли свързането?

Тя не каза нищо и той поклати глава.

— Виждам го в очите ти. Искаш да избягаш от мен, и то не само защото си уплашена. Искаш да избягаш от това, което ни предстои да правим. Така ли е?

Тя вдигна длани пред лицето си. Тежките дипли на робата се свлякоха от тънките ѝ ръце към свивките на лактите. С тих глас произнесе:

— Не мога да си позволя да предам Избраниците. Аз... ще направя каквото е нужно за доброто на всички.

Не беше ли това девизът и на двамата?

— Аз също — измърмори той.

Никой от тях не каза нито дума повече и той не знаеше какво да направи. Поначало не го биваше с жените, а сега беше още по-зле. След като Джейн си отиде, вече за нищо не ставаше.

Той рязко извърна глава, като усети, че не са сами.

— Ти. Зад колоната. Покажи се. *Веднага*.

Пред погледа му се появи една от Избраниците. Главата ѝ беше наведена, а тялото — напрегнато под традиционната бяла роба.

— Господарю.

— Какво правиш тук?

Докато Избраницата плахо се взираше в мраморния под, той си помисли, че му е дошло до гуша от покорство. Странно, че го изискваше по време на секс, а сега го вбесяваше повече от всичко.

— Дано да си дошла да я успокоиш — изръмжа той. — Ако е заради нещо друго, по-добре върви по дяволите.

— Дойдох да ѝ дам утеха — отговори Избраницата меко. — Тревожа се за нея.

— Как се казваш?

— Избраница.

— Проклятие! — Двете с Кормия подскочиха и той си нареди да потисне избухливостта си. — Как е *твое* име?

— Амалия.

— Добре, Амалия. Искам да се грижиш за нея, докато се върна. Това е заповед.

Избраницата започна да се кланя и да мълви обещания, а той дръпна за последен път от ръчно свитата цигара, облиза двата си пръста и притисна огънчето. Прибра угарката в джоба на робата си и се почуди без някаква конкретна причина защо от Другата страна всички трябва да носят пижами.

Погледна към Кормия.

— Ще се видим след два дни.

Ви си тръгна, без да поглежда назад. Вървеше през бялата трева, като избягваше да стъпва по копринената пътека. Когато стигна до двора на Скрайб Върджин, се помоли горещо да не се натъкне на нея и благодари на Господ, че тя не беше наоколо. Последното, от което имаше нужда, беше пореден рунд с мамището.

Под зоркия поглед на пойните птички той се запъти към реалния свят, но не отиде в имението.

Отиде точно там, където не биваше да бъде. Материализира се на улицата пред апартамента на Джейн. Идеята беше лоша, откъдето и да я погледнеш, но той беше полудял от мъка и не разсъждаваше трезво. А и не го беше грижа за нищо. Дори за границите между хората и неговия вид, които не биваше да бъдат прекрачвани.

Нощта беше студена, а той беше леко облечен. Носеше само церемониалните дрехи *факата*, но не го интересуваше. Тялото му беше вцепенено, а съзнанието му — така объркано, че можеше да се озове гол наскоро буря и да не забележи.

Какво ставаше, дявол го взел?

На алеята й имаше кола. Порше Карера 4 Ес. Същото, каквото имаше Зи. Само че онова на Зи беше сиво, а това тук — сребристо.

Ви нямаше намерение да се доближава повече от отсрещната страна на улицата, но планът му се изпари в мига, когато вдиша мъжка миризма. Беше онзи лекар, който се правеше на донжуан в болничната стая.

Ви се материализира до клена в предния двор и погледна през кухненския прозорец. Кафе машината беше включена. Захарницата беше отворена и на плота имаше две лъжички.

По дяволите. Не.

Ви не можеше да види останалата част на апартамента, затова изтича от другата страна. Изпитваше болка в босите си крака, когато преминаваше през участъците с неразтопен сняг. Възрастна жена погледна през прозореца на съседното жилище и може би го видя. Той разпръсна наоколо *мис* като предпазна мярка и за да докаже, че му е останал малко мозък.

Със сигурност нямаше да допусне да го спипат как дебне наоколо.

Отиде до прозорците отзад и огледа дневната. Видя смъртта на другия така ясно, сякаш вече беше извършил убийството. Мъжът беше на колене и плътно притиснат към Джейн, която седеше на дивана. Едната му ръка беше на лицето й, а другата на врата и той беше насочил вниманието си към устата й.

Ви загуби концентрацията си, *мисът* изчезна и той започна да действа без мисъл. Без да разсъждава. Без да се колебае. Когато тръгна към френските прозорци, готов да убие, не го водеше нищо друго, освен инстинкта на обвързания вампир.

Изневиделица се появи Бъч, препречи му пътя и провали атаката му, като го хвана през кръста и го замъкна настрани от апартамента. Беше опасен ход дори между най-близки приятели. Освен ако не си трактор, не ти трябваше да се изпречваш на пътя на обвързан вампир, преследващ жертвата си с подобна агресия. Инстинктът на Ви за нападение мигом се пренасочи. Оголи зъбите си, замахна и удари най-скъпия си приятел по главата.

Ирландецът пусна Ви, сякаш беше гнездо с оси, замахна с юмрук и стовари кроше под брадичката на приятеля си. Челюстта на Ви изтрака, а устата му поде „Алилуя“ и тогава гневът му пламна като суха ливада, погълната само за миг от огъня.

— *Мис*, глупако — процеди Бъч. — Разпръсни *мис*, преди да започнем с това.

Ви осигури защитата и двамата продължиха боя без никакви задръжки, без забранени хватки. От устите и носовете им се лееше кръв, а те не спираха да си разменят юмручни удари. Някъде към средата Ви осъзна, че не беше само заради загубата на Джейн. Чувстваше се абсолютно сам. Дори с Бъч край себе си, никога нямаше да е същото без нея. На Ви не му беше останало нищо.

Когато всичко свърши, той и ченгето легнаха по гръб един до друг. Гърдите им се повдигаха и спускаха тежко. Потта не толкова изсъхваше по тях, колкото замръзваше. По дяволите. Ви вече започваше да чувства отока. Кокалчетата на пръстите и лицето му започваха да придобиват вида на човечето от рекламата на „Мишлен“.

Закашля се леко.

— Имам нужда от цигара.

— А аз — от леден компрес и обезболяващи.

Ви се претърколи на една страна, изплю малко кръв и се върна в предишната си позиция. Обърса уста с опакото на дланта си.

— Благодаря. Това ми беше нужно.

— Няма проблем — изстена Бъч. — Ама трябваше ли да ме бяхтиш така в черния дроб? Сякаш скочът не му създава достатъчно проблеми.

— Откъде знаеше къде съм?

— Къде другаде би отишъл? Фюри се върна и стана дума за случилото се. Реших, че в крайна сметка ще се озовеш тук. — Бъч раздвижи рамото си и изруга. — Да бъдем реалисти. Ченгето в мен е като радар за малоумници. Без да се обиждаш, не печелиш награда за интелигентност.

— Мисля, че щях да убия онзи мъж.

— Знам, че щеше да го направиш.

Ви вдигна глава. Не можа да види прозорците на Джейн и затова се надигна на лакти. Диванът беше празен.

Отпусна се обратно на земята. Дали двамата се любеха в леглото на горния етаж? Точно в този момент? Докато той лежеше съсипан?

— По дяволите. Не мога да го понеса.

— Съжалявам, Ви. Наистина съжалявам. — Бъч прочисти гърло. — Може би ще е по-добре да не идваш повече тук.

— Казва някой, който не спираше да минава покрай къщата на Мариса в продължение на колко месеца?

— Опасно е, Ви. За нея.

Ви се загледа в най-добрия си приятел.

— Ако продължаваш да се правиш на разумен, ще спра да излизам с теб.

Бъч се усмихна накриво заради разцепената си горна устна.

— Съжалявам, приятел. Думите ти не ме нараняват, колкото и да се стараяш.

Ви примигна няколко пъти, ужасен от това, което се канеше да каже.

— Боже, ще те провъзгласят за светец, знаеш ли? Винаги си ме подкрепял. Винаги.

Дори когато аз...

— Дори когато ти какво?

— Знаеш.

— Какво?

— По дяволите. Дори когато бях влюбен в теб. Или някаква тъпотия от тоя род.

Бъч се хвана за гърдите.

— Беше? *Беше*? Не мога да повярвам, че вече не проявяваш интерес. — Той закри театрално очите си със свивката на ръката си. — Мечтите ми за бъдещето ни са разбити...

— Млъквай, ченге.

Бъч надникна изпод лакътя си.

— Шегуваш ли се? Бях замислил фантастично риалити шоу. Щяха да го излъчат по VH1. „Две ухапвания са по-добри от едно“. Щяхме да спечелим *милиони*.

— Ох, престани, за бога!

Бъч се изтъркаля на една страна и стана сериозен.

— Ето как стоят нещата, Ви. Двамата с теб? В този живот сме заедно, и то не заради моето проклятие. Не знам дали съм обсебен от вярата си в божественото провидение, но е имало причина двамата с теб да се срещнем. Колкото до историята с твоето влюбване в мен? Вероятно по-скоро е свързано с факта, че за първи път те е било грижа за някого.

— Добре, спри. Побиват ме тръпки от тия лигавщини за споделяне и грижа за някого.

— Знаеш, че съм прав.

— Майната ти, доктор Фил^[1].

— Добре, радвам се, че сме на едно мнение. — Бъч се намръщи. — Хей, може пък да направя токшоу. След като няма да бъдеш моята първа дама. Мога да го нарека „Часът на О'Нийл“. Звучи добре, нали?

— Първо, ти щеше да бъдеш дамата.

— Забрави. Няма начин аз да съм ти отдолу.

— И второ, не мисля, че на пазара се търси много твоят стил на психотерапия.

— В голяма грешка си.

— Бъч, току-що се пребихме един друг.

— Ти започна. А и би било идеално за канал „Спайк“^[2]. Нещо средно между турнир по кеч и шоуто на Опра. Направо съм гений.

— Продължавай да си го повтаряш.

Смехът на Бъч пресекна от поредния порив на вятъра.

— Добре, колкото и това да ми доставя удоволствие, не мисля, че влияе добре на тена ми. Особено като се има предвид, че е толкова тъмно.

— Ти нямаш тен.

— Виждаш ли? И лежането тук не ми помага. Какво ще кажеш да се прибираме? —

Последва дълга пауза. — Майната му. Няма да дойдеш с мен, нали?

— Желанието ми да убивам изчезна.

— Боже, мисълта, че само ще осакатиш онзи, ме кара да се чувствам толкова по-спокоен да те оставя тук! — Бъч се надигна и седна, ругаейки. — Ще възразиш ли поне да

проверя дали си е тръгнал?

— Наистина ли е нужно да знам?

— Веднага се връщам. — Бъч изръмжа и стана на крака. Сякаш беше претърпял катастрофа. — Това ще боли известно време.

— Вече си вампир. Тялото ти ще е в идеална форма, преди да се усетиш.

— Не е там въпросът. Мариса ще ни убие и двамата.

Ви примигна.

— Гадост. Няма да ни се размине, а?

— Не, няма. — Бъч се отдалечи. — Ще ни откъсне главите.

Ви се загледа към втория етаж на жилището и не можа да реши дали е хубаво или лошо, че беше тъмно. Затвори очи и се помоли поршето да е изчезнало. Въпреки че нямаше големи надежди за това. Бъч беше прав. Размотаването му тук щеше да доведе до ситуация, изискваща полицейска лента. Това трябваше да е за последно.

— Отишъл си е — обяви Бъч.

Ви изпусна въздух като спукана гума и после осъзна, че е бил помилван само за тази вечер. Рано или късно тя щеше да бъде с някой друг.

Рано или късно най-вероятно щеше да бъде с лекаря.

Ви повдигна глава и после отново я блъсна в заледената земя.

— Не мисля, че мога да се справя. Не мисля, че ще мога да живея без нея.

— Имаш ли избор?

Не, каза си. Никакъв избор.

Като се замисли, думата „избор“ изобщо не биваше да се употребява във връзка с нечия съдба. Никога. Можеш да направиш избор кой канал да гледаш. Или да предпочетеш пиле пред пържола. Тази дума не пасваше на нищо друго, освен действия, свързани с печката или дистанционното управление.

— Върви си у дома, Бъч. Няма да извърша нещо глупаво.

— Имаш предвид по-глупаво.

— Семантиката е за тъпаци.

— Говориш шестнайсет езика и добре знаеш, че това не е вярно. — Бъч пое дълбоко въздух и зачака. — Явно ще се видим у дома.

— Да. — Ви стана на крака. — Скоро ще се върна.

Джейн се обърна в леглото си, събудена от инстинктите си.

В стаята ѝ имаше някой. Седна с лудо блъскащо сърце, но не видя нищо. Но пък сенките, образувани от осветлението навън, предлагаха много скривалища зад бюрото, притворената врата и стола до прозореца.

— Кой е там?

Не последва отговор, но тя знаеше, че не е сама. Прииска ѝ се да не си беше лягала гола.

— *Кой е там?*

Нищо. Само звукът от собственото ѝ дишане.

Притисна завивката си здраво с ръце и пое дълбоко дъх. Боже... Във въздуха се носеше прекрасна миризма... наситена и изпълнена със страст, секси и обсебваща. Вдъхна отново. В съзнанието ѝ потрепна нещо. Разпознаваше я. Това беше мъжка миризма. Не... Беше нещо

повече от мъж.

— Познавам те. — Тялото ѝ мигновено бе обляно от топлина, но после сърцето ѝ беше изпълнено с болка. Толкова силна, че изпъшка. — О, боже, ти...

Главоболието се върна, разцепвайки черепа ѝ, и я накара да си обещае да отиде на скенер възможно най-скоро. Измърмори и хвана главата си, подготвяйки се за часове на агония.

Но болката отлетя почти незабавно... също и тя. Сънят се спусна върху нея, обгърна я и я успокои.

Веднага след това мъжка ръка докосна косата ѝ. Лицето ѝ. Устните ѝ.

Любовта и топлината му запълниха безкрайната празнота в центъра на гърдите ѝ. Чувстваше се като разбит автомобил, чиито части са отново сложени по местата им, двигателят е ремонтиран, бронята е прикрепена, счупеното предно стъкло е подменено.

Само че докосването изчезна.

В съня си тя протегна ръка напосоки.

— Остани при мен. Моля те, остани при мен.

Нечия голяма длан хвана ръката ѝ, но отговорът щеше да е отрицателен. Въпреки че мъжът не каза нищо, тя знаеше, че няма да остане.

— Моля те... — Сълзите ѝ бликнаха. — Не си отивай.

Пусна я, а тя плачеше и протягаше ръце.

Завивките прошумолиха и между тях се настани хлад. Също и гигантско мъжко тяло. Тя се притисна отчаяно към могъщата му топлина и зарови лице в миришеция на билки врат. Огромните му ръце я обгърнаха и притиснаха здраво.

Когато се сгуши още по-плътно в него, тя почувства... ерекцията му.

В съня си Джейн се движеше бързо и решително, сякаш имаше всичкото право на света да върши това, което вършеше. Плъзна ръка надолу между телата им и обхвана напрегнатия му член.

Едрото му тяло потрепна и тя промълви:

— Дай ми това, което искам.

Даде ѝ го и още как.

Беше просната по гръб и краката ѝ бяха широко разтворени. Тежката му ръка се притисна между тях. Тя стигна до край мигновено, а тялото ѝ се заизвива върху матрака. Преди усещането да е избледняло, завивките бяха отменени от леглото и устните му се плъзнаха между бедрата ѝ. Тя се вкопчи в гъстата му коса и се отдаде на това, което той беше готов да направи с нея.

Докато тя стигаше до оргазъм за втори път, той се отдръпна. Чу звука от събличане на дрехи и после...

Джейн изстена, когато беше изпълнена почти до степен на болка, но това, което ѝ се случваше, беше божествено... особено когато той притисна уста към нейната, а членът му започна да се движи в нея. Тя се вкопчи в гърба му и се отдаде на ритъма на секса.

Насред съня през главата ѝ премина мисъл, че именно за това скърбеше. Този мъж беше причината за болката в гърдите ѝ. Или по-скоро неговата загуба.

Вишъс осъзнаваше, че това, което прави, не е редно. Сексът беше равносилен на кражба, защото Джейн не знаеше кой е той. Но не можеше да се спре.

Започна да я целува още по-страстно. Нейният оргазъм приближаваше като огнена буря, заля го гореща вълна, чувстваше, че изгаря, и тогава дойде облекчението, членът му се

освободи в нея. Тя достигна кулминацията едновременно с него, като го изцеждаше и попиваше усещанията му, докато той не потрепери и не застина върху тялото ѝ.

Отдръпна се от нея и погледна към затворените ѝ очи. Със силата на волята си ѝ наложи да заспи още по-дълбоко. Нямаше да смята случилото се за нещо повече от еротичен сън, примамлива и жива фантазия. Нямаше да знае кой е той. Не трябваше да знае. Съзнанието ѝ беше силно. Можеше да изгуби разсъдъка си, докато се шураше между спомените, които беше изтрил, и чувствата в негово присъствие.

Ви се отдръпна от тялото ѝ и се измъкна от леглото. Докато оправяше завивките и събираше дрехите си, имаше чувството, че сам одира собствената си кожа.

Наведе се и я целуна по челото.

— Обичам те. Завинаги.

Преди да си тръгне, огледа спалнята. После влезе в банята. Не можеше да се въздържи. Нямаше намерение да се връща, а имаше нужда да знае как изглежда личното ѝ пространство.

Горният етаж беше много повече в неин стил. Всичко беше просто и не прекалено претрупано. Мебелировката беше ненадрапчива, а по стените нямаше предвзети картини. Имаше само една екстравагантност, която му хареса, защото можеше да се похвали със същата в своята стая. Книги. Имаше книги навсякъде. В спалнята ѝ рафтове покриваха стените от пода до тавана, като всеки от тях беше запълнен с научни книги. В коридора имаше скрин със стъклени врати, запълнен с произведения на Шели, Кийтс, Дикенс, Хемингуей, Марчънд, Фицджералд. Дори в банята имаше къса лавица, монтирана до ваната, сякаш, докато лежеше вътре, искаше близо до себе си няколко любими книги.

Очевидно харесваше Шекспир. Което той одобряваше напълно.

Това беше неговият тип обзавеждане. Активният мозък не се нуждаеше от обекти, които да го разсейват. Той се нуждаеше от добра колекция четива и добра лампа. Може би малко сирене и бисквити.

Ви понечи да напусне банята и погледът му попадна върху огледалото над двойната мивка. Представи си я как стои пред него и си реши косата. Почиства зъбите си с конец. Реже късите си нокти.

Все нормални неща, с които хората по целия свят се занимаваха всеки ден, както и вампирите. Едно доказателство, че в някои аспекти двата вида не се различаваха изобщо.

Би убил, за да я види поне веднъж как го прави.

Още по-добре би било да го правят заедно. Нейният умивалник. Неговият умивалник. Сигурно щяха да се карат, че е хвърлил конец за зъби на ръба на кошчето за боклук, вместо да се постарее да го пусне вътре.

Живот. Заедно.

Протегна ръка и залепи отпечатъка си върху огледалото, плъзна пръст по стъклото. После си наложи да се дематериализира, без да се отбива до леглото ѝ.

Тръгвайки си, този път завинаги, той знаеше, че ако беше от мъжете, които плачат, сега щеше да вие. Вместо това се замисли за чашата с „Грей Гус“, която го очакваше у дома. Възнамеряваше да прекара следващите два дни в пияно състояние.

Щеше да се наложи да го изсипят като течност в копринените дрехи в стил Хю Хефнър и да го държат изправен по време на проклетата церемония.

[1] Фил Макгроу (род. 1950 г.) — американски психолог и водещ на токшоу. — Б.пр. ↑

[2] Спайк — американски телевизионен канал, предназначен основно за мъжка публика. — Б.пр. ↑

В полунощ Джон лежеше на леглото и се взираше в тавана над себе си. Беше хубав таван, с много орнаменти и украса по ръба, така че имаше какво да се гледа. Навя му асоциация с торта за рожден ден. Не... сватбена торта. Най-вече, защото по средата имаше полилей, ограден с много кръгообразни елементи като онези, на които поставяха малките фигурки на булката и младоженеца.

По някаква причина му допаднаше. Не разбираше нищо от архитектура, но го завладяваше пищността, внушителната симетрия, балансът между украсените и гладките участъци... Добре де, може би си търсеше как да отлага. Гадост.

Беше се събудил преди половин час, отиде до банята и после се пъхна обратно между чаршафите. Тази вечер нямаша часове и можеше да поработи над учебниците, преди да излезе, но това нямаше да се случи.

Имаше нещо друго, за което да се погрижи.

В момента то лежеше твърдо като камък върху стомаха му.

Лежеше в леглото, колебаейки се дали може да го направи. Какво ли беше усещането? Дали изобщо щеше да му хареса? Ами ако не можеше да получи ерекция? Разговорът със Зи не спираше да му се върти в главата. Предполагаше, че ако не успее, значи нещо с него не е наред.

За бога, вече трябваше да се е заел с това.

Джон сложи ръка на гърдите си и почувства как белите му дробове се увеличават и свиват и сърцето му блъска лудо. Примигна и придвижи дланта си по-надолу към пулсиращата част от тялото си, която буквално му говореше, при това силно. Проклетото нещо жадуваше да изригне. А по-надолу? Почувства тестисите си втвърдени и готови да се пръснат от напрежение. Трябваше да го направи на всяка цена и не само за да провери дали оборудването му е наред. Нуждата да се освободи бе преминала отвъд фазата на наболяване и вече си беше истинска болка.

Ръката му достигна корема и той продължи по-надолу. Кожата му беше топла и гладка, опъната върху твърдите мускули и масивните кости. Още не можеше да повярва колко голям беше сега. Коремът му сякаш се простираше на площ колкото футболно игрище.

Спря точно преди да се докосне. После с ругатня хвана нещото и го дръпна.

В гърдите му се надигна стон и излезе от устата му, когато пенисът се озова в ръката му. *По дяволите*, усещането беше невероятно. Повтори движението и по гърдите му изби пот. Имаше усещането, че са го сложили под нагревателна лампа. Не, по-скоро топлината се излъчваше от него.

Изви тяло, докато се потъркваше. Чувстваше вина, срам и греховна наслада. Толкова беше хубаво. Влезе в ритъм, изрита завивките и погледна надолу към тялото си. Испита неволно прокраднала се гордост при вида на масивната глава и невероятния размер на члена си, достави му удоволствие да види ръката си, обхванала го здраво.

По дяволите... По-бързо. Действай по-бързо с ръката. Тих шум съпроводи избликването на бистра хлъзгава течност, която се стече по дланта му.

О... по дяволите.

Сякаш отникъде в главата му изникна образът на жена... Мамка му, беше онази сурова охранителка от „Зироу Сам“.

Видя отчетливо мъжката ѝ подстрижка, мускулестите рамене, пронизателното ѝ лице,

усети властното ѝ присъствие. В зашеметяващ момент на смелост той си представи тях двамата в клуба. Тя го беше притиснала към стената, ръката ѝ беше в панталоните му, целуваше го страстно, с език в устата.

Мили боже... Ръката му се задвижи с невероятна скорост. Пенисът му беше твърд като камък. Единствената мисъл в главата му беше свързана с желанието да проникне в тази жена.

Върховният момент настъпи, когато си я представи как откъсва устни от неговите, коленичи и разкопчава панталоните му, изважда члена му и го засмуква с уста.

Джон се обърна на една страна, подгъна крака в коленете и избута възглавницата на пода. Извика, без да издава звук, и потрепери, когато изригна топла струя, която покри гърдите, горната част на бедрата и ръката му. Продължи да движи ръка с плътно затворени очи. Вените на врата му пулсираха, а дробовете му горяха.

Когато в него не беше останало нищо повече, Джон преглътна тежко, успокоявайки дишането си, и отвори очи. Не беше сигурен, но мислеше, че е свършил два пъти. Може би дори три.

Гадост. Чаршафите. Беше ги направил на нищо.

Но си струваше. Беше страхотно. Просто беше... страхотно.

С изключение на това, че се чувстваше гузен заради образите в главата си.

Телефонът му издаде звук. Опипа с ръка чаршафите и го взе. Имаше съобщение от Куин, който му казваше да се замъкне у Блей след половин час, за да отидат в „Зироу Сам“, преди купонът да е свършил.

Джон се втвърди отново при мисълта за охранителката.

Това може да се превърне в проблем, мина му през ума, като погледна ерекцията си. Особено ако отидеше в клуба и видеше жената... Да, това щеше да налее масло в огъня.

Трябваше да гледа откъм хубавата страна. Поне инструментът му беше в пълна изправност.

Джон се отрезви. Да, всичко беше наред и той се беше насладил... поне когато го правеше сам. Но мисълта, че можеше да има и друг замесен?

Още настръхваше от нея.

Когато Фюри влезе в „Зироу Сам“, се зарадва, че не беше дошъл с братята. Имаше нужда от усамотение за това, което се канеше да стори.

С мрачна решителност се запъти към ВИП зоната и седна на масата на Братството. Поръча картини с надеждата никой от братята да не реши да се отбива. Би предпочел да отиде другаде, но „Зироу Сам“ беше единственото място, предлагащо това, което търсеше. Така че нямаше друг избор.

Първото картини беше добро. Второто беше още по-добро.

Докато отпиваше, към него се приближаваха различни жени. Първата беше брюнетка, така че не беше подходяща. Прекалено много му напомняше за Бела. Следващата беше блондинка, но тя беше онази с късата коса, от която Зи се беше хранил веднъж, и по тази причина го смяташе за нередно. Последва друга блондинка, но беше така дрогирана, че той се почувства виновен. Чернокосата след нея приличаше на Зина, принцесата воин, и някак го плашеше.

Но после... пред масата спря червенокоса жена.

Беше изключително дребна. Не повече от сто петдесет и пет сантиметра въпреки достойните за стриптийзърка много високи токове, но пък косата ѝ беше огромна. Облечена в розово бюстие и миниатюрна пола, тя приличаше на анимационна героиня.

— Забавление ли си търсиш, татенце?

Той се размърда на мястото си, нареди си да спре да бъде толкова претенциозен и да действа. Ставаше дума само за секс.

— Може би. Колко ще струва?

Тя повдигна ръка и докосна устните си с два пръста.

— За пълна програма.

Двеста долара, за да се отърве от девствеността си. Връзваше се по-малко от долар на година. Каква далавера.

Фюри се чувстваше полумъртъв, когато се изправи на крака.

— Звучи добре.

Докато следваше проститутката към дъното на ВИП зоната, в главата му пробяга неясна мисъл как в някоя паралелна вселена би правил това за първи път с някого, когото обича. Или на когото държи. Или поне познава. В изживяването не биха взели участие две стодоларови банкноти и обществена тоалетна.

За съжаление той беше, където беше.

Жената отвори лъскава черна врата и той влезе след нея. Когато тя я затвори зад гърба им, техно музиката леко заглъхна.

Беше изнервен до крайност, когато ѝ подаде парите. Тя му се усмихна и ги взе.

— Изобщо не възразявам да работя с теб. Боже, каква коса. Удължавал ли си я?

Той поклати глава.

Когато тя посегна към колана му, той се отдръпна назад, без да се замисли, и се блъсна в проклетата врата.

— Съжалявам — каза.

Тя го погледна озадачено.

— Няма проблем. Това първият път с такава като мен ли ти е?

По-скоро, с когото и да било.

— Да.

— Добре ще се погрижа за теб. — Тя пристъпи по-близо до него и притисна големите си гърди към корема му. Той погледна надолу към главата ѝ и видя черни корени в основата на косата ѝ.

— Ти си много голям — измърка тя, хвана го за колана и го придърпа към себе си.

Той пристъпи с грациозността на робот. Беше напълно вцепенен и невярващ, че е способен да извърши такова нещо. Но как иначе би се случило?

Тя застана с гръб към мивката и с бързо отработено движение седна на плота. Разтвори крака и полата ѝ се вдигна. Черните ѝ чорапи бяха закачени с жартиери. Не носеше бельо.

— Без целувки, разбира се — измърка тя, докато сваляше ципа му. — По устата имам предвид.

Той усети как проникна студен въздух, после ръката ѝ се настани в боксерките му. Потрепна, когато тя хвана члена му.

Затова беше тук, напомни си сам. Това беше купил и беше платил за него. Можеше да го направи.

Беше време да продължи напред. Да се откаже от Бела и от въздържанието.

— Отпусни се, любовнико — нареди му жената с дрезгав глас. — Съпругата ти никога няма да научи. Червилото ми е с трайност осемнайсет часа и няма да остави петна. Не използвам парфюм, така че се наслади.

Фюри преглътна. *Мога да го направя.*

Джон слезе от тъмносиньото БМВ, облечен в нови черни панталони, черна копринена риза и велурено яке с кройката на сако. Не бяха негови. Също както колата, докарала ги двамата с Куин до центъра. Те бяха на Блей.

— Напълно сме готови — заяви Куин, докато вървяха през паркинга.

Джон хвърли поглед назад към мястото, където се бяха срещнали с онези *лесъри*. Припомни си силата, която го беше обзела, убедеността, че е боец, воин... Брат. Всичко това беше изчезнало, сякаш тогава нещо друго го беше движило отвътре, сякаш бе обсебен от някого. Докато вървеше с другите, имаше чувството, че в луксозните дрехи на приятеля му е облечено едно голямо нищо. Тялото му беше като торба с вода, която се плискаше при всяка негова стъпка.

Когато стигнаха до „Зироу Сам“, Джон тръгна към края на опашката, но Куин го спря.

— Имаме пропуск, не помниш ли?

Разбира се, че имаха. В мига, когато Куин спомена името на Хекс, гигантският като планина бодигард на вратата насочи вниманието си към тях и заговори в микрофона, прикрепен към главата му. Секунда по-късно той отстъпи настрани.

— Каза да влезете. Във VIP зоната. Знаете пътя.

— Да, разбира се — потвърди Куин и стисна ръката му.

Онзи прибра нещо в джоба си.

— Следващия път, когато дойдете, ви пускам веднага.

— Благодаря. — Куин го потупа по рамото и изчезна в клуба елегантно и със самочувствие.

Джон също се запъти натам, без дори да се опитва да се мери с наперената стойка на Куин. Кое то беше добра идея. Като влизаше през вратата, стъпи накриво, залитна и в опит да се задържи на крака се блъсна в един от чакащите на опашката. Онзи беше с гръб към вратата, защото флиртуваше с някакво момиче. Обърна се доста ядосан.

— Абе ти... — Замръзна на място при вида на Джон и ококори очи. — Да... моя вина. Съжалявам.

Джон се спря, учуден от реакцията, докато не почувства ръката на Блей на врата си.

— Хайде, Джон. Да вървим.

Джон се остави да го отведат вътре, стегнат да посрещне яростната атака на клуба, готов да бъде погълнат от тълпата. Странното беше, че като се озърна, наоколо всичко изглеждаше по-малко плашещо. Но пък той гледаше на света от благоприятната позиция на двуметровия си ръст. Куин се огледа наоколо.

— В дъното. Къде е дъното, по дяволите?

— Мислех, че знаеш — каза Блей.

— Не. Просто не исках да изглеждам като идиот. Почакайте, мисля, че открих мястото. — Той кимна към ограден сектор, охраняван от двама огромни бодигарда. — Това там просто крещи: VIP зона. Дами, да вървим.

Куин се запъти натам, уж че отлично знаеше какво прави, каза две думи на охранителя,

въжената преграда беше откачена и тримата закрачиха гордо.

По-точно Блей и Куин крачеха гордо. Джон се опитваше да не се блъсне в някого. На входа беше извадил късмет. Следващия път сигурно щеше да попадне на някой по-як или пък въоръжен.

ВИП зоната имаше свой собствен бар, а сервитьорките бяха облечени като висококласни стриптийзборки, с твърде много кожа на показ и изключително високи токове. Всички от мъжки пол бяха облечени в костюми, а жените в почти нищо, но скъпо. Компанията беше екстравагантна и наперена. Това накара Джон да се почувства пълен аутсайдер.

От двете страни на помещението имаше сепарета. Три от тях бяха свободни. Куин избра най-отдалеченото, в ъгъла.

— Това е най-доброто — заяви. — Близо е до евакуационния изход и е в сянка.

На масата имаше две чаши от мартини, но те все пак седнаха и сервитьорката дойде да почисти. Блей и Куин поръчаха бири, а Джон — нищо, решил, че тази вечер трябва да е във форма.

Не повече от пет минути по-късно, когато Куин и Блей едва бяха отпили от бирите си „Корона“, чуха женски глас.

— Здравейте, татенца.

Тримата едновременно погледнаха към жена-чудо, изправена пред тях. Беше главозамайваща блондинка от типа на Памела Андерсън и бюстът у нея бе повече от всичко друго.

— Здравей, сладурче — каза Куин провлачено. — Как се казваш?

— Сладката Чарити. — Тя подпря двете си ръце на масата и се наведе към тях, като изложи на показ идеални гърди, тен, придобит в салон за красота, и блестящи бели зъби.

— Искате ли да знаете защо?

— Толкова, колкото желая следващата глътка въздух.

Тя се наведе още малко.

— Защото имам хубав вкус и се раздавам.

Усмивката на Куин излъчваше секс.

— Ами тогава седни до мен.

— Момчета — разнесе се нечий плътен глас.

О, боже. Към масата им се приближи огромен тип и Джон си помисли, че това не предвещава нищо добро. Облечен в хубав черен костюм, с твърдо изражение в очите с цвят на аметист и подстрижка тип ирокез, той приличаше едновременно на джентълмен и престъпник.

Добре, беше вампир, помисли си Джон. Не беше сигурен как го разбра, но беше напълно сигурен, и то не само заради размера му. Имаше същото излъчване като братята: съдържана мощ на косъм от изригване.

— Чарити, иди ловувай другаде. Ясен ли съм? — нареди мъжът.

Блондинката изглеждаше леко вкисната, когато се отдръпна от Куин, който пък направо си беше вбесен. Само че тя изприпка и... приложи същия номер през две маси от тяхната.

Изражението на Куин се изглади, а мъжът се наведе и каза:

— Не я интересува само удоволствието от компанията ти. Проститутка е. Повечето жени във ВИП зоната са такива. Затова, ако не искате да плащате, идете в общата част,

намерете си няколко и ги доведете. Разбрахме ли се? — Онзи се усмихна и демонстрира впечатляващи кучешки зъби. — Между другото, аз съм собственикът, и докато сте тук, съм отговорен за вас. Улеснете ми живота и се дръжте разумно. — Преди да се обърне и да си тръгне, той погледна към Джон. — Зейдист поръча да ти предам поздрави.

След това се отдалечи, като по пътя към необозначена врата в дъното внимателно оглеждаше всеки и всичко.

Джон се почуди откъде ли познава Зи, но прецени, че без значение каква бе връзката, този суров тип с модерна прическа беше някой, когото искаш да имаш на своя страна.

Иначе би било разумно да облечеш бронезилетка.

Или по-добре да напуснеш страната.

— Е — каза Куин, — това беше полезно сведение. По дяволите.

— Да. — Блей се размърда на мястото си, когато към тях се приближи друга блондинка. — Да отидем ли да си потърсим нещо?

— Разбира се, че ще отидем. Джон? — Куин бързо стана от мястото си.

— *Аз ще остана тук* — отвърна той с жестове. — *Ще пазя масата.*

Куин го тупна по рамото.

— Добре. Ще ти доведем някоя.

Джон заклати глава отчаяно, но приятелите му се обърнаха и тръгнаха. Трябваше да си остане у дома. Трябваше да пропусне излизането тази вечер.

Една брюнетка се понесе към него и той бързо сведе поглед, но тя не се спря. Нито пък някоя друга. Като че собственикът им беше казал да не ги закачат. Кое то беше облекчение. Защото тази брюнетка изглеждаше, сякаш може жив да го изяде, и то не задължително в хубавия смисъл.

Джон скръсти ръце пред гърдите си, облегна се на кожения диван и се загледа в бутилките бира. Усещаше погледите на другите. Без съмнение се чудеха защо е тук. В което имаше логика. Той не беше като Блей и Куин и не можеше да се преструва, че е. Музиката, алкохолът и сексът не го изпълваха с енергия, а пораждаха у него желание да изчезне.

Обмисляше сериозно варианта за спасение, когато усети топла вълна, появила се от нищото. Погледа към тавана, зачуден дали не беше седнал под някоя клапа на климатичната инсталация.

Не.

Огледа се наоколо.

По дяволите. Шефката на охраната мина през ограждащите ВИП зоната кадифени възета.

Приглушената светлина от тавана попадна върху лицето ѝ и той преглътна с усилие. Носеше същите дрехи като миналия път. Прилепнала тениска, която очертаваше масивните ѝ ръце, и чифт кожени панталони, впити в бедрата ѝ. Беше се подстригала, откакто я беше видял, и щръкналата ѝ къса коса лъщеше.

В мига, когато погледите им се срещнаха, той отклони своя настрана, а лицето му пламна. Изпадна в паника, убеден, че тя щеше да познае какво си беше представял по-рано този ден. Щеше да разбере, че е стигнал до кулминация с нейния образ в съзнанието си.

Искаше му се да има питие, с което да занимава ръцете си. И студен компрес за лицето.

Взе бирата на Блей и отпи голяма глътка, усетил, че тя се приближава. Не можеше да реши кое щеше да е по-лошо — да се спре или да отmine.

— Пак си тук, но изглеждаш различно. — Гласът ѝ беше нисък, със стаена в него жар. Накара го да се изчерви още повече. — Поздравления.

Той прочисти гърло, което беше глупаво, защото не можеше да каже нищо.

С чувството, че е пълен глупак, той произнесе думата с устни:

— *Благодаря.*

— Приятелите ти отидоха да поогледат ли?

Той кимна и отново отпи от бирата.

— Без теб? Или може би ще ти доведат някоя? — Невероятният ѝ секси глас накара тялото му да изтръпне, а члена му да се втвърди. — В случай че не знаеш, тоалетните са широки и осигуряват уединение. — Тя се засмя, сякаш знаеше, че е възбуден. — Забавлявайте се с момичетата, но се дръжте прилично, за да нямате работа с мен.

Тя отмина и докато вървеше, тълпата се разделяше, за да я пропусне. Мъже, едри като футболисти, се дърпаха от пътя ѝ. Докато Джон я наблюдаваше да се отдалечава, усети, че панталоните му се изпъват, и погледна надолу. Пенисът му беше твърд като камък и дебел като ръката му. Размърда се на мястото си и търкането в панталоните го накара да захапне долната си устна.

Спусна ръка под масата с идеята да намести панталоните, но в мига, когато докосна ерекцията си, образът на охранителката изплува в съзнанието му и той почти загуби контрол над себе си. Дръпна дланта си така бързо, че я удари в долната страна на масата.

Джон размърда хълбоци в опит да намери облекчение, но нещата се влошиха. Не можеше да си намери място и се чувстваше незадоволен, а настроението му се влошаваше застрашително. Замисли се за насладата, която сам си беше доставил в леглото, и реши, че още веднъж ще му дойде добре. Може би сега.

Точно сега, преди да е свършил отново.

Може би беше възможно да се погрижи за себе си тук. Намръщи се и погледна към коридора, който водеше към задната част на клуба и имаше врати от двете страни.

Едната от които се отвори.

Дребна червенокоса жена с вид на професионалистка се появи отвътре, като оправяше косата си и наместваше яркорозовото си бюстие. Точно зад гърба ѝ вървеше... *Фюри?*

Да, със сигурност беше той. Прибираше ризата в панталоните си. Двамата не си размениха нито дума. Жената пое наляво и започна разговор с група мъже, а братът продължи направо, сякаш се канеше да си тръгва.

Фюри вдигна поглед и срещна този на Джон. След неловък момент воинът вдигна ръка за поздрав, после забърза към един страничен изход и изчезна навън. Джон отпи още бира напълно смаян. Беше повече от сигурен, че жената не е била в банята, за да му изтърка гърба.

— А това е Джон.

Джон обърна глава. Блей и Куин бяха попаднали на съкровище. И трите жени бяха много красиви и почти голи. Куин посочи към всяка от тях.

— Това са Бриана, Сиси и Лиз. Момичета, това е Джон. Той използва езика на жестовите и затова аз ще превеждам.

Джон допи бирата на Блей. Чувстваше се като идиот, защото бариерата в общуването отново беше напомнила за грозното си съществуване. Точно се чудеше как да каже, че ще си тръгва, когато едно от момичетата седна до него и му блокира пътя.

Една сервитьорка дойде да вземе поръчките и след като се отдалечи, кикотенето и разговорите се възобновиха. Тънките гласове на момичетата се смесваха с плътния на Куин

и по-срамежливия на Блей. Джон беше свел поглед.

— Боже, толкова добре изглеждаш — каза едно от момичетата. — Модел ли си?

Разговорът рязко замря.

Куин почука с кокалчетата на ръката си по масата пред Джон.

— Ей, Джон. Тя говори на теб.

Джон вдигна глава объркано и срещна разноцветните очи на приятеля си. Куин кимна към момичето до Джон и го погледна, сякаш искаше да каже: „Би ли слязъл на земята, приятел?“.

Джон пое дълбоко въздух и погледна вляво от себе си. Момичето се беше втренчило в него с абсолютно възхищение.

— Питам, защото си толкова хубав — каза му тя.

Мили боже, какво да прави?

Лицето му почервения, а тялото му се напрегна. Изписа със знаци на Куин:

— *Ще повикам Фриц да ме вземе. Трябва да вървя.*

Джон скочи от масата, като почти прегази момичето. Нямаше търпение да се прибере у дома.

Когато будилникът на Джейн се включи в пет сутринта, тя трябваше да натисне бутона за повторно звънене. Два пъти. Обикновено беше под душа, още преди да е разбрала, че е станала. Звукът на алармата не толкова я будеше, а по-скоро я изстрелваше от леглото като тостер. Не и днес. Днес тя просто се отпусна на възглавницата и се загледа в тавана.

Боже, сънищата от предишната нощ... Този призрачен любовник, който беше дошъл, за да я обладва. Още го чувстваше върху себе си. Вътре в себе си.

Но стига вече. Колкото повече мислеше за него, толкова повече се усилваше болката в гърдите ѝ, затова тя насочи вниманието си към работата. Което, разбира се, включваше и Манело. Не можеше да повярва, че я беше целунал, но наистина го беше направил. Беше залепил устните си право върху нейните. И тъй като винаги подсъзнателно се беше чудила какво би било, тя не се отдръпна. И той я целуна отново.

Беше добър, което не беше изненада. Изненадата бе в това, че го почувства като нещо нередно. Като че изневеряваше на някого.

Проклетата аларма се включи отново, тя изруга и протегна ръка, за да я изключи. Чувстваше се уморена, въпреки че според нея си беше легнала рано. Поне предполагаше, че е било рано, но не беше съвсем сигурна кога си беше тръгнал Мани. Помнеше, че ѝ помогна да се качи горе и да се настани в леглото, но в главата ѝ цареше такава каша, че не можеше да каже колко часът е било и колко време ѝ е отнело да заспи.

Нямаше значение.

Отметна завивките, отиде в банята и пусна душа. Въздухът започна да се изпълва с пара, тя затвори вратата, съблече тениската си и...

Почувствала влага между бедрата си, Джейн се намръщи. Набързо пресметна и реши, че цикълът ѝ е подранил.

Не беше цикълът ѝ. Беше правила секс.

Хлад замести горещината от душа. О, боже... *Какво беше направила?* Какво беше направила?

Джейн се защура наоколо, въпреки че нямаше къде да отиде. Притисна уста с ръка.

Парата беше разкрила написаното на огледалото: *Обичам те, Джейн.*

Запрепъва се назад, докато не се блъсна във вратата. *По дяволите.* Беше спала с Мани Манело. И не помнеше нищо.

Фюри седеше в кабинета на Рот. Този път на изящно светлосиньо кресло, разположено до камината. Косата му още беше влажна от душа, а в ръка държеше чаша кафе.

Имаше нужда от цигара.

Докато останалите членове на Братството влизаха един след друг, той погледна към Рот и попита:

— Възразяваш ли да запаля?

Кралят поклати глава.

— Ще го приема за услуга към всички. Няма да ни дойде зле днес.

Това беше самата истина. Никой от тях не беше във форма.

Зейдист нервничеше, застанал до библиотеката. Бъч беше ангажиран с компютъра върху коленете си. Рот изглеждаше изтощен от планината документи, лежаща пред него.

Рейдж не го свърташе на едно място — сигурен знак, че не се е бил предната нощ.

А Вишъс... Ви беше най-зле от всички. Стоеше до вратата и се взираше в пространството. Изражението му, хладно и преди, сега беше близо до точката на замръзване. Истинска черна дупка в стаята. По дяволите, изглеждаше още по-мрачен от предната вечер.

Фюри запали и се замисли за Джейн и Ви. Запита се какъв ли е бил сексът между тях. Представяше си, че освен изобилието от физически контакт, бяха имали и прекрасни моменти на душевно единение.

Да, нищо подобно на това, което му се беше случило в тоалетната. С онази проститутка.

Прекара свободната си ръка през косата. Оставаш ли девствен, ако си бил в жена, но не си свършил? Не беше сигурен. При всички случаи нямаше намерение да пита никого. Беше прекалено противно.

Надяваше се, че като бъде с някоя, това ще му помогне да продължи напред, но не стана така. Почувства се още по-блокиран. Особено след като първото, което направи, когато се върна в имението, беше да се замисли за Бела. Молеше се да не го хване, че се връща покрит с миризмата на човешката жена.

Явно трябваше да предприеме нещо друго, за да се дистанцира от нея.

Може би беше нужна именно дистанция. Вероятно трябваше да се изнесе от къщата.

— Да започваме — обади се Рот и откри събранието. В бърза последователност обсъдиха няколко въпроса, засягащи *глицерата*, после Рейдж, Бъч и Зи докладваха за събития откън, които не бяха много. Убийците бяха относително кротки напоследък. Вероятно, защото главният *лесър* беше убит от ченгето преди около две седмици. Това беше типично за тях. Всяка промяна в командването им обикновено водеше до затихване на войната. Но затишието никога не траеше дълго.

Докато Фюри палеше втората си цигара, Рот прочисти гърло.

— Сега... Да обсъдим церемонията на Примейла.

Фюри си дръпна силно, а Ви вдигна подобните си на диаманти очи. Изглеждаше, сякаш бе остарял със сто и петдесет години през последната седмица. Кожата му беше жълтеникава, веждите — смръщени, устните — здраво стиснати. Поначало не беше от най-ведрите същества, но сега изглеждаше като вестител на смъртта.

— Какво за нея? — попита Ви.

— Аз ще присъствам. — Рот погледна към него. — Фюри, ти също ще дойдеш. Ще тръгнем в полунощ, става ли?

Фюри кимна. После застана в очакване, защото изглеждаше, че Ви се кани да каже нещо. Тялото на брата беше напрегнато, погледът му се стрелкаше наоколо, челюстта му се движеше... но от устата му не излизаше нищо.

Фюри изпусна дим и угаси цигарата в кристалния пепелник. Беше нетърпимо да гледаш как сърцето на Ви кърви. Да знаеш, че страда, и да не можеш да направиш нищо.

— Мили боже — промълви Рот и разтърка очи. — Вървете си. Идете да почивате.

Фюри се намеси.

— Вишъс, ако не беше тази история с Примейла, ти щеше да си с Джейн, нали?

Подобните на диаманти очи на Ви се насочиха към него и се присвиха до цепки.

— Какво общо има това?

— Щеше да си с нея. — Фюри погледна към Рот. — И ти би му позволил, нали? Знаем, че тя е човек, но ти допусна Мери.

Ви го срязва с глас, остър като погледа му, все едно не можеше да повярва, че Фюри е така безразсъден.

— Няма как да се получи. Затова го забрави.

— Но... има как.

Очите на Ви заблестяха заплашително.

— Не се обиждай, но съм на ръба. Да замълчиш, би било нещо *наистина* добро за теб в момента.

Рейдж се приближи към Ви едва забележимо, а Зейдист застана до Фюри.

Рот се изправи на крака.

— Да прекратим приказките на тази тема.

— Не, изслушайте ме. — Фюри стана от креслото. — Скрайб Върджин иска мъж от Братството, нали така? Нужен ѝ е за продължаване на расата, нали? Защо трябва да си ти?

— Кой друг, по дяволите? — изръмжа Ви и зае застрашителна поза.

— Защо не... аз?

В последвалата тишина и граната да беше избухнала под бюрото на Рот, никой не би забелязал. Братята се втреничиха във Фюри, сякаш му бяха поникнали рога.

— Защо да не бъда аз? На нея ѝ е нужно само ДНК. Всеки член на Братството би трябвало да е способен да изпълни ролята. От древен род съм. Кръвта ми е добра. Защо да не мога?

Зейдист въздъхна.

— Мили боже.

— *Няма* причина аз да не мога да бъда Примейл.

Агресивността на Ви започна да го напуска и лицето му придоби изражение, сякаш бе ударен в гръб с тиган по главата.

— Защо би направил такова нещо?

— Ти си ми брат. Ако мога да поправам нещо нередно, защо не? Няма жена, която да желая. — Гърлото му се стегна и той го потърка. — Ти си син на Скрайб Върджин. Можеш да ѝ предложиш размяната. Ако някой друг го направи, вероятно би го убила, но не и теб. — Той отпусна ръката си. — Увери я, че аз ще бъда дори по-подходящ, защото не съм обвързан с никоя.

Ви не откъсваше очи от лицето на Фюри.

— Не е редно.

— Нищо в цялата история не е редно. Но това е без значение. — Фюри погледна към изящното френско бюро и очите му срещнаха тези на краля. — Рот, ти какво ще кажеш?

— Мамка му — гласеше отговорът.

— На място казано, но не е отговор на въпроса ми.

Гласът на Рот беше тих. Наистина тих.

— Не говориш сериозно.

— Имам да наваксам за няколко века въздържание. Какъв по-добър начин от това? — Беше предвидено да прозвучи като шега, но никой не се засмя. — Хайде, кой друг може да го направи? Всички сте обвързани. Единствената друга възможност е Джон Матю, защото във вените му тече кръвта на Дариъс, но Джон не е член на Братството и кой знае дали някога ще бъде.

— Не. — Зейдист поклати глава. — Не... Това ще те убие.

— Да, възможно е да правя секс до смърт. Но с изключение на това, всичко ще е наред.

— Няма да имаш свой живот, ако го направиш.

— Разбира се, че ще имам. — Фюри знаеше накъде клони Зи и по тази причина насочи вниманието си обратно към Рот. — Ще позволиш на Ви да бъде с Джейн, нали? Ако го направя, ще ги оставиш да бъдат заедно.

Това, разбира се, не беше редно. Не се даваха заповеди на крал — и по традиция, и по закон. А също и защото той би ти сритал задника така, че да прелетиш през целия щат Ню Йорк. Но в момента Фюри никак не го бе грижа за протокола.

Рот пъхна ръката си зад очилата и отново направи ритуала с потъркването на очите. После изпусна дълга въздишка.

— Ако някой може да се справи с рисковете, присъщи на връзката с човек, това е Ви. Така че... да, ще позволя.

— Значи ще ми позволиш да го заместя. А той ще отиде при Скрайб Върджин.

Часовникът в ъгъла на кабинета заби с ритмични удари, подобно на сърце. Когато те спряха, всички погледнаха към Рот. След миг кралят заяви:

— Така да бъде.

Зейдист изруга. Бъч подсвири тихо. Рейдж ухапа една близалка.

— Добре тогава — заключи Фюри.

Мили боже, какво направих!

Очевидно всички си мислеха същото, защото никой не помръдна, нито обели дума.

Вишъс беше този, който наруши мълчанието... Изведнъж се втурна към него. Фюри не разбра какво му се случва. В една секунда се канеше да запали нова цигара, а в следващата Ви го обгръщаше с масивните си ръце, оставяйки го без дъх.

— Благодаря ти — заговори Ви пресипнало. — Благодаря ти. Дори тя да не те допусне, пак ти благодаря, братко.

— Избягваш ме, Джейн.

Джейн вдигна поглед от компютъра си. Манело се беше настанил пред бюрото ѝ, с ръце, поставени на кръста. Присвитите му очи даваха да се разбере, че няма намерение да ходи никъде. Кабинетът ѝ беше с приличен размер, но присъствието му го караше да изглежда миниатюрен.

— Не те избягвам. Опитвам се да наваксам отсъствието си през уикенда.

— Глупости. — Той скръсти ръце пред гърдите си. — Почти четири следобед е. Обикновено досега бихме се хранили заедно поне два пъти. Какво има?

Тя се облегна на стола си. Лъжите никога не ѝ се бяха удавали особено, но се канеше да развие това умение.

— Още се чувствам зле, Манело, а и съм затънала до гуша в работа. — Нищо от това не беше лъжа. Но го каза само за да прикрие онова, което премълчаваше.

Последва дълга пауза.

— Заради снощи ли е?

Тя примигна и се предаде.

— Чуй ме, Мани... Съжалявам. Не можем да го правим отново. Мисля, че си чудесен. Наистина го мисля. Но аз съм...

Спря по средата на изречението. Почувства необходимост да каже, че е влюбена в друг, но това беше абсурдно. Нямахте друг.

— Заради службата ли е? — попита той.

Не, просто нямаше *усещането*, че е редно.

— Знаеш, че не е добра идея, дори да го пазим в тайна.

— Ами ако напуснеш? Тогава какво?

Тя поклати глава.

— Не. Аз просто... не мога. Снощи не трябваше да спя с теб.

Веждите му подскочиха.

— Моля?

— Не мисля, че...

— Я почакай. Откъде ти хрумна, че сме спали заедно?

— Реших, че сме...

— Целунах те. Беше неловко и си тръгнах. Нямахте секс. Какво те кара да мислиш, че е имало?

Мили боже. Джейн размаха трепереща ръка.

— Сънища, предполагам. Наистина реалистични сънища. Ще ме извиниш ли?

— Джейн, какво става? — Той заобиколи бюрото. — Изглеждаш ужасена от нещо.

Тя погледна нагоре към него със съзнанието, че в очите ѝ се чете неистов страх, но не можеше да го скрие.

— Мисля, че губя разсъдъка си. Говоря сериозно, Мани. Става дума за шизофрения. Халюцинации, изкривена действителност, загуба на паметта.

Само дето сексуалното ѝ изживяване от предната нощ не беше плод на фантазиите ѝ. Или пък беше?

Мани се наведе и положи ръце на раменете ѝ. С тих глас каза:

— Ще се погрижим за това.

— Страх ме е.

Мани пое ръцете ѝ, дръпна я, за да я изправи на крака, и я притисна здраво до себе си.

— Ще бъда до теб.

Тя отвърна на прегръдката му и отговори:

— Няма как да не те обича човек, Манело. Наистина е така.

— Знам.

Тя се засмя леко и задавеният звук потъна в извивката на врата му.

— Толкова си самонадеян.

— По-скоро точен.

Той се отдръпна назад и положи длан на бузата ѝ. Дълбоките му кафяви очи бяха много сериозни.

— Това, че трябва да го кажа, ме съсипва, но не те искам в операционната, Джейн. Не и в това състояние.

Първата ѝ реакция беше да се противопостави, но после въздъхна.

— Какво ще кажем на останалите?

— Зависи колко дълго ще продължи. Засега имаш грип. — Той пхна един кичур от косата ѝ зад ухото. — Ето какъв е планът. Ще се срещнеш с мой приятел, психиатър. Той работи в Калифорния. Никой няма да научи. Ще му се обадя веднага. Ще ти запиша час за скенер. Ще го направим в извън работно време в частна лаборатория. Никой няма да разбере.

Когато Манело се обърна, за да си тръгне, видя в очите му огромна мъка. Докато обмисляше ситуацията, в главата ѝ изникна странен спомен.

Преди три или четири зими една вечер си беше тръгнала късно от болницата. Чувстваше се неспокойна. Нещо, някакъв вътрешен инстинкт ѝ подсказваше да остане да спи на канапето в кабинета си, но тя го отдаде на лошото време. Благодарение на студения силен дъжд, валил с часове, Колдуел се беше превърнал в ледена пързалка. Защо на някого би му се искало да излезе навън в такова време?

Неприятното усещане не я напускаше. По целия път до паркинга тя се бореше срещу гласа в главата си и накрая, когато пхна ключа, за да запали колата, получи видение. Толкова ясно, все едно вече се бе случило и бе оставило спомен в съзнанието ѝ. Видя как ръцете ѝ стискат здраво волана, докато светлините от нечий фарове пронизваха предното ѝ стъкло. Почувства острата болка при удара, въртенето на колата и паренето в дробовете, предизвикано от писъка ѝ.

Стресната, но твърдо решена, тя потегли бавно под ледения дъжд. Караше внимателно. Гледаше на всяка друга кола като на потенциален враг. Ако можеше, би използвала тротоара вместо улицата.

На половината път до вкъщи спря на един светофар и се помоли никой да не я удари.

Сякаш беше предопределено. Една кола, движеща се отзад, изгуби контрол и се плъзна към нея. Тя се вкопчи във волана, погледна в огледалото за обратно виждане... и започна да наблюдава приближаващите се фарове.

Колата не я удари.

След като се убеди, че никой не е пострадал, Джейн се присмя на себе си, пое дълбоко въздух и подкара към дома си. Докато пътуваше, се замисли как съзнанието прави прибързани заключения въз основа на влияния от външната среда. Как страховете могат да бъдат сбъркани с някакъв вид способност да предсказваме. Как информацията за лоши

пътни условия може да доведе до...

Един камион я удари челно на около пет километра от дома ѝ. Докато завиваше, тя видя фаровете в своето платно и единствената ѝ мисъл беше, че в крайна сметка е била права. Резултатът за нея беше счупена ключица и размазана кола. Водопроводчикът и камионът му бяха добре, но тя трябваше да остане извън операционната със седмици.

Докато гледаше как Манело напуска офиса ѝ, тя знаеше какво ще се случи. Виждаше го така ясно, както беше видяла катастрофата. Неизменно като цвета на очите. Неоспоримо като хода на времето. И невъзможно да бъде спряно, както онзи камион, пързаящ се по леда.

— С кариерата ми е свършено — прошепна глухо. — Дотук бях.

Вишъс, коленичил до леглото си, сложи огърлица от черни перли около врата си и затвори очи. Докато се опитваше да достигне Другата страна чрез съзнанието си, той целенасочено мислеше за Джейн. Нека Скрайб Върджин научеше защо е всичко това.

Отне известно време да получи разрешение от майка си, но в следващия момент вече пътуваше през антимаateria, за да приеме форма в белия двор.

Скрайб Върджин стоеше пред дървото с птичките и една от тях, оранжева сипка, беше в ръката ѝ. Качулката на черната ѝ роба беше свалена и Ви видя призрачното ѝ лице. Беше смаян от обожанието, с което тя наблюдаваше малкото създание върху искрящата си ръка. Каква любов, помисли си той.

Никога не би допуснал, че е способна на това.

Тя заговори първа.

— Разбира се, че обичам птиците си. Те са моята утеха, когато съм тревожна, най-голямата ми радост, когато съм щастлива. Нежният звън на песните им повдига настроението ми както нищо друго. — Тя погледна през рамо. — Заради човешката лекарка е, нали?

— Да — отговори той и се стегна.

По дяволите. Беше мълчалива. Очакваше гнева ѝ. Беше се подготвил за битка. А вместо това? Нищо освен спокойствие. Затишие пред буря.

Скрайб Върджин духна към птичката, а тя отвърна с чуруликане и разпери широко малките си криле.

— Да смятам ли, че ако отхвърля заместника ти, няма да продължиш с церемонията?

Имаше чувството, че умира, когато отговори:

— Дадох дума и ще го направя.

— Наистина ли? Изненадваш ме.

Скрайб Върджин остави птичката обратно на мястото ѝ и подсвирна, докато го правеше. Той предположи, че ако звукът можеше да бъде преведен, би означавал нещо като: *Обичам те.* Птичката отвърна.

— Тези птици — заговори майка му със странен, сдържан глас — са единствената ми радост. Знаеш ли защо?

— Не.

— Не молят за нищо, а дават много.

Тя се обърна към него и изрече с плътния си глас:

— Това е денят на рождението ти, Вишъс, син на Блъдлетър. Правилно си избрал

момента.

Не точно. Боже, беше забравил кой ден е.

— И тъй като преди триста и три години аз те родих на този свят, се чувствам в подходящо настроение да ти направя услугата, за която молиш, както и да задоволя онази твоя молба, която остана неизказана, въпреки че е очевидна като пълна луна на ясно небе.

Очите на Ви заблестяха. Надеждата, опасна емоция дори в добри времена, пламна в гърдите му и запали пламъче топлина. Птичките чуруликаха весело, сякаш предвкусуваха неговото щастие.

— Вишъс, син на Блъдлетър, ще ти дам двете неща, които желаяш най-много. Ще позволя Фюри да те замести в церемонията. Той ще бъде чудесен Примейл. Мил и нежен с Избраниците и в същото време предлага добра кръв за поколенията.

Ви затвори очи. Заля го такава мощна вълна на облекчение, че залитна.

— Благодаря — прошепна и осъзна, че думите му са отправени по-скоро към променилата се негова съдба, отколкото към нея, въпреки че тя беше тази, която я командваше.

— Благодарността ти е уместна. — Гласът на майка му беше напълно равен. — Също така е любопитна за мен, но подаръците са като красотата, нали? Те са във взора на получателя, не в ръката на онзи, който ги дава. Вече научих това.

Ви погледна към нея в опит да се овладее.

— Той ще иска да се бие. Брат ми. Ще иска да се бие и да живее в Далечната страна. — Нямаше начин Фюри да съществува, без да вижда Бела.

— Ще позволя. Поне докато редиците на Братството увеличат броя си.

Скрайб Върджин повдигна искрящите си ръце към качулката и покри лицето си. После без нито звук се понесе над мраморния под към малка бяла врата, за която той винаги беше подозирал, че е входът към личните ѝ покои.

— Ако не е неуважително — извика той, — каква е втората услуга?

Тя спря на прага. Без да обръща лице към него, каза:

— Отричам те като мой син. Ти си свободен от мен и аз от теб. Сбогом, боецо.

Тя влезе и затвори, после заключи. В отсъствието ѝ птиците замлъкнаха, сякаш тя беше тази, която ги вдъхновяваше за песен.

Ви стоеше в двора и слушаше тихия ромон на водата в шадравана.

Беше имал майка за шест дни.

Не можеше да каже, че му липсва. Нито че е благодарен, задето му върна живота. В крайна сметка тя беше тази, която се опита да му отнеме всичко.

Материализира се обратно в имението, за да докладва за случилото се. Хрумна му, че дори майка му да беше казала не, пак би избрал Джейн пред нея. Без оглед на цената.

И Скрайб Върджин го бе знаела през цялото време. Това беше причината да се откаже от него.

Нямаше значение. Интересуваше го единствено да се добере до Джейн. Нещата се развиваха добре, но това още не значеше нищо. Тя пак можеше да каже не. Можеше да предпочете живота, който познаваше, пред опасно полусъществуване с вампир.

Но, по дяволите, искаше тя да избере него.

Ви прие форма в спалнята си и се замисли за случилото се с Джейн предната нощ. Изведнъж му хрумна, че беше направил нещо непростимо. Беше свършил в нея. Не разсъждаваше ясно и беше оставил част от себе си. Сигурно тя вече полудяваше.

Той беше такъв мръсник. Безмозъчен, себичен мръсник.
Наистина ли си въобразяваше, че има какво да ѝ предложи?

След падането на нощта Фюри извади белите копринени дрехи, предназначени за церемонията на Примейла. Не ги чувстваше върху кожата си и причината не беше фината тъкан, от която бяха изработени. Не беше спрял да пуши през последните два часа и беше абсолютно вцепенен.

Но не беше чак толкова зле, че когато се почука на вратата, да не се досети кой е.

— Влез — каза, без да се обръща, застанал пред огледалото. — И защо си станала от леглото?

Бела се засмя. Или може би изплака.

— Един час на ден, не помниш ли? Имам още петдесет и две минути.

Той взе златния медальон на Примейла и го сложи на врата си. Усети тежестта му на гърдите си, сякаш някой го беше притиснал с длан. Силно.

— Сигурен ли си? — попита тя меко.

— Да.

— Предполагам, че Зи ще дойде с теб.

— Той ми е свидетел. — Фюри загаси ръчно свитата си цигара. Взе нова и я запали.

— Кога ще се върнеш?

Той поклати глава и изпусна дим.

— Примейлът живее от Другата страна.

— Не и Вишъс.

— Специална уговорка. Ще продължа да се бия, но предпочитам да остана там.

Тя въздъхна, а той се загледа в отражението си в старинното огледало. Косата му беше влажна и със заплетени краища. Взе четка и започна да я реши.

— Фюри, какво правиш? Не може да отидеш плешив на церемонията. *Спри*. Сваляш си косата от скалпа! — Тя се приближи зад него, взе четката от ръката му и посочи към едно кресло до прозореца. — Седни. Нека аз го направя.

— Не, благодаря. Аз мога...

— Прекалено си жесток със себе си. Хайде, седни. — Тя го побутна наляво. — Позволи ми да го направя.

Без особено добра причина и по много недобри такива той отиде и седна, скръсти ръце пред гърдите си и се напрегна. Бела започна първо от краищата на буйната му грива, после продължи към основата и бавно разреса цялата му коса. Свободната ѝ ръка следваше четката и пригладваше. Звукът от преминаването на четката по главата му, докосванията ѝ по челото му и ароматът ѝ в ноздрите му носеха сладко-горчива наслада и го направиха незащитен.

Сълзи започнаха да напират зад миглите му. Струваше му се толкова жестоко, че я бе срещнал, че бе видял това, което желаше, но никога не би могъл да притежава. Въпреки че пасваше идеално. Винаги беше водил живот без контрол върху нещата около себе си. Първо бе прекарал десетилетия в издирване на близка си с чувството, че Зейдист е жив, а той е неспособен да му помогне. Спаси брат си само за да открие, че той все така си остава недостижим за него. В продължение на цял век след бягството им от господарката на Зи живя в нов ад — постоянно очакване кога брат му ще си изгуби ума. Намесваше се, когато това се случваше, и живееше с тревогата кога ще последва ново действие от драмата.

После се появи Бела и те двамата се влюбиха в нея.

Бела беше старото изтезание в нова форма. Неговата съдба бе да копнее за недостижимото, да бъде отвън и да гледа какво се случва вътре, да вижда огъня, но да не може да го достигне, за да се стопли.

— Ще се върнеш ли някога? — попита тя.

— Не знам.

Четката спря да се движи.

— Може да я харесаш.

— Може. Не спирай още. Моля те... Не още.

Фюри потърка очите си, а четката отново се задвижи през косата му. Този притихнал миг беше тяхното сбогуване и тя го знаеше. Тя също плачеше. Долавяше свежия дъждовен аромат на сълзите ѝ.

Но тя не плачеше по същата причина като него. Плачеше, защото жалеше за него и бъдещето му, а не защото го обичаше. Сърцето ѝ се късаше при мисълта, че вече никога няма да го види. Да, щеше да ѝ липсва. Със сигурност щеше да се тревожи за него. Но нямаше да копнее за него. Никога не бе го изпитвала.

И всичко това трябваше да му позволи да разкъса оковите си, да прекрати тази своя лигава роля, но не му бе по силите. Тъгата му преливаше и заплашваше да го удави.

Щеше да вижда Зейдист от Другата страна, разбира се. Но нея... Не можеше да си представи, че тя би дошла да го види. А и не би било редно. В ролята му на Примейл не би изглеждало правилно да има лични срещи с друга жена, дори тя да е *шеланът* на неговия брат. Примейлът даваше обет за вяност в дела, помисли и поведение пред своите Избраници.

После изведнъж му хрумна за бебето. Никога нямаше да види детето на Бела и Зи. Освен може би на снимки.

Четката премина през косата му и докосна тила му. Той затвори очи и се остави на ритъма ѝ.

— Искам да се влюбиш — каза тя.

Влюбен съм.

— Така съм добре.

Тя спря да го реши и застана пред него.

— Искам да обичаш някого истински. Не както мислиш, че обичаш мен.

Той се намръщи.

— Не се обиждай, но не можеш да знаеш какво...

— Фюри, в действителност не си влюбен в...

Той се изправи и погледите им се срещнаха.

— Моля те, уважавай ме дотолкова, че да ми позволиш да знам какво чувствам по-добре от теб.

— Никога не си бил с жена.

— Снощи бях.

Това я накара да замълчи за кратко. После каза:

— Не и в клуба. Моля те, не в клуба...

— В една от тоалетните в дъното. Беше хубаво. Но пък тя беше професионалистка. — Започваше да се държи като гадняр.

— Фюри... не.

— Може ли да ми върнеш четката? Мисля, че косата ми вече изглежда добре.

— Фюри...

— Четката, моля.

След миг, който сякаш продължи цяла вечност, тя му я подаде. Когато той я взе, дървената дръжка ги свързваше за части от секундата, после тя отдръпна ръка.

— Заслужаваш нещо по-добро от това — прошепна. — Ти си по-добър.

— Не, не съм. — Трябваше да се махне от измъченото ѝ изражение. — Не позволявай на съжалението ти към мен да ми изгражда образа на принц, Бела.

— Цялото това поведение е саморазрушително.

— Не точно. — Той отиде до бюрото, взе цигарата си и дръпна от нея. — Искam го.

— Наистина ли? Затова ли цял ден пушиш червен дим? Цялата къща мирише.

— Пуша, защото съм пристрастен. Az съм безволев наркоман, Бела. Който снощи беше с уличница на обществено място. Трябва да ме съдиш, а не да ме съжالياваш.

Тя поклати глава.

— Не се опитвай да си създадеш грозен образ пред мен. Няма да се получи. Ти си достоен мъж...

— Дяволите да го вземат...

— ... който е пожертвал много заради своите братя. Може би прекалено много.

— Бела, спри.

— Мъж, който загуби крака си, за да спаси близнака си. Който се бие смело заради расата си. Който се отказва от бъдещето си заради щастието на свой брат. Трудно би могъл да си по-възвишен. — Взорът ѝ беше твърд като стомана, когато погледна към него. — Не ми казвай кой си. Виждам те по-ясно, отколкото ти самият се виждаш.

Той закрачи из стаята, докато отново не се озова пред огледалото. Надяваше се от Другата страна да нямат огледала. Мразеше отражението си. Винаги го беше мразил.

— Фюри...

— Върви си — произнесе той дрезгаво. — Моля те да си идеш. — Тя не помръдна и той се обърна към нея. — Не ме карай да рухвам пред теб. Точно сега имам нужда от гордостта си. Тя е единственото, което ме крепи на крака.

Бела притисна уста с ръка и примигна бързо. После се стегна и заговори на Древния език:

— *Бъди щастлив, Фюри, син на Агъни. Нека краката ти да вървят по равен път и мракът да се спуска нежно над раменете ти.*

Той се поклони.

— *Също и ти, Бела, обичана на моя роден брат, Зейдист.*

Когато вратата се затвори зад гърба ѝ, Фюри седна на леглото и сложи цигарата между устните си. Огледа стаята, която обитаваше, откакто Братството се беше нанесло в имението, и осъзна, че това не беше дом за него. Беше просто стая за гости. Луксозна и анонимна стая за гости. Четири стени, покрити с хубави маслени платна, красив килим и завеси, пищни като бална рокля.

Щеше да е хубаво да има дом.

Никога не беше имал такъв. След като Зейдист беше отвлечен като дете, неговата *мамен* се беше затворила в подземие, а баща му тръгна да търси бавачката, отвела Зи. Докато растеше, Фюри живееше сред движещи се живи сенки. Всички, дори *догени*, сякаш съществуваха на автопилот. Нямахме смях. Нямахме радост. Нито честване на празници.

Нямахме и прегръдки.

Фюри се научи да бъде тих и да не се пречка никому на пътя. Поне това можеше да стори като мил жест. Той беше копие на нещо изгубено. Постоянно напомняне за нещастие, от което никой не можеше да се отърси. Започна да носи шапки, за да крие лицето си. Докато се движеше, тътреше крака и се прегърбваше, за да бъде по-малък, по-незабележим.

Веднага щом премина преобразяването, тръгна да търси близнака си. Никой не го изпрати. Нямаше сбогуване. Изчезването на Зейдист беше изразходвало способността на членовете на домакинството да чувстват липсата на някого. Нищо не беше останало за Фюри.

Кое то всъщност беше добре. Улесни го много.

Около десет години по-късно научи от далечен братовчед, че майка му е умряла в съня си. Веднага се прибра у дома, но погребението беше минало без него. Баща му загина в битка около осем години след това. Този път Фюри успя да се прибере за погребението и прекара последната си нощ в семейния дом. После къщата беше продадена, *догените* освободени и сякаш родителите му никога не бяха съществували.

Липсата на корени не беше нещо ново за него. Чувстваше се така от мига, когато беше получил някакво самосъзнание като дете. Винаги се беше скитал и Другата страна не можеше да му предложи стабилност. Не можеше да създаде дом без близнака си. Или без братята си. Или без...

Спря се. Отказваше да мисли повече за Бела.

Изправи се и почувства протезата под тежестта на тялото си. Поразсъждава над иронията на номад като него да му липсва крайник.

Загаси цигарата, пъкна няколко други в джоба си и почти беше излязъл, когато спря и се обърна. С четири големи крачки се озова в дрешника си. Изщрака ключалка и се отвори метална врата. Протегна ръце и извади черен кинжал.

Положи длан върху оръжието. Почувства идеалния баланс и прецизността на дръжката, подходяща само за неговата ръка. Вишъс го беше изработил за него. Преди колко време? Седемдесет и пет години. Да, това лято щяха да се навършат седемдесет и пет години от присъединяването му към Братството.

Разгледа острието на светло. Седемдесет и пет години в преследване на *лесъри*, а по него нямаше нито драскотина. Извади друг кинжал, който беше използвал. Същата изработка. Ви наистина беше виртуоз.

Огледа всички оръжия, чувствайки тежестта им в ръцете си, и си представи Вишъс, застанал на прага на спалнята му по-рано, дошъл да съобщи, че Скрайб Върджин ще позволи размяната. В очите на брат му, който винаги имаше ледено изражение, се виждаше живот. Живот и надежда, а също и цел, към която да се стреми.

Фюри пъкна един от кинжалите в сатенения колан, опасващ кръста му, и върна останалите в сейфа. После се запъти към вратата с изправен гръб. Любовта си струваше жертвите, помисли, докато напускаше стаята си. Дори да не е твоята любов.

В този момент Ви се материализира в далечния край на улицата пред жилището на Джейн. Вътре не светеше и той се изкушаваше да влезе, но остана скрит в сенките.

В главата му цареше истински хаос. Чувстваше се виновен заради Фюри. Страхуваше се от отговора на Джейн. Тревожеше се какво ще е бъдещето му с човешко същество. Беше загрижен дори за горката Избраница, която нямаше друг избор, освен да изпълнява

задълженията си, докато е жива.

Погледна часовника си. Осем часът. Предположи, че Джейн скоро ще се прибере.

Вратата на гаража, съседен на този на Джейн, се раздвижи и се отвори със стържещ звук. Отвътре се появи адски безличен миниван. Спирачките му изскърцаха леко, когато ги натисна. После шофьорът включи на скорост и потегли.

Ви се намръщи. Инстинктите му се изостриха без определена причина. Подуши въздуха, но беше от подветрената страна на превозното средство и не усети нищо.

Страхотно. На всичко отгоре го гонеше и параноя, която в комбинация с тревожността му и нарцистичното поведение напоследък означаваше, че тази вечер бяха налице всички признаци на умствено разстройство.

Отново погледна часовника от нямане какво да прави. Две минути по-късно.

Страхотно.

Почувства облекчение, когато мобилният му телефон звънна, защото щеше да убие малко време.

— Радвам се, че си ти, ченге.

Гласът на Бъч беше някак несвойствен.

— Пред дома й ли си?

— Да, но тя не е тук. Ти какво правиш?

— Нещо става с компютрите ти.

— Какво точно?

— Проследяващият софтуер, който инсталира на компютъра в болницата, се е задействал. Някой е влязъл във файла с медицинското досие на Майкъл Клосник.

— Няма нищо страшно.

— Направил го е шефът на хирургията. Манело.

Мразеше звученето на това име.

— И?

— Претърси собствения си компютър за снимки на сърцето ти. Без съмнение издирваше файла, който Фюри унищожи, докато ние те извеждахме.

— Интересно. — Ви се почуди какво ли е привлякло вниманието му. Може би изпринтирано копие с дата и час? Дори да нямаше означение на пациента, този Манело беше достатъчно умен да проследи пътя му до операционната и да разбере кой е лежал на масата на Джейн. До известна степен това не беше голям проблем, защото в медицинското досие се казваше, че Майкъл Клосник е изписан на сутринта след операцията, но все пак...

— Мисля, че трябва да посетим добрия чичо доктор.

— Предполагам, ще е по-добре друг да се заеме. Защо не оставиш на мен?

— Защото ти не можеш да триеш спомени.

Последва пауза.

— Майната ти, но си прав.

— В момента на линия ли е?

— Да, в офиса си е.

Тези неща не бяха лесни на публични места дори и след работно време, но само Бог знаеше до какво още може да се добере лекарят.

По дяволите, помисли Ви. Ето какво можеше да предложи на Джейн — тайни, лъжи, опасности. Той беше един себичен мръсник и по-лошо — съсипваше живота на Фюри, за да има шанса да съсипе и нейния.

По улицата зави кола и когато попадна под светлината, той видя, че е нейното ауди.

— Мамка му — каза.

— Тя ли се прибира?

— Аз ще се погрижа за Манело. По-късно.

Затвори телефона, без да е сигурен, че може да й причини всичко това. Ако си тръгнеше сега, би имал достатъчно време да стигне до Другата страна преди Фюри и да положи клетва като Примейл.

По дяволите.

Джейн влезе на заден ход в гаража, паркира аудито си и остана да седи вътре, без да изгаси двигателя. На седалката до нея лежаха резултатите от прегледа със скенера, които беше направила тайно с Манело. Всичко беше чисто. Нямаше следи от тумор или аневризъм. Нито пък нещо друго.

Трябваше да се чувства облекчена, но липсата на обяснение я тревожеше, защото мисловният ѝ процес си оставаше бавен и тромав. Сякаш нервните ѝ пътища се сблъскаха с някакво препятствие в главата ѝ. Гърдите също продължаваха да я болят.

Мъж пристъпи към светлината на фаровете ѝ... Огромен мъж с тъмна коса и козя брадичка, облечен в кожени дрехи. Всичко около него беше размазано, все едно бе излязъл от мъгла.

Джейн мигом избухна в сълзи.

Този мъж... това видение беше нейната сянка, нещото в съзнанието ѝ, някой, за чието съществуване знаеше, но не можеше да разпознае, някой, за когото скърбеше, без да знае причината. Сега всичко се подреждаше.

В следващия миг в слепоочията я прониза болка, ужасна смазваща тежест.

Но вместо да изпълни цялото ѝ тяло, тя изчезна, отлетя, без да остави дори следа. Различни образи започнаха да изникват в съзнанието ѝ. Как оперира този мъж, после как я отвличат и затварят в една стая с него... Те двамата заедно... Тя... се беше влюбила... и после беше изоставена.

Ви.

Безброй спомени се защураха из съзнанието ѝ, а тя се мъчеше да намери опорна точка в една хлъзгава реалност. Не беше възможно това да се случва. Едва ли той се връщаше при нея.

Вероятно сънуваше.

— Джейн — заговори призракът на нейния любим. О, боже... Гласът му беше същият — дълбок и прекрасен и галеше слуха ѝ като коприна. — Джейн...

Спирането на двигателя отне няколко мига, изгаси фаровете и излезе от аудито.

Усети хладния въздух върху лицето си, а сърцето ѝ подскочи.

— Истински ли си?

— Да.

— Откъде да съм сигурна? — Гласът ѝ стана дрезгав и тя докосна слепоочията си. — Вече нищо не знам. Не мога... да разсъждавам правилно.

— Джейн... — Той въздъхна. — Съжалявам.

— Нещо в главата ми не е наред.

— Вината е моя. Всичко е по моя вина.

Напрежението и тъгата, изписани по гордото му лице, проникнаха през объркването ѝ и ѝ предложиха някаква опора.

Тя пое дълбоко въздух и се замисли за Ръсел Кроу на финала на „Красив ум“. Стегна се и се приближи до това, което, изглежда, беше Ви. Опря два пръста в рамото му.

Беше твърд като скала. И миришеше по същия начин... На подправки. И очите му — тези прекрасни, подобни на диаманти очи — блестяха както винаги.

— Мислех, че си тръгна завинаги — прошепна. — Защо...

В този момент единствената ѝ надежда беше да разбере какво се случва и защо той се е

върнал.

— Няма да се женя.

Дъхът ѝ спря.

— Няма ли?

Той поклати глава.

— Не можах да го направя. Не мога да бъда с никоя друга, освен с теб. Не знам дали ти искаш да си с мен.

Преди през главата ѝ да беше минала каквато и да е съзнателна мисъл, тя скочи и се вкопчи в него, без да я е грижа за разликата във видовете и обстоятелствата. Имаше нужда от него. Останалото бяха подробности, за които щяха да се погрижат по-късно.

— Разбира се, че искам — промълви тя в ухото му. — Обичам те.

От устата му се отрони неясно изръмжаване и ръцете му я притиснаха силно.

Неспособна да диша от здравата му прегръдка, тя си помисли: *Да, той е. И този път не би ме оставил да си тръгна.*

Благодаря. На Бога.

Докато държеше Джейн над земята, Вишъс беше изпълнен с щастие. Беше завършен, хилядократно повече от завършеността на създаване с всички пръсти на ръцете и краката си. Триумфиращ я понесе към апартамента ѝ, като се спря единствено за да затвори гаражната врата.

— Мислех, че полудявам — каза тя, когато той я сложи да седне на кухненския плот.

— Наистина го мислех.

Нали беше обвързан мъж, умираше да е вътре в нея, но потисна първичните си потребности. Трябваше да остави малко време да си поговорят, за бога.

Наистина.

По дяволите. Желаете я.

— Съжалявам, Джейн. Съжалявам, че трябваше да изтрия всичко. Наистина.

Представям си колко объркващо е било за теб. Също и плашещо.

Ръцете ѝ се плъзнаха към лицето му, сякаш още не можеше да приеме, че Ви е реален.

— Как се измъкна от браковете?

— Един от братята отиде на мое място. — Ви затвори очи, докато пръстите ѝ обхождаха страните му, носа, брадичката, слепоочията.

— Наистина ли?

— Фюри, този, за когото ти се погрижи, го направи. Не знам как ще му се отплатя. —

Внезапно обвързаният мъж у него удари в земята предния дял на мозъка му и прегазил всички добри маниери и здрав разум. — Джейн, искам да живееш с мен. Искам те до себе си.

Разцъфналата ѝ усмивка се усети в гласа ѝ.

— Вероятно ще те влудя.

— Не е възможно. — Устните му се разтвориха леко, когато връхчетата на пръстите ѝ пробягаха по долната.

— Може да опитаме.

Той я погледна.

— Сложното е там, че ако останеш с мен, трябва да се откажеш от този свят. Трябва да се откажеш от работата си. Ще трябва... Сделката е един вид: „Всичко или нищо“.

Тя се намръщи.

— Не съм сигурна...

— Знам. Не мога да го искам от теб. Не искам да спиращ да живееш. — И това беше чистата истина. Въпреки чувствата му. — Ще го решим малко по малко. Аз ще идвам при теб или бихме могли да купим друг апартамент. На усамотено място, където да прекарваме заедно. Ще се справим някак. — Той огледа кухнята. — Ще трябва да вкараме малко жици тук. Мястото трябва да е по-сигурно. Охранявано.

— Добре. — С движение на раменете тя се измъкна от палтото си. — Направи каквото е нужно.

Очите му се плъзнаха по нея. Всичко, което можеше да види, бе тялото ѝ — разсъблечено.

— Ви — заговори тя тихо. — Какво гледаш?

— Моята жена.

Тя се засмя меко.

— Имаш нещо наум ли?

— Може би.

— Чудя се какво ли. — От нея се разнесе аромат на възбуда и това усили желанието му да я има пред себе си гола и разтворена.

Взе ръката ѝ и я постави между краката си.

— Познай.

— О... Да... Отново това.

— Винаги.

Той оголи зъбите си, захапа горния край на лекарската ѝ престилка и разкъса тъканта. Сутиенът ѝ беше памучен и бял. И слава богу, с предно закопчаване. Той го откопча, впи устни в едно от зърната ѝ и я свали от плота.

Придвижването им до спалнята беше доста интересно изживяване с многобройни спирания, в края на което тя лежеше гола на леглото. Отне му секунди да се отърве от кожените панталони и ризата си и когато се озова върху нея, устата му беше отворена, а кучешките зъби — удължени.

Тя му се усмихна.

— Жаден ли си?

— Да.

Тя отметна глава грациозно и откри шията си за него. Той проникна в тялото ѝ на две места — между краката ѝ и в шията ѝ. Тя заби късите си нокти в гърба му и го обгърна с бедрата си.

След около два часа сексът беше свършил и той лежеше в тъмното до нея. Заситен и спокоен, започна да пресмята колко е благословен. Нямахше как да не се засмее.

— Какво? — попита тя.

— Каквито и ясновидски способности за бъдещето да съм имал, това не бих го предвидил.

— Не ли?

— Би било прекалено да се надявам на такова нещо. — Той я целуна по слепоочието, затвори очи и си позволи да започне да се унася в дрямка.

Но не беше писано да се случи. Над него премина черна сянка, наруши покоя му и го тласна към страх и паника. Обясни си го с факта, че когато едва не пропуснеш шанса си да

бъдеш с обичания от теб, после е нужно малко време да се успокоиш.

Това тълкуване не свърши работа. Знаеше, че е нещо друго. Нещо прекалено ужасяващо, че да мисли за него. Като бомба в пощенската кутия.

Боеше се, че съдбата още не е приключила с тях двамата.

— Добре ли си? — попита Джейн. — Трепериш.

— Добре съм. — Той се приближи още повече към нея. — Стига ти да си до мен, аз съм добре.

От другата страна Фюри се спусна по склона на амфитеатъра, съпровождан от Зи и Рот. Скрайб Върджин и Директрис чакаха в центъра на сцената, и двете облечени в черно. Директрис не изглеждаше много доволна. С присвити очи и стиснати устни тя държеше здраво медальона, висящ на врата ѝ. Скрайб Върджин беше като затворена книга. Лицето ѝ беше под качулката, но дори да беше открито, Фюри се съмняваше, че би могъл да отгатне какво си мисли.

Той спря пред златния трон, но не седна. А никак не би било зле. Имаше чувството, че плава във въздуха, сякаш не ходеше, а тялото му се носеше. Главата му беше някъде другаде, а не на раменете му. Може да бе заради червения дим, помисли си той. Или пък заради факта, че се свързваше с около четирийсет жени.

Мили. Боже.

— Рот, син на Рот — произнесе Скрайб Върджин. — Доближи се и ме поздрави.

Рот отиде до ръба на сцената и коленичи.

— Ваша святост.

— Имаш въпрос към мен. Задай го сега и го формулирай точно.

— Ако няма да е неуважително, бих помолил Фюри да получи разрешение да участва в битките, както това беше позволено на Вишъс. Имаме нужда от воители.

— Склонна съм да го приема. Ще живее там...

Фюри я прекъсна рязко.

— Не. — Всички се обърнаха към него и той добави: — Ще остана тук. Ще се бия, но ще живея тук. — После се поклони леко, за да се извини за грубостта си. — Ако не е неуважително.

Зейдист отвори уста, а по уплашеното му лице се изписа: „Какви ги дрънкаш?“, но Скрайб Върджин се изсмя леко и това го накара да замълчи.

— Така да бъде. Избраниците ще предпочетат това. Аз също. Сега се изправи, Рот, син на Рот, и да започваме.

Кралят се изправи в пълния си ръст, а Скрайб Върджин повдигна качулката на робата си.

— Фюри, син на Агъни, предлагам ти позицията на Примейл. Съгласен ли си?

— Да.

— Ела на подиума и коленичи пред мен.

Не чувстваше краката си, докато вървеше и изкачваше няколкото стъпала. Не почувства и допира на мрамора, когато коленичи пред Скрайб Върджин. Когато ръката ѝ се озова на главата му, не потрепна, дори не мигна. Чувстваше се като пътник в нечия кола, подвластен на желанието на шофьора по отношение на скорост и посока. Да се оставиш на течението, беше най-добрата реакция.

Странно, защото той сам беше избрал това. Беше се предложил.

Само Господ знаеше къде щеше да го отведе това решение.

Думите, изричани от Скрайб Върджин, звучаха на Древния език, но той не можеше да се съсредоточи върху смисъла им.

— Изправи се и вдигни очи — завърши Скрайб Върджин. — Срещни се със своите спътници, чийто господар ще бъдеш, чиито тела ще владееш и задоволяваш.

Когато стана на крака, видя, че завесата се разтваря и всички Избраници са наредени

зад нея. Робите им бяха кървавочервени и блестяха като рубини на белия фон. Поклониха се като една.

Мили боже... Беше го направил.

Изведнъж Зи скочи на сцената и го хвана за ръката. Какво ставаше, по дяволите... О, ясно. Беше се килнал на една страна. Вероятно щеше да се строполи на земята. Не би ли било ужасно?

Гласът на Скрайб Върджин прокънтя с цялата ѝ мощ, отразена в него.

— Сторено е. — Призрачната ѝ ръка се повдигна и тя посочи към храм на хълма. — Отпрати се към покоите си и вземи първата сред всички. Направи каквото се очаква от теб като мъж.

Пръстите на Зейдист се впиха в ръката му.

— Мили боже, братко...

— Престани — процеди Фюри. — Всичко ще бъде наред.

Отдели се от близнака си, поклони се на Скрайб Върджин и Рот, заклатушка се надолу по стълбите и тръгна по хълма. Тревата под краката му беше мека. Загадъчната светлина на Другата страна го обгръщаше. Нищо от това не му действаше успокоително. Чувстваше погледите на Избраниците върху гърба си и тяхното желание. Това го смрази въпреки действието на червения дим.

Храмът беше в римски стил. С бели колони и галерия над тях. Главната двойна врата имаше златни дръжки, той натисна дясната и влезе.

Тялото му мигом се напрегна. Опияняващата смесица от жасмин и тамян му подейства съблазняващо и го възбуди. Както и трябваше да стане. Пред него висеше бяла завеса, от чиито дипли струеше светлина. Трепкащо сияние, идващо от стотиците свещи.

Той дръпна завесата настрани. Ужасен от видяното, почти загуби ерекцията си.

Избраницата беше просната на тапицирана мраморна платформа. От тавана се спускаше завеса, която падаше на врата ѝ и скриваше лицето. Краката ѝ бяха разтворени и завързани със сатенени панделки. Също и ръцете. Полупрозрачна тъкан покриваше тялото ѝ.

Принципите на ритуала бяха очевидни. Тя беше жертвеният съд, анонимна представителка на останалите. Той беше носителят на виното. Този, който щеше да изпълни съда. И въпреки че за него беше непостимо, за част от секундата единственото му желание бе да я има.

Моя, помисли си. Това беше безспорно по закон и обичай. Тя му принадлежеше така, както му принадлежаха кинжалите. Беше негова като косата, растяща на главата му. И той искаше да проникне в нея. Да стигне докрай.

Но това нямаше да се случи. Чувството му за благоприличие заглушаваше инстинктите му. Смазваше ги.

Тя беше напълно ужасена. Плачеше тихо и явно се опитваше да прикрие звука, хапейки устната си. Трепереше, сякаш крайниците ѝ бяха метрономи на страха.

— Успокой се — каза той меко.

Тя се разтрепери още по-силно.

Изведнъж гневът се надигна в него. Начинът, по който горката жена му се предоставяше за употреба, бе потресаващ. Като някакво животно. И въпреки че той беше използван по същия начин, поне се бе озовал тук по своя воля. Силно се съмняваше, че това важи за нея, като се имаше предвид, че и двата пъти беше завързана.

Фюри се протегна и дръпна завесата.

Мили боже. Тя не заглушаваше риданията си, хапейки устната си. Устата ѝ беше запушена, а главата ѝ беше прикрепена към леглото с панделка, вързана през челото. Сълзи се стичаха по подпухналото ѝ, зачервено лице. Тя крещеше, въпреки че не можеше да издаде и звук, а очите ѝ бяха изхвъркнали от ужас.

Той махна това, което запушваше устата ѝ.

— Успокой се.

Тя дишаше тежко, очевидно неспособна да заговори, и придържайки се към теорията, че делата са по-красноречиви от думите, той се зае да развърже панделката на челото ѝ и да я разплете от дългата ѝ руса коса.

Когато освободи ръцете ѝ, тя прикри гърдите и слабините си, а той взе завесата, която беше откачил по-рано, и я покри, преди да е развързал краката ѝ. После отстъпи от нея, отиде в другия край на храма и се облегна на стената. Реши, че така тя ще се чувства по-сигурна.

Когато сведе поглед, виждаше само нея. Избраницата имаше бледа кожа и руса коса. Очите ѝ бяха зелени като нефрити. Чертите ѝ бяха фини и му създаваха асоциация с порцеланови кукли. Уханието ѝ напомняше жасмин. Беше прекалено нежна, за да бъде измъчвана така. Прекалено почтена, за да понесе да бъде с непознат.

Боже. Каква бъркотия.

Фюри остана смълчан, с надеждата тя да свикне с присъствието му, докато той решише какво да предприеме по-нататък. Сексът категорично не беше на дневен ред.

Джейн не бе запалена почитателка на „Звукът на музиката“, но се почувства като Джули Андрюз, докато лежеше в леглото и наблюдаваше как Ви си търси дрехите. Когато си влюбен, наистина ти се иска да разпериш ръце и да се въртиш, окъпан от слънчева светлина, с широка щастлива усмивка на лицето. Освен това и тя като актрисата имаше къса руса коса. Но нямаше да стигне чак дотам, че да сложи кожени бричове.

Имаше само един малък проблем.

— Обещай ми, че няма да го нараниш — обърна се тя към Ви, докато той обуваше кожените си панталони. — Обещай, че шефът ми няма да свърши с два счупени крака.

— Няма да му се случи нищо. — Ви облече черната си риза и тя се изопна върху мускулестите му гърди. — Само ще се уверя, че съзнанието му е чисто от спомени и снимката на сърцето ми е унищожена.

— Ще ми кажеш ли как е минало?

Той я погледна изпод вежди и пусна лека дяволита усмивка.

— Нямаш ми доверие що се отнася до твоя Ромео, а?

— Никакво, доколкото те познавам.

— Умна жена. — Ви седна на ръба на леглото, а диамантените му очи още блестяха от секса. — Този хирург трябва много да внимава по отношение на теб.

Хвана голата му ръка, защото знаеше, че той мрази тя да се доближава до другата.

— Мани е наясно за отношението ми към него.

— Така ли?

— Обясних му. Веднага след края на уикенда. Въпреки че не можех да си спомня за теб, ми се струваше нередно.

Ви се наведе и я целуна.

— Ще се върна, щом приключа с него. Така ще можеш да ме погледнеш в очите и да разбереш дали казвам истината. Чуй ме, искам да се погрижа за това място. Ще изпратя Фриц с някои материали, за да мога да монтирам алармена инсталация. Имаш ли резервно дистанционно управление за гаражната врата?

— Да, в кухнята. В чекмеджето под телефона.

— Добре. Ще го взема. — Той прокара пръст по шията ѝ и обходи най-новите следи от ухапване, останали там. — Всяка вечер, когато се прибереш, аз ще съм тук. Всяка сутрин, преди да стане време да се върна в имението, ще бъда тук. Всяка нощ, когато съм свободен, ще бъда тук. Ще открадваме всяка възможна минута на всяко възможно място, а през останалото време ще се свързваме по телефона.

Както става във всяка нормална връзка, помисли си тя и идеята, че нещата имат и прозаична страна, я зарадва. Това ги изваждаше от паранормалната супер схема и ги поставяше на повърхността на действителността. Те бяха две същества, готови да се трудят върху връзката си. А именно това искаме от този, в когото сме влюбени.

— Как е цялото ти име? — измърка тя. — Току-що осъзнах, че те познавам само като Ви.

— Вишъс.

Джейн стисна ръката му.

— Моля?

— Вишъс. Да, знам, че е странно за теб.

— Почакай. Кажу го по букви.

— В-и-ш-ъ-с.

— Мили боже!

— Какво?

Тя се прокашля.

— Много, много отдавна, като че преди цял човешки живот, бях в детската си стая със сестра ми. Между нас имаше дъска Уиджа и задавахме въпроси. — Тя вдигна очи към него. — Ти беше моят отговор.

— На кой въпрос?

— За кого ще се омъжа.

Ви се усмихна бавно, по начина, по който се усмихваш, когато си напълно удовлетворен.

— Искаш ли да се омъжиш за мен?

Тя се засмя.

— Да бе. Ще нахлузя бяла рокля и ще хукна към олтара...

Той изгуби закачливото си изражение.

— Говоря сериозно.

— Боже...

— Предполагам, че това не означава „да“.

Джейн седна в леглото.

— Никога... не съм предполагала, че ще се омъжа.

Той примигна.

— Не точно на такъв отговор се надявах.

— Не, имам предвид, че съм изненадана колко лесно изглежда.

— Лесно?

— Да, това, да ти бъда жена.

Той понечи да се усмихне, но после спря.

— Можем да направим церемонията по моите традиции, но няма да е официално.

— Защото не съм една от вас ли?

— Защото Скрайб Върджин ме мрази от дъното на душата си, така че тя няма да присъства. Но можем да направим всичко останало. — Той се усмихна широко. — Особено издълбаването.

— Издълбаване ли?

— На името ти върху гърба ми. Нямам търпение.

Джейн подсвирна тихичко.

— Аз ли трябва да го направя?

Той се изсмя.

— Не!

— Хайде. Хирург съм. Бива ме с ножовете.

— Братята ще го направят. Всъщност и ти би могла да изпишеш една буква. Това ме възбужда. — Той я целуна. — Определено си мой тип момиче.

— А по мен ще дълбаят ли?

— Разбира се, че не. Прави се с мъжете, та всеки да знае на кого принадлежим.

— Принадлежите?

— Да. Ще бъда на твоите заповеди. Ще ти се подчинявам. Можеш да правиш с мен каквото пожелаеш. Мислиш ли, че ще го понесеш?

— Вече съм го правила, не помниш ли?

Ви притвори очи и простена:

— Да, помня всяка минута. Кога пак ще отидем в пентхауса ми?

— Кажеш кога и съм там. — За следващия път може би щеше да облече нещо от кожа. —

Ще получа ли пръстен?

— Ако искаш, ще ти купя диамант с размерите на главата ти.

— Да, все едно си падам по такава показност. Но как другите ще знаят, че съм омъжена?

Той се наведе към нея и помилва шията ѝ.

— Усещаш ли миризмата ми?

— Да, обожавам я.

Той потърка устни в челюстта ѝ.

— Ароматът ми е по цялото ти тяло. И вътре в теб. Така всички ще знаят кой е твоят мъж. Това е и предупреждение.

— Предупреждение ли? — Тя почувства тялото си отмаляло.

— Към другите мъже. Казва им кой ще ги подгони с кинжала си, ако те докоснат.

Това не би трябвало да ѝ подейства еротично, но така се получи.

— Гледаш на тези неща много сериозно, нали?

— Обвързаните вампири са опасни — измърка в ухото ѝ той. — Убиваме, за да защитим жените си. Така стоят нещата. — Дръпна завивката от нея, откопча панталона си и разтвори краката ѝ с ръце. — Също така маркираме собствеността си. И тъй като няма да те виждам дванайсет часа, по-добре да оставя още малко от себе си върху теб.

Той намести бедрата си между нейните и Джейн изстена. Беше прониквал в нея толкова много пъти, но размерът му още я изненадваше. Дръпна косата ѝ и отметна главата

й назад. Езикът му се озова между устните ѝ и той се задвижи над нея.

Изведнъж спря.

— Ще се свържем тази вечер. Рот ще извърши церемонията. Бъч и Мариса ще са ни свидетели. Искаш ли да го направим и в църква?

Тя нямаше как да не се засмее. И двамата си умираха да командват. За щастие нямаше намерение да спори с него по този въпрос.

— Не държа. Всъщност не вярвам в Бог.

— А трябва.

Тя впи нокти в бедрата му.

— Сега не е моментът за теологични дискусии.

— Трябва да вярваш, Джейн.

— На света не му е нужен още един религиозен фанатик.

Отметна косата ѝ назад. Докато членът му още потрепваше в нея, той каза:

— Не е нужно да си религиозна, за да вярваш.

— Можеш да си живееш щастливо и като атеист, повярвай ми. — Тя вмъкна ръце под ризата му и ги прекара по масивния му гръб. — Мислиш, че сестра ми е в рая и яде любимите си кексчета върху някой облак? Не е така. Тялото ѝ беше погребано преди много години и от нея не е останало много. Виждала съм смъртта. Знам какво се случва, когато си отидем от този свят, и няма бог, който да ни спаси, Вишъс. Не знам коя е Скрайб Върджин, но със сигурност не е бог.

На устните му се прокрадна лека усмивка.

— Ще ми достави удоволствие да ти докажа, че грешиш.

— И как ще го направиш? Ще ме представиш на създателя ни ли?

— Ще те обичам така страстно и толкова дълго, че ще те убедя, че неземна сила е тази, която ни е събрала.

Тя докосна лицето си в опит да си представи бъдещето и изруга.

— Аз ще остареея.

— Също и аз.

— Не така бързо. О, боже, Ви, Аз ще...

Той я целуна.

— Не мисли за това. Между другото... има начин да забавим процеса. Но не съм сигурен, че ще ти допадне.

— Нека помисля... Да, със сигурност ще ми допадне.

— Не знаеш какъв е.

— Не ме интересува. Ако това ще удължи живота ни заедно, съгласна съм и мърша да ям.

Той помръдна в нея и се отдръпна.

— Срецу законите на моята раса е.

— Нещо извратено ли е?

— За твоя вид? Да.

Джейн се досети, преди да е повдигнал китка към устата си. Когато той спря, тя му нареди:

— Направи го.

Той проби кожата си със зъби, после притисна двете дупчици към устните ѝ и...

Мили боже.

Имаше вкус на порто и я замая, сякаш беше изпила десет бутилки. Главата ѝ се завъртя още с първото преглъщане. Но тя не спря. Продължи да пие, защото неговата кръв щеше да им позволи да бъдат заедно. Смъртно долавяше как той продължи тласъците си вътре в нея и ръмжеше сподавено като див звяр.

Сега Ви беше в нея по всички възможни начини. В съзнанието ѝ с думите си. В тялото ѝ с члена си. В устата ѝ с кръвта си и в ноздрите ѝ с аромата си. Тя беше напълно завладяна.

И той се оказа прав. Беше божествено.

Притиснала към гърдите си бялата завеса, Кормия се взираше смаяно в Примейла. Който и да беше той, със сигурност не беше Вишъс, син на Блъдлетър.

Но определено беше воин. Облегнатото му на мраморната стена тяло беше огромно, като на истински гигант, с рамене, широки колкото леглото, на което лежеше тя. Размерите му я ужасяваха... докато не погледна ръцете му. Имаше хубави ръце. С дълги пръсти и широки длани. Силни, но и фини в същото време.

Тези изискани ръце я бяха освободили. И не ѝ бяха сторили нищо лошо.

Но тя продължаваше да очаква той да ѝ се разкрещи. После зачака той да каже нещо. Накрая просто чакаше да я погледне.

Има хубава коса, помисли си тя в тишината. Дълга до раменете и многоцветна, тя се стелеше в отънъци на русо, червено и кестеняво. Какви ли бяха на цвят очите му?

Безмълвието продължаваше.

Не беше сигурна колко бързо тече времето. Дори тук, от Другата страна, времето минаваше. Но откога бяха в тази ситуация? Искаше ѝ се да може да каже нещо. Може би той очакваше точно това.

— Вие не сте този, който... — Гласът ѝ пресекна, когато той вдигна поглед.

Очите му бяха жълти, сияйни, имаха топъл цвят, който ѝ напомняше любимия ѝ камък — цитрин. Наистина усещаше топлина върху тялото си, когато той я гледаше.

— Не съм този, когото си очаквала ли? — Гласът му беше спокоен и тих. — Не са ли ти казали?

Тя поклати рязко глава без да продума, но не защото беше уплашена.

— Обстоятелствата се промениха и аз заех мястото на моя брат. — Той постави ръка на масивните си гърди. — Казвам се Фюри.

— Фюри. Име на воин.

— Да.

— Изглеждаш като такъв.

Той протегна ръце към нея.

— Няма да те нараня. Никога няма да го направя.

Тя наклони глава на една страна. Не би го сторил. Беше напълно непознат и три пъти по-едър от нея, но въпреки това тя знаеше без съмнение, че не би ѝ причинил болка.

Щеше да легне с нея. Такава беше целта на времето им заедно. Беше почувствала жаждата му, когато влезе. Но вече не беше възбуден.

Тя докосна лицето си. Може би, като беше видял как изглежда, беше изгубил желание. Дали беше непривлекателна за него?

Защо се тревожеше за това? Тя не искаше да бъде с него. Не искаше да бъде с никого. Щеше да боли. Директрис я беше предупредила за това. И без значение колко добре изглеждаше този брат, той беше напълно непознат за нея.

— Не се тревожи — каза той бързо, сякаш беше разбрал за какво мисли от изражението ѝ. — Няма да...

Тя притисна завесата още по-плътно към себе си.

— Няма ли?

— Не.

Кормия наведе глава.

— Но така всички ще научат, че съм се провалила.

— Ти да си се провалила? Боже, няма никакво проваляне. — Той прекара ръка през косата си. Гъстите кичури уловиха светлината и заблестяха. — Просто аз не съм... Не ми се струва редно.

— Но това е моето предназначение. Да ти се отдам и да се слея с теб. — Тя примигна бързо. — Ако не го направим, церемонията не е завършена.

— И какво от това?

— Не... разбирам.

— Какво, ако церемонията не завърши днес? Има време. — Той се намръщи и се огледа. — Искаш ли да се махнем от тук?

Тя повдигна вежди.

— Къде бихме могли да отидем?

— Не знам. На разходка.

— Казаха ми, че не мога да изляза, докато...

— Ето какво. Аз съм Примейлът, нали така? Така че става каквото аз кажа. — Той я погледна. — Ти ги разбираш тези неща по-добре от мен. Греша ли в нещо?

— Не, вие командвате тук. Само Скрайб Върджин е по-висша от вас.

Той се отдръпна от стената.

— Тогава да отидем на разходка. Най-малкото трябва да се опознаем, като се има предвид ситуацията, в която се намираме.

— Нямам роба.

— Използвай завесата. Ще се обърна, за да се оправяш.

Той се завъртя с гръб към нея, а тя се изправи и започна да намества гънките плат около тялото си. Не беше предвидила такова развитие. Нито размяната, нито неговата любезност... или красотата му. В интерес на истината беше приятен за окото.

— Готова съм.

Той отиде до вратата и тя го последва. Отблизо беше още по-голям... но миришеше прекрасно. Аромат на подправки погъделичка ноздрите ѝ.

Когато той отвори и тя зърна белия пейзаж, се поколеба.

— Какво има?

Не можеше да опише срама си с думи. Чувстваше се себична и се тревожеше, че нейните недостатъци ще се отразят на всички Избраници.

Стомахът ѝ се сви.

— Не изпълних задълженията си.

— Не си се провалила. Само отложихме... сливането. Все някога ще се случи.

Но тя не можеше да се отърве от гласовете в главата си. От страховете си.

— Може би все пак трябва да го направим.

Той се намръщи.

— Боже, наистина те е страх да не ги разочароваш.

— Те са всичко, което имам. Всичко, което познавам. — А Директрис беше заплашила да я прогони, ако не спази традицията. — Без тях съм съвсем сама.

Той се загледа в нея.

— Как се казваш?

— Кормия.

— Кормия, вече не си сама. Сега имаш мен. И знаеш ли какво? Забрави за разходката.

Имам друга идея.

Проникването на разни места беше специалитет на Ви. Биваше го със сейфове, коли, къщи... офиси. Еднакво добре се справяше с жилищни и обществени сгради.

По тази причина отварянето на вратата към луксозното крило с кабинетите на отделението по хирургия в болница „Св. Франсис“ не беше никакъв проблем.

Промъкна се вътре и спусна *мис*, който наруши картината на охранителните камери, и му позволи да остане скрит за няколкото души, намиращи се в административната зона на комплекса.

Мястото си го биваше. Обширна и представителна рецепция, дървена ламперия по стените, персийски килими. Имаше няколко прилежащи кабинета с табелки...

Кабинетът на Джейн беше един от тях.

Ви се доближи и докосна с пръст месинговата табелка с името ѝ до вратата. Върху полираната повърхност беше гравирано:

„ДЖЕЙН УИТКЪМ, ЗАВЕЖДАЩ ТРАВМАТОЛОГИЯ“

Надникна вътре. Миризмата ѝ витаеше във въздуха, а една от белите ѝ престилки лежеше сгъната върху конферентната маса. Бюрото ѝ беше покрито с купчини документи и папки. Столът беше бутнат назад, сякаш си бе тръгнала на бегом или във връзка с нещо спешно. По стените висяха дипломи и сертификати, доказателство за стремежа ѝ към усъвършенстване. Той потърка гръдната си кост.

Как ли щеше да потръгне между тях? Тя работеше много часове. Неговите посещения се ограничаваха само до нощно време. Ами ако не им стигаше?

Трябваше да им е достатъчно. Той нямаше намерение да иска от нея да се откаже заради него от живота си, изпълнен с толкова труд, усърдие и дисциплина. Все едно тя да поискаше той да се откаже от Братството.

Някой промърмори нещо и той погледна към далечния край на рецепцията, където светна лампа.

Беше време да се заеме с доктор Манело.

Не го убивай, нареди си Ви, докато вървеше към полуотворената врата. *Би било ужасно, ако трябваше да се обади на Джейн и да ѝ обясни, че шефът ѝ сега наторяваше цветята.*

Ви спря и огледа огромния офис срещу себе си. Мъжът седеше зад бюро, достойно за президент, и преглеждаше някакви документи, въпреки че беше два през нощта.

Намръщи се и вдигна поглед.

— Кой е там?

Не го убивай. Това би изкарало Джейн от релсите.

Но на Ви така му се искаше. Не можеше да спре да си представя как онзи беше коленичил и посягаше към лицето на Джейн. Този образ никак не подобри настроението му. Когато някой се домогваше до жените им, обвързаните вампири обичаха да довеждат нещата до край. По начин, който включваше капак на ковчег.

Вишъс бутна вратата, проникна в съзнанието на лекаря и замрази възприятията му, сякаш бяха парче месо.

„Имаш снимки на сърцето ми, докторе. Искам си ги обратно. Къде са?“, прати той послание в съзнанието на онзи.

Човекът примигна.

— Тук... на бюрото ми. Кой... си ти?

Въпросът го изненада. Обикновено хората не можеха да мислят, когато се намираха в това състояние. Ви се доближи и огледа морето от хартия.

— Къде на бюрото?

Погледът на мъжа се насочи към левия ъгъл.

— В папката. Там. Кой... си ти?

Любимият на Джейн, искаше да каже Ви. Щеше му се да го татуира на челото на Манело, та той никога да не забравя, че тя е заета.

Ви намери папката и я отвори.

— Къде са компютърните файлове?

— Изчезнаха. Кой...

— Няма значение кой съм. — Много беше упорит, но едва ли се става шеф на хирургията, ако си лежерен безделник. — Кой още знае за снимките?

— Джейн.

Звукът от името на Джейн, излизащо от устата на мръсника, не зарадва Ви, но той го отмина.

— Кой още?

— Доколкото знам, никой. Опитах... да ги изпратя в „Кълъмбия“, но не стана. Кой си ти?

— Дядо Коледа. — Ви претърси съзнанието на хирурга за всеки случай. Не откри нищо. — Време е да си вървя.

Но имаше едно нещо, което трябваше да знае.

— Кажи ми, докторе, ако една жена е омъжена, би ли се пробвал с нея?

Шефът на Джейн се намръщи и поклати глава.

— Не.

— Я виж ти. Верен отговор.

Докато Ви вървеше към вратата, му се прииска да заложим минно поле в мозъка на този тип. Да обработи всички нервни пътища, така че, ако помисли за Джейн с похот, да започне да му се повдига или пък може би да избухне в сълзи като истински ревльо. Програмирането на съзнанието бе истински дар божи. Но Ви не беше *симпат* и това би отнело доста време, а и такива неща обикновено водеха до лудост, особено при силно съзнание като това на Манело.

Хвърли един последен поглед към съперника си. Хирургът се взираше в него объркано, но без страх. Изражението на тъмнокафявите му очи бе агресивно и интелигентно. Беше му трудно да го признае, но ако не беше той, този мъж би бил добра партия за Джейн.

Мръсник.

Вишъс се канеше да се обърне с гръб, когато му се яви така кристално ясно видение, както преди да изгуби способностите си.

Всъщност не беше видение. Беше дума. Която нямаше никакъв смисъл.

Брат.

Странно.

Ви почисти старателно съзнанието на лекаря и се дематериализира.

Мани Манело опря лакти в бюрото си, потърка слепоочията си и изпъшка. Болката в главата му беше пулсираща и отекуваше в черепа му. А другата гадост бе, че всичко в мозъка му се въртеше лудешки. Случайни мисли препускаха из съзнанието му. Истинска салата от маловажни задачи като например, че трябва да закара колата си на сервиз, да приключи разглеждането на молбите, свършила му беше бирата „Сам Адамс“, баскетболният мач беше преместен от понеделник в сряда.

Странно, но имаше усещането, че целият този рояк от не особено важни мисли криеше нещо.

Без конкретна причина се замисли за розовата ръчно плетена покривка върху розовия диван в розовата дневна на майка си. Проклетото нещо никога не беше служило, за да стопли някого, но да те пази Господ, ако се опиташ да го махнеш. Единствената му цел беше да прикрива петното от спагети, останало там, когато баща му беше разсипал чинията си. Почистващият препарат не беше всемоушен все пак, а и бе променил цвета на тапицерията.

Точно като това одеяло, мислите му прикриваха нещо в съзнанието му, въпреки че нямаше представа какво.

Разтърка очите си и погледна часовника. Минаваше два през нощта.

Време беше да си върви.

Докато се приготвяше, не го напускаше чувството, че бе вършил нещо важно, и не спираше да гледа към левия ъгъл на бюрото си. Имаше участък, непокрит с хартия. Дървото на бюрото се виждаше сред купчините документи.

Празното пространство беше с размерите на папка.

Нещо беше взето от там. Знаеше си. Само не можеше да разбере какво и колкото повече се опитваше да си спомни, толкова по-силно пулсираше главата му.

Отиде до вратата.

По път мина покрай личната си баня, влезе вътре, взе шишето с петстотин таблетки „Мортин“ против главоболие и взе две. Наистина имаше нужда от почивка.

Може би идеята не беше толкова добра, помисли си Фюри, застанал пред прага на съседната до неговата спалня в имението на Братството. Поне всички в къщата бяха заети с нещо и не му се беше наложило да се обяснява. Засега. Нещата наистина се усложняваха.

Гадост.

Кормия седеше на ръба на леглото със завесата, увита около тялото ѝ. Очите ѝ бяха като мраморни топчета в голям стъклен буркан. Беше толкова уплашена, че му се искаше да я върне обратно от Другата страна, само че очакващото я там не беше по-добро. Нямаше желание тя да трябва да понесе упреците на Директрис.

Нямаше намерение да търпи такива глупости.

— Ако имаш нужда от нещо, аз съм в съседната стая. — Той посочи наляво. — Реших, че може да останеш тук за известно време и да си починеш. Ще имаш малко време за себе си. Как ти звучи?

Тя кимна, а русата ѝ коса се разстла по раменете.

Без определена причина той си каза, че цветът е хубав, особено на приглушената светлина, хвърляна от нощната лампа. Напомняше му на полирано дърво, наситено и искрящо жълто.

— Искаш ли нещо за ядене? — попита. Тя поклати глава, а той отиде до телефона и го докосна. — Ако огладнееш, набери четири и ще се свържеш с кухнята. Ще ти донесат каквото пожелаеш.

Тя се озърна и после погледна отново към него.

— На сигурно място си, Кормия. Нищо лошо няма да ти се случи.

— Фюри, върнал си се? — В гласа на Бела, долетял откъм вратата, се долавяше изненада и облекчение.

Сърцето му спря. *Беше заловен.* И то от някого, на когото най-много се притесняваше да обясни положението. С нея беше по-трудно дори отколкото с Рот.

Стегна се, преди да може да я погледне.

— Да, върнах се за малко.

— Мислех, че... Здравей. — Бела го стрелна с поглед, преди да се усмихне на Кормия. — Казвам се Бела, а ти си...?

Не последва отговор и Фюри каза:

— Това е Кормия. Тя е Избраницата, с която се... свързах. Кормия, това е Бела.

Кормия стана, поклони се ниско и косата ѝ почти помете пода.

— Ваша светлост.

Бела плъзна ръка по корема си.

— Кормия, радвам се да се запознаем. В тази къща не държим на официалностите.

Кормия се изправи и кимна. Последва дълго мълчание.

Фюри прочисти гърло. И това ако не беше неловка ситуация.

Кормия погледна към жената и схвана цялата история, без да чува нито дума повече. Ето защо Примейлът отказа да бъде с нея. Това беше жената, желана от него. Личеше по начина, по който я погледна и задържа очи върху нея, по това, че гласът му стана по-дълбок, по топлината, излъчвана от тялото му.

И тя беше бременна. Кормия премести поглед към Примейла. Бременна, но не с неговото дете. Изражението му издаваше копнеж, а не чувство за собственост.

Значи това беше причината да приеме мисията, когато обстоятелствата около сина на Блъдлетър се бяха променили. Примейлът искаше да се откъсне от жената, която желаше, но не можеше да има.

Фюри премести тежестта си от единия върху другия крак. После се усмихна леко.

— Колко минути ти остават?

Жената... Бела... също се усмихна.

— Единайсет.

— Имаш доста път по коридора със статуите. Може би не е зле да тръгваш.

— Няма да ми отнеме толкова дълго.

Двамата останаха загледани един в друг. Тя очевидно изпитваше привързаност и тъга. Лекото изчервяване на неговото лице беше доказателство, че намира стоящата пред него за повече от прекрасна.

Кормия придърпа ръба на завесата по-нагоре и закри врата си.

— Какво ще кажеш да те изпратя до стаята ти? — попита Фюри, доближи се до нея и предложи ръката си. — И бездруго искам да се видя със Зи.

Жената завъртя очи.

— Използваш го като извинение да ме пратиш в леглото.

Кормия примигна, когато той се засмя и прошепна:

— Общо взето, да. Действа ли?

Жената се усмихна и го хвана под ръка. С леко дрезгав глас каза:

— Действа много добре. Както винаги става с теб... Винаги действа добре. Радвам се, че си тук... за колкото и дълго да е това.

Руменината на лицето му се засили и той погледна към Кормия.

— Ще я изпратя и после ще бъда в стаята си, ако имаш нужда от нещо.

Кормия кимна, загледана как вратата се затвори след двамата.

О, Скрайб Върджин... Почувства се миниатюрна. На гигантския матрак. В огромната стая. Дребничка на фона на всички цветове и материи около нея.

Точно каквото си беше пожелала. По време на церемонията по представянето се беше помолила да бъде точно такава — мъничка.

Но не беше предположила, че ще бъде невидима.

Огледа се, неспособна да схване къде се намира. Липсваше ѝ малката бяла, подобна на утроба стая от Другата страна.

Когато пристигнаха, бяха приели форма в съседната спалня. Тази, за която той каза, че е негова. Първата ѝ мисъл беше, че харесва миризмата. Леко опушен и тръпчив аромат на подправки, който беше подушила у него. После си помисли, че разнообразието от цветове, материи и форми беше поразително.

И това беше, преди да е излязла в коридора. Там вече беше напълно завладяна. Той живееше в къща, чието преддверие беше просторно колкото някой от големите храмове от Другата страна. Таванът беше някъде високо в небесата. Ярките цветове на бойните сцени, изрисувани на него, бяха като тези на скъпоценните камъни, радвали очите ѝ. Беше се опряла на парапета и беше погледнала надолу. Мозаечният под, там долу, я зашемети.

Беше поразена, когато я доведе в стаята, в която се намираше в момента.

Вече не чувстваше чак толкова страхопочитание. Сега се намираше в шок заради

пренаситените си сетива. Въздухът тук беше странен, изпълнен с миризми и сух в ноздрите. Също така непрекъснато се движеше. Усещаше течението с кожата си, в косата си и по завесата, в която беше увита.

Погледна към вратата. Също така се чуваха странни звуци. Сградата проскърцваше и от време на време до слуха ѝ достигаха гласове.

Тя се сгуши и подви крака под себе си. Погледна към красивата масичка до леглото. Не беше гладна, но дори да беше, не знаеше какво би поискала. Нито пък имаше представа как да използва предмета, наречен от него „телефон“.

Чу рев през прозореца и обърна глава към звука. Дали тук имаше дракони? Беше чела за тях и макар да вярваше на Фюри, че е на сигурно място, се тревожеше от невидимите опасности.

Може да е бил вятърът. И за него беше чела, но нямаше как да е сигурна.

Протегна се и взе една от четирите сатенени възглавнички, лежащи в ъглите на леглото. Притисна я към гърдите си в опит да се успокои, като я поглаждаше с ръка отново и отново.

Това беше наказанието ѝ, помисли си. Чувстваше, че помещението я притиска. Това беше резултатът от желанието ѝ да напусне Другата страна.

Бе се озовала където се беше молила да бъде.

И сега само искаше да си отиде у дома.

Джейн седеше в кухненския бокс с чаша пред себе си. Слънцето изгряваше отвън и лъчите му блестяха между клоните на дърветата. Вишъс си беше тръгнал преди двацет минути и преди да излезе, ѝ беше направил какаото, току-що допито от нея.

В болезнената липса, която изпитваше, нямаше логика, като се имаше предвид колко време бяха прекарвали заедно през нощта. Ви беше говорил с Мани и после я увери, че шефът ѝ е жив и всичките му крайници са си по местата. После я беше обгърнал с ръце и се бяха любили. Два пъти.

Тъкмо си беше тръгнал, а слънцето трябваше да е напълно залязло, преди да може да го види отново.

Разбира се, можеха да си говорят по телефона, да си пращат съобщения и имейли, а и вечерта щяха да се видят. Някак не ѝ се струваше достатъчно. Искаше да спи до него, и то не само за няколко часа, преди да е дошло време за него да се бие или да се прибира у дома си.

Какво щеше да прави с шанса си за работа в „Кълъмбия“? Щеше да е още по-далече от него, но разстоянието имаше ли значение? Той можеше да се придвижва навсякъде. И все пак не ѝ се струваше добра идеята да е прекалено далече от него. Веднъж вече го бяха простреляли. Ами ако имаше нужда от нея? Тя не можеше да се появи мигом.

Но какво щеше да стане с желанието ѝ сама да си е шеф? Желанието да ръководи беше част от природата ѝ и отиването в „Кълъмбия“ даваше добри възможности, дори да се наложеше да чака пет години, за да се издигне в йерархията.

Стига все още да искаха да я интервюират. Стига да получеше работата.

Джейн погледна следите от какао, останали по чашата.

Хрумна ѝ налудничава идея. Абсолютно налудничава. И тя я отхвърли, приемайки я за доказателство, че главата ѝ още не беше съвсем в ред.

Стана от масата и сложи чашата в миялната машина. Запъти се към душа. Половин час по-късно изкарваше колата си от гаража. По съседната алея зави миниван.

Семейство. *Страхотно.*

За неин късмет пътуването до центъра на града мина гладко. Когато стигна до „Трейд“, трафикът не беше натоварен и всички светофари по пътя светеха зелено, докато накрая не спря на червено пред сградата на „Колдуел Куриър Джърнъл“.

Телефонът ѝ зазвъня. Вероятно от болницата, защото беше дежурна на повикване.

— Уиткъм.

— Здравей, докторе. Твоят мъж е.

Тя се усмихна до ушите.

— Здравей.

— Здравей — чу се шумолене на чаршафи от завъртането на Ви в леглото. — Какво правиш?

— Пътувам към работното си място. Ти какво правиш?

— Лежа по гръб.

Можеше да си представи колко добре изглежда сред черните си чаршафи.

— Та... Джейн?

— Да?

Той снижи глас.

— С какво си облечена?

— Болнична униформа.

— Секси.

Тя се засмя.

— Почти същото е, като да съм облечена в чувал.

— Не и ти.

— Ти в какво си облечен?

— Нищо... и познай къде е ръката ми, докторе.

Светофарът превключи и на Джейн ѝ се наложи да си припомни как се шофира. Почти останала без дъх, тя попита:

— Къде?

Той отговори и тя едва не се блъсна в една паркирала кола.

— *Вишъс...*

— Кажи ми какво да правя, докторе. Кажи ми какво да правя с ръката си.

Джейн преглътна мъчително, отби... и му даде пълни инструкции.

Фюри си приготви цигара от червен дим, облиза хартията и я сви. Запали я и се облегна на възглавниците. Протезата му беше свалена и стоеше облеганата на нощното шкафче. Носеше любимата си копринена пижама в тъмносиньо и яркочервено. Помиряването с Бела му беше донесло покой. Също и това, че беше обратно тук. Както и червеният дим.

Но не и разправията с Директрис.

Жената се беше появила в имението около половин час след пристигането им с Кормия и беше вдигнала врява до небето, че една от Избраниците е изчезнала. Фюри я беше отвел в библиотеката и пред Рот ѝ беше обяснил, че всичко е наред. Каза ѝ, че е променил решението си и се е върнал тук за известно време.

Директрис никак не беше очарована. Надменно го беше информирала, че като представителка на Избраниците настоява да разпита Кормия за случилото се в храма, за да установи дали церемонията е завършена.

В този момент Фюри реши, че не я харесва. В злите ѝ очи прочете, че знае за несъстоялия се секс, и очевидно искаше да научи подробности, за да хвърли вината върху Кормия.

Как пък няма да го позволи. С усмивка на лицето той пусна бомбата и напомни на кучката, че като Примейл не е длъжен да ѝ дава обяснения и че двамата с Кормия ще се върнат от Другата страна, когато им се иска и нито минута по-рано.

Намусената жена не продължи с настояванията. Беше наясно, че той я държи натясно. Очите ѝ излъчваха ненавист, когато се поклони и се дематериализира.

Сериозно се замисляше да издейства отстраняването ѝ от длъжността, въпреки че не беше сигурен как ще го направи. Не искаше такива като нея да командват. Тя беше жестока.

Фюри дръпна от цигарата с червен дим. Нямахте представа колко дълго да задържи Кормия тук. Тя вече искаше да се връща. Единственото, което знаеше със сигурност, беше, че тръгването ѝ ще бъде по неин избор, а не наложено от правилата на Избраниците.

Колкото до него... От една страна, още искаше да е далече от имението, но Кормия донякъде улесняваше нещата. А и в някакъв момент наистина можеха да се върнат от Другата страна.

Изпусна дим и разсеяно потърка десния си крак, който свършваше под коляното. Долният край беше възпален, но винаги ставаше така в края на нощта.

Почукването на вратата го изненада.

— Влез.

Досети се кой е по начина на отваряне на вратата — бавно и само малък процеп.

— Кормия? Ти ли си? — Той седна и придърпа завивката над краката си.

Тя показа русокосата си глава през отвора, а тялото ѝ остана в коридора.

— Добре ли си? — попита.

Тя поклати глава и заговори на Древния език.

— *Ако не е неуважително, може ли да вляза в покоите ви, Ваша светлост?*

— Разбира се, и няма нужда от официалности.

Тя се вмъкна вътре и затвори вратата. Изглеждаше толкова крехка, увита в бялата тъкан. Повече като дете, отколкото като жена, преминала през преобразяването.

— Какво има?

Вместо да отговори, тя остана мълчалива. Сведе поглед и обгърна тялото си с ръце.

— Кормия, говори с мен. Каж ми какво става.

Тя се поклони ниско и заговори в тази позиция.

— *Ваша светлост, аз...*

— Без официалности. Моля те. — Той се размърда в леглото, но после осъзна, че не е поставил протезата си. Не беше сигурен как ще се почувства тя, ако разбере, че част от тялото му липсва. — Каж ми. От какво имаш нужда?

Тя прочисти гърло.

— Аз ваша партньорка ли съм, или не?

— Да.

— Не е ли редно да остана във вашата спалня?

Той смръщи вежди.

— Мислех, че ще е по-добре за теб да имаш собствена стая.

Тя едва ли искаше да остане при него. Последва мълчание и той реши, че може би все пак иска. Почувства се неловко като каза:

— Ако искаш... можеш да останеш тук. Имам предвид, че може да поставим допълнително легло.

— Какво не му е наред на това?

Искаше да *спи* до него? Защо... О, ясно.

— Кормия, не се тревожи за това, че Директрис или останалите ще си помислят, че не изпълняваш задълженията си. Никой няма да научи какво правиш тук.

Или по-точно в нейния случай, какво не прави.

— Не е това. Вятърът... или поне аз така мисля... тресе къщата, нали?

— Да, доста е ветровито в момента. Но сме оградени от дебели каменни стени.

Той почака тя да продължи, но тя не го направи и изведнъж му стана ясно. Беше такъв безчувствен мръсник. Беше я извел от единственото ѝ познато обкръжение, за да я постави в напълно нов свят. Стряскаха я неща, смятани от него за нормални. Как да се чувства спокойно, като не знае кои шумове вещаят опасност и кои не?

— Щом искаш да останеш тук, аз нямам нищо против. — Той се озърна наоколо в опит да реши къде може да се постави сгъваемо легло. — Има достатъчно място за допълнително легло.

— Това легло е добро за мен.

— Да, аз ще спя на сгъваемото.

— Защо?

— Защото не ми се ще да спя на пода. — Имаше място между два от прозорците.

Можеше да накара Фриц да...

— Но това легло е достатъчно голямо за двама ни.

Фюри бавно обърна глава към нея. После примигна.

— Да.

— Ще го поделим. — Погледът ѝ все така беше забит в пода, но в гласа ѝ се усещаше смайваща решителност. — Така поне ще мога да казвам, че лежа до вас.

Това било значи.

— Добре.

Тя кимна и заобиколи леглото. Пъхна се между чаршафите, легна с лице към него и се сви на кълбо. Кое то беше изненадващо. Както и фактът, че не стисна здраво очи и не се престори на заспала.

Фюри загаси цигарата и реши, че ще направи услуга и на двама им и ще легне върху завивката. Но първо трябваше да отиде до банята.

Гадост.

Е, рано или късно трябваше да научи за крака му.

Той отметна завивката, протегна се за бастуна си и се изправи. Чу как дъхът ѝ изсвистя и усещаше, че го наблюдава. *Боже, сигурно е потресена*, помисли си. Като Избраница беше свикнала на съвършенство.

— Кракът ми от коляното надолу липсва. Това обаче не е проблем.

Стига протезата му да беше на мястото си и да функционираше добре.

— Връщам се веднага. — Почувства облекчение при затварянето на вратата и остана в банята по-дълго от обикновено, като изми зъбите си и ги почисти с конец, а после използва тоалетната. Започна да прережда шишенцата с таблетки в шкафчето и знаеше, че е време да излезе.

Отвори вратата.

Лежеше както я беше оставил — на ръба на леглото, с лице към него и отворени очи.

Докато се приближаваше, му се прииска да спре да го гледа. Особено, когато се изтегна върху завивката и халатът не покри крака му. Подръпна края на чаршафа, за да се прикрие, и се опита да се отпусне.

Нямаше да се получи. Беше му студено така, полузавит.

Хвърли поглед, за да премери разстоянието между тях. Имаше толкова много място, че със същия успех можеха да спят в различни стаи.

— Ще изгася лампата.

Тя повдигна глава и после отново се отпусна на възглавницата, а той загаси осветлението и се пъхна между завивките.

В мрака се намести непохватно до нея. Боже... Досега не беше спал с друг. Е, вярно, един път се наложи да прекара нощта с Ви и Бъч по време на периода на нужда на Бела, но само защото изпаднаха в несвяст. А и те бяха мъже. А Кормия със сигурност не беше.

Пое дълбоко дъх. Този аромат на жасмин носеше истинска наслада.

Затвори очи и се зачуди дали и тя се чувства така сковано и неловко. Денят щеше да е дълъг. Трябваше да настоява за допълнителното легло.

— Вишъс, ще спреш ли да се хилиш така? Започваш да ме плашиш.

Ви показа на Бъч среден пръст от другия край на кухнята и продължи да пие кафето си. Нощта приближаваше, което значеше, че... след двацет и осем минути... щеше да е свободен.

В мига, когато излезеше, щеше да се отпрати към дома на Джейн и да направи нещо романтично. Не беше сигурен точно какво. Може би щеше да ѝ занесе цветя. Цветя и охранителна система. Нямаше по-добра демонстрация за любов от детектори за движение.

Боже, беше превъртял. Ама наистина.

Казала му беше, че ще се прибере около девет. Реши, че може да се потруди малко над спалнята ѝ и после да остане с нея до полунощ.

Но тогава му оставаха само пет часа за лов.

Бъч прехвърли с шумолене спортните страници, наведе се да целуне Мариса по рамото и се върна към вестника си. В отговор тя вдигна поглед от документите, свързани с Убежището, помилва ръката му и отново се зае с работата си. На врата ѝ имаше пресни следи от ухапване, а лицето ѝ блестеше като на много задоволена жена.

Ви погледна в чашата с кафе и потърка козята си брадичка. Те с Джейн никога нямаше да имат това, помисли си, защото дори нямаше да живеят заедно. Дори да не беше заради Братството, той не можеше да ходи в апартамента ѝ денем заради слънцето, а нейното идване тук бе невъзможно поради други причини. Рискът беше достатъчно голям и така — тя знаеше за съществуването на расата им. Повече контакти, повече подробности и повече време, прекарано сред Братството, не биха били умно и безопасно решение.

Ви разклати чашата си и се облегна назад в креслото. Тревожеше се за бъдещето. С Джейн бяха щастливи заедно, но тази насилствена раздяла щеше да си каже думата. Вече чувстваше напрежението от предстоящата им раздяла през нощта.

Искаше тя да е близо до него, както собствената му кожа, двацет и четири часа в денонощието, седем дни в седмицата. Въпреки че да чува гласа ѝ по телефона, беше по-добре от нищо, това не можеше да го задоволи напълно. Но какви бяха другите възможности?

Последва ново шумолене на вестника, докато Бъч се бореше с него. Никак не се отнасяше добре към пресата. Винаги мачкаше и разбъркваше страниците. Със списанията беше същият. Бъч не толкова четеше написаното, колкото се гавреше с хартията в ръчищата си.

Докато тероризираше статия, свързана с бейзбола, той отново вдигна поглед към Мариса и Ви знаеше, че скоро ще се оттеглят, но не защото са допили кафето си.

Знаеше какво ще се случи по подразбиране, а не защото можеше да прочете мислите им. Бъч излъчваше характерния за него аромат, а Мариса обичаше да бъде със своя мъж. Ви не беше имал видение за тях двамата в леглото им в Дупката.

Мислите на Джейн бяха единствените, които можеше да прочете, и то невинаги.

Потърка центъра на гърдите си и се замисли за казаното от Скрайб Върджин, че виденията и пророческите му способности са изчезнали заради кръстопът в собствения му живот и когато това премине, те ще се завърнат. Но той вече имаше Джейн. Не беше ли преминал тази част? Беше открил своята жена. Бяха заедно. Точка по въпроса.

Отпи от кафето и продължи да потърква гърдите си.

Тази сутрин отново беше имал кошмар.

Тъй като не можеше да приеме, че това е резултат от посттравматичен стрес, реши, че става дума за алегория. Подсъзнанието му се връщаше към факта, че още няма контрол над живота си. Защото така става, като си влюбен. Това трябваше да е причината. Да, сигурно.

— Десет минути — прошепна Бъч в ухото на Мариса. — Може ли да прекарам десет минути с теб, преди да тръгнеш? Моля те, мила...

Ви завъртя очи и почувства облекчение, задето се подразни от любовните им игрички. Поне тестостеронът му беше в изобилие.

— Мила... моля те.

Ви отпи от чашата си.

— Мариса, пусни на горкия нещастник. Мрънкането му ми лази по нервите.

— Няма да допуснем такова нещо. — Мариса събра документите си с усмивка на лицето и хвърли поглед към Бъч. — Десет минути. И по-добре ги засечи.

Бъч скочи от стола, все едно гореше.

— Не го ли правя винаги?

— Да.

Те се целунаха, а Ви изръмжа.

— Забавлявайте се, хлапета. Но някъде другаде.

Разминаха се със Зейдист, който влезе на бегом.

— Мамка му... мамка му.

— Какво става, братко?

— Имам час и закъснявам. — Зейдист извади пакет с гевречета, пуешки бут и кутия сладолед от фризера. — По дяволите.

— Това ли ти е закуската?

— Млъквай. Почти истински сандвич с пуешко е.

— Сладоледа не замества майонезата.

— Няма значение. — Той се втурна обратно към вратата. — Между другото Фюри е тук и е довел Избраницата със себе си. Реших, че е по-добре да знаеш, ако засечеш непозната жена наоколо.

Я виж ти. Изненада.

— Как е той?

Зейдист спря.

— Не знам. Не споделя много по въпроса. Не е от най-разговорливите.

— Понеже ти се каниш да гостуваш в сутрешното токшоу.

— Веднага след теб.

— Туш. — Ви поклати глава. — Задължен съм му.

— Така е. Всички сме му задължени.

— Зи, дръж. — Ви му метна лъжичката, която беше използвал, за да си сложи захар. — Сигурен съм, че ще ти трябва.

Зи я улови във въздуха.

— Щях да забравя. Благодаря. Бела ми е в главата непрекъснато. Нали ме разбираш?

Вратата се затвори след него.

В притихналата кухня Ви отново отпи от чашата си. Кафето вече не беше горещо. Топлината му си беше отишла. След още петнайсет минути щеше да е леденостудено.

Нямаше да става за пиене.

Да... Вече беше научил какво е да мислиш за жената си непрестанно.

Знаеше го от личен опит.

Кормия почувства как леглото се разтресе от преобръщането на Примейла. И отново.

Това продължаваше от часове. Не беше спала целия ден и беше сигурна, че това важи и за него. Освен ако не мърдаше прекалено много в съня си.

Той изпъшка и отново се разшава. Явно не можеше да се намести удобно и тя се тревожеше, че го притеснява... въпреки че не ѝ беше ясно защо. Лежеше си мирно от самото начало.

Беше странно. Присъствието му я успокояваше, въпреки нервността му. Чувстваше се облекчена при мисълта, че той лежи в другата половина на леглото. С него беше в безопасност, въпреки че не го познаваше.

Примейлът се разшава отново, изръмжа и...

Кормия подскочи, когато дланта му се озова върху ръката ѝ.

Също и той. От гърлото му се разнесе въпросителен звук и той плъзна ръка нагоре-надолу, очевидно за да провери кой е в леглото.

Тя очакваше той да се дръпне.

Вместо това той я сграбчи.

Кормия зяпна шокирана, а той издаде гърлен звук и се размърда между чаршафите. Дланта му се озова от ръката върху кръста ѝ. Тя явно премина някакъв вид тест и той се претърколи близо до нея. Масивното му бедро се притисна към нейните и тя усети нещо твърдо върху себе си. Ръката му се размърда и преди тя да се усети, завесата беше отстранена от тялото ѝ.

Той изръмжа силно и рязко я придърпа към себе си, така че ерекцията му попадна точно между бедрата ѝ. Тя изохка, но нямаше време за реагиране или мислене. Устните му намериха врата и засмукаха кожата ѝ. Тялото ѝ се изпълни с топлина. Той започна да се движи. Ритмичните тласъци предизвикаха влага и трепет между краката ѝ. В тялото ѝ се разля неясна потребност.

Без предупреждение той я хвана с две ръце и притисна гърба ѝ към леглото. Прекрасната му коса падаше върху лицето ѝ. Масивното му бедро беше между нейните. Той се прехвърли върху нея и тя почувства натиска на нещо, за което знаеше, че е членът му. Надвесен над нея, той беше огромен, но тя не се почувства уплашена. Искаше намиращото се между тях. Копнееше за него.

Колебливо сложи ръце на гърба му. Мускулите около гръбнака му бяха твърди и потръпваха под копринената пижама. Той отново изръмжа при докосването ѝ. Явно харесваше ръцете ѝ върху тялото си. Тя се почуди какво ли е усещането до голата му кожа и в този миг той свали пижамата си.

Той се протегна, хвана дланта ѝ и я намести между телата им. Върху него.

И двамата шумно поеха дъх, когато го докосна. Тя беше искрено изненадана от топлината и това колко твърд беше. И от размера му... Също и от мекотата на кожата му и енергията, криеща се в тялото му. Тя го притисна интуитивно, а в бедрата ѝ се разля изненадваща топла вълна.

Само че тогава той извика и тазът му се задвижи, а онова, което беше в ръката ѝ, взе да потрепва. Отнякъде се появи топла течност и заля корема ѝ.

О, Скрайб Върджин, нима го беше наранила?

Фюри се събуди, лежащ върху Кормия, с ръката ѝ върху члена му и той достигащ до кулминацията. Опита се да възпре тялото си, да обуздае еротичните токове, които бушуваха в него, но не можеше вече да се контролира и се изпразни върху нея.

В мига, когато всичко свърши, той се отдръпна. И тогава нещата се влошиха.

— Съжалявам — промълви тя, ужасено втрещена в него.

— За какво? — По дяволите, отговори ѝ троснато, а той беше този, който трябваше да се извини.

— Нараних те... започна да кървиш.

Мили боже.

— О... Това не е кръв.

Дръпна завивката, за да стане. Осъзна, че е напълно гол, и разрови чаршафите в опит да открие пижамата си. Грабна я, хвана бастуна си и се запъти към банята за кърпа.

Когато се върна, само можеше да си представи как тя копнее да се отърве от полепналото по нея. Беше я изпоцапал.

— Нека... — Видя захвърлената на пода завеса. Страхотно, тя беше гола.

Фантастично. — Всъщност по-добре ти сама...

Той погледна встрани, докато ѝ подаваше кърпата.

— Вземи. Използвай я.

С крайчеца на окото си наблюдаваше несръчните ѝ движения под завивките и се погнуси от себе си. Беше истински развратник. Да упражни така властта си върху горката жена.

Когато тя му върна кърпата, той заяви:

— Не можеш да останеш при мен. Докато сме тук, ще спиш в съседната стая.

Последва кратка пауза. После тя отговори:

— Да, Ваша светлост.

При падането на нощта Джон беше в спортната зала в сутерена, в редица с останалите трениращи с кинжал в ръка и заел начална позиция. Зейдист изсвири през зъби и всички размахваха кинжалите, за да изпълнят упражнението. Повдигаха оръжието пред гърдите, замахваха под нужния ъгъл, пристъпваха напред и го забиваха.

— Джон, не губи концентрация!

По дяволите, проваляше всичко. Отново. С чувство за дезориентираност и безполезност той се опита да намери ритъма в отделните позиции, но равновесието му никакво го нямаше, а краката и ръцете не го слушаха.

— Джон, спри. — Зейдист застана зад него, хвана ръцете му и направи нужните движения. Отново. — Да повторим. Дами, в начална позиция.

Джон се пригответи и зачака изсвирването... Обърка всичко. Отново.

Когато Зейдист отново се приближи, не можа да го погледне в очите.

— Да опитаме нещо. — Зи взе оръжието и го постави в лявата му ръка.

Джон поклати глава. С дясната си служеше по-добре.

— Опитай. Дами, да повторим.

Поредна начална позиция. Поредно изсвирване. Пореден провал...

Но този път не беше провал. Като по чудо тялото на Джон мина през различните позиции като идеално акордирано пиано. Всичко беше синхронизирано, ръцете и краката му бяха където трябва, кинжалът беше под пълен контрол и всичките му мускули работеха заедно.

След края на упражнението той се усмихна. Докато не срещна погледа на Зи. Той се взираше в него някак странно, но после явно се овладя.

— По-добре, Джон. Много по-добре.

Джон погледна към оръжието в ръката си. В съзнанието му се стрелна кратък и болезнен спомен за това, как беше изпратил Сарел до колата ѝ няколко дни преди да бъде убита. Докато вървеше до нея, му се беше приискало да има кинжал. Чувстваше дланта си прекалено слаба без такъв. Тогава мислеше за дясната си ръка. Защо това се беше променило след преобразяването?

— Отново, дами — извика Зи.

Изпълниха катата още двайсет и три пъти. После отработиха друга, при която се подпираха на едно коляно и замахваха нагоре. Зи наблюдаваше редицата, коригираше позиции и подвикваше команди.

Не се наложи да се обърне към Джон нито веднъж. Всичко си беше дошло на мястото. Жилата беше напипана и златото — извлечено.

След края на урока Джон се запъти към шкафчето си, но Зи го повика и го отведе в помещението с екипировката. Спряха до килера със заключените в него тренировъчни кинжали.

— Отсега нататък ще използваш това. — Зи му подаде оръжие със син ефес. — Настроен е за лява ръка.

Джон го пробва и се почувства още по-силен. Точно се канеше да благодари на брата, когато се намръщи. Зи го гледаше със същото странно изражение, както по-рано в спортната зала.

Джон пъкна оръжието в колана на кимоното си и с жест попита:

— *Какво? Не го ли направих както трябва?*

Зи потърка голата си глава.

— Попитай ме колко бойци използват лявата си ръка.

Дъхът на Джон секна. Заля го странно усещане.

— *Колко?*

— Познавах само един. Питай ме кой беше той.

— *Кой беше?*

— Дариъс. Ди се биеше с лява ръка.

Джон се загледа в лявата си ръка. Баща му.

— Имаш абсолютно същите движения — промърмори Зи. — Толкова е странно. Все едно, че гледам него.

— *Наистина ли?*

— Да. Действаше плавно. Като теб. Както и да е... — Зи го потупа по рамото. — Левичар. Ти да видиш!

Джон се загледа след брата, запътил се навън. После отново се взря в ръката си.

Не за първи път се чудеше как ли е изглеждал баща му. Какъв е бил гласът му.

Поведението му. Какво ли не би дал да получи някаква информация за него.

Може би някой ден щеше да попита Зейдист. Но се страхуваше да не се разочувства прекалено. Само да имаше друг начин.

Джейн вкара колата си на заден ход в гаража и изруга, докато гасеше двигателя.

Единайсет и трийсет и четири. Беше закъсняла с два часа и половина за срещата си с Ви.

Причината беше, че се забави с тръгването. Облечена в палто и с приготвена чанта, по пътя към изхода беше спирана от различни членове на болничния персонал с въпрос след въпрос. После състоянието на една от пациентките се беше влошило и тя трябваше да я прегледа, а след това да говори с близките ѝ.

Написа съобщение на Вишъс, че са я задържали. После още едно, че ще се забави дори повече. Той отговори, че всичко е наред. Но когато позвъни да му каже, че е попаднала на отбиване на движението по път за вкъщи, се включи гласовата му поща.

Излезе от колата, а вратата на гаража се затвори. Беше развълнувана, че ще види Вишъс, но също така изтощена. Предната нощ не бяха губили време със спане, а денят ѝ беше тежък.

Влезе през кухнята и извика:

— Много съжалявам, че закъснях.

— Няма нищо — отговори той от дневната.

Влезе... и спря. Вишъс седеше на дивана в мрака с кръстосани крака. Коженото му яке лежеше до него, заедно с увит в хартия букет от калии. Беше неподвижен като замръзнало езеро.

По дяволите.

— Здравей — каза тя и хвърли палтото и чантата си на масата за хранене на родителите си.

— Здравей. — Той изпъна крака и опря лакти на коленете си. — Всичко наред ли е в болницата?

— Да, просто натоварено. — Тя седна до цветята. — Прекрасни са.

— За теб са.

— Наистина съжалявам...

Той я спря с жест.

— Не е нужно. Представям си какво е.

Вгледа се внимателно в него с пълното съзнание, че той не се опитва да я накара да се чувства виновна, а само е разочарован.

Това някак влоши нещата още повече. Ако се държеше неразумно, би било друго, но мълчаливо смирение от някой с неговата сила беше трудно да се понесе.

— Изглеждаш уморена — заговори той. — Мисля, че най-доброто, което мога да направя за теб, е да те сложа в леглото.

Тя се облегна и докосна нежно цветята с върховете на пръстите си. Зарадва се, че не беше направил банален избор като например рози или дори не бели калии. Тези бяха наситено оранжеви. Необичайни. Красиви.

— Днес мислих за теб. Много.

— Така ли? — Не го гледаше, но по гласа му личеше, че се усмихва. — За какво си мислеше?

— За всичко. За нищо. Колко много ми се иска да спя до теб всяка нощ.

Не му съобщи, че се е отказала от шансовете си в „Кълъмбия“. Да пропусне такава възможност, не беше добре, но пък да кандидатства за пост в Ню Йорк, на който щеше да има дори повече отговорности, не й се струваше редно, при положение че целта й беше да прекарва повече, а не по-малко време с Ви. Продължаваше да желае ръководна позиция, но в живота трябваше да жертваш нещо, за да получиш друго. И идеята, че можеш да имаш всичко, беше пълна заблуда.

На устата й напираше прозявка. Боже, колко беше уморена.

Ви стана и протегна ръка.

— Тръгвай нагоре. Можеш да поспиш малко до мен.

Тя му позволи да я отведе по стълбите, да я съблече и да я пъкне под душа. Очакваше да се присъедини към нея, но той поклати глава.

— Ако започнем с това, ще те държа будна още два часа. — Той закова поглед в гърдите й и очите му заблестяха. — Боже... Аз... По дяволите, ще трябва да те изчакам отвън.

Джейн се усмихна и затвори стъклената врата на душкабината, а големият му черен силует се запъти към спалнята. Десет минути по-късно тя се появи изкъпана, с измити зъби и сресана коса, облечена в една от тениските си за сън.

Вишъс беше опънал завивката, наместил възглавниците и подгънал чаршафите.

— В леглото — нареди.

— Мразя да ме командват — измърка тя.

— С мен ще ти се случва. От време на време. — Той я шляпна леко по дупето, докато тя се вмъкваше между чаршафите. — Настани се удобно.

Тя се настани удобно, а той заобиколи леглото и легна върху завивката. Пъкна ръка под главата й и я прегърна, а тя си помисли колко хубаво миришеше той. Успокоителните му ласки по корема й бяха божествени.

След малко тя заговори в тъмнината:

— Днес загубихме пациентка.

— Съжалявам.

— Да... Нямахме начин да бъде спасена. Понякога просто го знаеш. В този случай бях сигурна. Направихме всичко възможно, но през цялото време осъзнавах, че няма да успеем.

— Сигурно е тежко.

— Ужасно е. Аз съобщих на семейството ѝ, че си отива, но поне успяха да пристигнат навреме, което беше добре. Сестра ми Хана умря сама. Мразя това. — Джейн си представи младата жена, чието сърце беше спряло в Улея. — Смъртта е нещо странно. Хората мислят, че е мигновена, но обикновено е продължителен процес. Същото като да затваряш магазин в края на деня. Повечето неща протичат предвидимо, докато накрая не бъде угасена и последната лампа и не бъде заключена вратата. Като лекар аз мога да се намеся и да спра процеса, като затворя рана или влея кръв. Мога да принудя тялото да възвърне нормалните си функции с медикаменти. Но понякога... понякога собственикът на магазина си тръгва и не можеш да го спреш на каквато и да било цена... — Тя се засмя засрамено. — Извинявай, не исках да съм нетърпима и мрачна.

Той помилва лицето ѝ.

— Не си. Невероятна си.

— Предубеден си — отговори тя, преди да се прозее така широко, че челюстта ѝ изпука.

— Но съм прав. — Целуна я по челото. — Заспивай.

Явно беше изпълнила нареждането му, защото по някое време по-късно го усети да става.

— Не си отивай.

— Налага се. Трябва да патрулирам в центъра.

Той се изправи. Гигантски мъж. Тъмната му коса се осветяваше от уличните лампи пред жилището. Заля я тъга и тя затвори очи.

— Хей — промълви той и седна до нея. — Никакви такива. Ние не тъгуваме. Не ни подхожда.

Тя сподави смеха си.

— Как разбра какво чувствам? Толкова ли съм жалка?

Той почука носа си.

— Мога да го подуша. Има миризмата на пролетен дъжд.

— Мразя тези тъпи сбогувания.

— Аз също. — Той се наведе и притисна устни в челото ѝ. — Ето. — Свали ризата си, смачка я на топка и я притисна до лицето ѝ. — Представяй си, че съм аз.

Тя види дълбоко, почувства аромата му и това донякъде я успокои. Застанал прав до нея, той изглеждаше толкова силен, облечен в тениската си. Непобедим като супергерой. И все пак той беше живо същество.

— Моля те... бъди предпазлив.

— Както винаги. — Наведе се и отново я целуна. — Обичам те.

Той се отдръпна, а тя се протегна и го сграбчи за ръката. Не успя да изрече нищо, но мълчанието ѝ казваше достатъчно.

— И аз мразя, когато е време да си тръгвам — заговори той твърдо. — Но ще се върна. Обещавам.

Последва още една целувка и той тръгна към вратата. Заслушана как слиза по стълбите и облича якето си, тя притисна ризата му към лицето си и затвори очи.

Точно в най-неподходящия момент се чуха звуци от отварянето на вратата на съседния

гараж. По средата механизъмът блокира и шумът беше толкова силен, че рамката на леглото ѝ завибрира.

Тя удари с юмрук възглавницата и се надигна, готова да закрещи.

Вишъс никак не беше щастлив, докато поставяше канията на гърдите си. Беше разсеян, измъчван от смътен гняв, изпълнен с болка и отчаян копнеж да запали цигара, за да си събере ума, преди да стигне до центъра.

Липсваше му баланс, все едно мъкнеше тежък сак на едното си рамо.

— Вишъс, почакай! — долетя гласът на Джейн от горния етаж точно когато се канеше да се дематериализира. — Чакай!

Стъпките ѝ отекнаха по стълбите и тя се появи, почти изгубена в ризата му, която стигаше до коленете ѝ.

— Какво...

— Имам идея. Откачена е. Но също и много хитра. — С поруменялото си лице и блестящи очи тя беше най-красивото нещо, попадало пред очите му. — Какво ще кажеш да се преместя при теб?

Той поклати глава.

— И аз го искам, но...

— Ще работя като личен хирург на Братството.

Мили... боже...

— Какво?

— Наистина ви е нужен такъв. Каза, че има усложнения с този тип, Хавърс. Аз мога да ви реша проблема. Може да наема сестра да ми асистира, да обнови оборудването и да бъда на разположение. Каза, че имате три или четири наранявания на седмица сред членовете на Братството, нали така? А и Бела е бременна и вероятно ще има и други бебета в бъдеще.

— И ще се откажеш от болницата?

— Да, но ще получа нещо в замяна.

Той се изчерви.

— Мен ли?

Тя се засмя.

— Да. Разбира се. Но има и още нещо.

— Какво?

— Възможността да изучавам расата ви. Генетиката е другата ми любов. Ако мога да прекарам следващите две десетилетия, като ви лекувам и документирам разликите между хора и вампири, спокойно ще мога да заявя, че съм изживяла живота си пълноценно. Искам да знам от къде произлизате, как функционират телата ви и защо не боледувате от рак. Има важни неща, които ще науча, Вишъс. Неща от полза и за двете раси. Не гледам на вас като на морски свинчета... Може би донякъде е така, но не в лошия смисъл. Не е същото като преди. Обичам те и искам да се уча от теб.

Той се загледа в нея, останал без дъх. Тя примигна и каза:

— Моля те, кажи...

Той я притисна към гърдите си.

— Да. Да, ако Рот е съгласен и ти си сигурна, че го искаш. Да.

Тя обгърна кръста му с ръце и го притисна здраво.

Той имаше чувството, че лети. Беше напълно завършен. Съзнанието му, сърцето му и тялото му. Всички малки кутийки бяха подредени правилно. Кубчето на Рубик беше решено. Всичко беше идеално.

Точно щеше съвсем да се разнежи, когато телефонът му иззвъня. Той изруга, откачи го от колана и отговори троснато.

— Какво? У Джейн съм. Искаш да се срещнем тук ли? Веднага? Добре. Ще се видим след две минути, Холивуд. — Затвори телефона си. — Рейдж.

— Мислиш ли, че ще се уреди да се преместя при теб?

— Да. Честно казано, Рот ще бъде много по-спокоен, ако ти живееш в нашия свят. — Той помилва лицето ѝ с opakото на дланта си. — Както и аз, но не очаквах да се откажеш от собствения си живот.

— Не се отказвам. Ще живея малко по-различно, но това не значи, че се отказвам. Нямам много приятели — *освен Манело* — и нищо не ме задържа тук. Бях готова да напусна Колдуел заради Манхатън. А и с теб ще бъда по-щастлива.

Той огледа лицето ѝ. Обичаше волевите ѝ черти, късата коса и пронизващите очи с цвят на гора.

— Никога не бих те помолил да захвърлиш всичко, което имаш тук заради мен.

— Това е само една от причините да те обичам.

— Ще ми кажеш ли и останалите по-късно?

— Може би. — Тя плъзна ръка между краката му, с което го изненада, и той ахна. — Може и да ти демонстрирам.

Той прилепи устни към нейните и вкара езика си между тях. Притисна гърба ѝ в стената. Не го беше грижа, че Рейдж ще трябва да почака още...

Телефонът му звънна. И не спираше да звъни.

Ви вдигна глава и погледна през прозореца до входната врата. Рейдж стоеше в тревната площ отпред с телефон до ухото. Демонстративно погледна часовника си и показа среден пръст на Ви.

Ви замахна с юмрук и отстъпи от Джейн.

— Ще се върна в края на нощта. Бъди гола.

— Не предпочиташ ли ти да ме съблечеш?

— Не, защото бих разкъсал тази риза, а настоявам да я носиш всяка нощ в леглото до мен. Бъди. Гола.

— Ще видим.

Цялото му тяло запулсира заради неподчинението ѝ. И тя го знаеше, застанала с нетрепващ и изпълнен с еротични обещания поглед.

— Боже, обичам те — изрече той.

— Знам. Сега върви да убиеш нещо. Аз ще чакам.

Той ѝ се усмихна.

— Не бих могъл да те обичам повече, дори и да исках.

— Аз също.

Той я целуна и се дематериализира навън пред Рейдж, като се погрижи наоколо да има *мис. Страхотно*. Валеше. Би предпочел да е при Джейн, отколкото навън с брата, и не можа да се въздържа да не стрелне Рейдж с убийствен поглед.

— Щеше ли да умреш, ако беше изчакал пет минути?

— Моля те. Ако се беше захванал с твоята жена, щеше да се наложи да чакам до

лятото.

Ви се намръщи и погледна към съседния на Джейн апартамент. Гаражната врата беше полуотворена. Виждаше се проблясването на светлините на стопове. Чу се затръшване на врата и вятърът донесе сладникава миризма, сякаш някой беше разпръснал наоколо бебешка пудра.

— *О... боже, не.*

В този момент Джейн отвори вратата и се втурна навън с коженото му яке в ръка, а неговата риза се вееше зад гърба ѝ.

— Забрави си го!

В един ужасяващ миг всички парчета от пъзела, от който бе виждал само фрагменти, се подредиха. Кошмарът бе настъпил в реалния живот.

— *Не!* — изкрещя.

Всичко се случи за секунди, а на него му се стори, че е отнело векове. Рейдж го гледаше, все едно бе полудял. Джейн тичаше по тревата. Той свали *миса*, защото беше завладян от страх.

Един *лесър* се показва изпод гаражната врата с насочено оръжие.

Изстрелът не се чу въпреки тишината наоколо. Ви се хвърли към Джейн в опит да я предпази с тялото си. Не успя. Беше улучена в гърба и куршумът излезе отпред. Проби гръдната ѝ кост и рикошира в ръката му. Той я хвана, докато падаше. Собствените му гърди бяха раздирани от болка.

Те се строполиха на земята, а Рейдж хукна след убиеца. Не че Ви забеляза това. Единственото, за което можеше да мисли, беше собственият му кошмар. Кръв по ризата му. Сърцето му в пълна агония. Наближаваща смърт... Но не неговата. *А на Джейн.*

— Две минути — изрече тя между две хриптящи вдишвания, притиснала с ръка гърдите си. — Имам по-малко от две... минути.

Явно беше засегната артерията ѝ и тя го знаеше.

— *Аз ще...*

Тя поклати глава и хвана ръката му.

— *Остани. Няма да те...*

Дочакам... беше думата, която се канеше да каже.

— *Не, по дяволите!*

— *Вишъс...* — Очите ѝ се напълниха със сълзи, а лицето ѝ бързо губеше цвета си. — *Хвани ме за ръката. Не ме оставяй. Не можеш... Не ме оставяй да си ида сама.*

— *Ще се оправяш!* — Той понечи да я вдигне. — *Ще те отведе при Хавърс.*

— *Вишъс.* Няма спасение от това. Дръж ръката ми. Отивам си... — Тя зариде, като се бореше за въздух. — *Обичам те.*

— *Не!*

— *Обичам...*

— *Не!*

Скрайб Върджин вдигна поглед от птичката в ръката си, стресната от внезапно чувство на страх. О, окаяно съществуване! О, ужасна съдба!

Беше се случило. Онова, което очакваше и от което се боеше от дълго време. Беше настъпил мигът, в който щяха да рухнат основите на цялото ѝ съществуване. Наказанието ѝ беше дошло.

Онази жена... Човешката жена, която синът ѝ обичаше, умираше точно в този миг. Лежеше в прегръдките му и умираше, кръвта ѝ изтичаше върху него.

С несигурна ръка Скрайб Върджин остави синигерчето върху покритото с бели цветове дърво и неуверено пристъпи към фонтана. Седна на мраморния му ръб. Леката тъкан на робата ѝ натежа така, сякаш бе овързана с масивни вериги.

Вината за загубата на сина ѝ беше нейна. Именно тя беше причината за разрухата в живота му. Беше нарушила правилата. Триста години по-рано тя беше нарушила правилата.

В началото на времето ѝ бе позволен един акт на сътворение и когато достигна зрелостта си, тя извърши този един акт на сътворение. Но после го беше повторила. Беше родила, без да има право на това, и така бе прокълнала плода на утробата си. Съдбата на сина ѝ, цялата — от тормоза на баща му, съзряването му като жестоко и безсърдечно създание, до настъпилата сега агония — всъщност беше нейното наказание. Защото, ако той търпеше болка, нейното страдание беше хилядократно по-голямо.

Искаше да отправи зов за помощ към Баща си, но знаеше, че не може. Изборът, направен от нея, не беше негова грижа, сама трябваше да си понесе последствията.

Когато прекоси измеренията и видя какво се случва със сина ѝ, изживя мъката на Вишъс като своя собствена, почувства вцепенението, предизвикано от смразяващия шок, нежеланието да приеме случващото се, стягащия сърцето ужас. Също така изтърпяваше приближаващата смърт на неговата любима. Хлад изпълваше тялото ѝ, докато кръвта ѝ изтичаше през раната на гърдите и сърцето забавяше ритъма си. Чуваше гальовните думи, изричани от сина ѝ, вдишваше страха, излъчващ се от него.

Не можеше да направи нищо. Тя, която притежаваше безмерна власт над неизброимо множество, в този момент беше безсилна, защото съдбата и последствията от свободната воля бяха единствено във властта на Баща ѝ. Той познаваше отлично картата на вечността, всеки волен или неволен избор, всички познати и непознати пътеки в живота. Той беше Книгата, Страницата и незаличимото Мастило.

Тя не беше това.

Такава беше нейната съдба — да страда, защото невинният младенец, роден от тялото, в което не биваше да се преобразява, щеше вечно да изпитва болка. Синът ѝ щеше да броди по земята като мъртвец заради избора, направен от нея.

С ридания Скрайб Върджин освободи тялото си от робата, с която беше облечена, и черната тъкан падна върху мраморния под. Влезе във водата на фонтана, подобно на вълна от светлина, движеща се сред молекулите водород и кислород. Нещастieto ѝ ги изпълваше с енергия и ги доведе до точката на кипене, докато накрая ги изпари. Излъчването на енергия продължаваше и течността се издигна като облак над двора, за да падне отново на земята вместо сълзите, неспособни да бликнат от очите ѝ.

На бялото дърво птичките протегнаха шийки към водните капки, изучавайки това ново явление. После ято го напусна дървото за първи път и отлетя до фонтана. Наредиха се по

ръба му, обърнати с гръб към светещата, кипяща вода, в която бе потопена тя.

Охраняваха я в мъката ѝ, все едно всяка от тях беше голяма и свирепа като орел.

Както винаги те бяха единствените, предлагащи ѝ утеха и приятелство.

Джейн беше наясно, че е мъртва.

Знаеше го, защото се намираше сред мъгла и някой с образа на починалата ѝ сестра стоеше пред нея.

Така че беше напълно сигурна, че е ритнала камбаната. Но... не беше ли редно да е разстроена? Не трябваше ли да се тревожи за Вишъс? Не трябваше ли да се вълнува, че отново среща малката си сестричка?

— Хана? — попита, защото искаше да е сигурна какво точно вижда. — Това ти ли си?

— Донякъде. — Образът на сестра ѝ повдигна рамене, а хубавата ѝ рижа коса се раздвижи около раменете. — Всъщност съм само куриер.

— Приличаш на нея.

— Разбира се, че приличам. Виждаш това, което е в съзнанието ти, когато мислиш за нея.

— Добре... Малко като в „Зоната на здрача“. Я почакай, да не сънувам? — Това би било страхотна новина, като се имаше предвид случилото се току-що с нея.

— Не, мъртва си и се намираш по средата.

— По средата на какво?

— На прехода към отвъдното.

— Може ли да си малко по-конкретна?

— Всъщност, не. — Образът на Хана се усмихна с лъчезарната си усмивка, така ангелска, че дори гадният готвач Ричард се разтапяше от нея. — Ето съобщението ми. Трябва да се откажеш от него, Джейн. Ако искаш да намериш покой, трябва да се откажеш.

Ако имаше предвид Вишъс, нямаше да стане.

— Не мога да го направя.

— Трябва. Иначе ще останеш тук. Нямаш много време да бъдеш по средата.

— И после какво ще стане?

— Ще бъдеш изгубена завинаги. — Образът на Хана придоби сериозно изражение. — Пусни го да си върви, Джейн.

— Как?

— Ти знаеш как. Ако го направиш, ще ме видиш в действителност в отвъдното. Пусни го.

Куриерът, или каквото там беше, изчезна.

Останала сама, Джейн се огледа наоколо. Всичко беше обгърнато в мъгла, гъста като дъждовен облак и безкрайна като хоризонта.

Завладя я страх. Нещо не беше наред. Не искаше да бъде тук.

Внезапно я обзе чувство за нещо спешно, сякаш времето изтичаше, но нямаше представа откъде знаеше това. Замисли се за Вишъс. Ако да го освободи, значеше да се откаже от любовта си към него, това не беше възможно.

Вишъс шофираше аудито на Джейн през дъжда като луд. Беше на средата на пътя до клиниката на Хавърс, когато осъзна, че тя не беше до него в колата. Там беше само тялото ѝ.

Паниката му беше единственият източник на енергия в колата. Сърцето му беше единственото, което биеше. Очите му — единствените, които мигаха.

Обвързаният вампир у него потвърди това, което съзнанието му отричаше. С всяка клетка от тялото си осъзнаваше, че тя е мъртва.

Ви вдигна крак от педала на газта и аудито забави ход, докато накрая спря. Шосе двайсет и две беше празно, вероятно заради пролетната буря, но той би останал на сред пътя дори наоколо да беше пълно с коли.

Джейн седеше на мястото до шофьора. Коланът притискаше неговата риза към гърдите ѝ като превръзка.

Не обърна глава.

Не можеше да я погледне.

Взираше се напред към двойната маркировъчна линия на там. Чистачките се движеха по предното стъкло и издавиха ритмичен звук като старомоден часовник. *Тик... тик... тик... так.*

Ходът на времето вече беше без значение. Както и неговото бързане.

Тик... так... тик... так...

Все едно, че и той беше мъртъв, като се имаше предвид паренето в гърдите му. Чудеше се как изобщо още е в съзнание, като го болеше толкова много.

Тик... так...

Пред него на пътя имаше завой и гората стигаше до самия асфалт. Без определена причина той забеляза, че дърветата растяха плътно едно до друго и короните им се преплитаха, като създаваха впечатлението за черна дантела.

Тик...

Видението, което получи, се прокрадна така леко и безшумно, че в първия момент той не го забеляза. Но видя стена, леко грапава стена... осветена от много ярка светлина. Точно се почуди за източника на тази светлина...

Осъзна, че бяха фаровете на кола.

Силното изсвирване на клаксон привлече вниманието му, той натисна газта и изви волана силно надясно. Другата кола се качи частично на хлъзгавия тротоар, после възстанови курса си и изчезна по пътя.

Ви насочи вниманието си обратно към гората и бързо видя останалата част от видението, все едно че гледаше филм. С мълчаливо равнодушие наблюдаваше себе си как предприема скандално необмислени действия. Наблюдаваше как се развива бъдещето. Когато всичко свърши, той потегли с безумна цел пред себе си и напусна района на Колдуел със скорост, два пъти по-висока от разрешената.

Телефонът му звънна, той се протегна към задната седалка, където беше хвърлил якето си, и го измъкна от джоба. Изключи го, отби встрани от пътя и отвори капачето на гърба. Извади джиписес чипа, постави го на таблото на аудито и го смаза с юмрук.

— Къде, *по дяволите*, е той?

Фюри се дръпна от пътя на крачещия из кабинета Рот. Другите братя също стояха настрана. Когато кралят започнеше да се държи като булдозер, беше способен да те изравни с килима, ако му се пречкаш.

Но в случая явно очакваше отговор.

— На себе си ли говоря? Къде е Ви?

Фюри прочисти гърло.

— Наистина не знаем. Джиписът му умря преди десет минути.

— Умря?

— Престана да дава сигнал. Обикновено улавяме поне частичен сигнал, когато телефонът е у него, но сега дори и това не засичаме.

— Страхотно. Просто чудесно. — Рот повдигна черните си очила и потърка очи, примигвайки. Напоследък получаваше главоболие. Може би четеше прекалено много и дезертирането на брат им не беше най-доброто хапче за главата му.

Срещу него Рейдж изруга и затвори телефона.

— Още не се е появил в клиниката на Хавърс. Може би е отишъл да я погребее някъде. Пръстът е замръзнала, но с неговата ръка едва ли би било проблем.

— Наистина ли мислите, че е мъртва? — промърмори Рот.

— Доколкото видях, беше простреляна право в гърдите. Когато свърших с *лесъра*, тях вече ги нямаше, а също и колата ѝ. Но... да, не мисля, че е оцеляла.

Рот погледна към Бъч, който не беше обелил и дума от влизането си в помещението.

— Знаеш ли как да намерим някоя от жените, които използва за секс или да се храни?

Ченгето поклати глава.

— Нито една. Пазеше тази част от живота си в тайна.

— Значи така не можем да го проследим. Още добри новини. Възможно ли е да е отишъл в този негов пентхаус?

— Отбих се на път за къщи — отговори Бъч. — Не беше там и се съмнявам, че би отишъл. Не и като се има предвид за какво го е използвал.

— А до изгрева остават само два часа. — Рот седна зад бюрото си в стил Луи XVI и опря ръце в изящния стол, готов да скочи от него всеки момент.

Телефонът на Бъч зазвъня и той отговори забързано.

— Ви? О... здравей, скъпа. Не... Още нищо. Ще ти се обадя. Обещавам. Обичам те.

Ченгето затвори телефона, а Рот се обърна към огъня и камината и остана смълчан за кратко, като без съмнение прехвърляше в съзнанието си наличните възможности. Които бяха... никакви. Вишъс можеше да е навсякъде, така че дори братята да се пръснеха в четирите посоки на света, би било, като да търсят игла в копа сено. А и беше повече от ясно, че Ви беше унищожил джипис чипа. Не искаше да бъде открит. Най-накрая Рот заговори:

— Гранатата е налице, господа. Въпросът е къде ще избухне.

Ви подбра внимателно мястото на катастрофата. Искеше да е близо до крайната им цел, но в същото време достатъчно отдалечено, за да им осигури усамотение. Точно преди да излезе от подходящата зона, един завой сам му се предложи. Идеално. Сложи си колана, натисна газта и се подготви. Двигателят на аудито изръмжа и колелата се завъртяха все по-бързо и по-бързо по хлъзгавия път. Бързо престана да бъде кола и се превърна в безмерно количество кинетична енергия.

Вместо да следва острия лъв завой на шосе двайсет и две, Ви продължи направо към редицата от дървета. Като послушно дете без инстинкти за оцеляване колата излетя от банкета и за част от секундата полетя във въздуха.

Приземяването разтресе Ви и той удари главата си в тавана, после полетя напред. Въздушните възглавници на волана и таблото се отвориха. Купето се блъскаше в храсталаци и дръвчета и...

Дъбът беше огромен. Масивен като къща. И също така здрав.

Допълнителната противоударна конструкция в аудито бе единственото, което спаси Ви от пълно размазване, тъй като цялата предница на колата беше нагъната като акордеон. В резултат на удара главата на Ви отскочи и той отново заби лице във възглавницата в мига, когато един клон проби предното стъкло.

В следващия миг ушите му писнаха, все едно в тях се беше задействала противопожарна аларма. Замаян и с кървящи рани, предизвикани от клоните и парчетата стъкло, той откопча колана, отвори вратата и се запрепъва навън. Пое дълбоко въздух. Чу стърженето на двигателя и свистенето на въздуха, изпускан от възглавниците. Дъждът се лееше монотонно и плавно, незаинтересуван от ставащото, и се стичаше от дърветата в плитки локви.

Ви бързо заобиколи колата и отиде при Джейн. Ударът я беше захвърлил напред и кръвта ѝ беше оставила следи по стъклото, таблото и седалката. Той искаше точно това.

Наведе се и я освободи от колана, после я вдигна така внимателно, сякаш все още беше жива, и я намести удобно в ръцете си. Преди да закрачи между дърветата, той взе коженото си яке и я покри, за да я предпази от студа.

Вишъс започна да върви, както се започва вървене. Стъпи с единия крак пред другия. Повтори движението. После отново го повтори.

Придвижваше се с тежки стъпки през гората и дъждът го мокреше все повече и повече, докато накрая не се отличавахе от околните дървета — просто още един предмет, от който се стичаха струи вода. Избра заобиколен път, за да стигне до целта си. Ръцете и гърбът го заболяха от тежестта.

Най-накрая се добра до входа на пещерата. Не си направи труда да провери дали някой го следва. Знаеше, че е сам.

Влезе в прохода и колкото повече напредваше по мръсния под, толкова повече отслабваше звукът от дъжда. По памет откри дръжката в скалната стена и задейства механизма. Когато триметровата гранитна плоча се повдигна, той пое по разкрилия се коридор и стигна до двойна метална порта. Отключи я със силата на съзнанието си и когато тя се отвори безшумно, каменната плоча зад него се спусна на мястото си.

Вътре цареше непрогледен мрак. Въздухът в подземие то беше така гъст, все едно беше натъпкан вътре. Бързо запали с мисълта си няколко от факлите по стените. После тръгна към мястото в Гробницата, където се провеждаха ритуалите. Двете стени на прохода бяха покрити с рафтове, отрупани с керамични съдове, съдържащи сърцата на *лесърите*, убити от Братството. Не погледна към тях, както правеше обикновено. Взираше се право пред себе си, понесъл в ръцете си тялото на своята любима. Мокрите му ботуши оставяха следи по лъскавия мраморен под.

Не след дълго се озова в сърцето на Гробницата — огромна подземна падина. С волята си той запали дебелия черни свещи, поставени на стойки. Те осветиха висящите от тавана сталактити, подобни на кинжали, а също и големите черни мраморни плочи, оформящи

стената зад олтара.

Тези плочи бяха видението, явило му се, докато беше на шосе дващсет и две, и се взираше в редицата дървета. Беше си представил мемориалната стена. Точно като преплетените клони на дърветата, вдълбаните имена на воините, служили на Братството с поколения, оформяха нежна, подобна на дантела шарка, когато бяха гледани отдалече.

Олтарът пред стената беше обикновен, но всяващ респект. Представляваше огромно парче камък, носено от две масивни греди. В центъра му лежеше черепът на първия член на Братството на черния кинжал — най-святата реликва, притежавана от братята.

Той го бутна настрани и положи Джейн на мястото му. Тя беше изгубила цвета си и когато отпуснатите ѝ бледи ръце паднаха от двете ѝ страни, цялото му тяло се разтрепери. Внимателно ги върна обратно върху гърдите ѝ.

Отстъпи назад, докато гърбът му не се опря в гравираната стена. На светлината, хвърляна от свещите, и с якето му, покрило тялото ѝ, той почти можеше да си представи, че тя спи.

Почти.

Заобиколен от подземния пейзаж, той се замисли за пещерата, служила за подслон на военния лагер. Спомни си как беше използвал ръката си срещу *претрансите*, които го бяха тормозили, а също и срещу баща си.

Дръпна ръкавицата и я свали от искрящата си длан.

Това, което се канеше да стори, беше срещу природните закони, както и срещу тези на расата му.

Съживяването на мъртвец не беше удачно, нито допустимо действие при каквито и да било обстоятелства. И не само защото това беше в стила на Омега. В хрониките на расата им, тези хиляди томове с история, се посочваха само два случая и всеки от тях беше завършил трагично.

Но той беше различен. Ситуацията беше различна. Джейн беше различна. Правеше го от обич, докато при случаите, за които беше чел, ставаше дума за омраза: единият беше убиец и някой беше решил да го използва като оръжие, а друга жена беше върната към живота с цел отмъщение.

Имаше още нещо в защита на действията му. Лекуваше Бъч, като прогонваше злите сили от ченгето, когато той имаше вземане-даване с *лесърите*. Можеше да прави същото и с Джейн. Беше абсолютно способен на това.

С желязна решимост прогони от мислите си резултатите от подобни действия в царството на мрачните изкуства на Омега. И се фокусира върху любовта си към своята жена.

Това, че Джейн беше човек, не представляваше проблем, тъй като съживяването се състоеше във връщане на мъртвеца обратно към живот и границата между двете състояния беше една и съща, независимо от вида. Имаше всичко необходимо. Ритуалът изискваше три елемента — нещо принадлежащо на Омега, прясна кръв и източник на електрическа енергия, като например овладяна светкавица.

Или в случая — неговото проклятие.

Ви се върна в прохода с подредените глинени съдове и не губи време да избира. Взе първия, който му попадна, от един рафт. Беше покрит с фини пукнатини и цветът му беше тъмнокафяв, което значеше, че е от ранните.

Когато се върна обратно до олтара, удари съда в камъка и го разби на парчета, за да извади съдържанието му. Намиращото се вътре сърце беше покрито с нещо черно и мазно и

се бе запазило от течащото във вените на Омега вещество. Макар точната процедура, извършваща се в Обществото на лесърите, да не бе известна, бе ясно, че първо се вкарва „кръвта“ на Омега преди отстраняването на сърцето.

Така че Вишъс имаше това, което му бе нужно от техния враг.

Погледна към черепа на Първия брат и не се поколеба да използва реликвата за целите си, били те и противозаконни. Извади един от кинжалите си, направи резка на китката си и остави кръвта му да се стече в сребърната чаша, поставена върху черепа. После взе сърцето на *лесъра* и стисна силно.

Черни капки концентрирано зло се процедиха и се смесиха с яркочервената кръв. Греховната течност беше магическа по начин, противоречащ на всичко редно, такъв, който превръщаше измъчването на другите в удоволствие, носещ наслада от нараняването на невинни... но също така съдържаше в себе си вечността.

А именно това му беше нужно за Джейн.

— Не!

Той се обърна рязко.

Скрайб Върджин се беше явила зад него. Качулката ѝ беше свалена и прозрачното ѝ лице излъчваше ужас.

— Не *бива* да го правиш.

Той се обърна и приближи черепа до главата на Джейн. До съзнанието му достигна откъслечна мисъл, която му се стори странна. Направи паралел между това, че Джейн знаеше как изглежда сърцето, туптящо в гърдите му, а сега той се канеше да открие как изглежда нейното.

— В това няма равновесие! Не е платена цената!

Ви дръпна якето си от своята жена. Кървавото петно в средата на ризата му, точно между гърдите ѝ, беше като око на бик.

— Ще се върне не такава, каквато я познаваш — просъска майка му. — Ще се върне в образа на дявол. Това ще постигнеш.

— Обичам я. Мога да се грижа за нея, както го правя с Бъч.

— Любовта ти няма да промени крайния резултат, нито пък уменията ти да се справяш със следите от Омега. Това е забранено.

Обърна се към майка си, изпълнен с омраза към нея и глупостите ѝ за „ин“ и „ян“.

— Искаш равновесие, значи? Сделка? Искаш да си платя, преди да го направя?

Чудесно! Какво ще ми струва? Натрапи на Рейдж проклятие, което ще го съпътства, докато е жив. Какво ще направиш с мен?

— Равенството не е мой закон!

— Чий е тогава? И какво дължа, по дяволите?!

На Скрайб Върджин изглежда ѝ трябваше малко време да събере мислите си.

— Това е извън пределите на моите възможности. Тя е мъртва. Няма връщане назад, когато тялото е истинало, както е нейното.

— Глупости. — Той се наведе към Джейн, готов да направи разрез на гърдите ѝ.

— Ще я обречеш на вечно проклятие. Няма да има къде другаде да отиде, освен при Омега и ще ти се наложи да я пратиш там. Ще бъде обсебена от злото и няма да имаш друг избор, освен да я унищожиш.

Той погледна към безжизненото лице на Джейн. Припомни си усмивката ѝ. Опита се да я види върху бледата ѝ кожа. Не можа.

— Равенство... — прошепна.

Протегна се и докосна студеното ѝ лице с обикновената си ръка и се замисли за всичко, което би могъл да даде. Това, с което можеше да плати.

— Не става дума само за равенство — заговори Скрайб Върджин. — Има забранени неща.

Решението изникна в главата му и той вече не чуваше думите на майка си.

Вдигна така ценната за него обикновена ръка. Тази, с която можеше да докосва околните. Тази, която беше нормална. Не прокълнато бремене, носещо разруха. Добрата му ръка.

Положи я на олтара, притисна дланта си плътно към него и разтвори пръстите. После взе кинжала и го опря в кожата. Острието проникна и стигна до костта.

— Не! — изкрещя Скрайб Върджин.

Времето на Джейн свършваше. Тя го знаеше така, както знаеше кога някой пациент се влошава. Вътрешният ѝ часовник се беше задействал. Алармата пищеше.

— Не искам да се отказвам от него — каза тя на никого.

Гласът ѝ не стигна далече и тя забеляза, че мъглата се беше сгъстила... толкова много, че започваше да пречи дори на краката ѝ да се движат. После ѝ стана ясно. Нищо не им пречеше. С вледеняващ ужас тя осъзна, че ако не предприемеше нещо, постепенно щеше да изчезне и да заеме мястото си в обкръжаващото я нищо. Щеше да бъде сама завинаги, вкопчила се в любов, изпитвана някога от нея. Тъжен и бродещ призрак.

Обзета от емоции, тя усети сълзи да напират в очите ѝ. Осъзна, че единственият начин да се спаси, е да се откаже от копнежа си по Вишъс. Това беше ключът към вратата. Но ѝ се струваше равносилно на предателство. Да го остави сам с горчивото бъдеще. Можеше да си представи какво би било за нея, ако той беше умрял.

Мъглата се сгъстяваше и температурата се понижаваше. Погледна надолу. Краката ѝ започваха да изчезват. Първо до глезените, а сега и прасците. Разтапяше се в нищото. Разпръскваше се.

Джейн се разплака заради решението, което трябваше да вземе и себичността на това, което трябваше да извърши. Как обаче да се откаже от него?

Мъглата пропълзя по бедрата ѝ и тя изпадна в паника. Не знаеше как да направи нужното.

Отговорът ѝ хрумна — прост и болезнен.

О... боже... Да се откаже от него, значеше да приеме нещо, което не можеше да се промени. Не се вкопчваш в надеждата, за да изкопчиш насила по-добра участ. Нито воюваш срещу висшите сили на съдбата, за да ги накараш да служат на твоята воля. Не молиш за спасение, защото смяташ, че ти знаеш по-добре. Да се откажеш означава да погледнеш пред теб с ясен взор и с разбирането, че безграничният избор е рядко изключение, а ориста е правилото.

Няма място за сделки. Нищо не зависи от теб. Отказваш се, защото разбираш, че обичаният от теб всъщност не е твоето бъдеще и нищо не може да промени това.

Сълзите капеха от очите ѝ в мъглата и тя остави всичката ѝ сила да я напусне. Отстъпи от битката да продължи съществуването си редом с Вишъс. Когато го направи, нямаше у себе си никаква вяра или оптимизъм. Беше празна като заобикалящата я мъгла. Атеистка приживе, тя установи, че е останала такава и в смъртта. Не вярваше в нищо и сега самата тя беше нищо.

И тогава дойде чудото.

Над нея се появи светлина, която ѝ даде уют и топлина и я изпълни с нещо, подобно на любовта ѝ към Вишъс — блаженство.

Тя се понесе нагоре като маргаритка, откъсната от земята от нечия нежна ръка, и осъзна, че можеше да продължи да обича този, когото беше обичала, дори и да не е до него. Това, че пътищата им се разделяха, нямаше да оскверни чувствата ѝ. Обгръщаше емоциите ѝ със сладко-горчив копнеж, но нямаше да промени онова в сърцето ѝ. Можеше да го обича и да го чака в отвъдното, защото любовта беше вечна и не се поддаваше на прищевките на смъртта.

Джейн беше свободна... и летеше нагоре.

Фюри беше на границата да си изпусне нервите.

Но трябваше да се стегне, защото същото важеше и за всички братя. Особено Бъч, който крачеше из кабинета като затворник в карцер.

Нямаше и помен от Вишъс. Нито обаждане. Нищо. А изгревът приближаваше като товарен влак. Бъч спря.

— Къде бихте погребали своята *шелан*?

Рот се намръщи.

— В Гробницата.

— Мислите ли, че може да я е отнесъл там?

— Никога не е бил голям привърженик на ритуалите, а пък и след отхвърлянето му от майка му... — Рот поклати глава. — Не би отишъл там. Сигурно знае, че това е едно от първите места, където бихме го потърсили, а той държи на личния си живот. Ако наистина е решил да я погребее, не би искал публика.

— Да.

Бъч отново закрачи, а часовникът удари четири и половина сутринта.

— Знаете ли какво? — заговори ченгето. — Ще отида да проверя, ако не възразявате.

Няма да остана тук и секунда повече.

Рот сви рамене.

— Защо не? Нямаме какво друго да предприемем.

Фюри се изправи, неспособен да чака повече.

— Идвам с теб. Някой трябва да ти покаже входа.

Тъй като Бъч не можеше да се дематериализира, двамата се качиха в кадилака и Фюри подкара към гората. Изгревът приближаваше бързо и той не пое по заобиколния път, а се насочи направо към Гробницата.

Двамата не обелиха нито дума, докато Фюри не спря колата пред входа и не излязоха от нея.

— Надушвам кръв — каза Бъч. — Мисля, че ги открихме.

Да, във въздуха се носеше мирис на човешка кръв. Без съмнение Вишъс беше отнесъл Джейн вътре.

По дяволите. Втурнаха се през тайния вход и се насочиха към дъното. Преминаха през металните порти, едната от които беше отворена. По пода на коридора с глинените съдове имаше мокри следи.

— Тук е! — възкликна Бъч с неописуемо облекчение.

Да, но защо Вишъс, който мразеше майка си, би погребал своята любима според традициите на Скрайб Върджин? Не би го направил.

Тръгнаха през прохода и у Фюри се надигна някакво пагубно усещане... особено отчетливо, когато стигнаха до края и той забеляза празно място на един от рафтовете, където липсваше съд със сърце на *лесър*. *О, не. О, боже, не.* Трябваше да вземат повече оръжия. Ако Вишъс беше сторил това, от което се боеше Фюри, щеше да им е нужно въоръжение до зъби.

— Почакай! — Той спря, взе факла от стената и я подаде на Бъч. После взе една и за себе си. — Бъди готов да се биеш.

— Защо? Ви може да се вбеси, задето сме тук, но едва ли ще прибегне до насилие.

— Джейн е тази, от която трябва да се пазиш.

— Какви ги говориш, по дяволите?

— Мисля, че може да се е опитал да я съживи.

Ярка светлина проблесна пред тях.

— По дяволите! — изруга ченгето. — Не ми казвай, че е способен на това.

— Ако Мариса умре и ти би загубил разсъдъка си, нали?

Двамата се втурнаха в пещерата и замръзнаха на местата си.

— Какво е това? — попита Бъч, останал без дъх.

— Нямам... представа.

С тихи стъпки те се приближиха до олтара, онемели от гледката, разкрила се пред тях.

В средата на каменния постамент стоеше скулптура, бюст... на главата и раменете на Джейн. Беше изработен от тъмносив камък, а приликата беше толкова силна, че изглеждаше като снимка. Или по-скоро холограма. Светлината от свещите потрепваше по чертите на лицето ѝ, а хвърляните сенки го правеха да изглежда като живо. В далечния десен ъгъл се търкаляха счупен керамичен съд, свещеният череп на Братството и нещо, което приличаше на покрито с мазнина сърце.

Ви беше облеган на стената с имената зад олтара. Очите му бяха затворени, а ръцете лежах в скута му. Едната му китка беше превързана с черна тъкан и един от кинжалите му липсваше. Мястото миришеше на пушек, но не беше задимено.

— Ви? — Бъч се доближи до него и коленичи.

Фюри остави ченгето да се погрижи за Ви и отиде до олтара.

Скулптурата беше съвършено копие на лицето на Джейн, толкова реална, че можеше да е тя, стига да дишаше. Той протегна ръка и се насили да я докосне, но в мига, когато влезе в контакт с нея, тя се разпадна. Не беше изработена от камък, а от пепел и сега не беше нищо друго, освен купчинка прах, представляваща тленните останки на Джейн. Фюри погледна към Бъч.

— Каж ми, че Ви е жив.

— Поне диша.

— Да го отведем у дома. — Фюри погледна към прахта. — Да приберем и двамата у дома.

Трябваше му нещо, в което да пренесе Джейн, и със сигурност нямаше да използва някой от съдовете на *лесърите*. Огледа се наоколо. Нямаше нищо подходящо.

Фюри съблече копринената си риза и я разстла на олтара. Не се сети за нищо по-добро, а времето им изтичаше.

Денят приближаваше. И настъпването му не подлежеше на никакви преговори.

Два дена по-късно Фюри реши да отиде от Другата страна. Директрис настояваше за среща и той не искаше да отлага повече. А и трябваше да се махне от къщата.

След смъртта на Джейн над имението беше надвиснал черен облак и това се отразяваше на всички обвързани мъже. Загубата на *шелан*, а тя беше именно такава, въпреки че с Ви не бяха официално свързани, от край време бе най-големият ужас за всички. Това, че беше убита от врага, правеше ситуацията непоносима. И още по-лошо, случваше се по-малко от година, след като Уелси беше убита по подобен начин и напомняше на всички мъже добре известната им истина — обвързаните в Братството бяха особено силно застрашени от страна на *лесърите*. Тормент се беше убедил лично в това, а сега и Вишъс. Господи, не се знаеше дали Вишъс ще остане сред тях. Тор беше изчезнал веднага след убийството на Уелси и оттогава никой не го беше видял или чул. Макар че според Рот братът още беше жив, те всички се бяха отказали да очакват появата му поне още десетилетие или две. Може би в бъдеще щеше да се върне. Или може би щеше да умре някъде по света сам. Възможно бе следващата им среща с него да бъде в отвъдното. Горкият Вишъс.

В момента Ви беше в стаята си в Дупката и лежеше до урната, в която Фюри в крайна сметка беше поставил праха на Джейн. Според Бъч не беше казал нищо и не беше ял нищо, но очите му бяха отворени.

Очевидно нямаше намерение да обясни случилото се в Гробницата. С Джейн. С китката му.

Фюри изруга и коленичи до леглото си. Сложи на врата си медальона на Примейла. Затвори очи и се озова директно в светилището на Избраниците, като междувременно мислеше за Кормия. Тя също стоеше в стаята си. Ядеше малко и говореше още по-малко. Той периодично проверяваше как е, въпреки че не знаеше какво да направи за нея, освен да ѝ носи книги, които тя явно харесваше. Падаше си по Джейн Остин, но не разбираше как описаното можеше да е художествена измислица или, по нейните думи, „преднамерена лъжа“.

Фюри тръгна от амфитеатъра, защото не познаваше околността много добре, и реши, че това е добра отправна точка. Почувства се странно, застанал на сред цялата тази белота. И още по-странно, когато заобиколи зад сцената и пред погледа му се разкриха няколко бели храма. Беше като реклама за белина. Нямаше никакъв цвят. И беше толкова тихо. Плашещо тихо.

Избра посока и тръгна, като се боеше да не се натъкне на група Избраници и определено не бързаше да се озове лице в лице с Директрис. Реши да разгледа някои от храмовете, за да убие малко време. Избра един на случаен принцип и се качи по полегатото мраморно стълбище, но установи, че двойните врати са здраво заключени.

Намръщи се и се наведе да огледа голямата и странна форма на ключалката. Импулсивно свали медальона на Примейла и го пъкна в нея.

Кой да го очаква! Оказа се ключ.

Двойните врати се отвориха, без да издадат звук, и той се изненада от намиращото се вътре. От двете страни на помещението имаше подредени сандъци със скъпоценни камъни. Той се заразхожда сред съкровищата и зарови ръце сред блестящите камъни.

Но това не беше всичко. В дъното имаше стъквени шкафове. Такива, които можеш да видиш в музей. Отиде до тях, за да ги огледа. Естествено, по тях нямаше и прашинка, но той

чувстваше, че причината не беше в това, че са били почистени. Не можеше да допусне, че във въздуха тук се съдържа някаква мръсотия, нито дори микроскопични частици.

Намиращото се вътре го смая. Очевидно предметите идваха от реалния свят. Имаше старомоден чифт очила, порцеланова купа с ориенталски произход, бутилка уиски с етикет, датиращ от 1930 година, абаносово цигаре, дамско ветрило, изработено от бели пера.

Чудеше се как са се озовали тук. Някои от предметите бяха доста стари, но въпреки това бяха в идеално състояние и безупречно чисти.

Спря пред нещо, което приличаше на древна книга.

— Да му се... не види.

Кожената подвързия беше изпокъсана, но релефният надпис на заглавието още беше четим — „Дариъс, син на Марклън“.

Фюри се наведе поразен. Това беше книга на Ди... вероятно дневник.

Отвори витрината и се намръщи от миризмата. Барут?

Огледа сбирката от вещи. В ъгъла стоеше стар револвер и той разпозна производството и модела от енциклопедията за оръжия, по която преподаваше. Беше Колт от 1890, 36-калибров, от флотското въоръжение, шестцилиндров. Бил е използван наскоро.

Взе го, отвори барабана и извади един от патроните. Бяха сферични... и с неравна повърхност, сякаш ръчно направени.

Беше виждал такава форма и преди. Докато триеше медицинските резултати на Ви от компютъра в „Св. Франсис“, хвърли поглед на рентгеновите снимки... и видя сферично и леко неравно парче олово в белия дроб на брата.

— Дошли сте да ме видите ли?

Фюри погледна през рамо и видя Директрис. Жената стоеше пред двойните врати, облечена в бяла роба като всички останали. На врата ѝ на верижка висеше същият като неговия медальон.

— Хубава колекция от артефакти имате тук — отбеляза той и се обърна.

Жената присви очи.

— Мислех, че повече ще ви заинтересуват скъпоценните камъни.

— Всъщност, не. — Вдигна книгата, като я наблюдаваше внимателно. — Това тук изглежда е дневникът на мой брат.

Тя повдигна рамене съвсем леко и на него му се прииска да я убие.

— Да, това е дневникът на Дариъс.

Фюри потупа корицата, после направи широк жест около себе си.

— Кажи ми, това място винаги ли е заключено?

— Да, винаги от нападението насам.

— Ние двамата сме единствените, които имат ключове, нали така? Не искам нещо да се случи с вещите.

— Да. Само ние двамата. Никой не би могъл да влезе тук, без знанието ми и без моето присъствие.

— Никой значи.

В очите ѝ проблесна гняв.

— Заповедите са, за да бъдат изпълнявани. Прекарах години да обучавам Избраниците на подobaващо поведение.

— Да... И появата на Примейла сигурно те съсипва. Защото сега аз командвам. Не е ли така?

Гласът ѝ стана тих.

— Нормално и редно е вие да определяте правилата тук.

— Съжалявам, може ли да повториш? Не те чух добре.

За секунда в очите ѝ закипя злост. Това беше потвърждение за действията и мотивите ѝ. Директрис беше стреляла по Вишъс. С оръжието от сандъка. Искаше да продължи да командва и отлично осъзнаваше, че с идването на Примейла в най-добрия случай щеше да бъде втора в йерархията и ръководена от мъж. Можеше да загуби цялата си власт дори ако той не харесаше цвета на очите ѝ.

Когато не беше успяла да убие Ви, тя се беше отдръпнала... докато не ѝ се удадеше шанс да опита отново. Без съмнение беше достатъчно умна и зла, че да защитава територията си, докато не остане подходящ брат или позицията на Примейл не започнеше да изглежда прокълната.

— Канеше се да кажеш нещо — подсети я той.

Директрис поглади медальона на врата си.

— Вие сте Примейлът. Вие управлявате тук.

— Добре. Радвам се, че и двамата сме наясно с това. — Той отново потупа дневника на Дариъс. — Взимам това с мен.

— Няма ли да пристъпим към срещата?

Той се доближи до нея, като си мислеше, че ако беше истински мъж, досега трябваше да ѝ е счупил врата.

— Не точно сега. Искам да обсъдя нещо със Скрайб Върджин. — Наведе се и опря уста до ухото ѝ. — Ще се върна за теб.

Вишъс никога беше плакал преди. През целия си живот не беше плакал абсолютно никога. След всичко, през което беше преминал, бе стигнал до извода, че вероятно е роден без слъзни канали.

Дори събитията, довели до настоящата ситуация, не бяха променили това. Не беше плакал, докато мъртвото тяло на Джейн лежеше в обятията му. След опита да отреже ръката си в Гробницата, за да извърши жертвоприношение, не беше проронил и сълза, въпреки нетърпимата болка. Когато омразната му майка го беше разубедила да не прави онова, което беше решил, страните му бяха останали сухи.

Дори когато Скрайб Върджин беше сложила ръка върху тялото на Джейн и той гледаше замаяно как любимата му се превръща в пепел, пак не беше заплакал. Сега плачеше.

За първи път от раждането му насам по лицето му се стичаха сълзи и попиваха във възглавницата.

Всичко започна, когато му се яви видение за Мариса и Бъч, седнали на дивана в дневната. Ясно... толкова ясно. Ви не само чуваше мислите им, но също така знаеше, че Бъч си представя Мариса на леглото им с черен сутиен и сини джинси. А Мариса фантазираше как той съблича джинсите ѝ и главата му се озовава между бедрата ѝ.

Ви знаеше, че след шест минути Бъч ще вземе чашата с портокалов сок от ръката на Мариса, за да я остави на масичката. Ще я разсипе, защото ще я остави на ръба на „Спортс илюстрейтид“, и сокът ще намокри джинсите на Мариса. Ченгето щеше да използва това като извинение, за я поведе по коридора и да я съблече.

Само че по пътя щяха да спрат пред вратата на Ви и да загубят желанието си за секс. Натъжени, щяха да отидат до спалнята си и да се прегърнат мълчаливо.

Ви закри лицето си с ръка. И заплака неудържимо.

Виденията се бяха върнали. Проклятието да вижда бъдещето се беше върнало.

Вече не беше на кръстопът.

Кое то значеше, че отсега нататък такава щеше да е съществуването му — като празна черупка, лежача до праха на любимата.

Докато плачеше, чу Бъч и Мариса да приближават по коридора, поспряха пред спалнята му и след малко долови шума от затварянето на вратата им. През стената не долитаха звуци от любовна игра. Леглото не скърцаше. Нямаше стенания.

Точно както беше предсказал той. В последвалата тишина Ви избърса лицето си, после погледна ръцете си. Лявата все още пулсираше малко от нараняването, което си беше причинил. Дясната искреше както винаги. И сълзите му бяха бели на фона на излъчваната от нея светлина. Също като ирисите на очите му.

Пое дълбоко въздух и погледна часовника.

Единственото, заради което продължаваше да диша, беше настъпването на нощта. Иначе досега да се бе самоубил. Щеше да вземе глока си, да го тикне в устата и да отнесе задната част на главата си, ако не очакваше настъпването на нощта.

За него беше лична мисия да премахне Обществото на лесърите. Това щеше да запълни остатъка от дните му, но това не беше проблем, защото нищо друго не го очакваше. И той би предпочел да напусне Братството, за да го прави, но Бъч би умрял без него и затова се налагаше да остане.

Внезапно се намръщи и погледна към вратата. След миг избърса страните си и каза:

— Изненадан съм, че не влезе направо.

Вратата се отвори без помощта на ничия ръка. Скрайб Върджин стоеше в коридора, покрита от глава до пети с черната си роба.

— Не бях сигурна дали съм добре дошла — отговори тя тихо и влезе в стаята.

Той не повдигна глава от възглавницата. Нямахше желание да я поздравява.

— Знаеш колко си добре дошла.

— Така е. Ще пристъпя към целта на посещението си. Имам подарък за теб.

— Не го искам.

— Напротив. Искаш го.

— Майната ти. — Главата ѝ под робата като че клюмна. Не че го интересуваше дали чувствата ѝ са наранени. — Върви си.

— Ще искаш...

Той се изправи рязко.

— Ти ми *отне* това, което исках.

Призрачна фигура прекрачи през прага.

— Ви...?

— И сега ти го връщам — отвърна Скрайб Върджин. — По един или друг начин.

Вишъс не чу нито дума от казаното, защото не можеше да възприеме това, което виждаха очите му. Това беше Джейн... в известен смисъл. Беше лицето на Джейн и тялото на Джейн, но тя беше прозрачно видение.

— Джейн?

Преди да се дематериализира, Скрайб Върджин промълви:

— Не е нужно да ми благодариш. Само знай, че проклятието ти е начинът да я докосваш. Довиждане.

Като за повторно събиране на влюбени, тази среща беше странна и неловка.

И не само защото Джейн можеше да бъде определена като дух.

Вишъс изглеждаше готов да загуби съзнание. Кое то я нарани. Беше напълно възможно да не я хареса такава и какво щеше да стане с нея тогава? Когато Скрайб Върджин я беше посетила в рая или каквото и да беше това място, и ѝ беше дала възможността да се завърне, дори не се наложи да се замисля за отговора. Но сега, изправена пред неговия шок, не беше сигурна дали е направила верния избор.

Той стана от леглото, пристъпи към нея и неуверено докосна лицето ѝ с искрящата си ръка. Тя се притисна към топлата му длан.

— Ти ли си? — попита той дрезгаво.

Тя кимна и протегна ръка към леко зачервеното му лице.

— Плакал си.

Той хвана ръката ѝ.

— Мога да те почувствам.

— Аз също.

Той докосна врата ѝ, раменете ѝ, гръдната ѝ кост. Вдигна ръката ѝ и я погледна... поточно погледна през нея.

— Мога да сядам на разни места — каза тя без определена причина. — Искам да кажа... Докато чаках в коридора, седнах на дивана. Наместих една картина на стената.

Сложих една монета в чинийката с дребни. Взех едно списание. Чувството е малко странно, но е достатъчно само да се концентрирам. — *По дяволите. Какви ги дрънкаше.* — Скрайб Върджин каза, че мога да се храня, но не е нужно. Каза, че... мога също и да пия. Не съм сигурна как точно става, но тя очевидно знае. Както и да е. Ще отнеме известно време да свикна, но...

Той зарови ръка в косата ѝ и тя се почувства точно както преди. Несъществуващото ѝ тяло регистрираше усещания, както го беше правило преди.

Той се намръщи и погледна надолу ядосано.

— Тя каза, че се изисква жертва, за да върнеш някого. Какво ѝ даде? Каква сделка сключи?

— Какво имаш предвид?

— Тя не дава нищо, без да поиска друго в замяна. Какво взе от теб?

— Нищо. Не ми е искала нищо.

Той поклати глава и изглежда се канеше да заговори. Но после я обгърна с масивните си ръце и я притисна към треперещото си, излъчващо топлина тяло. За разлика от всички други обстоятелства, при които трябваше да се съсредоточи, за да усеща предметите, с Ви се случи от само себе си. Опряна в него, нямаше усещането за безплътност, без да е необходимо да полага каквито и да било усилия.

Личеше, че плаче, по начина му на дишане и по това как се притискаше в нея, но тя знаеше, че ако опита да го успокои с думи, той щеше да спре на мига. Затова просто го прегърна и го остави да продължи.

Тя самата едва се крепеше да не рухне емоционално.

— Мислех, че вече никога няма да правя това — заговори той с пресекващ глас.

Джейн затвори очи и го стисна здраво, като мислеше за онзи момент в мъглата, когато се беше отказала от него. Ако не го беше направила, сега нямаше да са заедно, нали така?

Майната ѝ на свободната воля, помисли си тя. Съдбата беше тази, която имаше значение, въпреки че можеше да е много болезнена на пръв поглед. Защото любовта в различните си форми винаги бе трайна. Тя беше безкрайна. Вечна. Тя беше тази, която устояваше на времето. Нямаше представа кой или какво е Скрайб Върджин. Не знаеше къде е била самата тя и как така се върна. Но знаеше едно.

— Ти беше прав — каза тя, опряла лице в гърдите на Ви.

— За какво?

— Вярвам в Бог.

На следващата вечер Джон нямаше часове и седна заедно с братята за Първото хранене. Настроението в къщата се беше подобрило осезаемо в сравнение с последните няколко седмици. Но той със сигурност не споделяше общата еуфория.

— Така че — говореше Фюри, — отидох при Скрайб Върджин и й казах за патрона.

— Мили боже. Директрис. — Вишъс се наведе напред, без да пуска ръката на Джейн.
— Реших, че е бил *лесър*.

Ви не се отделяше от своята лекарка, сякаш се страхуваше тя да не изчезне. Кое то донякъде беше разбираемо. Джон се опитваше да не се взира в нея, но беше трудно. Носеше една от тениските на Ви и чифт сини джинси и ги изпълваше нормално. Но намиращото се вътре беше... дух, по негови предположения.

— Разбира се, че така ще решиш — отговори Фюри и се обърна към Бела, за да й подаде съда с маслото. — Всички така мислехме. Но тази жена е имала сериозен мотив. Искала е да продължи да командва, а с появата на Примейл на сцената това няма как да се случи. Класически сценарий.

Джон хвърли поглед към мълчаливата блондинка от другата страна на Фюри. Избраницата наистина беше красива, с ефирната хубост, присъща на ангелите. От нея се излъчваше неземно сияние. Но не беше щастлива. Хранеше се със сведен поглед.

Освен когато очите ѝ се насочваха към Фюри. А това се случваше, когато той заговореше или погледнеше към Бела.

От челото на масата прозвуча суровият глас на Рот.

— Директрис трябва да умре.

Фюри се прокашля и взе обратно съда с масло от Бела.

— Смятай го за сторено, господарю.

Мили боже. Нима Фюри...

— Добре. — Рот кимна с разбиране и одобрение. — Кой ще я замести?

— Скрайб Върджин ме попита кого искам да избира за поста, но не познавам...

— Амалия — произнесе русата Избраница. Всички глави се обърнаха към нея.

— Моля? — попита Фюри. — Какво каза?

Когато заговори, гласът ѝ беше прекрасен. Звънлив, нежен и мелодичен.

— Ако не е неуважително, бих ли могла да предложа Избраницата Амалия? Тя е сърдечна, мила и с подходящо старшинство.

Жълтите очи на Фюри изучаваха жената, но изражението му беше резервирано, като че не знаеше какво да каже или как да постъпи.

— Тогава тя е тази, която ще посоча. Благодаря ти.

За миг тя вдигна поглед към него и лицето ѝ порозовя. Но Фюри отклони очи и тя направи същото.

— Всички ще почиваме тази нощ — заяви Рот рязко. — Имаме нужда да се прегрупираме.

Рейдж изръмжа от другия край на масата.

— Пак ли ще ни караш да играем „Монополи“?

— Да. — От страна на Братството се разнесе дружен стон, който Рот напълно игнорира. — Веднага след вечеря.

— Има нещо, което трябва да свърша — каза Ви. — Ще се върна възможно най-скоро.

— Добре, но няма да можеш да използваш фигурката на кучето или обувката. Те винаги се избират първи.

— Ще го преживея.

Фриц влезе с огромен поднос със сладкиш „Печена Аляска“^[1].

— Може би ще желаете десерт? — попита *догеният* усмихнато.

Всички отговориха като един.

— Да, моля.

Джон остави салфетката си и помоли да бъде извинен. След кимането на Бет стана от масата и се запъти към тунела под главното стълбище. Разходката до тренировъчния център не отне много време, още повече че походката му се бе стабилизирала и той започваше да се чувства все по-комфортно в тялото си.

Стигна до кабинета на Тор и се стегна, преди да огледа наоколо. Нищо не се беше променило след изчезването на брата. Само дето грозният зелен стол сега беше в кабинета на Рот. Иначе всичко си беше същото.

Джон отиде зад бюрото и седна. Наоколо бяха разпръснати документи и папки. На някои имаше залепени листчета, върху които Зи беше писал разни неща с присъщата му съзнателност.

Сложи ръце на страничните облегалки и ги задвижи напред-назад.

Мразеше начина, по който се чувстваше в момента.

Мразеше се, задето е ядосан, че Ви си получи Джейн обратно, докато Тор беше загубил Уелси завинаги. Но не беше честно. И то не само към Тор. Би се радвал да има духа на Уелси в живота си. Щеше да е хубаво единствената майка, която познаваше, да бъде около него.

Ви беше получил тази благодат.

А също и Рейдж. С Мери.

Какво ги правеше толкова специални?

Обхвана главата си с ръце. Чувстваше се като отвратителна личност. Да завиждаш на нечие щастие и късмет, бе нещо ужасно. Особено ако ги обичаш. Но така силно му липсваше Тор и толкова горчиво скърбеше за Уелси, че...

— Здравей.

Джон вдигна поглед. Зи стоеше наред кабинета, макар че само Бог знаеше как беше влязъл, без да издаде нито звук.

— Какво се върти в главата ти, Джон?

— *Нищо.*

— Да опитаме ли отново?

Джон поклати глава и погледна надолу. Случайно забеляза, че досието на Леш лежеше най-отгоре в купчината, и се замисли за него. Предстоеше им сблъсък. Беше само въпрос на време.

— Знаеш ли — заговори Зи, — все се чудех защо аз, а не Фюри.

Джон вдигна глава намръщен.

— Да, чудех се защо отвлякоха мен и преживях всичко онова. И не само аз съм си задавал този въпрос. Фюри още не може да си прости, че се случи с мен, а не с него. — Зи притисна ръце към гърдите си. — Проблемът е, че ако започнеш да се чудиш защо нещо се случва с един, а не с друг, това не те отвежда никъде.

— *Искам Уелси да се върне.*

— Предположих, че заради това си тръгна. — Братът поглади обръснатата си глава. —

Ето какво. Вярвам, че нечия ръка ни води. Само че тя невинаги е нежна. И на моменти ни се струва несправедлива. Или поне се опитвам да вярвам в това. В крайна сметка какво друго ни остава? Изборът е нещо ограничено. Също и плановете. Всичко останало зависи от друг. Ходът на живота ни, запознанствата, съдбата на обичаните от нас... Нямаме много контрол върху тези неща.

— *Тор ми липсва.*

— На всички ни липсва.

Да, Джон трябваше да помни, че не само той страдаше.

— Имам нещо за теб. — Зи отиде до шкафа и го отвори. — Фюри ми го даде вчера.

Искахме да изчакаме до рождения ти ден, но имаш нужда от него днес.

Зи се върна до бюрото със стара и разкъсана книга в ръка. Положи я на върха на купчината, като криеше корицата с гигантската си длан.

— Честит рожден ден, Джон!

Вдигна ръка и Джон погледна надолу. В този миг сърцето му спря.

С треперещи пръсти проследи надписа, гласящ: „Дариъс, син на Маркълън“.

Внимателно повдигна корицата... С красив и изискан шрифт бяха изписани думи и символи, чиято стойност беше неизмерима. Отражението на един живот, воден преди много време. Почеркът на баща му на Древния език.

Джон отдръпна бързо ръка и закри устата си ужасен, че може да избухне в ридания.

Но когато вдигна очи засрамен, установи, че е сам.

Зи с типичната си изисканост му беше позволил да запази достойнството си.

А сега... като му беше дал дневника на баща му... му даваше и известна радост.

Веднага след Първото хранене Ви се материализира в двора на Скрайб Върджин. Изненада се, че получи разрешение, като се имаше предвид как стояха нещата, но се зарадва.

Прие форма и се намръщи, докато оглеждаше мраморния фонтан, колонадата и портала към територията на Избраниците. Нещо беше различно. Не беше сигурен какво, но нещо...

— Поздравления, господарю.

Обърна се. Една Избраница стоеше пред вратата, която винаги беше смятал, че води към личните покои на Скрайб Върджин.

Облечена в бяла роба и с коса, прибрана на кок, той я разпозна като онази, дошла да провери как е Кормия след церемонията по представянето.

— Амалия — произнесе той.

Тя изглеждаше изненадана от това, че помни името ѝ.

— Ваша светлост.

Значи нея Кормия беше препоръчала за поста на Директрис. Имаше логика. Жената изглеждаше мила.

— Тук съм да видя Скрайб Върджин. — Въпреки че тя сигурно знаеше това.

— При цялото ми уважение, господарю, тя не приема днес.

— Мен или никого?

— Никакви посетители. Искате ли да ѝ оставите съобщение?

— Ще се върна утре.

Избраницата се поклони дълбоко.

— При цялото ми уважение, господарю, мисля, че утре ще е все така неразположена.

— Защо?

— Не задавам такива въпроси. — В тона ѝ звучеше леко неодобрение, сякаш за да покаже, че и той не би трябвало да пита.

По дяволите. Какво точно искаше да каже?

— Предай ѝ... че Вишъс е дошъл да каже...

Думите го напуснаха, а очите на Избраницата бяха като езера на състраданието.

— Ако не е прекалено дръзко от моя страна, може би трябва да ѝ кажа, че синът ѝ е дошъл да благодари за щедрия ѝ дар и за това, че се пожертва в името на неговото щастие.

Син.

Не, не можеше да стигне толкова далече. Въпреки че Джейн се беше върнала при него, това би звучало неискрено.

— Само Вишъс. Кажете, че Вишъс е дошъл да каже благодаря.

Избраницата се поклони отново с натъжено лице.

— Както желаете.

Загледа се след жената, която се обърна и изчезна зад малката и покрита с украса врата.

Я почакай. Пожертвала ли каза? Каква жертва?

Отново се огледа наоколо. Насочи вниманието си към фонтана. Изведнъж звукът от леещата се вода му се стори странен. Когато беше идвал преди...

Ви бавно обърна глава.

Бялото дърво със своите бели цветове беше празно. Всички пойни птички бяха изчезнали.

Това беше, което липсваше. Птичките на Скрайб Върджин вече не съществуваха. Клоните на дървото вече не бяха изпъстрени от ярките им цветове. Неподвижният въздух беше лишен от веселото им чуруликане.

В настъпилата тишина самотата на това място го потисна. Глухият звук, издаван от щадравана, усилваше усещането за празнота.

О, боже. Това се казваше жертва.

Беше се отказала от своята любов заради неговата.

В своите лични покои Скрайб Върджин знаеше точно кога Ви си тръгна. Почувства как тялото му се върна обратно във външния свят.

Избраницата Амалия се приближи тихо.

— Ако не възразявате, трябва да ви предам нещо.

— Не е нужно. Знаем какво каза той. Остави ме и се върни в светилището.

— Да, Ваша святост.

— Благодаря ти.

Скрайб Върджин изчака, докато Избраницата се оттегли, после се обърна и се загледа към бялата шир на своето жилище. Стаите бяха излишно големи и ѝ служеха само да крачи из тях. Тъй като не спеше и не ядеше, спалнята и зоната за хранене бяха само площи, по които се разхождаше.

Сега всичко беше потънало в тишина.

Носеше се тревожно от стая в стая. Беше предала сина си по толкова много начини, та

не беше чудно, че не искаше да бъде наричан така. Но все пак почувства болка от това.

Която се добави към една друга.

Тя погледна с ужас към другия край на покоите си. Към място, където никога не ходеше. Или поне не през последните два века.

Беше предала още някого.

С натезало сърце тя се приближи и отвори със силата на волята си двойно заключената врата. Стоманата се счупи. От изпълненото с влага помещение се разнесе фина мъгла. Наистина ли беше минало толкова време?

Скрайб Върджин пристъпи вътре и се взря в сенчестата фигура, зареяна над пода.

Нейната дъщеря. Близначката на Ви. Пейн.

Скрайб Върджин дълго бе убеждавала сама себе си, че беше по-добре и по-безопасно за дъщеря ѝ да съществува в този покой. Но сега не беше толкова сигурна. Решенията, които се беше опитала да взема вместо сина си, бяха довели до лош край. Може би това важеше и за детето ѝ от противоположния пол.

Скрайб Върджин се загледа в лицето на дъщеря си. Пейн не беше като другите жени още от раждането си. Имаше войнствения инстинкт на баща си и потребността от битки и би била толкова доволна да прекарва времето си с Избраниците, колкото лъв би се радвал да бъде затворен в клетка с мишка.

Може би беше време да освободи дъщеря си, както беше постъпила със сина си. Така би било справедливо. Закрилата ѝ се беше оказала със съмнителна стойност.

Но не искаше да я пусне да си върви. Особено след като не можеше да очаква тя да храни повече любов към нея от сина ѝ. Би изгубила и двамата.

Борейки се с бремето на мислите си тя понечи по навик да излезе на двора и да потърси утеха при птичките си. Там обаче не я очакваше нищо. Нямахше го жизнерадостното им чуруликане, което да я разведри.

И Скрайб Върджин остана в личните си покои. Носеше се в застиналата тишина, без да спира, преминавайки от празна стая в друга празна стая. Докато убиваше времето така, безграничната природа на нейното несъществуване беше като плащ от игли, стелещ се върху нея. Хиляди малки пробождания от болка и тъга.

За нея не се задаваше избавление или облекчение, нито покой, доброта или утеха. Както винаги досега, тя беше сама насред света, сътворен от нея.

[1] Печена Аляска — сладкиш с пандишпан, сладолед и запечен белтък. — Б.пр. ↑

Джейн беше ходила в апартамента на Мани Манело веднъж или два пъти. Бяха прекарвали заедно времето си единствено в болницата.

Достойно мъжко жилище. Наистина сериозна работа. Още малко спортни съоръжения и би се превърнало в спортния магазин „Дикс“.

Донякъде ѝ напомняше за Дупката.

Отиде в дневната и разгледа колекциите му от филми и компактдискове. Също и списанията. Да, определено би се спогодил с Бъч и Ви. Очевидно имаше доживотен абонамент за „Спортс илюстрийд“ точно като тях. И пазеше старите броеве също както правеха те. Държеше на пиетието си, но беше любител на „Джак Даниълс“, а не на „Грей Гус“ или „Лагавулин“.

Наведе се и трябваше да фокусира енергията си, за да вдигне най-новия, петдесет и седми брой. Осъзна, че е дух, точно от един ден. Бяха минали двайсет и четири часа, откакто със Скрайб Върджин се появиха в стаята на Ви.

Нещата се подреждаха. Сексът за нея като член на немъртвите беше точно толкова добър, както когато беше жива. Всъщност с Ви щяха да се срещнат в пентхауса му в края на вечерта. Искаше да бъде „обработен“, както се беше изразил с блясък в погледа, и тя изпитваше огромно желание да поглезе мъжа си.

Абсолютно, дявол го взел.

Джейн остави списанието и се разходи наоколо, после зачака до един от прозорците.

Щеше да е трудно. Сбогуването винаги бе трудно.

С Ви бяха обсъдили как да напусне света на хората. Инсценираната от него катастрофа даваше някакво обяснение за изчезването ѝ. Тялото ѝ никога нямаше да бъде открито, но районът, в който беше изоставил аудито, беше хълмист и с гъста растителност. Надяваше се от полицията да закрият случая, след като организират претърсване, но подробностите не бяха съществени. Тя никога нямаше да се върне. Така че нямаше значение.

Колкото до притежанията ѝ, единственото нещо със стойност за нея в апартамента ѝ беше снимката им с Хана. Ви се беше върнал и я беше взел. Останалите ѝ вещи щяха да бъдат разпродадени от адвоката, когото беше посочила за изпълнител на завещанието ѝ преди две години. Приходите щяха да отидат за „Св. Франсис“.

Щеше да ѝ е мъчно за книгите ѝ, но Ви обеща да ѝ купи нови. И въпреки че не беше съвсем същото, тя вярваше, че с времето ще се привърже и към тях.

Мани беше единственият нерешен проблем. Чу се подрънкване на ключове и вратата се отвори. Джейн отстъпи назад и се скри в сенките, когато Мани влезе и хвърли черния си сак „Найк“, после се отправи към кухнята. Изглеждаше изтощен. И съкрушен.

Първата ѝ реакция беше да се приближи към него, но знаеше, че е по-добре да го изчака да заспи. По тази причина беше дошла толкова късно, с надеждата той вече да е в леглото. Очевидно беше работил, докато вече не може да стои на краката си.

Когато се появи отново в коридора, носеше чаша с вода. Спря и погледна в нейната посока намръщен... но после продължи към спалнята си.

Тя чу душа. Стъпки. После леко изруга, изтягайки се в леглото. Очевидно беше схванат. Чака още дълго. Най-накрая тръгна по коридора.

Мани лежеше на леглото с кърпа, увита около кръста, и поглед, вперен в тавана.

Не се канеше да заспива скоро.

Тя пристъпи към светлината на лампата, намираща се на нощното му шкафче.

— Здравей.

Той завъртя глава към нея и бързо скочи.

— Какво...

— Сънуваш.

— Така ли?

— Да, духовете не съществуват.

Той потърка лицето си.

— Това ми изглежда реално.

— Разбира се, че ти изглежда. Така е в сънищата. — Тя обгърна тялото си с ръце. —

Исках да знаеш, че съм добре. Наистина съм добре. Щастлива съм там, където се озовах.

Нямаше причина да споменава, че още се намира в Колдуел.

— Джейн... — Гласът му пресекна.

— Знам. И аз бих се чувствала така, ако нещо се беше случило с теб.

— Не мога да повярвам, че си умряла. Не мога да повярвам, че ти... — Той започна да мига бързо.

— Чуй ме, всичко е наред. Честна дума. Накрая всичко приключи добре. Видях сестра си. Родителите си. Някои от пациентите, които изгубихме. Те все още са наоколо, но не така, че да можем да ги видим. Искам да кажа, ти не можеш да ги видиш. Всичко е наред, Мани. Не трябва да се страхуваш от смъртта. Тя е само преход.

— Да, но теб вече те няма тук. Трябва да живея без теб.

Джейн почувства болка в гърдите си заради тона на гласа му и заради това, че не можеше да направи нищо, за да облекчи страданието му. Тъгуваше, защото и тя беше изгубила него.

— Наистина ще ми липсваш — промълви тя.

— И ти ще ми липсваш. — Той отново потърка лицето си. — Искам да кажа... Ти вече ми липсваш. Чувствам се ужасно. Винаги съм мислил, че някога ще станем двойка, ти и аз. Смятах го за предопределено. Ти беше единствената силна колкото мен жена, която познавах. Но явно не е било писано да бъде. Плановете на мишките и хората и прочие...

— Сигурно те очаква някоя по-добра от мен.

— Така ли? Остави ми номера ѝ, преди да се върнеш в рая.

Джейн се усмихна леко и после стана сериозна.

— Няма да направиш нещо глупаво, нали?

— Мислиш, че ще се самоубия ли? Не. Но не ти обещавам, че няма да се превърна в жалък пияница през следващите няколко месеца.

— Прави го насаме. Имаш репутация на гадняр, която да поддържаш.

Той се подсмихна.

— Какво ще кажат в хирургията?

— Именно. — Настъпи мълчание. — По-добре да тръгвам.

Той се загледа в нея.

— Имам усещането, че наистина си тук.

— Не съм. Това е само сън. — Тя започна да избледнява, докато по бузите ѝ се стичаха сълзи. — Довиждане, Мани, скъпи мой приятелю.

Той вдигна ръка и заговори със стегнато гърло:

— Върни се някой ден да ме видиш.

— Може би.

— Моля те.

— Ще видим.

Странно, но докато се изпаряваше, тя имаше усещането, че ще го види отново.

Да, наистина беше странно. Точно както видението ѝ за катастрофата и чувството, че вече няма да работи в „Св. Франсис“, тя знаеше, че пътищата им с Мани Манело ще се пресекат отново.

Тази мисъл я утеши. Болеше я, задето го оставя. Много.

ЕПИЛОГ

Една седмица по-късно...

Вишъс взе какаото от печката и изключи котлона. Докато го сипваше в чаша, чу охкане и възкликание:

— О, боже!

В другия края на кухнята Рейдж беше навлязъл наполовина в образа на Джейн, сякаш тя беше езеро, в което той бе нагазил. Те отскочиха един от друг, а Вишъс оголи зъби и изръмжа към брата.

Рейдж вдигна ръце.

— Не я видях! Честно!

Джейн се засмя.

— Вината не беше негова. Не бях концентрирана и избледнях.

Ви я прекъсна:

— Рейдж ще бъде по-внимателен, нали така, братко?

Подтекстът на посланието към мъжа бе, че иначе лошо му се пише.

— Да. Със сигурност. По дяволите.

— Радвам се, че се разбрахме. — Вишъс взе чашата, занесе я на Джейн и ѝ я подаде.

Докато тя духаше какаото, той я целуна по тила и притисна лице към нея.

За него тя беше същата като преди, но за другите не беше така. Носеше дрехи, но ако не се концентрираше върху формата си, някой се сблъскваше с нея и тъканта се набръчкваше, сякаш под нея нямаше нищо, и онзи, озовал се на пътя ѝ, просто преминаваше през нея.

Беше малко странно. А и ако се случеше с някого от братята, чувството за собственост на Ви мигом се събуждаше като по поръчка. Работата беше там, че ситуацията беше нова и всички трябваше да се справят с това. Двамата с Джейн свикваха с прехода ѝ в новото състояние, но невинаги беше лесно.

Кого го беше грижа? Всеки имаше другия до себе си.

— Днес ще ходиш в Убежището, нали? — попита я той.

— Да, първи ден на новата ми служба. Нямам търпение. — Очите на Джейн заблестяха. — После ще се върна тук, за да направя списък с поръчки за клиниката ми. Реших да обуча двама *догени* за медицински сестри. Мисля, че това е най-доброто решение от гледна точка на сигурността.

Докато Джейн му разказваше за плановете си, свързани с клиниката на Братството и за това, което се канеше да направи в Убежището, Ви се усмихна.

— Какво? — попита тя, сведе очи да се огледа, подръпна бялата си престилка и после се погледна отзад.

— Ела тук, жено. — Той я придърпа към себе си и сведе глава. — Напоследък споменава ли съм ти колко секси е твоят ум?

— Беше по-заинтересуван от нещо друго днес следобед, така че не.

Той се засмя.

— Да, бях малко зает, нали?

— Да.

— Ще се отбия в Убежището.

— Добре. Мисля, че Мариса има проблеми с мрежата и иска да ги обсъди с теб.

Без дори да осъзнава, той я придърпа още по-близо и я прегърна. Точно това беше

желал, допирни точки в ежедневието им, близост, общи цели. Двата заедно.

— Добре ли си? — попита тя тихо, за да не я чуе никой друг.

— Да. Добре съм. — Той прилепи уста към ухото ѝ. — Просто... още не съм свикнал с това.

— С какво не си свикнал?

— С чувството... По дяволите. Не знам. — Дръпна се, притеснен, че е прекалено сантиментален. — Няма значение.

— Не можеш да свикнеш с чувството, че всичко е наред ли?

Кимна, защото нямаше доверие на гласа си.

Тя положи ръка на лицето му.

— Ще свикнеш. Както и аз.

— Господарю? Простете?

Ви вдигна поглед към Фриц.

— Какво има?

Догенът се поклони.

— Донесох поисканото от вас. Оставих го във фойето.

— Отлично. Благодаря. — Той целуна Джейн. — Ще се видим по-късно, нали?

— Задължително.

Чувстваше погледа ѝ върху себе си, докато излизаше, и това му харесваше. Всичко му харесваше. Той...

О, по дяволите. Ами просто наслаждаваше се на радостите в живота.

Забърза се към фойето и откри оставеното от Фриц на една маса в основата на главното стълбище. Отначало не знаеше какво да прави с него. Не искаше да го повреди. Накрая го хвана нежно и отиде в библиотеката. Затвори двойните врати и помоли да бъде приет от Другата страна.

Не следваше правилата, но беше прекалено зает с намиращото се в ръцете му.

Получи позволение и се материализира в двора на Скрайб Върджин. Поздрави го същата Избраница като предния път. Амалия понечи да се поклони, но после насочи вниманието си към чуруликането, идващо от събраните му шепи.

— Какво сте донесли? — прошепна тя.

— Малък подарък. Нищо особено. — Той отиде до бялото дърво с белите цветове и отвори ръцете си. От тях излетя папагалче и кацна на един клон, все едно знаеше, че това е новият му дом.

Яркожълтата птичка заподскача по белите клони. Малките ѝ крачета се вкопчваха в някой от тях, а после подскачаха на друг. Клъвна едно цветче, изчурулика... вдигна крак и почеса врата си.

Ви сложи ръце на кръста си и запресмята колко място има сред цветовете на дървото. Щеше да се наложи да донесе още доста птички.

Гласът на Избраницата прозвуча, преливащ от емоции.

— Тя се отказа от птичките заради вас.

— Да, и затова ѝ нося това.

— Но жертвата...

— Вече е направена. Намиращото се на това дърво е подарък. — Той погледна през рамо. — Ще го отрупам с птички, независимо дали ѝ харесва, или не. Сама ще реши какво да прави с тях.

В очите на Избраницата проблесна благодарност.

— Ще ги задържи. И те ще я избавят от самотата ѝ.

Ви пое дълбоко въздух.

— Добре. Защото...

Спря по средата на изречението и Избраницата произнесе нежно:

— Не е нужно да го казвате.

Той прочисти гърло.

— Ще ѝ предадеш ли, че са от мен?

— Не е нужно. Кой друг, освен сина ѝ би проявил такава доброта?

Ви погледна назад към самотната жълта птичка насред бялото дърво. Представи си клоните отново запълнени като преди.

— Истина е — отговори.

Без нито дума повече той се дематериализира обратно в живота, който му беше даден. Животът, воден от него. И за първи път беше благодарен, че се е родил.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.